

Ο ΗΣΑΥΡΟΣ

ΣΕ άλλους καιρούς το παράπονο προερχόταν μόνο από τις γυναίκες. Έδελπαν τόσο λίγο τους άντρες τους. Απορροφημένοι από τις επαγγελματικές ασχολίες τους ή από την πολιτική, από σώματα και οργανώσεις, δεν είχαν χρονικά περιθώρια να διαθέσουν στις γυναίκες τους.

Δε μιλούμε για τους «εξελογισμένους», που με το πρόσημα των συμβουλίων και των συνεδριάσεων, το σκάνε από τη συζυγική στεγή. Είναι και οι άλλοι, οι πραγματικά πνιγμένοι από τις δουλειές, από την επιστήμη, από τα ποικίλα κοινωνικά ενδιαφέροντα. Πρώτα αυτά, ύστερα η γυναίκα. Η προέχουσα θέση, σε όλα βρίσκονται έξω από τη συζυγική τους στέγη. «Για σινεμά είμαστε τώρα;» «Στά πάρτυ θα χάνω τις ώρες μου;»

Και η ώρα της γυναίκας; Καμιά. Δεν υπάρχει η δική της ώρα. Οπότε κι αυτή, αν μόνον κάπως ελαστική, γεμίζει τα κενά της προσφύγγαντας σε τρίτους. «Αν είναι αυστηρή, κλείνεται στον εαυτό της, μελαγχολεί, πλήττει, αισθάνεται άσχημα.

Πόσα συζυγικά δράματα όταν ο άντρας καταναλίσει όλη την προσοχή στους δικούς του κόσμους. Δεν τον κατηγορούμε βέβαια. Ποιος μπορεί να κατηγορήσει έναν που δίνεται στο ιδανικό, στο χόμπυ, στο επάγγελμα του; Ποιος μπορεί να τον πη, επανόρθε τις απασχολήσεις, τις επιδόσεις, τις έρευνες σου, τους άρρωστους σου, τους πελάτες σου, παρά τα όλα αυτά, για να πιάς

Την παρακαλεί ο άντρας για ένα περίπατο, για ένα θέαμα, ής είναι και για το γειτονικό τους σινεμάκι.

γικές θωπιές προτιμά να ρίξει μια ματιά στα χαρτιά που δεν πρόλαβε να διεκπεραιώσει.

«Ζωή μαρτυρική για μένα που δε μπορώ να χαρώ τη γυναίκα μου».

Κατά σύμπτωση πάνω στο ίδιο θέμα ανοίγουμε επιστολή με γυναίκα υπογραφή. «Έντονη διαμαρτυρία επειδή ο άντρας της γκρινιάζει που τη βλέπει απορροφημένη από τη δουλειά της. «Έχω μια μικρή μπουτίκ. Είναι τόσο μικρός ο μισθός του συζύγου μου. Τι να πάρο ένας δημόσιος υπάλληλος; Με πολλή βάσανα και με χρήματα που μου έδωσε η μητέρα μου, άνοιξα τη μικρή αυτή μπουτίκ. Για να μη βουλιάξω όμως η δουλειά, χρειάζεται κόπος. Πρέπει να δεσώ με τα δικά μου. Ο άντρας μου όμως φωνάζει, απειλεί, μου κάνει δύσκολη τη ζωή. Σαν τάχα ναχω κανένα φίλο και με ζηλεύει...».

Αναγνωρίζει η κυρία ότι δεν περισσεύει ώρα για οικογενειακή ζωή. Όλη μέρα στο κατάστημα. Αλλά και αφού κλείσει η μπουτίκ, κατεβαίνει τα ριγτά, κάθεται μέσα, με δυο μοδίστρες και ετοιμάζουν δουλειά. Κόβουν, ράβουν, διορθώνουν... Καταντά να επιστρέφει μεσάνυχτα στο σπίτι της. Βρίσκει τον άντρα της νευριασμένο. «Αλλά πώς να γίνει διαφορετικά; Στη μικρή αυτή επιχείρησή στηρίζεις τις ελπίδες της; Η επιτυχία δε θα είναι μόνο γι' αυτήν. Και οι δυο θα έπωφεληθούν: «Καμμία φορά σκέπτομαι μήπως από εγωισμό και υπερηφάνεια ο άντρας μου προτιμά να μην επιτύχη και να περιορισθώ στο μικρό του μισθό, παρά να ζούμε και με τα δικά μου κέρδη».

Δεν αποκλείεται κι' αυτό. Μακρύν αιώνων παράδοση δημιουργήσε άρισμένες καταστάσεις. Ο Έλληνας που δεν ενοχλείται όταν παίρνει προίκα, δυσαρτεστείται όταν βλέπει τη γυναίκα του να καταθέτει το δικό της μερίδιο στο κοινό ταμείο.

Ασχετα όμως από τις αντιδράσεις που προέρχονται από κληρονομικές επιβάρυνσεις, οι δυο αυτές ετιστολές και το πλήθος των περιστατικών που συναντά κανείς στα καινούργια ανθρώπινα, μαρτυρούν την έκταση της μεταβολής που έχει συντελεσθεί κατά τα τελευταία εκατοπέντε-τριάντα χρόνια. Δεν είναι πια μόνο οι Έλληνες που παραπονιούνται ότι δοσμένοι στις δουλειές τους, τις παραμελούν οι σύζυγοι. Το ίδιο παράπονο εκδηλώνεται τώρα και από τους άντρες. «Απόδειξη ότι η γυναίκα ανεβαίνει, ότι παίρνει κι' αυτή το μέρος της στη ζωή, έχει τις ασχολίες, τις αναστοχές, τις επιδιώξεις, τα ενδιαφέροντά της.

Από το ένα μέρος οι οικονομικές ανάγκες, από το άλλο μέρος η δημιουργία γυναικών με προσωπικότητα δημιουργούν νέες καταστάσεις. Τόσο το καλύτερο για τις προσωπικότητες που αναπτύσσονται. Οι δυσαρτεσίες που εκδηλώνονται είναι ο μικρός φόρος αυτής της αναπτύξεως.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Οι πονοκέφαλοι κατά την άφύπνισι

Πολλοί άνθρωποι ζυπούν με πονοκέφαλο το πρωί. Κατά το δόκτορα Λεγκρόν, η κυριότερη αιτία αυτών των πονοκεφάλων είναι οι καταπρήσεις φαγητού, ποτών και ιδίως καπνός. Τα πολλά τσιγάρα που καπνίζουμε το βράδυ, πριν πλαγιάσουμε, μας κάνουν να ζυπνόμε το πρωί με πονοκέφαλο. Αλλά και διάφορες ασθένειες του πεπτικού συστήματος μπορεί να προκαλέσουν πρωινούς πονοκεφάλους. Ειδικότερα οι ασθένειες του ήπατος, και της χοληδόχου κύστεως προκαλούν παρομοίους πονοκεφάλους, που είναι περισσότερο συχνή στην κίρρωσι και τη χολολιθίασι.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ - Δραγατσάνιου 4-Τηλ. 36.781

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΜΥΘΟΥ

ΔΕΝ θα διεκδικήση, δέβαια, θραείο θείο για την άρετή της ή ωρμη κυρία, που εγκατέλειψε τη συζυγική στέγη μαζί με τον επίδοξο μνηστήρα της κόρης της. Αλλά θα ίχη κάθε δικαίωμα — από μια άλλη άποψη, έντελως άσχητη προς την ήθική — να είναι υπερήφανη γιατί έδωσε ένα αποφασιστικό πλήγμα στον παλιό και ξεφτισμένο πιά μύθο της αμέναρας πεθεράς.

Γνωστή η ιστορία, μα δε θάταν άσκοπο, πριν προχωρήσω στα συμπεράσματα, να την υπενθυμίσω για δούσε δεδομένου την έχουν ξεχάσει: Έρωτευμένη η ώριμη κυρία μ' ένα νεαρό στρατιώτη, συνέλαβε το καταχθόνιο σχέδιο να παντρεύη τον έλκεκτό της με την κόρη της, για να μπορεί να τον έλπει όσο συχνά της έκανε κέφι, άνευ κινδύνου απαρέτη-γήςωας. Το σχέδιο, όμως, προσέ-κρουσε στην αντίδρασι του συζύγου — άνωποτου, φυσικά, για τα τεκταινόμενα — που άρνήθηκε, τ-σως από διαίσθησι, ίσως από κάποιο άλλο λόγο, να δώση στον στρατιώτη την κόρη του. Αποτέλεσμα: η ξεσπάση του σκάνδαλου. Μη έλπιώντας πια άλλη λύσι, η έρωτευμένη κυρία και ο στρατιώτης το σκάσανε μαζί, αφήνοντας στα κ'ρια του λουτρού πατέρα και κόρη.

Έννοείται, κάθε άλλο παρά έπαινος, όφειλε κανείς να άνοιξημ στο συνωμοτικό ζευγάρι — και, προπαντός, στην κυρία, που είχε, φαίνεται, την πρωτοβουλία σε όλα. Όμως, παρ'όλην με την επιβαλλόμενη ήθική αποδοκιμασία, δεν θα έπρεπε να παραιοφιλή η διαπίστωσι πώς η ήρωι-στα του σκανδάλου αυτού άνταρείει, στη συνειδήσι μας, όσα έξεραιε κι' όσα πιστεύαμε ως τώρα περί πεθε-ράς.

Μα «πεθερά», που δεν διστάζει, αίσχρονη για τα θελητήριά της, ν' άντιμετωπίση σάν μιν εύκαταρρόνη-τη άντίληψη την κόρη της, που έλπει τον επίδοξο γαμπρό της όχι με μάτια έθιβράς, αλλά με μάτια έρωτευ-μένης, και που το σκεσι, στο τέλος, μαζί του, είναι, πρέπει να όμολο-γώσωμε, μια πεθερά έντελως νέου τύπου.

Αλλά, το κυριότερο πρόσκομα για τον έρωτευμένο, που έπιθυ-μούσε να παντρευτή την κόρη, των όνειρων του, ήταν η πεθερά. Ο τι τον φναχαίτιζε, ότι τον συγκρατούσε στην πραγματικότητα της έπιθυμίας του, ήταν η έπιγνώσι πώς, μαζί με την κομμά, δεσποτική, άυταρχική, έρσική, άδίκρητη, έτοιμη πάντα να παρεμβάλη, με το μητρικό κύρος, στις όποθεσεις του νεαρού ζευγα-ριού.

Φυσικά, δεν ήταν πάντα έτσι η πεθερά. Στις περισσότερες, μάλλον, περιπτώσεις, δεν ήταν καθόλου έτσι. Μαζί με τις δεσποτικές, άυταρχικές, και άδίκρητες πεθερές, όπρηναν, σε ποσοστό άκόμη μεγαλύτερο, οι πράδες, οι εγγενικές, οι δια-κριτικές, οι λιγομίλητες που άπο-φείγαν τις άσυχες έπεμθεσεις, οι τρυφερές και περιποιητικές άπάναντι στο γαμπρό τους.

Αυτές, όμως, τις άγνοούσε πεισμα-τικά ο θρόλος, ο δυσφημιστικός, ο άδίκος, ο συκοφαντικός, ό έλγαν, θρόλος της «πεθεράς» — και δεν έ-διναν καμμία σημασία στην ύπαρξί τους τα εύκολα και κοινοτοπικά ά-

στεία, που καλλιεργούσαν το θρόλο, έχοντας για μόνιμο στόχο τους την άμοιση την «πεθερά».

Η μειοψηφία, που άνταποκρινό-ταν, δέβαια, στην κλασική και καθιερωμένη εικόνα, έπαρνε στο λαϊμό της και την πλειοψηφία των πεθερών. Κι' ο έπίδοξος γαμπρός, άνήσυχος, τρομαγμένος άπ' όσα άκούεσε κι' όσα διάεγγε, κατεγόταν από το πλέ-γμα της «πεθεροφίας», που δύσκολα του έφευγε, άρ-μη κι' όταν πειθόταν πώς η δική του πεθερά άποτελούσε έξάιρεσι στον «ουτίθεμένο «κακόνα».

Κανόνας, όστόσο, δεν ήταν ποτέ η «μέναρα πεθερά». Στην πραγματι-κότητα, εκπροσωπούσε άνέκαθεν την μειοψηφία. Πιστεύω, μάλλον, πως άν, ο' όποιάδιποτε έποχή, γινόταν ένα δημοψήφισμα μεταξύ των συζύ-γων, πολύ περισσότεροι θα ήταν έ-κείνοι, που θα διατύπωναν παράπονα για τη γυναίκα τους, παρά έκείνοι που θα φόρτωναν τις αίτιες των προστριβών στην πεθερά τους.

Σήμερα αυτό θα δια-πιστωνόταν σε άναλογία, πολύ μεγαλύτερη. Η πεθερά του κλασσικού τύ-που, η πεθερά που άπο-τέλεσε μόνιμη πηγή σα-τυρικών έμπνεύσεων κι' έ-ξασφάλισε τον έπιούσιο σε γενεές έπιθεωρησι-γράφων, εύθυμογράφων, γελοιογράφων, σπανίζει, έξασθενεί, ύποχωρεί σιγά-σιγά στο παρελθόν. Όχι, όφειλω να διευ-κρινίσω, έπειδή ο ώρι-μος και υπερώριμος κυρί-ες της έποχής μας, που έχουν κόρη παντρεμένη, είναι πιο γλυκές και πιο καλόκαρες από τις πεθε-ρές του παλιού καιρού. Αλλά, έπειδή είναι πιο καλοδιατηρημένες και πολύ πιο φι-λάρεσκες, με άμεση συνέπεια να θέ-λουν να δειχώνται όσο γίνεται πιο νέες και όσο γίνεται πιο «γυναι-κες», άρα και όσο γίνεται λιγώτερο «πεθερές»!

Η παράτασι της γυναικείας νεό-τητας είναι ένας από τους σημαν-τικότερους άθλους της έποχής μας — σημαντικότερος, ίσως, κι' από την κα-τάκτησι του διαστημικού! Άλλοτε, η σαραντάρα ήταν, από αισθηματι-κής πλευράς, έφρολημένη. Δεν είχε δικαίωμα να έμπνη παρά μόνον τον «σεβασμό», την «εκτίμησι» και άλλα αισθήματα.

Σήμερα, υπάρχουν σαραντάρες και σαρανταπεντάρες, που είναι να τις πής στο ποτήρι. Αλλά και πενήν-τάρες και πενήνταπεντάρες έπίσης, που κρούουν τόσο επιδέξια τα χρά-νια τους, ώστε να επιβάλλουν στον άλλο, άντι το σεβασμό, την τολ-μηρή φιλοφρόνησι και το φλέρ.

Αυτές οι φιλάρεσκες και νεάου-σες ώριμες, πώς θέλετε, όταν έχουν κόρη παντρεμένη, να φέρναντι στα γαμπρό τους; Σκαία, άυταρχικά, έγερνοτιστικά; Κάθε άλλο, δέβαια! Το τελευταίο, που θα έπιθυμούσαν, θα ήταν να τις δη έκείνος άνη πεθε-ρές. Γι' αυτό και τον άντιμετωπί-ζον με φιλαρέσκεια, με χαμόγελο, έπιστρατευόμενες όλα τα όπλα της άδύαμστης από τον χρόνο γονιέσι-τους. Με άποτέλεσμα να μη φοβού-ται πια οι γαμπροί τις πεθερές, άλ-λά οι κόρες τις μητέρες τους!

Φυσικά, δε φτάνουν έκείνες στο σημείο να συνωμοτήσουν με το γαμ-πρό και να τον κλέβουν από την ύπα-ρξία τους, όπως η άσυνειδήτη ώ-ριμη, που μάς άπασχόλησε στην άρ-χή. Θα προτιμούσαν, όμως, στην έ-νάγκη να το κάνουν κι' αυτό, παρά να παίξουν το ρόλο της κλασσικής πεθεράς, της ήρωϊκής των «εύφολο-γημάτων» του παρελθόντος!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

— Θα μου γράψης Ζαχαρία, για τιμωρία σου πενήντα φορές: «Πρέπει να σκουπίζω τα πόδια μου στην είσοδο!»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΙ ΗΡΑΚΛΕΙΣ ΤΗΣ ΘΟΝΗΣ	ΣΕΛ. 4
Πώς έγιναν διάσημοι στάρ μερικοί «Μίστερ Άμέ-ρικα».	
ΙΝΔΙΑ: ΕΚΛΟΓΕΣ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ!...	» 10
Η πορεία μιας χώρας από την προϊστορία στην ατο-μική εποχή.	
ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΠΕΤΡΟΠΟΛΕΜΙΣΤΕΣ	» 13
Από το πολιορκημένο Μεσολόγγι.	
ΕΞΥΡΙΣΑ 70.000 ΑΝΤΡΕΣ!...	» 20
Η πρώτη Αθηναία ματωμένη Εθαγγελία Κα-ραμονσάντα εξομολογείται.	
ΣΕΡΕΤΕ ΝΑ ΝΤΥΘΕΤΕ!	» 24
Η έκλογη του φορέματος και των «άξεσσονάρ».	
Η ΔΙΑΜΑΝΤΩ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΥ	» 26
Γύρω από την Επαναστάσι του 21.	
ΣΥΖΥΓΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ	» 35
Μερικές πρόσφατες χαρακτηριστικές περιπτώσεις.	
ΜΙΑ ΕΙΔΙΚΗ ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΟΜΕΛΙΤΙΔΟΣ	» 36
Όταν ο ίδις προσβάλλη τον προμηκή μυελόν.	
ΤΑ ΔΥΟ ΕΜΒΟΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΔΑΡΑ	» 37
Οι διαφορές και τα μειονεκτήματά τους.	
ΣΟΦΙΑ ΠΟΤΟΤΕΚΑ	» 38
Η ώραία Φαναριώτισσα που άγωνίστηκε για την παλιγγενεσία.	
ΚΥΒΕΛΗ	» 40
Η δεύτερη «μεγάλη» του ελληνικού θεάτρου.	
Ο ΚΟΡΝΗΣ ΚΑΙ Ο ΦΙΛΑΝΘΡΩΣ	» 41
Οι άεθλαίες τροβαδούροι.	
ΗΡΩΪΔΕΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ	» 42
Μεγάλες καρδιές και μεγάλες θυσίες.	
ΟΙ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΙ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΥΝ ΥΦΕΣΙ	» 44
Οι διάφορες μορφές τους και η θεραπεία τους.	
ΑΡΙΣΤΕΑ ΚΑΛΛΕΡΓΗ	» 46
Η γυναίκα που πολεμούσε στο βυζαντινό πύργο του Άλβειου.	
Ο ΠΑΠΑ-ΚΑΝΤΟΥΝΗΣ ΚΑΙ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ	» 54
Ένας ιδιόρρυθμος Έλληνας καλλιτέχνης.	
ΤΑ ΔΕΚΑ ΠΑΘΗ ΠΟΥ ΣΥΝΤΟΜΕΥΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ	» 57
Μπορεί να προκαλέσουν σοβαρώτερες ασθένειες.	
ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΑΓΙΕΡ	» 59
Η μόδα των γκέ-πιές και το συμπλήρωμά τους. — Ανάμεσα σε άνοιχτόχρωμα και σε σκούρα. — Η κα-λάνα στην άμνηνι ευφάνησι. — Τα καπέλλα. — Μον-τέρνα χτενίσματα. — Παίδες και άντρες με κροτάνα.	
ΤΟ ΠΥΡΙΤΙΔΟΠΟΙΕΙΟ ΤΟΥ 21	» 74
Οι δυο μαρτυρήματα της Δημητσάνας.	
ΟΙ ΣΑΡΑΚΗΝΟΙ ΣΤΗΝ ΚΡΗΤΗ	» 79
Χίλια χρόνια από την άπελευθέρωσι της ήρωϊκής μεγαλονήσου από τους μαύρους πειρατές.	

ΟΙ ΗΡΑΚΛΕΙΣ

Πώς έγιναν διάσημοι στάρ μερικοί «μίστερ-Αμερικά»

ΥΠΑΡΧΟΥΝ βέβαια πολλές νέες κοπέλλες και γυναίκες, που βρίσκουν ότι ο Τόνι Πέρκινς είναι ο πιο ιδανικός εκπρόσωπος του... Ισχυρού φύλου. Υπάρχουν άλλες που θεωρούν τον Άλλαν Ντέλν, σαν τον πιο αντιπροσωπευτικό τύπο άνδρος. Καμιά όμως απ' αυτές δεν είναι δυνατόν να μείνι άσυγκλητη μπροστά στο σύγχρονο 'Ηρακλή, τον γεροδεμένο και πανύψηλο Στήβ Ρήθς, του οποίου τα φιλμ καταρρίπτουν εδώ και τέσσερα χρόνια ρεκόρ εισπραξέων και στις πέντε ηπείρους.

Ο γίγας αυτός, κατάρθωσε, με το πρώτο του έργο να εκπορεύσει τον Ταρκάν, τον ήρωα του Χόλλυγουντ, που επί τριάντα χρόνια τίποτα δεν μπόρεσε να κλονίση. Ύστερα από την επιτυχία του φιλμ «ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ 'ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ» ακολούθησαν οι... Ερωτες, η έκδοκισι, οι «κατακτήσεις» και χίλιες δυο άλλες φανταστικές περιπέτειες, που εξέφυγαν πολύ από την ελληνική μυθολογία χωρίς στη γόνιμη φαντασία εκείνων που ανάλασαν να γράψουν τα διάφορα σενάρια.

Μέχρι σήμερα έφτασαν στα οτσύν-τιο του Χόλλυγουντ, τών Παρισίων ή της Ρώμης νέες κοπέλλες, που ήταν πιστά αντίτυπα μιας Μαρίλιν Μονρόε, μιας Μπριτζίτ Μπαρνό ή μιας Κλαούντια Καρνιάλε. Ζητούσαν να δούν ένα διάσημο σκηνόθετη και το δέχονταν:

— Είμαι το ίδιο καθορισμένη με τη Μαρίλιν (ή την Μπριτζίτ ή την Κλαούντια)... Θέλω να μου δώσετε κι' εμένα την ευκαιρία να επιτύχω.

Σήμερα φτάνουν νεαροί, που σπεύδουν, πριν ακόμα μιλήσουν, ν' απαλλαγούν από τα ρούχα τους, για να δει ο σκηνόθετης τους μύς τους και τα χαλυδόνια μπράτσα τους. Όταν τους πούν πως δεν τους χρειάζονται, παραξενεύονται και ρωτούν:

— Γιατί ο Στήβ και όχι εγώ; Τι έχει εκείνος περισσότερο από μένα; Ο Στήβ είναι ο πρώτος και παρ' τις διάφορες... απομιμήσεις, εξακολουθεί να μένει ο καλύτερος και να δέχεται καθημερινώς νέες προτάσεις, τις οποίες όμως απορρίπτει εξαιτίας στην απόφασι του να μη ξαναυρίσθι στο ρόλο του 'Ηρακλή. Το γιατί δεν το ξέρει. Κατά βάθος όμως παρακολουθεί όλη την κίνησι και τον ευχαριστεί το γεγονός ότι κανείς μέχρι στιγμής, παρ' τις πολλές απόπειρες, δεν κατάρθωσε να τον πάρη τα πρωτεία στον τομέα αυτό, ενώ ο ίδιος εδρεψε νέες διάφνες σε άλλους τομείς και σημειώσε ξεχωριστή επιτυχία σαν πειρατής Μόργκαν στο φιλμ «Ο βασιλεύς των πειρατών».

Η γυναίκα, που γυρεύει στον άντρα ένα στήριγμα, ένα προστατή, δεν μπορεί παρά να θαυμάζει περισσότερο εκείνον, που με το αθλητικό του κορμί και τα στιβαρά μπράτσα του της εξασφαλίζουν αυτή τη σιγουριά. Ο Στήβ Ρήθς δεν έχει μόνο ένα θαυμάσιο σώμα, μα είναι και ο ωραιότερος αθλητής του κόσμου. Όταν έφτασε στη Ρώμη, τον Ιανουάριο του 1957, ο Στήβ Ρήθς είχε ένεργητικό του δυο μικρούς ρόλους στα φιλμ «Κίσιμ» και «Σε έσμπ». Κανείς όμως δεν τον είχε προσέξει και ο Τόπος δεν τον υποδέχτηκε σαν κινηματογραφικό αστέρι, αλλά σαν τον «Μίστερ 'Υφήλιος», τον πιο ωραίο και πιο δυνατό άνθρωπο του κόσμου.

Ο Στήβ απαντούσε με προθυμία στις ερωτήσεις, που του έκαναν κι' έτσι ο κόσμος έμαθε πως το σώμα, που θαύμαζε, ήταν το αποτέλεσμα μιας εκπληκτικής θηλώσεως, μιας χαλυδόνινης πειθαρχίας και μιας αμειλίχτης διαίτης, που αρχίζει από το πρωί με ένα κοκτέιλ από μέλι,

μπανάνες, πηκτή, αυγά φρέσκα άψητα, πορτοκάλια και μαύρο ψωμί. Συνεχίζεται το μεσημέρι με ένα λίτρο πορτοκαλάδας, μισό κοττόπουλο ψητό, ένα κιλό σαλάτα, ένα κιλό φρούτα και γάλα κατά βούλησιν και κλείνει το θράδυ με μια μπριζόλα, μισό κιλό πατάτες του φούρνου και ένα λίτρο τοματόζου-μο.

Όλα αυτά τα συμπληρώνει μια εξάωρη γυμναστική καθημερινώς, κατά την οποία χρησιμοποιούνται και διάφορα εάρη για να δυναμώσουν οι μύς.

«Έχω διαγράψει από το διαίτο-λόγιό μου το κρασί, τα οινόπνευμα, τώδη, τον καφέ, το κάπνισμα και τα ζυμαρικά—το λευκό αυτό θάνατο!... Ζώ όσο μπορώ στον καθαρό αέρα και βρίσκομαι στο κρεβάτι κάθε θράδυ στις δέκα, κλείνοντας τ' αυτιά μου στις προσλήψεις και στους πειρασμούς που προσπαθούν να με παρασύρουν».

ΚΟΚΚΙΝΙΖΕΙ ΣΑΝ ΚΟΡΙΤΣΙ

Στη Ρώμη όλοι λατρεύουν τον Στήβ Ρήθς για την απλότητά του και την καλώςήν του. Ο γίγας αυτός είναι αφάνταστα ντροπαλός. Κοκκινίζει σαν νέα κοπέλλα, μόλις του κάνουν κανένα φιλοφρόνημα και γελάει σαν μικρό παιδί, βλέποντας τους άλλους να θαυμάζουν τα τεράστια ποικύμια του. Δεν παραλείπει τότε να τονίση πως τα ποικύμια σα αυτά τα ράβει η μητέρα του, μια θαυμάσια γυναίκα (Ιρλανδικής καταγωγής, που δεν ένοιε να εγκαταλείψει το ράντισο της στην Καλιφόρνια και τον περιμένει πάντα εκεί).

Ο Στήβ Ρήθς γεννήθηκε στη

Γλασκώδη της Μοντάνας (Η.Π.Α.) στις 21 Ιανουαρίου 1926. Ήταν μοναχοπαιδί και ο πατέρας του, που ήταν αρχιτέκτονας, αγόρασε το ράντισο, όπου ο Στήβ πέρασε όλα του τα παιδικά χρόνια.

Όταν τελείωσε τις σπουδές του ο Στήβ θέλησε να ειδικευθή στη φυσιοθεραπεία. Το 1946 προσουίστηκε για πρώτη φορά σε εθνικά καλίστρια από τότε κέρδισε κατά σειρά τους εξής τίτλους: «Μίστερ Σκλαντ», «Μίστερ Καλιφόρνια», «Μίστερ Αμερική» (1947), «Ο ωραιότερος άνδρας του κόσμου» (Κάννες 1947), «Μίστερ Κόσμος» και τέλος «Μίστερ 'Υφήλιος» (τίτλος που διατήρησε επί τρία συνεχή χρόνια 1950, 51 και 52).

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΗΡΑΚΛΗΣ

Οι 'Ιταλοί παραγωγοί, που έτοιμασαν το γύρισμα του φιλμ «ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ 'ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ», μόλις αντίκρισαν τον Στήβ Ρήθς είδαν σ' αυτόν τον άνθρωπο, που τους χρειαζόταν. Η επιτυχία της ταινίας τους έδωσε να καταλάβουν πως δεν είχαν πείσει έξω και ένας νεώτερος 'Ηρακλής μπήκε αμέσως στα σκαριά: «Ο 'Ηρακλής και η βασίλισσα των Αθηνών» που επρόκειτο να είναι το τελευταίο φιλμ της ωραιότητας Σιλβίας Λοπέζ, παρτενάρ του Στήβ σ' αυτό.

Μία μέρα που κυκλοφορούσε μόνος σ' ένα δρόμο της Ρώμης μερικά

παιδιά τον πήραν από πίσω κι' άρχισαν να φωνάζουν: — Νά ο 'Ηρακλής! 'Ηρακλή, δειξε μας τα μπράτσα σου!... Δείξε μας τη δύναμή σου, λυγίζοντας αυτό το σιδερέι!...

Το έπεισέο αυτό έκανε κακή εντύπωσι στον ντροπαλό Στήβ, ο οποίος σκέφτηκε πως δεν έπρεπε να συνεχιστή η τυποποίησι που μοιραία θα τον έβλαπτε.

Ζήτησε από τους παραγωγούς να του δούν το χόλασον το χατήρι. Τον είδανε έτσι στα φιλμ «Κατή Μουράτ», ο λευκός Διάβολος», με την Τζόρτζια Μόλ, «Ο τρόμος των θαρσάρων», με την Κέλο Άλνσον, «Οι τελευταίες ημέρες της Πομπηίας», με την Κριστίνα Κάουμαν, «Ο γίγας του Μαραθώνος», με την Μυλέν Ντεμονζό, «Βασιλεύς των πελραστών» με την Κέλο Άλνσον και «Κλέφτης της Βαγδάτης».

Μία και ο Στήβ έγκατέλειπε όμως τον άγωνα, έπρεπε να θρική άλλος εξ' Ισου γεροδεμένος αθλητής, για να τον διαδεχθή στο ρόλο του 'Ηρακλή, τις περιπέτειες του οποίου το κινηματογραφικό κοινό ζητούσε τώρα, όπως άλλοτε ζητούσε τις περιπέτειες του Ταρκάν.

Ο ΜΑΡΚ ΦΟΡΡΕΣΤ

Σεναριογράφοι με φαντασία άγέλαστος να προμηθεύσουν στον κινηματογράφο δεκάδες θεμάτων με κεντρικό ήρωα τον 'Ηρακλή. Οι παραγωγοί διάλεξαν ανάμεσα σ' αυτά την «Εκδοκισι του 'Ηρακλέους» και εναλητώντας τον κατέλληλο έρμηνευτή, τον έβρισκαν στο πρόσωπο του Μάρκ Φόρρεστ.

Όπως και ο Στήβ Ρήθς, ο όπ' άρθε, 2 'Ηρακλής των Ιταλικών στούντιο ένε κι' αυτός 'Αμερικανός. Ο Μάρκ Φόρρεστ προοριζόταν για δικηγόρος. Αφού παρακολούθησε όμως από την 'Αμερική τις επιτυχίες του Στήβ Ρήθς, του ήρθε η ιδέα να δοκιμάσθι κι' αυτός την τύχη του στην 'Ιταλία.

Δεν άργησε καθόλου να διαπιστώσθι πως η αίσιοδοξία του ήταν απόλυτα δικαιολογημένη.

Την επομένη της άφιξέως του στην Ιταλική πρωτεύουσα υπέγραψε συμβόλαιο, για να πρωταγωνιστήσθι στο φιλμ «Η έκδοκισι του 'Ηρακλέους» και λίγες μέρες αργότερα άρχισε το γύρισμα.

Αντίθετα με τον Στήβ Ρήθς, που ήταν όπως είπαμε ντροπαλός και κοκκινιζε με το παραμικρό, ο Μάρκ διεκρίθη για το θάρρος του. Διεκήρυξε παντού ότι αποτελεί τη ζωντανή απόδειξι του άρχαιου γνωμικού: «Νοός ύγιής έν σώματι δύνηται...»

Πριν από μερικές εβδομάδες, στις αθύνουσες του περιήμμο ξενοδοχείου 'Αουδάλτοφφ 'Αστόριο, της Πέας 'Υόρκης, απαντώντας στις ερωτήσεις των δημοσιογράφων, έδωσε μερικά νεώτερα δείγματα του θάρρους του:

— Προκείμενος με τόση δύναμι και ύγεια, του είπαν οι δημοσιογράφοι, θα νοιώθετε ασφαλώς κάπως διαφορετικά από τους άλλους ανθρώπους, συγκρίνοντας τη διάπλασί σας με τη δική τους. Πως τον θέπετε τον εαυτό σας; Νοιώθετε σαν υπεράνθρωπος ή σαν ήμιθεος της μυθολογίας;

— Και τα δυο, απάντησε με τη μεγαλύτερη φυσικότητα ο Μάρκ. Αυτό εξαρτάται από το ρόλο που μου αναθέτουν να παίξω.

— Δε νομίζετε πως η απάντησί σας αυτή είναι κάπως υπερποπτική; — Καθόλου. Βρίσκω απλώς πως είναι ανάλογη με τις σωματικές μου... αναλογίες!...

Και συνεχίζει περιαυτολογώντας: — Δεν είναι δυνατόν να βρθ ο κινηματογράφος πιο κατάλληλο 'Ηρα-

κλή από μένα. 'Αν ή μιά ή ή άλλη γόησσα υπερηφανεύεται για την περιμετρο του στήθους της, εγώ δηλώω πως δεν υπάρχει στον κόσμο άλλος άντρας με καλύτερη περιμετρο μπράτσου από τη δική μου!...

Ο ΜΙΚΥ ΧΑΡΓΚΙΤΑΙΗ

Όταν ζήτησαν από την Τζέην Μάνσφιλντ να πρωταγωνιστήσθι στο φιλμ «Ο 'Ηρακλής και οι Αμαζόνες», (Οι έρωτες του 'Ηρακλέους) έκλεινη δέχθηκε.

Σύμφωνοι, αλλά από τον έρω να υποδυθή ο Μίκυ Χάργκιταιη τον 'Ηρακλή. Δε νομίζω πως ο κινηματογράφος θα μπορούσε να βρθ πιο κατάλληλο άντρα, για το ρόλο αυτό!

Πριν ακόμα πάρουν την οριστική απόφασι και ενώ γυριζόταν το δοκιμαστικό φιλμ, ο Μίκυ δήλωνε στους παραγωγούς του έργου: — Φυσικά θα είναι εγχρωμο και πρό παντός Σινεμακόπ. Θέλω μια δθόνη αντίταξιν των δικών μας διαστάσεων!... (Ηνοούσε φυσικά το στήθος της γυναικάς του) Σε μιά μικρή δθόνη, θα γυίθουμε πολύ στενωχώρα.

Από τον καιρό, που παντρεύτηκε την Τζέην έγινε και ο Μίκυ πνευματικός...

Ο γάμος αυτός έτελέσθη στις 13 Ιανουαρίου 1958 και φυσικά ωφέλησε πολύ το Μίκυ από διαφημιστικής πλευράς.

Λίγο μετά το γάμο τους, ο Μίκυ και η Τζέην έκαναν μαζί μιά σειρά εμφανισέων στο μεγαλύτερο κέντρο του Λας Βέγκας.

Για να δικαιολογήσουν την παρουσία τους στην πότα τραγουδοσύαν. Στην πραγματικότητα όμως ήθελαν μόνον να δώσουν στον κόσμο την ευκαιρία να δει από κοντά το ζευγάρι, που τόσο ο άντρας όσο και η σύζυγος διεκδικούν τον τίτλο των εκπροσώπων και των δυο φύλων με τη μεγαλύτερη περιμετρον στήθους.

Φυσικά, δεν έλειψαν ποτέ οι επίκριτες. Πολλοί δήλωναν πως το ενδιαφέρον, που παρουσίαζε το νέο ζευγάρι ήταν καθαρά επιφανειακό και θα μπορούσε κάλλιστα η Τζέην να ήταν μια καλή μαυκισόριστα και ο Μίκυ ένας άριστος τεχνίτης των έργουστασιών αυτοκινήτων του Ντητρόιτ.

Το γεγονός πάντως είναι πως τέσσερα χρόνια μετά το γάμο τους ο Μίκυ και η Τζέην εξακολουθούν να είναι έρωτευμένοι, όπως και στην αρχή. Στη δίπλα τους, όπου η πίστινα έχει σχήμα καρδιάς, μπορεί κανείς να διαδίσθι από κοντά την αγάπη της Τζέην, που ο Μίκυ χάραξε μόνος του πάνω σε μιά πέτρα.

Άλλη απόδειξι της μεγάλης του αγάπης για την Τζέην θα είχατε αν θέλαμε το Μίκυ να θυάλνη από το θαλάσσιο τοκετόν, κατά τη γέννησι των δυο γυιών του. Όταν το 1960 η Τζέην έφερε στον κόσμο το δεύτερο γυίο τους, ο Μίκυ γύληκε στους διαδρόμους της κλινικής και κατόπιν στο δρόμο, φωνάζοντας ολόχαρτα σε όλους τους γνωστούς του: — Χαρήτε κι' εσείς μαζί μου. Είμαι και πάλι αγόρι!...

Μιά ακόμα απόδειξι της αγάπης του για την Τζέην έδωσε ο Μίκυ κατά την πρόσφατη περιπέτειά τους στις Μπαχαμάς. Όταν πολλοί δημοσιογράφοι έβρισαν το σύνθημα πως επρόκειτο για διαφημιστικό πυροτέχνημα, ο Μίκυ τους διέψευσε με ανανόητησι:

— Θα δεχόμουν ποτέ, είπε, να διακινδυνεύω η γυναίκα μου τη ζωή της, να προσβήθω στα πράξής της και να πάθω μιά τρομερή νευρική κρίσι, για να προκαλέσω απλώς λίγο θέρμεο γύρω από το όνομά της, από το οποίο κατά βάθος δεν έχει καν ανάγκη!

Και η Τζέην όμως, όσο παράξενο και απίστευτο αν φαίνεται αυτό, αγαπά τον άντρα της και τα παιδιά της. Θα μείνι δε Ιστορική ή φράσις, που είπε μετά τη γέννησι του πρώτου της γυιού:

«Το στήθος μου απέκτησε ένα καινούριο θαυμαστή, το γυίο μου Μίκλος!».

Ο ΡΕΓΚ ΠΑΡΚ

Το φιλμ «Ο 'Ηρακλής κατακτά την 'Ατλαντίδα» μάς έδωσε την ευκαιρία να γνωρίσουμε ένα καινούριο 'Ηρακλή, τον Ρέγκ Πάρκ, τον οποίο θα ξαναδούμε και σε μιά άλλη δημιουργία του: «Ο 'Ηρακλής στο κέντρο της γής». Στο πρώτο ο Ρέγκ έχει για παρτενάρ την Φαίη Σπαίην και στο δεύτερο την Έλεονώρα Ρούφο.

Όπως και οι προηγούμενοι 'Ηρακλείς, ο Ρέγκ είναι κι' αυτός κάτοχος του τίτλου «Μίστερ 'Υφήλιος», που φαίνεται να είναι ο καλύτερος προμηθευτής... ηρακλείου ύλικού, για τα στούντιο της Σουητεντά.

Ο Ρέγκ, που προέρχεται κι' αυτός από το Νέο Κόσμο, θεωρήθηκε από τους ειδικούς σαν ο πιο επίκυνος αντίπαλος του Στήβ στη μάχη των 'Ηρακλέων. Δεν έχει μόνο εκπληκτικές σωματικές αναλογίες, αλλά και ένα εξ' Ισου γοητευτικό και γεμάτο καλωσύνη πρόσωπο και δυο μάτια που μαρτυρούν θέλησι και ξεπνίδα.

Ο ΕΝΤ ΦΙΟΥΡΥ

Τελευταίος στη σειρά είναι ο 'Εντ Φιούρυ. Έχει πρωταγωνιστήσθι στο φιλμ «Ούρσο», όπου έκανε μιά πρόλη επίδειξι των μυϊκών του Ικανοτήτων και είναι ο υποψήφιος πρωταγωνιστής του επομένου «'Ηρακλέους».

Ο 'Εντ συνδυάζει τη δύναμι με μιά γοητεία που θα ζήλευε, δικαίως, και ο δημοφιλέστερος ζάν — πρεμιέ του κινηματογράφου. Οι παραγωγοί, πιστεύουν έτσι πως ο «'Ηρακλής» θα σημειώση νέες μεγαλύτερες επιτυχίες, γιατί μιά πρόχειρη σφύγμετρησι της κοινής γνώμης απέδειξε πως ο 'Ηρακλής—Μίστερ 'Υφήλιος δεν γοητεύεται και τόσο το ωραίο φιλμ, όσο νόμιζαν. Ίσως αυτό να διασθένηκε ο ζέωντος Στήβ Ρήθς και θέλησε να ξεφύγν από την όαθρία, για το μέλλον του τυποποίησι.

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Παράλληλα με τη σφύγμετρησι της κοινής γνώμης, μιά πρόσφατη έρευνα κινηματογραφικού περιόδικού, ανάμεσα σε μερικές από τις πιο γοητευτικές υπάρξεις της 7ης τέχνης, απέδειξε πως γενικά οι γυναίκες δεν ενθουσιάζονται από τους 'Ηρακλείς. Παραθέτομε μερικές από τις πιο ενδιαφέρουσες απαντήσεις, που έδωσαν γνωστές στάρ στο έρωτα: «Θα θέλατε να παντρευθήτε ένα... 'Ηρακλή»;

Μ π ρ ι τ ζ ι τ Μ π α ρ ν τ ο: Μ' ένα κορτούμι που θα γέμιζε όλη η ντουλάπα και δε θα έμεινε χώρος για τα δικά μου ρούχα!...

Α ν ι τ α Ε κ μ π ε γ κ: Μοιάζουν σαν να είναι διαρκώς πασσαλημένοι με λάδι κι' εμένα τα πηγαυητά δε μου άρσαν ποτέ!...

Κ ά ρ ο λ Μ π έ η κ ε ρ: 'Αν ορισκόμουν μόνη σ' ένα έρημο νησί μ' ένα 'Ηρακλή και μ' ένα γορίλα, θα προτιμούσα να χορέψω ένα ταγκό με το γορίλα!...

Κ λ α ο ύ ν τ ι α Κ α ρ ν τ ε λ ν ά λ ε: Δεν είναι να τους δει κανείς για δεύτερη φορά. Για μιά φορά όμως αξίζει τον κόπο!...

Ρ ο σ ά ν α Σ κ ι α φ ί ν ο: 'Εμένα μου άρσαν οι 'Ηρακλείς του πνεύματος!...

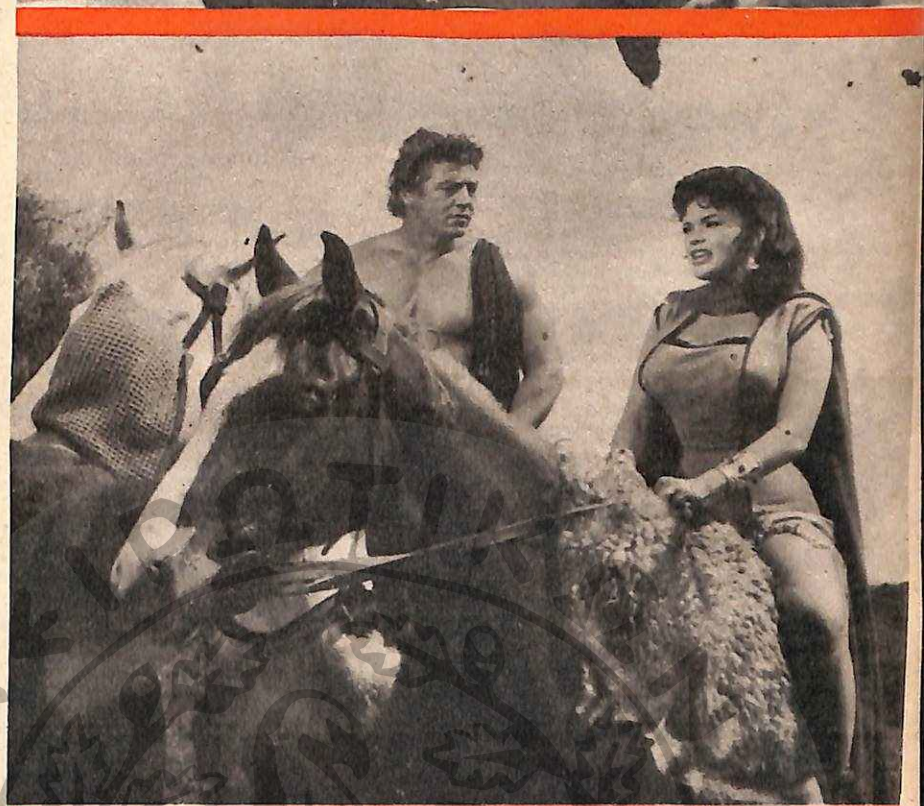
Ζ υ λ ι έ τ Γ κ ρ ε κ δ: Και βέβαια μ' άρσουν. 'Αλλά ως σπύτι αυτές τις μέρες και θα με βοηθώσαν να μεταφέρω τα επιπλά μου!...

Υ δ έ τ Μ ι μ ι έ: Βρίσκω πως δεν είναι εύχρηστοι. Βάζουν τη γυναίκα σε άμηχανία και την κρατούν σε 'απόστασι!...

«Ασχετα με τις γνώμες αυτές, τα φιλμ με ήρωα των 'Ηρακλή έξακολουθούν να πραγματοποιούν ζήλευσε τους αριθμούς εισιτηρίων και να αξίζουν η παραγωγή τους.

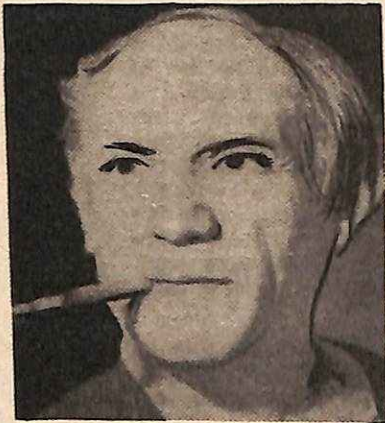
Άλλη ενδιαφέρουσα διαπίστωσι είναι ότι παρ' τις δηλώσεις και τις διαθέσεις τους έναντι του... 'Ηρακλέους, οι γυναίκες πρώτες και καλύτερες τρέχουν να γεμίσουν τις σκοτεινές αίθουσες, για να δούν και να χειροκροτήσουν τους αθλούς του.

Λ. Δ.

Ο Μάρκ Φόρρεστ είχε για παρτενάρ την 'Ιταλίδα στάρ Έλεονώρα Ρούφο στην ταινία «Η έκδοκισι του 'Ηρακλέους».

Α ν ω: Ο Στήβ Ρήθς και η Σιλβία Κόσινα στην πρώτη ταινία της σειράς: «Οι άθλοι του 'Ηρακλέους». Μ έ σ α ν: Ο 'Ηρακλής και οι Αμαζόνες» έδωσε την ευκαιρία στην Τζέην Μάνσφιλντ και στο σύζυγό της Μίκυ Χάργκιταιη να εμφανιστούν, για πρώτη φορά μαζί στην δθόνη. Κ ά τ ω: Η Φαίη Σπαίην, ήταν μιά από τις γυναίκες, που προσπάθησαν να γοητεύσουν τον 'Ηρακλή (Ρέγκ Πάρκ) στο φιλμ «Ο 'Ηρακλής κατακτά την 'Ατλαντίδα».

Πικασσό: «Τό θεατρικό μου έργο...»

Πινέλλα και... θέατρο

—Έχεις ύπεροχο πόδι και έναν όμορφο δαλίση. Η μέση σου είναι λεπτή και το στήθος σου άψογο, τα φρύδια σου με τραβάνουν και το στόμα σου είναι μια ωαλιά λουλουδιών.

—Ο ύμνος αυτός προς τη γυναίκα, είναι από το... θεατρικό έργο του μεγαλύτερου ζωγράφου της εποχής μας, του Πικασσό, με τον τίτλο «Ο πόθος άρπάχτηκε από την ούδα».

—Ένα βιεννέζικο θέατρο, είχε τό άόροο γ' άνεβάση τό έργο του Πικασσό, πού γράφτηκε πρίν είκοσι χρόνια, και όπως φαίνεται ο αυστριακός θίασος άρπαξε την έπιτυχία από την ούδα.

—Μία άμαρτία πού τή λατρεύω, έξομολογήθηκε ο Πικασσό, μιλώντας πού το θεατρικό του έργο.

Δύο πορτραίτα

Οί «καλοί» φίλοι τους είχαν άμυδαία προειδοποιήσει:

—Είνας αυταρχικός, έγωιστής, σκληρός... Είσαο τρελλός να γυρίσεις ένα φίλμ μαζί του.

—Είνας ο τέντυ - μπύ του κινηματογράφου, χωρίς κανένα σεβασμό, με τό κεφάλι φουσκωμένο από την έπιτυχία... Είσαο τρελλός να γυρίσεις ένα φίλμ μαζί του.

Τό πρώτο πορτραίτο είναι του Ζάν Γκαμπιέν και τό δεύτερο του Ζάν Πάολ Μπελμοντό, πού γυρίζουν τώρα μαζί τό φίλμ «Ένας πύθκος τό χειμώνα». Και τά δύο πορτραίτα δέν ήταν τελείως φανταστικά... Άλλά κάτω από τά έκπληκτα μάτια σεναριογράφων, σκηνοθετών, παραγωγών και τε-

(Τό Διεθνές κούς-κούς)

χνικών, τό θαύμα έγινε: 'Ο γηραιός «τσάρος» του γαλλικού κινηματογράφου και ο νεαρός «διάδοχος», έγιναν άχώριστοι.

Και τό «διάδοχος» δέν είναι τυχαίο. Είναι ή επίσημη άπόφασι του Γκαμπιέν, πού στο πρόσωπο του Μπελμοντό βλέπει τό συνεχιστή του.

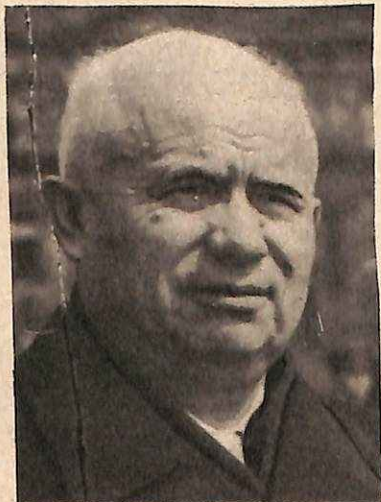
Τό χόμπυ του Κρουτσόφ

Η ύγεια του είναι ύπεροχη. 'Ο δυναμισμός του άκατάβλητος. Και ή αίσιοδοξία του, μοναδική. Πρόκειται γιά τό Νικήτα Κρουτσόφ, πού έπίμονες φήμες βεβαίωναν ότι ήταν άρρωστος.

Άλλά οί φήμες διαλύθηκαν σάν... τή μεσογειακή όμίχλη, όταν προχτές ο Ρώσος ήγέτης, πήγε στό κινύηι...

Γιά πρώτη φορά, μαθεύτηκε στους στενούς κύκλους της Μόσχας, ότι ο γηραιός αλλά άνηθοτάτος ήγέτης είναι και κινηγός!.. Και μάλιστα άριστος σκοπευτής.

—Λατρεύω τό κινύηι τών λαγών, έκμυστηρεύτηκε ο ίδιος σέ ξένο διπλωμάτη, στό Κρεμλίνο.

Κρουτσόφ: «Κινύηιά λαγούς, πάτες και άρκαούδες...»

Άλλά και τίς πάτες δέν τίς άφίνω... Όσο γιά τίς άρκαούδες, τό κινύηι τους είναι γεμάτο συνκινήσεις.

Ευτυχώς... Γιατί όσο οί μεγάλοι άντρες της εποχής μας θα έχουν χόμπυ όλα θα πάνε καλά!...

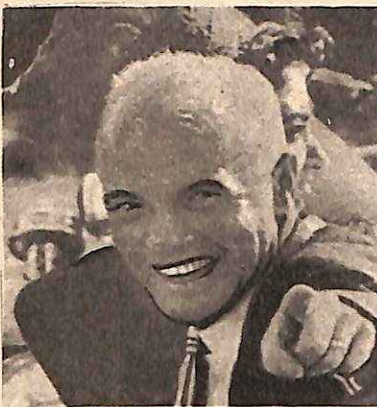
Τά δάκρυα του Γκλέν

Υπάρχει ή μεγάλη ιστορία: 'Ο Τζών Γκλέν τέσσερες ώρες κλεισμένος στο «θαλαμίσκο» του, δεμένος με ηλεκτρόδια, επαναλαμβάνοντας νοερά γιά χίλιοστή φορά τίς κινήσεις και τους χειρισμούς, πού πρέπει να κάνει και, στο τέλος, μά καινούργια άναβολή, να τόν ξαναφέρνει στη γη, από ύψος...σάράντα μέτρα.

Κι' ακόμα ο Τζών Γκλέν, άσχιζόντας τό άπειρο με λίγγινώδη ταχύτητα, οδηγώντας ο ίδιος τό

καταπληκτικό του δχημα του διαστήματος, ενώ ή θερμοκρασία άνεβαίνει κι' από στιγμή σέ στιγμή — ποιος ξέρει; — οί θεοί μπορεί να έκδικηθούν την τόλη του άνθρώπου...

Υπάρχει ή αποθέσις της έπι-στροφής, 3.500 τόννοι χαρτιού στο

Γκλέν: «Έκλαια στον όμο της γυναίκας μου...»

πέρασμα του άπ' τή Νέα Τόρκη! Άλλά ύπάρχει και ή μικρή Ιστορία. Κι' αυτή μάς συνεκίνησε τολλάχιστον όσο και ή μεγάλη, άν όχι περισσότερο...

Λίγες μέρες, πρίν από την κρίσιμη ώρα της έκτοξέυσεως, ο Γκλέν γεννιάνισε στο σπίτι μάς φιλικής του οικογένειας. Και, την επομένη άκοιδώς, ο μικρός γιός του φίλου του, έπαθε... μαγουλή-θρες.

Γιά πρώτη και μοναδική φορά ο μέλλων άστροναύτης φοβήθηκε. Άν είχε άρπάξει την τόσο μεταδοτική αυτή άρρώστεια; 'Ο φόβος του γελούο ήταν άπερίγραπτος! «'Ο Τζών Γκλέν, ύποφέροντας από μαγουλήθρες, άνέβαλε την έκτόξευσί του...». Μία τέτοια «μυσέττα» στόν παγκόσμιο Τύπο, έκανε τόν Άμερικανό άστροναύτη — όπως διηγείται ο ίδιος — να τρέμει... από τό φόβο του.

Άλλά ή πιο μεγάλη στιγμή της μικρής Ιστορίας του καταπληκτικού αυτού ταξιδιού στο άπειρο, είναι ή έπιστροφή του ήρωα... 'Ο άνθρωπος με τά σιδερένια νεύρα, με την άδάμαστη θέλησι, με την άσσυγκριτη καρδιά, πού έβλεπε χίλιους κινδύνους με τό χαμόγελο και με τόν ίδιο ρυθμό της καρδιάς του, σκύβει στόν όμο της γυναίκας του, ενώ τό πρόσωπό του πλημμυρίζει από κρυτά δάκρυα...

—'Ο Τζών Γκλέν είναι ένας ήρωας πού άνθρώπινος και γι' αυτό δόληθινός. Τά δάκρυά του στόν όμο της γυναίκας του είναι τό πιο άνθρώπινο στοιχείο σε μία υπέρ-άνθρωπη προσπάθεια...

Τό παιχνίδι του.. γκάγκστερ

Η φωνή της είναι βαθεία και μελωδική. Τό σώμα της έχει σφές άναλογίες, με έλαφρά ταισι

Μαρία Βενσάν: «'Ο γκάγκστερ κι' έγώ...»

προς τή μεσογειακή... πληρότητα. Τεράστια χαστανά μάτια κυτάνουν τόν κόσμο με κάποια έκπλη-ξή και έλαφρή μελαγχολία. Πλούσια χαστανόξανθα μαλλιά, κυλάνε τά κύματα τους άς τους στρουγγυλούς ώμους της...

Η Μαρία Βενσάν, βεντέττα του γαλλικού τραγουδιού — ή πιο σίγουρη, σήμερα, άξια του έλ-φρου θέατρο — μπλέχτηκε σέ μία περιπέτεια, πού μεγάλωσε άκόμια πού πούλ την έκπληξι των ματιών της.

Ο άρραβωνιστικός της Ζάκ Άνζελβέν, παραγωγός στη γαλλική τηλεόρασι, συνέληφθη σάν κοινότατος γκάγκστερ, σ'ένα του τα-ξίδι στη Νέα Τόρκη, με κάμπο-σα κιά ήρωήνη!

Ο Ζάκ έμπορος του λευκού θανάτου; Η άτυχη Μαρία στην άρχή, δέν ήθελε να τό πιστέψη με κανένα τρόπο. Κλείστηκε στο διαμέρισμά της, μη θέλοντας να δη κανένα.

Γιατί ο Ζάκ Άνζελβέν, τό «τοο-μερό παιδί» της γαλλικής τηλεόρασεως — ένα... παιδί 46 ετών, γοητευτικός, όρμητικός, άλλά και τρυφερά επιπόλαιος — είχε μεγάλη έπιτυχία στις γυναίκες, καταχτώντας όλοκληρωτικά και την καρδιά της Παριζιάνικας πρωταγ-νίστριας, πού δό γινότανε γυναί-κα του.

—'Ο Ζάκ έχωνε μία οεμπου-μπλικα στό κεφάλι του, σήκωνε τό γακά του παλτό του και... έπαί-ζε μπροστά στόν καθρέφτη τόν γκάγκστερ, έκμυστηρεύτηκε ή άτυχη Μαρία σε φίλους της, όταν, προχτές, γιά πρώτη φορά, άπορά-σισε να ξεφύγη από τόν κύκλο της μοναξιάς της.

Φαίνεται ότι ο επιπόλαιος Άνζελβέν θέλησε ν' άνεβάση άκόμια μία παραγωγή με πρωταγωνιστή τόν ίδιο στο ρόλο πού... έπαίξε μπροστά στόν καθρέφτη της Μα-ρίας.

Άλλά στη Νέα Τόρκη ύπάρ-χουν παιχνίδια, πού τελειώνουν πούλ άσχημα...

Ο 'Εφίλεν Μι

Ο Ο

ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΣΑΜΑΡΙΑ

Όταν σκότωσαν τόν Κυβερνήτη Καποδίστρια, ο Κολοκοτρώνης έλεε θημοσορία:

—Τά γαϊδούρια σηκώθηκαν στά πιανά τους πόδια, σκότωσαν τό άφεντικό τους και χοροπηδού-σαν έξωσμάδωτα. Μά ένας γέρος γαϊδαρός κόννησε τό κεφάλι του και τους έλεε: «Μη χαίρεστε, θά τό μετανιώσετε πικρά, όταν θά δοκιμάσετε τίς πληγές τών και-νούργιων σαμαριών!»

ΤΟ φθινόπωρο, μόλις ή Πίνδος άρχισε να σκε-πάεται από χιόνια, οί βοσκοί παρατούσαν τά χειμωδία και τίς καλύδες τους, έπαιρναν τά κο-πάδια τους και τά σκυλιά τους, άποχαιρετούσαν τίς γυναίκες τους και τά παιδιά τους και κατέ-βαιναν τραγουδώντας προς τους κάμπους της Άμ-πασιάς, όπου τό χορτάρι ήταν πάντα παχύ κι' ο ήλιος άπλωνε τή γλυκειά ζεστασιά του. Έτσι γι-νόταν κάθε φθινόπωρο. Μόλις έφταναν στά κάτω χωριά, οί βοσκοί συμφωνούσαν με τους έπιστά-τες: Θα επέτρεπαν εκείνοι στά κοπάδια τους να έόσκουν έλεύθερα στά χτήματα, όα τους έβιναν τροφή και κατοικία κι' αυτοί, γι' άντάλλαγμα, θ' άφηναν την κοπριά στά λειβάδια, θά παραγορού-σαν ένα μέρος άπ' τό γάλα, θάφτιαχναν κάμπο-σα ζευγάρια θαλαγκάλατες γιά τή φαμίλια του νοικοκύρη και δύο χοντρές φλοκάτες μπτανίες.

Κάθε χωριό στόν κάμπο, είχε τους ίδιους βοσκούς κάθε χρόνο. Έκτός πιά άν πέθαινε κα-νένας κι' έρχόταν την άλλη χρονιά ο γιός του. Θα πήγαινε όμως κι' αυτός πάλι στό ίδιο λειβά-δι, πού πήγαινε ο πατέρας του, ο παππούς του κι' ο προπάππος του.

Έτσι λοιπόν, κατά τίς άρ'ες του 'Οκτώβρη, μία όμορφη κοπέλλα του κάμπου, την ώρα πού μάζεψε κάστανα μπρός σ' ένα κτήμα, είδε να ζυ-γώνη ένα μεγάλο κοπάδι.

—Έ, πεντάμορφη! της φώναξε ένας ψηλός-μος βοσκός. Μην έξερεις τάχα κατά πού πέφτει τό κτήμα του Μαργώνη;

—Εδώ είναι, βοσκέ, άποκρίθηκε ή κοπέλλα. Αυτό είναι τό κτήμα πού κυρεύεις.

—Έπρεπε να τό καταλάβω. Τό κοπάδι μου ήρθε γραμμή εδώ. Τό λοιπόν, έγω πού με έλέ-πεις είμ' ο Βασίλης, ο γιός του Τζάκα, του βοσκού, πού έρχόταν χρόνια σε τούτο τό λειβάδι. Μας άφησε γεια τό καλοκαίρι...

—Πολύ καλά, Βασίλη, άπάντησε με άπλόητα ή νέα. —Έλα να σ' οδηγώσω σιμά στόν πατέρα μου.

—Ωστε είναι πατέρας σου ο Μαργώνης; —Πατέρας μου είναι. Έλα να τόν γνωρίσης. Δέχτηκαν και τό γιό με τους ίδιους όρους πού φιλέωνεσαν και τό γέρο Τζάκα και τά πρό-βάτα όρμησαν να έόσκουν στό γνάρμο τους λει-βάδι. 'Ο Βασίλης ήταν ένα ψηλό και καλοδεμένο παλληκάρι, με όμορφα χαρρακτηριστικά. Ήταν μία χαρά ν' άκούη κανείς τά τραγούδια του, δέ θάταν άκόμη ούτε είκοσι έτών κι' ήξερε ένα σωρό διασκεδαστικές ιστορίες, πού άρεσαν πούλ στη θυγατέρα του κτηματία, την πεντάμορφη Σμαραγδή. Κάθε έράδυ, ύστερα από τό δείπνο,

— Γιατί έκανες τόν κόπο νάρθης εδώ; ρώτησε ο βοσκός τή Σμαραγδή.

ή Σμαραγδή με τ' άσημένο γελίο και τά όλό-γλυκα μάτια, άνυπομονάσε πότε θ' άρχισή ο Βασίλης τίς παράξενες ιστορίες του, γιά τά στοιχειά και τά φαντάσματα, τίς μάγισσες και τά ξερκία. Της άρεσε άκόμη κι' όταν της διηγόταν κάτι γιά τό κοπάδι του ή γιά τή ζωή στά βουνά.

Είχε βρή πούλ τό γούστο της την καλοδου-λεμένη δικέλα πού της χάρισε στη γιορτή τ' Άη Σπυρίδου, τό κίλημα πού της πρόσφερε τό Χριστό-γεννα και πού πούλ άκόμη της άρεσε τό τερά-το παχο άρνι, πού της έφερε στά γενέθλιά της, όταν έκλεισε τό δεκαεπτά της χρόνια.

Γι' αυτό λοιπόν ή Βασίλης, σάν είδε ένα πρινο μερικά άσπρα λοχουδάκια σε μία μυδα-λιά, «Έφτασε ή άνοιξη. Τά πρόβατα άρχισαν να θελαζουν άνισυχα κι' ο μούργος, σηκώνοντας ψηλά τό κεφάλι, τέντανε τά σγουράμια αυτά του κατά τά μέρη πού τους πρόσμεναν, ψηλά στην κορυφή της Άγιάδας. Τό παλληκάρι άνατέναζε μελαγχολικά. Κι' ένα δειλινό, έκει πού καθόταν συλλογισμένος, στην άλλη άκρη του κτήματος, φά-νηκε νάρχεται ή πεντάμορφη θυγατέρα του Μαρ-γώνη. Έρχόταν όλομόνηχη, μ' ένα καλάθι στό χέρι. Τούφερε ή ίδια τό θραδινό του γεύμα, σάν ά θραστά, ένα κομμάτι λαρδί και ζεστή μπουμπότα.

—'Ο βοσκός σηκώθηκε με σεβασμό. —'Η Παναγία μαζί σου! της έλεε. Γιατί έκα-νες τόν κόπο νάρθης ως εδώ; Άς μουστείνες τό καλάθι με κανένα μπισκότο.

—'Η Σμαραγδή έγινε λίγο τό κεφάλι κι' ή φω-νή της άκούετο γλυκεία και τρεμάμενη: —Τότε φεύγω.

—'Ο Βασίλης άπλωσε σχεδόν ίκετευτικά τά χέ-ρια του και της έφρασε τό πέραςμα.

—Δέν ήθελα να πώ αυτό, άποκρίθηκε. Χαρά μου είναι να σε έλέπω και να σ' άκούω. Αυτό γιά σένα όμως μπορεί να είναι άρετό. Και δέ έβλω να κουράζεσαι γιά χάρη μου.

—'Η Σμαραγδή χαμογέλασε. —Σε είδα τό πρωί πού κύτταγες την άνθι-μένη μυνυδαλιά, άπάντησε. Την κύτταγες κι' άνατέναζες. Τι καύμος σε θασανίζει, Βασίλη;

—'Ο βοσκός πήρε τά δαχτυλά της στό χέρι του και κυττώνοντας χάμω, ψιθύρισε: —Είμαι γιάτί σε μάδω τό έδομάδες θά φύγω.

—Και δέ θέ να φύγης; —'Οχι, δέ θέλω, γιάτί σ' άγαπώ. Σμαραγ-δή. Έγω στό λέω και δέ με νοιάζει κι' άν άκόμη πιά να τό πής τού πατέρα σου. Σε θέλω γιά γυναίκα μου. Κι' άν με θες κι' εσύ, θά μ' άγα-πείς με απρεπούμενη την άνοιξη πού μάς έρχε-ται. Θα σε πάω έξω στο χωριό, σιμά στη μάνα μου, πού θά σ' άγαπήσει σταν άληθινή της θυ-

Ειδύλλια στα βουνά και στα λαγκάδια

— Γιατί έκανες τόν κόπο νάρθης εδώ; ρώτησε ο βοσκός τή Σμαραγδή.

ή Σμαραγδή με τ' άσημένο γελίο και τά όλό-γλυκα μάτια, άνυπομονάσε πότε θ' άρχισή ο Βασίλης τίς παράξενες ιστορίες του, γιά τά στοιχειά και τά φαντάσματα, τίς μάγισσες και τά ξερκία. Της άρεσε άκόμη κι' όταν της διηγόταν κάτι γιά τό κοπάδι του ή γιά τή ζωή στά βουνά.

Είχε βρή πούλ τό γούστο της την καλοδου-λεμένη δικέλα πού της χάρισε στη γιορτή τ' Άη Σπυρίδου, τό κίλημα πού της πρόσφερε τό Χριστό-γεννα και πού πούλ άκόμη της άρεσε τό τερά-το παχο άρνι, πού της έφερε στά γενέθλιά της, όταν έκλεισε τό δεκαεπτά της χρόνια.

Γι' αυτό λοιπόν ή Βασίλης, σάν είδε ένα πρινο μερικά άσπρα λοχουδάκια σε μία μυδα-λιά, «Έφτασε ή άνοιξη. Τά πρόβατα άρχισαν να θελαζουν άνισυχα κι' ο μούργος, σηκώνοντας ψηλά τό κεφάλι, τέντανε τά σγουράμια αυτά του κατά τά μέρη πού τους πρόσμεναν, ψηλά στην κορυφή της Άγιάδας. Τό παλληκάρι άνατέναζε μελαγχολικά. Κι' ένα δειλινό, έκει πού καθόταν συλλογισμένος, στην άλλη άκρη του κτήματος, φά-νηκε νάρχεται ή πεντάμορφη θυγατέρα του Μαρ-γώνη. Έρχόταν όλομόνηχη, μ' ένα καλάθι στό χέρι. Τούφερε ή ίδια τό θραδινό του γεύμα, σάν ά θραστά, ένα κομμάτι λαρδί και ζεστή μπουμπότα.

—'Ο βοσκός σηκώθηκε με σεβασμό. —'Η Παναγία μαζί σου! της έλεε. Γιατί έκα-νες τόν κόπο νάρθης ως εδώ; Άς μουστείνες τό καλάθι με κανένα μπισκότο.

—'Η Σμαραγδή έγινε λίγο τό κεφάλι κι' ή φω-νή της άκούετο γλυκεία και τρεμάμενη: —Τότε φεύγω.

—'Ο Βασίλης άπλωσε σχεδόν ίκετευτικά τά χέ-ρια του και της έφρασε τό πέραςμα.

—Δέν ήθελα να πώ αυτό, άποκρίθηκε. Χαρά μου είναι να σε έλέπω και να σ' άκούω. Αυτό γιά σένα όμως μπορεί να είναι άρετό. Και δέ έβλω να κουράζεσαι γιά χάρη μου.

—'Η Σμαραγδή χαμογέλασε. —Σε είδα τό πρωί πού κύτταγες την άνθι-μένη μυνυδαλιά, άπάντησε. Την κύτταγες κι' άνατέναζες. Τι καύμος σε θασανίζει, Βασίλη;

—'Ο βοσκός πήρε τά δαχτυλά της στό χέρι του και κυττώνοντας χάμω, ψιθύρισε: —Είμαι γιάτί σε μάδω τό έδομάδες θά φύγω.

—Και δέ θέ να φύγης; —'Οχι, δέ θέλω, γιάτί σ' άγαπώ. Σμαραγ-δή. Έγω στό λέω και δέ με νοιάζει κι' άν άκόμη πιά να τό πής τού πατέρα σου. Σε θέλω γιά γυναίκα μου. Κι' άν με θες κι' εσύ, θά μ' άγα-πείς με απρεπούμενη την άνοιξη πού μάς έρχε-ται. Θα σε πάω έξω στο χωριό, σιμά στη μάνα μου, πού θά σ' άγαπήσει σταν άληθινή της θυ-

—Ένα έράδυ, παραμονή πού θα γινόταν ο γάμος της, ή Σμαραγδή γλυτρήσε κοντά του. Την είδε τό παλληκάρι και πετάχτηκε πάνω τρομαγ-μένο. Κάνε θέλησε να τή όμως έκείνη δέν τόν άφισε. Κρεμάστηκε όλόκληρη πάνω του και πέ-ρασε τά χέρια της γύρω από τό λαιμό του.

—Φίλησε με, τού ψιθύρισε, όπως και την πρώτη φορά. Φίλησε με, άγαπημένο μου...

—'Ο Βασίλης της χαμήλωσε τά χέρια από τό λαιμό και την κυττάζε στά μάτια. Την κύτταζε ώρα πολλή, σάμπως να προσπαθούσε να μαντέ-ψη τίς σκέψεις της. —Υστερα της έπτε άπότομαι: —Δέν έπρεπε νάρθης εδώ. Άύριο παντρεύε-σαι και δέ θέλω να λερώσω την τιμή τού άν-θρώπου πού θα πάρης. Γύρνα πίσω στην καμάρα σου. Έγώ μία φορά, τό δώρο μου τόχω έτοιμά-σει. Έλπίζω να εύχαριστήθης...

—'Η Σμαραγδή άρχισε να κλαίει. —Ένα κλάμα θουθο, χωρίς άναφυλλιά. 'Ο βοσκός της άναστή-κωσε τό κεφάλι.

—Κλαίς; τή ρώτησε. Τάχα δέν είσαι εύτυχι-σμένη με τόν Τσέλιο.

—Είμαι καλά, άποκρίθηκε έκείνη σκούζον-τας τά δορυκόμενα της μάτια. Πολύ καλά. Μά έγω δέν τόν θέλω. Έγώ άγαπά έμένα και μόνο έμένα λαχταρούσα να θέλω στο πλευρό μου.

—Κι' άπό δέν τόν βεις, γιάτί τόν παίρνεις. Ποιος σε είσαε, Σμαραγδή;

—'Ο πατέρας μου. Όταν τού μίλησα γιά σε, να, μόνο πού δέ με σκόταζε. Και την άλλη με-ρα, παράγγειλε σάν Τσέλιο νάρθη άπ' την Άρά-χωδα. Έτσι άναγκάστηκε να τόν άρραβωνιάσει.

—Άν έλεγα όχι, σίγουρα θά σ' έδίωχνε άπ' τό χτήμα. Κι' έγω ήθελα να σε έ... και να χαίρε-ται ή ψυή μου. Γιατί μόνο όταν σε έλέπω, είμαι εύτυχισμένη. Χωρίς έμένα, όλα μου φαίνονται μαύρα και σκοτεινά.

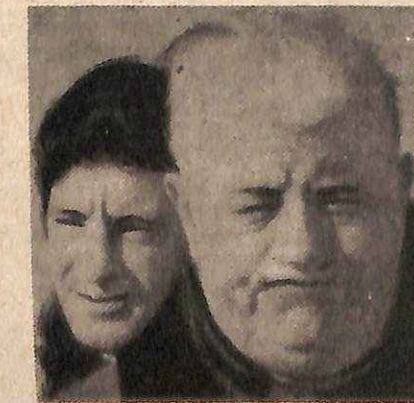
—Τού έπιασε τά χέρια με λαχτάρα. —Πάρε με μαζί σου, τόν παρακάλεσε. Πάρε με μαζί σου, στίς βουνοκορφές της Πίνδου. Άς είσαι ο πιο φτωχός τού κόσμου. Έμένα μου φτάνει ή πλούσια καρδιά σου.

—'Ο Βασίλης της χάρδεσε τό μέτωπο. —Ξέρεις πού θάτανε τό δώρο πού θα σου, στέλνα αύριο; 'Ο θανάτός μου. Θα σκότωνόμουν την ώρα πού οί κομπάνες τού χωριού θ' άντίλα, λούσαν χαρούμενα γιά τό γάμο σου. Μά τώρα δέ θέλω να πεθάνω. Θα ήζωω μόνο γιά να σε θυμάμαι. Θα ήζωω μόνο γιά να σε έλέπω από μακριά και να χαίρομαι. Όχι, Σμαραγδή, δέ δά σε πάω μαζί μου. Δέν έχω δικαίωμα να χα-λάσω μία φαμίλια. Φίλησε με, γιά στερή φορά και γύρνα κοντά στον Τσέλιο. Εύχομαι να σε καιν εύτυχισμένη.

—'Η Σμαραγδή έμεινε γιά λίγο άκίνητη. —Α... πώς κατόπιν τά χέρια της;... πηρε τό κεφάλι από τόν φίλη στο χέρι. Ένα φίλ γλυκό, ά-παλό, σγεδόν άέρινο. Υστερα ήμίλητη, έβηκε ά-πό τό σταύλο και χάρδεξε μέσα στό σκοτάδι.

—'Η Παναγία μαζί σου, καλή μου! ψιθύρισε ο Βασίλης.

Και σκούπισε ένα δάκρυ, πού κύλησε από τίς άκρόβλεφαρίδες του.

Ζόραν Γκαμπιέν και Μπελμοντό: «Εί-μαστε άχώριστοι...»

ΤΡΙΑ ΠΙΣΤΟΛΙΑ

Η ΛΙΕΤΑ χτύπησε για τρίτη φορά το κουνούδι της πόρτας. Μα ο Άλντο δεν της άνοιξε.

Κι όμως, δεν τον είχε δη να γυρίσει, το βράδυ εκείνο... Άκουμπσε το κεφάλι της στην πόρτα, απογοητευμένη. Άλλο τίναχτηκε ξαφνικά. Είχε ακούσει κάτι σιγασμένα... Όστε ο Άλντο βοσκόταν μέσα, μα δεν ήταν μόνος!

Όλα τελείωσαν λοιπόν. Ο μεγάλος έρωτάς της δεν ήταν, παρά μία κοινή, κοινότητα περητέια. Ο Άλντο την είχε βαρεθεί πια και κατάφευγε τώρα σ' αυτά τα μέσα για να της δώσει να το καταλάβει.

Με δάκρυα στα μάτια και με σφιγμένη καρδιά, συγκράτησε τους λυγμούς της κι' ανέβηκε την υπόλοιπη σκάλα, που οδηγούσε στη δική της κάμαρα. Καθώς περνούσε, συναντήθηκε με το Λίντο, τον χαμπουρή, που την κούταζε μ' ένα χαμόγελο. Άλλωστε το χέρι της και χάρωνε το κεφάλι του. Τα ήλιθια μάτια του καρφώθηκαν στο θλιμμένο πρόσωπό της. Την κούταζε με κάποια ανησυχία κι' ύστερα στράφηκε ξαφνικά και κατέθεκε γρήγορα τη σκάλα.

Η Λιέτα μπήκε στην κάμαρά της κι' έπεσε στο κρεβάτι της. Ξαφνικά, ξανασηκώθηκε. Ήθελε να βεβαιωθεί με τα ίδια της τα μάτια πως έχασε πια τον Άλντο. Νά δη... και να πει στη φτωχή της καρδιά πως είχαν τελειώσει όλα και πως έπρεπε να το πάρει πια απόφαση!

Κάτω απ' τα πόδια της, σ' απόσταση λίγων μέτρων, ο Άλντο «της» θά ήταν ασφαλώς με

θαβέλε ποτέ να το δη. αυτό!

Το χέρι της έστρεψε, σφίγγοντας το μικρό οεβόλβερ.

Τι να λέγαμε οι δυο τους; Δε μπορούσε να ξεχωρίσει τις λέξεις.

Νά! Η γυναίκα σηκώνεται τώρα, φοράει ένα μαύρο πανωφόρι. Αυτός γελάει... Έξεινη έχει το πρόσωπο θλιμμένο, σά νάλαυνε... Μα τι να σημαίνει τάχα αυτό;

Ξαφνικά, η Λιέτα βλέπει την Άλντο ν' ανοίγει την πόρτα της, να βγάινε ένα περισσόφορο! Ο Άλντο προσπαθεί να της το πάρει απ' το χέρι... Δεν τους βλέπει πια η Λιέτα. Έχουν προχωρήσει προς το διάδρομο.

Ακούγεται μία πιστολιά!

Και κατεβαίνει τρέχοντας τη σκάλα.

Οι άλλοι ένοικοι της πολυκατοικίας έχουν βγει στις πόρτες τους και κιντάνουν, τρομαγμένοι. Μπροστά στην ανοιχτή πόρτα του Άλντο, μια γυναίκα ξαυθεία, γλωμή, τους κιντάει σαν απολυθημένη... Μπαίνουν μερικοί στο δωμάτιο.

Ο Άλντο είναι πεσμένος γάμο, με μία κόκκινη γραμμή από αίμα στο πρόσωπο.

Η Λιέτα γονιτίζει δίπλα του, τον κιντάει, σαστισμένη. Μόλις εκείνη τη στιγμή αντιλαμβάνεται πως κρατάει ακόμα το οεβόλβερ της.

Το πετάει μ' αποτροπιασμό σε μία γωνία. Μα οι ματιές όλων είναι καρφωμένες πάνω της.

★

Έπειτα από λίγη ώρα, οι δυο γυναίκες βρίσκονται κλεισμένες σ' ένα κελλί της φυλακής. Το μίσος έναντιον του σκοτωμένου έχει χαθεί. Έχει μοιρασθεί ανάμεσά τους, κι' η μία κιντάει την άλλη, σαν δαίνας, έτοιμες ν' αλληλοσπαραχθούν.

Δε σού έφτανε που μου τον πήρες... Γιατί να τον σκοτώσεις;

— Έγώ... Δεν τον σκότωσα! Δε θά τον σκότωνα ποτέ... Εκείνον! Είναι ο πατέρας του παιδιού που έχω στα σπλάχνα μου.

Κιντάχτηκαν μία στιγμή. Τότε η Λιέτα άπλωσε τα χέλια της και αγκάλιασε την Άλντο, με συμπόνια.

Μα τότε, ποιός τον σκότωσε; μουρούσε.

★

Ένω εξακολουθούσαν οι αναζητήσεις, μπήκε ένας αστυφύλακας, κρατώντας απ' το χέρι ένα χαμπουράκι, με ήλιθο βλέμμα.

Κόμει αναγκαστικά, έπει, τον βόηκαμε σκαρφαλωμένο πίσω απ' το παράθυρο της κάμαρας του σκοτωμένου. Τον ψάξαμε και βρήκαμε πάνω του αυτό το όπλο.

Ένα τρίτο πιστόλι πήρε θέσι ανάμεσα στ' άλλα δυο.

Γιατί τον σκότωσε; ρώτησε ο αναγκαστής τον χαμπουρή.

Έκείνος σήκωσε την ήλιθα ματιά του και χαμογέλασε.

Γιατί να εγκαταλείψω τη Λιέτα; πρόσφερε.

Και τα μάτια του θολώσανε για μία στιγμή.

Ήταν κακός ο Άλντο... συνέχισε. Η Λιέτα τον αγαπούσε, μα αυτός έπαιζε μαζί της, τη γελούσε... Μία σφαίρα... και τον σκότωσα!...

★

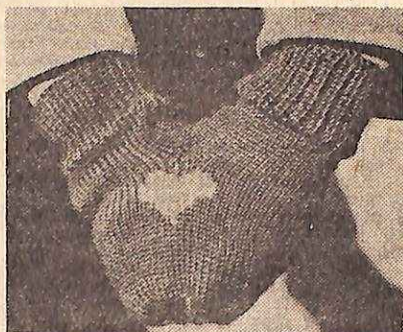
Έξω απ' την αστυνομία, δυο σιμίες προχωρούσαν. Ή μια βαστούσε την άλλη.

Τις βόλωνε και τις δυο ο Ίδιος πόνος για τον άνθρωπο που τον είχαν αγαπήσει και τον είχαν χάσει σε μία στιγμή.

Μ. ΜΠΕΠΙΑΝΙ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ
Η γοητευτική Γκούτε Πινζελ είναι σήμερα πιο γνωστή στη Γερμανία ως από κορίτσι με τα τριαντάφυλλα. Τα τριαντάφυλλα αυτά δεν είναι φυσικά, αλλά καλλιτεχνικά ζωγραφισμένα πάνω σε μερικά από τα πιο ενδιαφέροντα σημεία του καλλιγραφικού σώματός της: στις γάμπες, στην πλάτη, ακόμα και στα μάγουλα. Οι θαυμαστές της Γκούτε λένε: πάντως πως το πιο ωραίο και το μόνο ζωντανό τριαντάφυλλο είναι η ίδια.

ΓΑΝΤΙ ΓΙΑ... ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ
Μία Ιταλική ειομηχανία γαντιών λανσάρει φέτος ένα πρωτότυπο γάντι, που ενθουσιάζει τους έρωτευμένους. Πρόκειται, καθώς βλέπετε στη φωτογραφία, για ένα πλεκτό διπλό γάντι, που τους επιτρέπει να κρατιούνται από το χέρι κατά τους περιπάτους στα, χωρίς όμως και να κινδυνεύουν.

«ΕΙΝΑΙ δοσμένο από τη μοίρα η παιδική ηλικία να ζή με το άδικο παιγνίδι της γοητείας» λέει ο Γιάννης Βλαχογιάννης στο «Πέροχο χρονικό» του για το πολιορκημένο Μεσολόγγι.

Η μίση της σκληρής πραγματικότητας μετουσιώνει στο παιδικό παιχνίδι την άσχημη της ζωής σ' ένα μαγικό κόσμο γεμάτο χαρά και τρυφερότητα. Τι μυστήριο όμως η θαβεία διαίθεος της παιδικής ψυχής! Είναι παρατηρημένο σε πολλές περιπτώσεις, παιδιά να παίζουν παιχνίδια που άργα ή γρήγορα οι μεγάλοι θά τα κάμουν έργα πολιτισμού ή αλθέρου. Πρόδρομοι και μάντιες είναι, τα παιδιά. Ο Ίουλιος Βέρν που ήταν κι' αυτό ένα μεγάλο παιδί και έγραφε για τα παιδιά, δεν έκανε άλλο παρά να δανείζεται από την παιδική φαντασία τα καταπληκτικά εκείνα αερόπλοια που θά εξερευνούσαν το Διάστημα. Και ήρθε το πλήρωμα του χρόνου, οι παιδικοί αυτοί δραματισμοί να γίνουν χειροπιαστή πραγματικότητα.

Στο Μεσολόγγι, κατά τη μεγάλη πολιορκία πολεμούσαν και τα παιδιά παίζοντας. Παιγνίδι ήταν γι' αυτά ο πόλεμος. Και τι ώρα που μιμόντουσαν τους μεγάλους. Πριν ν' αρχίσουν τον παιδοπόλεμο γυμναζόντουσαν σαν αλθβίνοι στρατιώτες. Είχαν κιάλας φτιάσει από πελεκητό ξύλο, τα τουφεκάκια τους, τις σφεντόνες τους και από γερό λινάρι τις σφεντόνες τους.

Όλη η βαθμολογική Ιεραρχία αντιπροσωπεύταν στο παιδικό στρατό. Από το στρατηγό ως το δεκανά. Ο πόλεμος είναι από τα πρώτα παιδικά παιχνίδια που πρωτόγονοι άνθρωποι. Είναι σαν να λή η μοίρα στο παιδί: «Παίξε, ό,τι μία μέρα θά κάμης στ' αλθβινά».

Στο Μεσολόγγι, όμως έγινε κάτι καταπληκτικό που μοιάζει με θαύμα. Παίζοντας τα παιδιά τον πόλεμο έφτασαν να τον παριστάνουν στ' αλθβινά. Πέρασαν από το παιγνίδι στον υπέρτατο ήρωισμό.

Στο φύλλο της 27 Μαΐου 1825 γράφει η έφη-

Στον πετροπόλεμο τα παιδιά ήταν άσυναγώνιστα.

Οι μικροί πετροπολεμιστές

Από το πολιορκημένο Μεσολόγγι

μερίδα του Μεσολογγίου: «Περιεργότερον είναι προσέτι να θεωρή τις και τους παίδας, οίτινες κατασκευάσαντες τώρα μικρά κανονάκια και δόμους από μολύβδον, και από μόνην την εμφοτον ροπήν κινούμενοι, παρατάσσονται εις τας άγοράς, και κάμνουν σιδηρά και κινήματα προς άμυναν και φύλαξιν. Θαυμασμού άξιον είναι πόσον επιτηδεύθησαν οι νέοι στον πετροπόλεμον των, και εις την τακτικήν των πολεμικών των κινήματων άρμονίαν».

Τέτοια τελειότητα είχαν οι πολεμικές προπαρασκευές των παιδιών του Μεσολογγίου. Όσο για τον πετροπόλεμο και την τακτική του κλεφτοπολέμου, πολύ λίγα έμαθαν από τους μεγάλους. Στο είδος του πετροπολέμου τα παιδιά ήταν άσυναγώνιστα.

Ένα γράμμα από τη φρουρά του Μεσολογγίου με ημερομηνία 1 Ιουλίου 1825 μάς πληροφορεί: «Ο πόλεμος με το τουφέκι έπαισε σχεδόν και τώρα χτυπιόμαστε με τα λιθάρια. Μετά την παύσιν του τουφεκιού ανδράχηκα οι παίδες μας μετά των στρατιωτών και ήρχισαν τον πετροπόλεμον με τους Όθωμανούς. Είς το είδος αυτής της μάχης έδειξαν τα πλέον ήρωικά σημεία οι παίδες μας, μη λογαριάζοντες ποσώς τον κίνδυνον. Είς εξ αυτών όμως έπληγώθη επικινδύνως εις το μέταπον».

Ο πετροπόλεμος της 16ης Ιουλίου, γράφει στ' άπομνημονεύματά του ο Σπηριδίου, έκαμε θραύσι στον έχθρο. Δυνατός πετροπόλεμος έγινε και στις 3 Αυγούστου. Το ίδιο και στις 11 Αυγούστου. Ο περίφημος μηχανικός Κοκκίνης σε μία αναφορά του εξάγει την άποτελεσματικότητα του πετροπολέμου: «Στις 19 Αυγούστου παιδιά 12 ως 15 χρονών χυμάν με τα λιθάρια και πολέμησαν γενναία. Η μάχη βάσταζε ως τα μεσάνυχτα» (χειρόγρ. Άρτ. Μίχου).

Για την ίδια σκληρή μάχη, γράφουν τα «Χρονικά» της 22 Αυγούστου 1825: «Αλλά θέλει πιστευθεί τάχα ο κόσμος, ότι και αυτά τα δεκαπενταετή παιδιά μας ώρμησαν κατά των άπίστον και κατ' επόλεμους πετροβολούντα με άνέκροστον θάρρος; Αλλά τοῦτο είναι τῶσον αλθβιν, ὅσον ότι τα αυτά λιθάρια, τα όποια πάλην αντήρπτον οι δόδοδοροι, ήσαν καταματωμένα, και ότι τοῦ πετροπολέμου τούτου τας ζημιὰς των γνωρίζουν αυτοί οι Ίδιοι και ο άπίστον άς πληροφορηθῇ από τους ίδιους Όθωμανούς».

Η ίδια έφημερίδα αναφέρει ότι κατά τη μάχη της 9ης Σεπτεμβρίου ξέφονεύθησαν 15 εκ

της φρουράς και έπληγώθησαν 35, εν οίς και ο Κωνσταντίνος Τζεβέλλας, ο Θανάσης Ζέρβας και ο δεκαεξαετής α ν δ ρ ο π α ι ς Αντώνης Μπάκας, άρίστεύσαι και κατά την έφοδον της 21ης Ιουλίου, καθ' ήν αφήρεσε δυο τουφεκία εκ των χειρών των έχθρων».

Το παλληκάρι αυτό που άξίζει, όχι ένα άλλα περισσότερους άντρες, ο θρυλικός Άντωνης Μπάκας, ήταν ο καπετάνιος των μικρών πετροπολεμιστών. Άς είναι αλθβία η μνήμη του. Ή άπρημητη ψυχή του δεν σκιάχτηκε φόβος. Ή παράδοσι λέει πως σκοτώθηκε άργότερα σε μία σκληρή μάχη σώμα προς σώμα.

Τα παιδιά του Μεσολογγίου δεν περιορίζονταν μονάχα στον πετροπόλεμο. Πολλές φορές ριχνόντουσαν σε ριψοκίνδυνες επιχειρήσεις χωρίς να ρωτών τους μεγάλους. Σχημά δαίνανε κρυφά κι' έστησαν καρτέρι με σφεντόνες ή με κανένα παλιοτούφεκο να σκοτώσουν κανένα Όθωμανό, να του πάρουν τ' όρματα. Και τότε ο μικρός καταδρομέας έδινε από την τάξη των παιδιών

και περνούσε άρματωμένος στη γραμμή των άντρων της φρουράς. Τέτοιος ήταν και ο Μπάκας και γι' αυτό ο Τρικούρης τον άποκαλεί «α ν δ ρ ο π α ι δ α».

Ο Άγγλος στρατηγός Γόρδον στην Ιστορία της Έλληνικής Έπαναστάσεως, αναφέρει πως ο Κιουταχής έπαισε ένα παπά, δυο γυναίκες και τρία παιδιά, που δοκίμασαν να μπουν κρυφά στο Μεσολόγγι για να φέρουν μία είδησι στους πολιορκημένους και για τιμωρία τους παλούκωσε μπροστά στα χαρακώματα. Τα ήρωικά παιδιά του Μεσολογγίου μάχονταν όχι μονάχα με τους πατεράδες και τα μεγάλα τους αδελφία, αλλά καναν και τον ταχυδρόμο, μία δουλειά επικινδυνή.

Ο Ιστορικός Σπ. Τρικούρης δεδαώνει πως ο Κιουταχής θυσίασε τα παιδιά για να παραδωγματούνη τους γονιούς των να μην τ' άφινουν ν' ανακατευτούν στον πόλεμο. Άδικα όμως. Την ίδια μέρα οι μικροί ήρωες έκδικούμενοι έόπισαν με τις σφεντόνες τους πολλά έχθρικά κεράλια.

Από ένα ιδιαιτικό γράμμα που έστειλε από το Μεσολόγγι ο γιατρός Γ. Κονταξής σ' ένα συγγενή στο Ναύπλιο στις 23 - 1 - 1826, λέει ανάμεσα στ' άλλα και τα έξης: «Να πάρης ένα σελάχι του Δημάκη (παιδί 12 χρονών) να του φέρης κι' ένα Φωτήκι κι' ένα Ψαλτήρι, ότι διαβάζει στον τέτατον ήχο και πηγαίνει καλός».

Να λοιπόν κι' ένας μικρός λογιώτατος που μέσα στην άνεμοσάλη του πολέμου μελετά τις φυλλάδες του! Γυρεύει όμως και σελάχι για να δαλί εκεί, πλάι στο καλαμάκι του, καμμία πιστολιά πιο βαρεία από το κομμάτι του!

Στο Βασιλάδι, το Ιστορικό ησάκι που είναι στην άκρη της λιμενοβάσεως του Μεσολογγίου, ο Σπύρος Παπαλουκάς, ένα άγριο δέκα χρονών, βοηθούσε τον πατέρα του που ήταν φουρράχος και κανονιέρης. Ο μικρός μοίσαζε με τα γεράκια του τα τουφεκία στους πολεμιστές, κι' όταν εύρισκε καιρό γυμναζόταν και στα κανόνια. Στις 25 Φεβρουαρίου 1826 κατά την τελευταία επίθεσι των πολιορκητών, είδε γεμάτο ένα μικρό κανόνι που δεν είχε κανονιέρη. Ο πατέρας του είχε σκοτωθεί. Ο μικρός χωρίς να διστάση, άρπαξε ένα δαυλί κι' έβαλε φωτιά στο κανόνι. Τότε συνέβη κάτι τρομακτικό. Ο σπίθης από το δαυλί, είτε από το κανόνι που έσκαψε, τίνανταν την άπρημητη του παρουσιού στον αέρα. Ένιά άντρες γάθηκαν, καμολίστηκε και το παιδί και η φρουρά αναγκάστηκε να εγκαταλείψη το Βασιλάδι στον έχθρο!

Το θλιβερό αυτό επεισόδιο δεν μειώνει καθόλου την πολυτιμή συμβολή των παιδιών στον Ιερό άγωνα. Ο ποιητής Π. Σούτσος, γράφει για τον άεσαστο ήρωισμό τους κατά την πολιορκία της Ακροπόλεως. Τα παιδιά της Αθήνας έφεψαν άπρημητα πάνω στις δόμβες που έριχνε ο έχθρος και τους έδιναν τα φυτίλια πουν να σκάσουν. Έτσι όχι μονάχα έόλυναν τ' άσχημα μνημεία από την καταστροφή, αλλά προμήνυναν και στους πολιορκημένους τα μολυβένια βόλια για να τα χρησιμοποιήσουν κατά του έχθρου.

Πολλά θα μπορούσαν να ειπωθούν ακόμα για τα ήρωικά κατορθώματα και νία τη δόξα των παιδιών της Έλλάδος, που έγραψαν άδάναστα επη κατά τον Ιερό άγωνα της Άνεξαρτησίας.

Ι. Α.

ΟΙ ΔΕΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ήρωες

Έν έπετεία έθνική και μέσα των παϊάνων τον ήρωα τον θρυλικόν, ο παίδας, παριστάνουν έξηλθον εις τας άγυιές με ύφος ον μοιραίων, προς άμεισον αντίπραξιν ναππών και φουδάρων. Κι' νν μέσω παρελάσεως έξωπλισμένων λόχων και μετά πλήρους έξσεως και σκέψων αυτόσχων ανήλθον εις τράπεζιον τυχόντος καφωδέιου κι' ηρέδμη την ρητορείουν βάσει σοφού σχεδίου: —Θαυμάσατε έμέ πούταν τον ήρωα και βλάμην όστις εις μάχας αλλαντάς δεινώς έμαχεσάμην και έπληγώθην έξ φορές ως το γινώσκουν πάντες. Πλήν το κοινόν έδόθηεν: «Αλθβίνα; Καλέ... άντες! —Βεβαίως! άνδρόσπον ένκευρισθείς καιρίως και άμυνώσας την φωνήν τα μάλα στεντορειώας. —Τυχχάων ήρωας φλογερός ύψης ιδιαιτέρας κι' εις τα πεδία των μαχών... κατέπνυν τας σφαίρας! Κι' ένω τοιαύτα έλεγαν προς άνδρας και

(μινδάν, «μπάμ!»)

— Χειροβομβίς! έδόθησαν σφοδρός θορυ-

(δημένος)

κι' εϋθός υπό την τράπεζαν έκρύβην έ-

(σπευσμένως,

ένώ οι πάντες έκραζον προς άίσχος μου

(αλθβινόν:

— Μην τρέμης, καλέ ήρωα, και ήτανε...

Έφ' ο και άνεχώρησαν κατακτιτής ο

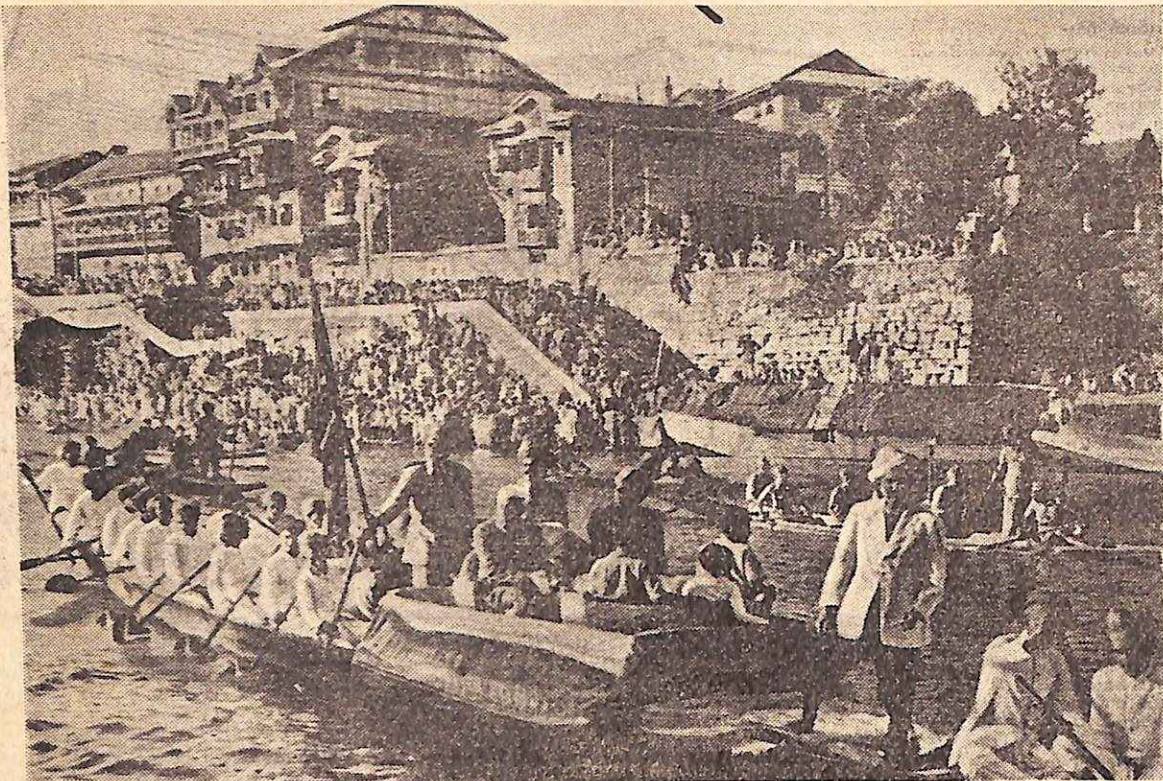
(βλάμης,

λαβών και το παράσημον της... άνοικτης

(παλάμης!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Επίσημη επίσκεψη του Νεχρού στο Κασμίρ: Τα ινδικά προβλήματα είναι πολύπλοκα...

τις χιλιάδες χιλιάδων Ίνδους αστρολόγους, μάγους και φακίρηδες, ότι σημαίνει το τέλος του κόσμου!

Οι μετριοτάτοι υπολογισμοί ανέβασαν σε πενήντα εκατομμύρια δολάρια τα ποσά, που η φωνή ινδική μάς εξώδεσε για προσφορές και θεοσκεντιστές τελετές, για να αποτραπεί το τέλος του κόσμου μας!...

Η αξία των αγνήτων άρχισε να πέφτει ήλιγγωδώς, ενώ πλάι στους «αγίους» των Ίνδαίων, που προσεύχονταν επικεφαλής ενός μυσόγνητου πλήθους, χορηγιστές και τροπαιφίτες της Βουδδιστικής ή του Νέου Δελχί, έσπευδαν και αυτοί να ένωσαν τις προσευχές τους...

Ποσοστιαία, που δεν ευποδίζαν, βέβαια, την άμεση αγορά των αγνήτων με τις εξευτελιστικές τιμές, από εκείνους που πάντοτε ήσαν βέβαιοι, ότι ο κόσμος μας — γεμάτος δυσορία και αλήθεια — θα έπληθνη...

Στο ίδιο αυτό διάστημα, ο πρωθυπουργός Νεχρού, 72 ετών, άδοξοτατος, διέσχισε τη χώρα, μιλώντας «για εξδιουμανοποίησης, εθνική χρησιμοποίηση της ατομικής ενέργειας, εξσυγχρονισμό της γεωργίας και ανάπτυξη της βαρειάς βιομηχανίας»...

Αλλά, αν εκατομμύρια Ίνδων

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ροον και στο Καίμπουτ, παρότι με τους καλύτερους «Αγγλους, πέρασε πολλά χρόνια — μερικά σε τέλεια απομονώσει — στις βοτανικές φυλές των Ίνδων, για την επαναστατική του δράση για την απελευθέρωση της χώρας του από τον ξένο ζυγό.

Ποιητής και θεωρητικός, λατρώνει και την επιστήμη, στηρίζοντας απάνω της όλες του τις ελπίδες για τον εξσυγχρονισμό της πατρίδας του.

Λογικός των αδέσμευτων χωρών — έφατακόσιον περίπου εκατομμύριον κατοίκους — δε διαστρέφει να ανοίξει διάπλατα τα σύνορά του στην αμερικανική χωρίως, αλλά και στη σοβιετική βοήθεια.

ΨΩΜΙ ΚΑΙ ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Πολιμέτοπος και συχνά άχαρος, ο άγωνας του Νεχρού, είναι σκληρός και πολυσύνθετος, όπως άκριβως ο χαρακτήρας του.

Μιά άνευ προηγουμένου δημογραφική έκρηξη αποτελεί το μόνιο εφιάλη του Ίνδου ηγέτη.

Κάθε χρόνο, ο πληθυσμός της Ίνδίας αυξάνει κατά δέκα εκατομμύρια ψυχές!...

Ο έλεγχος των γεννήσεων, που προπαγανδίζει η Κυβέρνηση, είναι πολύ δύσκολο να επιβληθεί σε μια χώρα καθυστέρημένη, αναλφάβητη και με ισχυρές και ποικίλες θρησκευτικές επιρροές.

μοποιημένο μέγεθος των πόρων της και της ξένης βοήθειας, για στρατιωτικούς σκοπούς, εις βάρος των κοινωνικών... Γιατί, μια επιτυχία του «δημοκρατικού πειράματος» της Ίνδίας, θα έην τοράσσιο αντίκτυπο σ' όλη τη νοτιοανατολική Ασία και γενικότερα σ' όλο τον κόσμο...

Αλλά η γενετική πίεση — που η Μόσχα, άλλωστε, τη βλέπει με έντονη δυσανεξία — έχει σαν αποτέλεσμα να πλησιάζει περισσότερο την «αδέσμευτη» ινδική πολιτική προς τις Ήνωμένες Πολιτείες, αλλά και προς τη Σοβιετική Ένωση.

Σε λίγο, ο ινδικός στρατός, με σοβιετικά ελικόπτερα τελενταίνοντας, θα επιτηρή τα σύνορα προς την Κίνα...

Κατά βάθος, οι ηγέτες του Πεκίνου, θέλουν να σπρώξουν το Νεχρού και την Ίνδια σε συμμετοχή σ' ένα στείορο αντικομμουνιστικό σύμφωνο — ή σ' έναν εναγκαλισμό με τη Σοβιετική Ένωση...

Γιατί εκείνο ακριβώς που τους

Η Ζακσλίν Κέννερτου και τοις χαριτωμένες παγαριές: Έπισκέψεις, χαμόγελα και... πολιτική.

ένογλει, είναι μια αδέσμευτη δημοκρατική Ίνδια, στο δρόμο της προόδου.

Κι' ο Νεχρού — με άσχετες βέβαια άσχετοστές — σ' αυτόν άκρίβως το δρόμο κατορθώνει να κρατάει τη χώρα του.

ΖΗΤΙΑΝΟΙ ΚΑΙ ΟΥΡΑΝΙΟ

Ένω εκατοντάδες χιλιάδων «ζητιάνων» — που θεωρούνται περίπου «άγιοι άνθρωποι» — τριγυρνάνε τη σκελετωδή γύμνια τους γύρω από τον ιερό ποταμό, το Γάγγη — στο Τσομπάι, το ατομικό κέντρο της Ίνδίας, παράγονται πενήντα τόννοι ούρανού το χρόνο. Τπολογίζεται, ότι, σε λίγο, η παραγωγή αυτή θα διπλασιαστεί.

Ο μεγάλος Ίνδος ατομικός Χόμι Μάμα, κατόρθωσε με τους συνεργάτες του να θέσει σε λειτουργία δύο μεγάλους πυρηνικούς αντιδραστήρες και να θέσει τις βάσεις παραγωγής ειςαις ατόμων πλουτωνίου το χρόνο.

Αν η Ίνδια το θέληση, έχει τη δυνατότητα στα δύο προσεχή χρόνια, να αποκτήσει και την ατομική βόμβα.

Στο συχνά άγριο τοπίο της «επαγνατήρας» Ίνδίας, οι πυρηνικοί κώνοι έκαναν την επαγνατική τους εμφάνιση. Η άναγκη, ή έστω άναγκη εξηλεκτισμού της χώρας, μόνο με τη χρησιμοποίηση της ατομικής ενέργειας είναι δυνατόν.

Ακόμα, μόνο η αίγλη της ατομικής άναμψεως, μπορεί να διατηρήσει την Ίνδια στη θέση της σαν άσχυρή των αδέσμευτων.

ΠΑΡΕΝΤΑΣ ΣΤΟ ΓΑΓΓΗ

Ντυμένη στα μπλέ, με ένα άσπρο καπέλλο, η Ζακσλίν Κέννερτου, επισκέπτεται τη γενιά αντιθέσει Ίνδια.

Η ποιητικότητα του Ζαμπούρο έπαγνασε στο παλάτι της... Από τα 16 κομμάτια, τέσσερα μόνο διέσσαν κάποια σκετική δύναμη.

Η άκνητη ιδιοκτησία έαναγρίσε στην κανονική της αξία... Οι προσευχές των μάγων και αστρολόγων έκαναν το θαύμα τους: Η Ίνδια και ο κόσμος γλύτωσαν από την τελική καταστροφή.

Και η ποίηση κέρια των Ήνωμένων Πολιτειών, με το μεγάλο γινετή το Νεχρού, κατεβαίνει τον

ιερό Γάγγη, πάνω σε μια πολυτελή προύα.

Ένα έτερόκλητο πλήθος την άποθεώνει από τις όχθες του ποταμού. Ο θόρυβος, μόλις κάνει να σηκώσουν τα κεφάλια τους τα «ιερά έθια», οι άγελάδες, που βόσκουν λίγο πιο πέρα από το ποτάμι.

«Άγιοι άνθρωποι» βαρφίζουν στα ιερά του νερά προσκυνώντας τους.

Και η χαριτωμένη Ζακσλίν Κέννερτου ένωει τα χέρια, σά να προσεύχεται, άπαντώντας έτσι, σύμφωνα με το ινδικό έθιμο, στο πλήθος που την έπαινε...

ΤΟ ΤΡΙΓΩΝΟ ΤΩΝ ΜΕΛΛΟΝΤΩΣ

Η έσωτερική εξέλιξη της Ίνδίας, ή βοήθεια της άδσεως και ιδιαίτερα των Ήνωμένων Πολιτειών και ή στάση της Κίνας και της Ρωσίας, αποτελούν το άσπιο τρίγωνο του μέλλοντος της Ίνδίας.

Το πολιτικό παιχνίδι θα φτάσει στον παροξυσμό του, σε περίπτωση, που ο Νεχρού θα άποσπώθ από την πολιτική...

Αλλά, πίσω από τις ιερές άγελάδες του Γάγγη, διακρίνονται, άπειροτατοι, οι πυρηνικοί κώνοι... ΕΠ. ΜΕΤ.

ΕΕ

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΜΗΝΤΣΑΡΗΣ ΚΑΙ Η ΔΟΞΑ

Όταν ο στρατηγός Ρός είπε στον άδελφό του Μάρκο Μπότσαρη, τον Κώστα Μπότσαρη, ότι το Φιλελληνικό Κομμάτο των Παρισίων ανέλαβε την άνατροφή στη Γαλλία του γιου του Μάρκου, έκείνος άπάντησε:

«Είπα να γίνω πολιμάρχιστος ο άνεμτος μου και είπα στο Κομμάτο για τη μεγάλη του καλοσύνη».

Ο στρατηγός συνέχισε τη σιγή του μετέπειτα. Σε μια στιγμή αλλοστία τον ούρησε:

«Έσπετε την ιστορία των άρχαιων Έλλήνων και των άνοραθιών τους, κατεταίνε».

Δε διάβασε την ιστορία των προγόνων μου, στρατηγέ μου, αλλά άκουσα να διηγούνται πολλοί...

Οι άπορροές σου στην πατρίδα, κατεταίνε, θα σάς γεμίσουν τιμές και το δούμα σας θα άπαιθανάσει».

Κι' ο Μπότσαρης άπάντησε: «Δε μ' ενδιαφέρει ή δόξα, στρατηγέ μου. Ψάχνω και θα πάω ως την τελευταία σταλαγμία για το καλό της πατρίδας»...

ΙΝΔΙΑ: Έκλογές και τέλος του

Η ΠΟΡΕΙΑ ΜΙΑΣ ΧΩΡΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ ΣΤΗΝ

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ του Ζαμπούρο άνέθηκε στην εξέδρα και έκατσε απάνω σε μια πολυθρόνα από βυσσινί μεταξωτό. Πίσω της ακριβώς ένας νέος με γυαλιά, ψηλός και άδύνατος, κρατούσε στο ύψος του κεφαλιού της, ένα παγώ με ζωγραφισμένο απάνω ένα πασίγνω άστροι σε κόκκινο φόντο. Τύχω, το πλήθος των Ίνδων — άσπρα σαρίκια ή κατώσωνα γυαλιστερά, μαλλιά — στεκότανε με σεβασμό.

Η προεκλογική συγκέντρωση μπορούσε ν' άρχισι...

ΔΙΑΚΟΣΙΑ ΔΕΚΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΕΚΛΟΓΕΙΣ...

Για πρώτη φορά στην ιστορία του πλανήτη μας, 210 εκατομμύρια πολίτες έλαβαν μέρος, σε ελεύθερες δημοκρατικές εκλογές, σε ένα κράτος!

Η Ίνδια, με 436 εκατομμύρια πληθυσμό, με πλήθος φυλές, θρησκείες και τοπικές επιδράσεις, ψηφισε, άναδεικνύοντας, μέσα από 16 κομμάτια, το νικητή...

Και ή ώρα η μελαγχολική ποιητικότητα του Ζαμπούρο, όλγνώντας μια ματιά γύρω της, έβλεπε τους πατούς της να την περιβάλλουν με θρησκευτική σεβδόν ελπίδα...

Αουλούδι της Ίνδίας, αγτίνα του ήλιου μας, που θεομοιώνει τις καρδιές μας, ζωογόνο ποτάμι, που άδιδει το λιπώδι της ψυχής μας — μίλησέ μας...

Και ή ώρα η ποιητικότητα, άσχυγος κόμματος, μίλησε, άπαντώντας στην προσέγγιση ενός των πατέρων της.

Το γεωσέβεια χέλι της πολιτευμένης ποιητικότητας, άνοίξαν, για ν' άνοήσουν μια βιαστική έπίθεση έναντίον του πρωθυπουργού και άσχυγού του κόμματος του Κονγκρέσσον, Νεχρού.

Στά 85 εκατομμύρια των τελείως άναλφάβητων Ίνδων άχ ατή

να αυτή του ήλιου» κατόρθωσε, με πολλά χαμόγελα και άρθρονο γόημα, ν' άποκτήσει, έκτός από μια ομάδα πιστών, και άσχετη εύρύτερη δημοτικότητα.

Η τίγρις, που άπειλει τα ζωντανά σας έξω απ' το χωριό, θα εξολοθρευτεί άμέσως, αν με ψηφίσετε, διακήρυξε ή ποιητικισσα.

Γιατί τα προβλήματα της τεράστιας αυτής χώρας είναι ιδιότυπα, πολύπλοκα, πολυσύνθετα και διαθέτουν — όπως άπέδειξε και μια από τις προεκλογικές υποσχέσεις της ποιητικισσας — πολύ τοπικό γούμια.

ΕΝΑ ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΑ

Με άεροπλάνα, αλλά και προύγες, με τρένα, αλλά και έλεφαντες, «διεξήχθη» ο καταπληκτικός αυτός εκλογικός άγώνας.

Τπολογίζεται, ότι τυπώθηκαν πάνω από ένα διςεκατομμύρια ψηφοδέλτια και χοειάστηκαν περισσότεροι από χίλιους τόννους χαρτί, για τα τυπογραφεία, που δουλεύαν μέσα και νύχτα.

1.240.000 αντιπρόσωποι παρακολούθησαν τις εκλογές... Καί, για να λείψη ή σύγχυση και το μπέτοδεμα με τα 16 κομμάτια — λόγω και των εκατομμυρίων των άναλφάβητων — κάθε ψηφοδέλτιο είχε και διάφορες συμβολικές παραστάσεις:

Το κόμμα του Κονγκρέσσον — που κυβερνάει την Ίνδια από την έσρη της απελευθέρωσης από τους Βρετανούς, το 1947 — είχε για σύμβολο δύο βόδια. (Η άγελάδα είναι το ιερό έθιο των Ίνδων και δε μπορεί να χρησιμο

Ίνδοι άγρότες δουλεύουν σκληρά στη γή, που όποφείσει από έσρασία: Τό χτίς»

ποιηθεί από κάποια κόμμα). Οι σοσιαλιστάι έκαν κώδωνα. Οι κομμουνιστάι ένα δρεπάνι και σταχνα σταριού. Οι συντηρητικοί μια λαμπα του λαδιού...

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Κι' ενώ ο προεκλογικός άγώνας άπλωνότανε μέχρι και το τελευταίο χωριό, στους προποδες των Ίνδαίων, παράλληλα, μια άσυλλητη πραγματικά ύστερία άρχισε να μεταδίδεται στις ινδικές μάες...

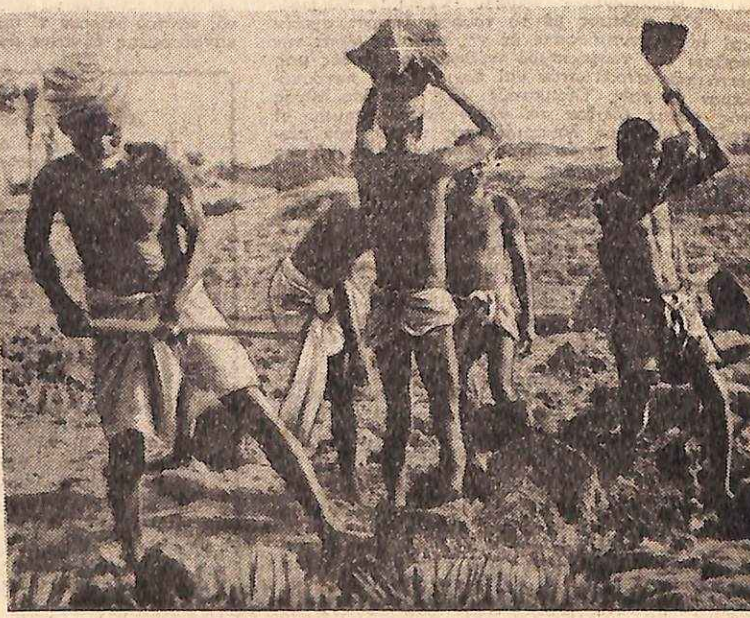
Η συζυγία των μεγάλων πλανητών — Αφροδίτης, Άσπ, Διός, Έρμη και Κρόνον — με τον Ήλιο και τη Σελήνη στην άστροική περιοχή του Κριού, έορηνεύτηκε από

έμειναν κατάπληκτοι, για τη συνέχισι της ζωής της γής μας — παρά το ραντεβού των πλανητών — ελάχιστοι ήσαν όσοι δεν περιμεναν τη νίκη, για άλλη μια φορά, του κόμματος του Κονγκρέσσον, με άσχυγό τον Νεχρού.

ΑΝΤΙΤ ΓΙΑΒΑΡΑΛΛ ΝΕΧΡΟΥ

Ο μαχαρσιάς, αλλά και ο άνεργος άγρότης, ο πλούσιος έμπορος, αλλά και ο έργατης, μ' όλες τους τις άναθέσεις, σέβονται βαθιά τον Ίνδο ηγέτη Νεχρού.

Βραχμάνος και άριστοκράτης, ο Νεχρού αποτελεί την πιο ζωντανή πολιτική δύναμη του κέντρου στις Ίνδιες. Σπουδασμένος στο Χάρ-

Ίνδοι άγρότες δουλεύουν σκληρά στη γή, που όποφείσει από έσρασία: Τό χτίς»

κόσμου!

ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΠΟΧΗ

Κάθε χρόνο, η Ίνδια πρέπει να ντύση, να θρέψη, να μορφώσει δέκα εκατομμύρια παιδιά!...

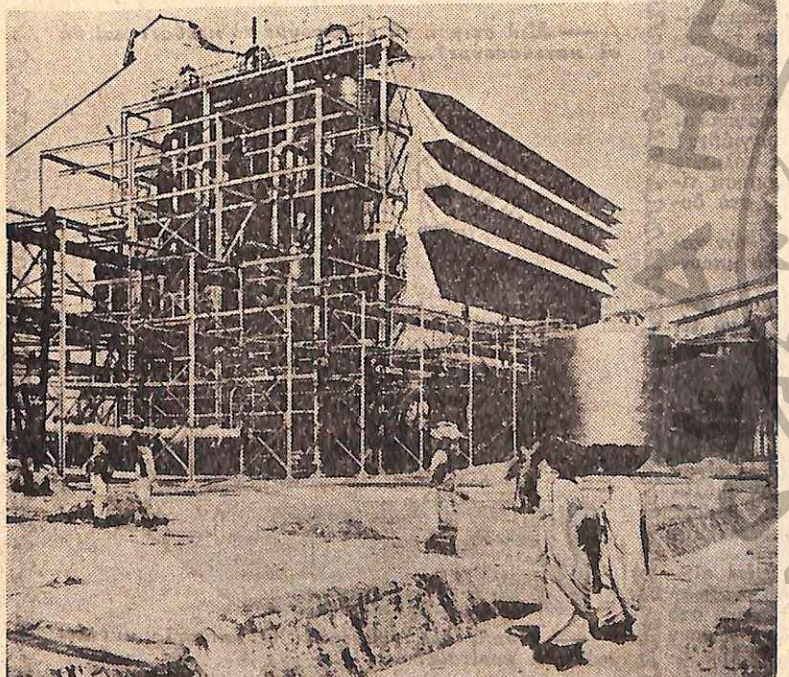
ΚΙΝΕΣΙΚΗ ΠΙΕΣΙ

Οι έσωτερικές δυσκολίες αυξάνουν, από τη μόνιμη γενετική πίεση. Το Πεκίνο δεν κρύβει τις διεκδικήσεις του, για ώρισμένες συνοριακές περιοχές...

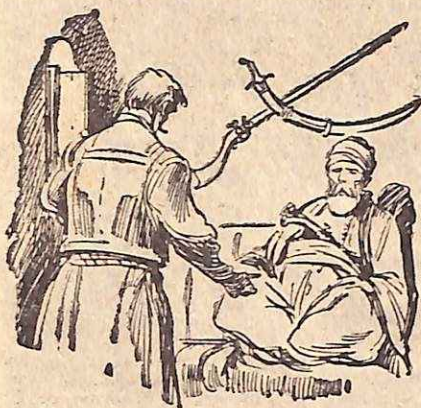
Πίσω από τις διεκδικήσεις αυτές — άσχετα κομμάτι, για μια άπέραντη χώρα, σαν την Κίνα — κρύβεται ή συστηματική προσπάθεια των ηγετών του Πεκίνου, να άναγκάσουν την Ίνδια να χρησι

Ο πρωθυπουργός Νεχρού: «Εξσυγχρονισμός της Ίνδίας»...

Μεγάλα έργοστάσια άφώδουν το άνάστημά τους: στο ινδικό τοπίο: Καί το άσπιο...

Ο Τζανής κατέδωσε στους Όθωμανούς πως στη Δημητσάνα οι κοτζαμπάσηδες φτιάχναν κρυφά πολεμοφόδια για τον Άλη-Πασά.

ΤΟ ΠΥΡΙΤΙΔΟΠΟΙΕΙΟ ΤΟΥ 21

Οι δύο μπαρουτόμυλοι της Δημητσάνας

ΜΙΑ παλιά και δυσανάγνωστη επιστολή, που βρέθηκε μέσα σ' ένα φάκελο του αρχείου του Άνδρεά Ζαΐμη, είναι η πηγή της αθηνιακής ιστορίας του μυθικού Πυριτιδοποιείου του 21.

Η Έβαναστασί είχε προνοήσει ν' αποκτήσει, για κάθε ενδιαχόμενο, ένα πυριτιδοποιείο, στο πού αλγόνο μέρος της Ελλάδας, ώστε, σε περίπτωση αποκλεισμού, να μη στερηθεί την πρώτη ύλη του πολέμου.

Είναι αξιοθαύμαστος ο τρόπος, που ιδρύθηκε το πυριτιδοποιείο αυτό, όχι μονάχα από την τεχνική του πλευρά, αλλά και από τη μυστικότητα της λειτουργίας του. Καί, πραγματικά, ήταν τόσο μυστικό, ώστε την ύπαρξή του στην Πελοπόννησο δεν ήξεραν παρά μονάχα οι άρχοντες και πάρα πολύ λίγοι οργανωμένοι εργάτες.

Η επιστολή γράφτηκε στη Δημητσάνα, έχει υπογραφή «Νικόλαος Σπηλιωτόπουλος» και απευθύνεται στον Άνδρεά Ζαΐμη, ως Πρόεδρο της Διοικητικής Επιτροπής της Ελλάδας. Είναι η όφειλή, το «δούνα» του Έθνους σε γροσσία, για το πολεμικό υλικό, που πήραν οι διάφοροι κατεπανταίοι από το Πυριτιδοποιείο της Δημητσάνας, κατά την πρώτη περίοδο του αγώνα.

Ο Νικόλαος Σπηλιωτόπουλος, ο θουλικός «Δημητσανίτης μπαρουτάς», είναι ο πιο αντιπροσωπευτικός τύπος του δαίμονιου Έλληνα επιχειρηματία, που βόσκουμε σ' όλους τους καιρούς και σ' όλες τις άρες του κόσμου. Η ιστορία του αρχίζει από την ίδρυση του πρώτου ελληνικού Πυριτιδοποιείου, στην πατρίδα του έθνεργη Παλαιών Πατρών Γερμανού, αρκετό καιρό πριν από την Έβαναστασί.

Αυτός, μαζί με το Σπύρο, τον αδελφό του, είχαν φύγει, το 1815, από τη Δημητσάνα και άραξαν στην Τύδα. Την εποχή εκείνη, η Τύδα ήταν σπουδαίο εμπορικό κέντρο και οι Σπηλιωτόπουλοι έκαναν χουσές δουλειές, ως επιχειρηματίες. Ένας στενός φίλος του Γερμανού Κοινοβουλευτή είχε σχετισθεί μαζί τους. Αυτός τους μίλησε στη Φιλική Έταιρεία και τους μίλησε για τους σκοπούς της να ξεσηκώσει το έθνος σε επανάσταση. Τότε οι δύο Σπηλιωτόπουλοι, συνδυάζοντας τα πατριωτικά τους αισθήματα με το επιχειρηματικό τους συμφέρον, προσέβαλλαν να διαθέσουν δλόκληρη την περιουσία τους για την κατασκευή του πολεμικού υλικού της Έβαναστασίας.

Η πρότασι έγινε άμεσα δεκτή από τη Φιλική Έταιρεία και οι δύο αδελφοί πήγαν στην Πελοπόννησο, όπου ήρθαν σ' επαφή με τον Παλαιών Πατρώων Γερμανό, τον Άσημάκη Ζαΐμη, τον Άνδρεά Λόντο, και άλλους πολιτικούς και στρατιωτικούς του Μοριά.

Έτσι, απ' αυτά, οι δύο Δημητσανίτες το πήραν απόφασι. Πήγαν στη Δημητσάνα και έβγαλαν μπρός τη δουλειά.

Τό έργο ήταν τεράστιο. Όλα σχεδόν τα λεφτά τους τα ξόδεψαν για την εγκατάστασι δυο μεγάλων «υδροπυριτιδομύλων», για την αγορά θειαφιού, μολύβδιου και χαρτιού. Τότερα από έξη μήνες, έγινε το θαύμα. Οι δυο μπαρουτόμυλοι άρχισαν να βγάζουν το μαύρο υλικό. Πάνω από εκατό Δημητσανίτες χωριοκοί δούλευαν ως εργάτες, έκτος από τους ειδικούς, που είχαν φέρει από τα νησιά.

Η παραγωγή του πρώτου Πυριτιδοποιείου του Άγωνα μεταφερόταν μυστικά σε κρυφές αποθήκες, που ήταν έξω από τη Δημητσάνα. Από εκεί, το εμπόρευμα μοιραζόταν «επί πιστώσει και αποδείξει» στους υπεύθυνους άρχηγούς των σομάτων.

Ωστόσο, το περίφημο αυτό Πυριτιδοποιείο, που στοίχισε τόσα χρήματα και τόσο μόχθο, παρά λίγο ν' ανακαλυφθεί και να καταστραφεί από τους καταχρητές. Κάποιος Κώστας Τζανής, που είχε προσγοιμένα με τους κοτζαμπάσηδες της Δημητσάνας, έμαθε τη ληθραία κατασκευή του μπαρουτιού. Καί, επειδή δεν ήταν μνημένος στην εναστασιακή οργάνωσι, νόμισε πως οι έχθροι του, φτιάγνανε το μπαρουτί για τον Άλη-Πασά, που βοσκοίταν τότε σε εμπόλεμη κατάσταση με το Σουλτάνο.

Σηκώθηκε, λοιπόν, φουρισμένος, πήγε στην Τρίπολι και κατάδωσε στους Όθωμανούς, πως στη Δημητσάνα οι κοτζαμπάσηδες φτιάχναν κρυφά πολεμοφόδια για τον Άλη-Πασά.

Ο διοικητής της Τοπικοπολιτείας, ποστάξε τότε ένα μπουμπασίση (άνακοιτή) να πάη στη Δημητσάνα να κάνει αίστηξη έρευνα. Την άλλη μέρα, ο μπουμπασίσης, με πέντε χωροφύλακες έφτασε ξαφνικά στη Δημητσάνα.

Μά, ο καλός Θεός της Ελλάδας τον φώτισε να χιτηρήσει πρώτη την πόρτα των Σπηλιωτόπουλων και να κάνει εκεί το κόνάκι του! Άλλο που δεν ήθελαν εκείνοι. Τον υποδέχτηκαν μ' ανοιχτές αγκάλες. Τό τραπέζι έτοιμάστηκε. Άρνια ψητά, βραστά κοτόπουλα κι άλλες λιχουδιές, απλώθηκαν πλουσιολόχοχα στο πολυτελέστατο σιμύτσιο. Παλιό κρησί ποταμοφόρισε στ' ασμένια νηπela. Τό βράδυ, οι Σπηλιωτόπουλοι κάλεσαν κάποιον ντόπιο γελοτοπόλο, που τον έλεγαν Εθόνη, κι έπαιξε λαγούνο και τραγουδούσε άμηνάδες και διασχόαζε με όμορφα άσεται το μπουμπασίση και τους λαφτιγιέδες του. Τό γλέντι άναψε και κράτησε πέρα από τα μεσάνυχτα.

Τί έβεντο κόλο! Στο μεταξύ, σ' όλο το διάστημα της νύχτας, οι ψυχολογικοί και οι εοργάτες των Σπηλιωτόπουλων κουβαλούσαν το μπαρουτί και τα μηχανήματα του Πυριτιδοποιείου έξω από τη Δημητσάνα, σ' ένα άστεγο πατητήρι των Ιδιοκτητών.

Την άλλη μέρα το πρωί, ο μπουμπασίσης σηκώθηκε μαχυμολής, ήπια το καφεδάκι του, φουμάρε ένα άρωματικό ναργιλέ κι ύστερα έκαμε την έρευνά του. Μά, μη βοίσκοντας τίποτε, ξαναγύρισε στο κόνάκι και ξανάχρησε το φαγοπότι.

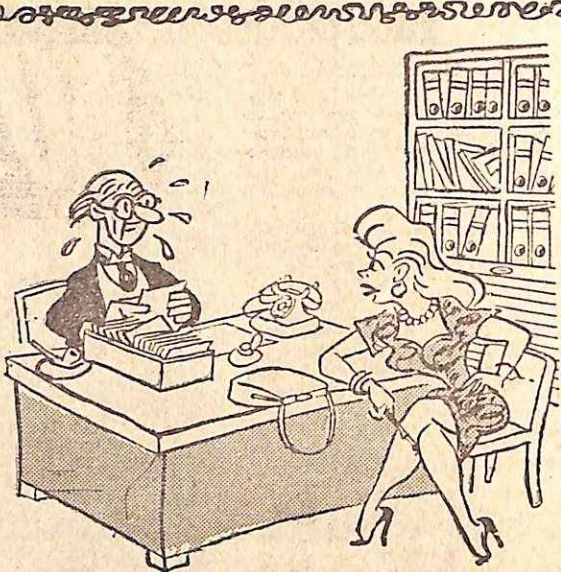
Τί σου είναι αυτοί οι οραγιάδες! φώναξε ο μπουμπασίσης να κατηγορήση τίμιους και πιστούς ανθρώπους στο δόβλετί.

Πρόσταξε να πιάσουν άμέσως τον καταδότη και να τον ρίξουν στο μουντρούμι.

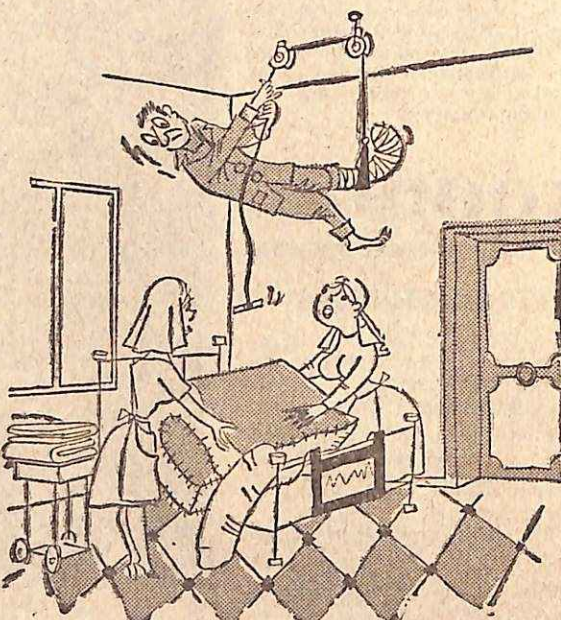
Ο μπουμπασίσης έφυγε από τη Δημητσάνα με πλούσια πετσούλα. Από τότε, οι όθωμανικές άρχες άποικιομήθηκαν. Καμιά επίβλεψη. Η μαύρη σκόνη, που θα τους τινάζε στον άερα, σωριαζόταν δλόγνα σε μεγαλότερους δγχνους.

Τότερα από ένα χρόνο, η καθημερινή παραγωγή του Πυριτιδοποιείου έφτασε στις 500 δαίδες. Καί, επειδή δεν είχαν ανάλογο χαοτί, μεταχειρίστηκαν βιβλία σχολικά, βιβλία της εκκλησίας, καθώς και τα βιβλία της πλούσιας βιβλιοθήκης της Δημητσάνας.

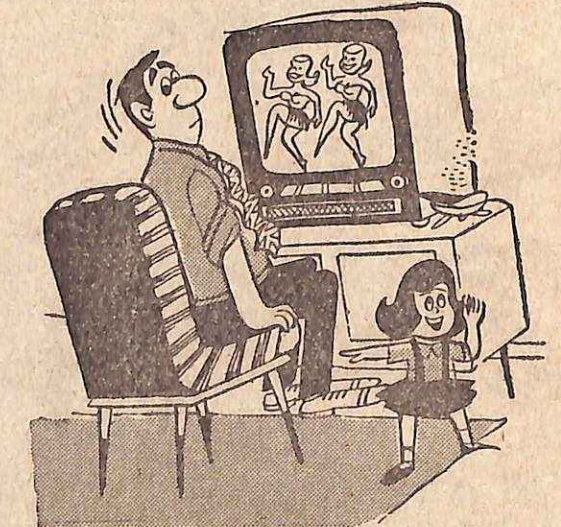
Τα παλιά αυτά βιβλία, αφού έπαι αιώνες πρόσφεραν την πνευματική συμβολή τους για την άνάστασι του Έθνους, στο τέλος θυσιάστηκαν, για να προσφέρουν και την ύλη στο Πυριτιδοποιείο της Έβαναστασίας.

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
— Καταλαβαίνετε από καλλιέργειες και πηγοτοφία;

Μια στιγμή να στρώσουμε το κρεβάτι και θα σε κατεδάσουμε!...

Μαμά, έλα γρήγορα! Ο μπαμπάς κιντάει πάλι τα κοουτίσια!

Η κυρία Κούλα διατηρούσε στενές φιλικές σχέσεις με την κυρία Μίνα, χήρα του χρηματιστή Χατζηλιρίδη και πολύ πλούσια, με την οποία ήταν συμβαθήμενες στα Γυμνάσια. Εκείνο το βράδυ είχε πάει να της κάνει επίσκεψη στο πολυτελές διαμέρισμά της στο Κολωνάκι και της βρήκε δύσθυμη και μελαγχολική.

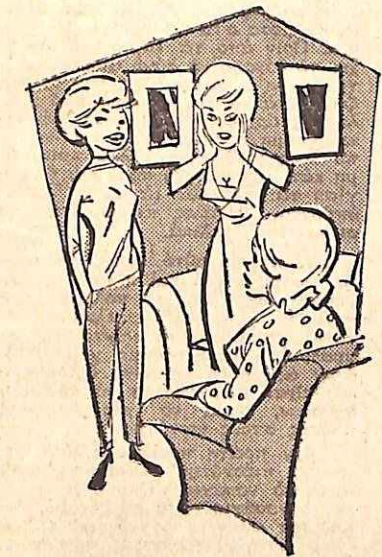
— Καλέ τί έχεις σήμερα; την ρώτησε άνησυχη.

— Καί η κυρία Μίνα, που είχε μεγάλη εμπιστοσύνη στη φίλη της, της άνοιξε την καρδιά της:

— Τί θές νάχα Κούλα μου; Με την κόρη μου τάχα!...

— Με τη Λιλή.

— Άμ, με ποιόν άλλη; Μ' αυτό το άνυπότακτο πλάσμα, που δεν έννοει να σοδαρευτή παρά τρέχει στα «νάιτ-κλάμπ» και στα μπουζούκια με τους μόρτες και τους τέντυμπόδες.

— Γεια χαράν, κυρία Κούλα! Τί χαμπαράκια;

— Μη μου τό λές! είπε στενοχωρημένη η κυρία Κούλα. Η κόρη σου μπορεί να πάρη τον καλντερό!

— Αυτό λέω κι' εγώ, χρυσή μου. Άλλά βλέπεις, τους σοδαρους νέους τους θεωρεί καθυστατημένους... Καί προτιμεί κάτι άκούρητους νταγχαράδες με παντελόνια «μπλου-τζίη», που μασάανε τσίκα και μιλάνε την «αργκό» του λιμανιού. Για να καταλάβεις, προχτες μου σύστησε ένα από δαυτούς κι' όταν του έδωσα τό χέρι, τί νομίζεις πώς μου είπε; «Χάρηκα... κόρη», μονταμ!

— Εί! τό ίδια λεξιλόγιο μεταχειρίζεται κι' η Λιλή. Τό φαντάζεσαι αυτό; — Χριστός και Παναγία! είπε σοκαρισμένη η κυρία Κούλα.

Και κάτι πήγε να προσθέση, αλλά σταμάτησε, γιατί εκείνη τη στιγμή έκανε την εμφάνισή της η Λιλή μ' ένα ντύσιμο πολύ έξαλλο. Παντελόνι στενό και εφαρμοστό, μπλουζάκι χοντρή πλεχτή, μαντήλι χρωματιστό στο λαιμό, μαλλιά άγορίστικο και στον ώμο κρεμασμένο ένα «τρανζίστορ».

— Γεια σου, μάμ! είπε στη μητέρα της με μόρτικο φθος.

Και γυρίζοντας στην κυρία Κούλα προσέθεσε:

— Γεια χαρά ντάν, κυρία Κούλα! Τί χαμπαράκια;

— Καλά, παιδί μου, έσύ; είπε κατάπληκτη η κυρία Κούλα.

— Εγώ; Έν τάξει, εγώ! Κάνω παρέα με κάτι φίνους μακωντάδες, που ηγιοούνται σπαθι και σπάμε πλάκες. Έχουμε και κάτι κοροιδάρες, που τί δουλεύουμε ψιλό γαζι και γίνεται της κακομοίρας...

— Λιλή! Τί έκοράσεις είναι αυτές; επενέθε η κυρία Μίνα. — Επιδέχεται να μιλάς έτσι έσύ; η κόρη του Χατζηλιρίδη από οικογενειακή και με περιουσία;

— Όχιου! Πάλι τό... κατηχητικό άρχισαμε; Μη μου γίνεσαι ταγά-

Ο Τέντυ-μπόυ

ρι, μάμ... Μπήκες; Καί ξεκίνησε για τη βραδυή της έξοδο, ενώ η κυρία Μίνα έσπαυσε άσυγκράτητη:

— Τ' άκουσες, Κούλα μου; Άκου έκφρασι! «Μπήκες».

— Καλά, μη στενοχωριέσαι χρυσή μου... παιδί είναι... την παρηγόρησε η κυρία Κούλα.

— Τί παιδί, αγαπητή μου; Έκλεισε τα έικοσι τρία. Πάτε θα παντρευτή αυτό τό κορίτσι; Καλέ, να μην έχη μάτια να δη ένα φρόνιμο και σμένό νέο; Τίς προάλλες, που της έκανα κουβέντα για κάποιον έδαιρετικό παιδί, γυνό έφοβλιστή, έβαλε τά γέλια. «Χού! χού! χού! Αυτό μου έλειπε να πάρα αυτό τό... χταπόδι, που πάει κάδε... Κυριακή στην εκκλησία και που είναι κουμπούρα στο «τσά-τσά»... Άκουσε μάμ! Αυτόν που θα πάει, θα τό διαλέξω μόνη μου και θα είναι τζί-νι. «Τί τζί-νι» της λέω. «Παιδί της μπατίστικας, πώς τό λέμε, δεν καταλαβαίνεις ελληνικά;» «Ε! άντε να συνηνοήσης μ' αυτή την κοπέλλα.

— Έλα, μην άπογοιτεύεσαι. Θα σφιάσουν τά πράγματα! την ένεβάθρυνε έκ νέου η κυρία Κούλα. Άλλά ματαίως. Η κυρία Μίνα ήταν άπαισιόδοξη για τό μέλλον της κόρης της.

— Πώς να μην άπογοιτεύομαι, χρυσή μου; Βλέπεις έσύ καμιά λύσι στο δράμα μου; — Ε, όλο και κάτι μπορεί να γίνει... άπάντησε με μυστηριώδες άφος η κυρία Κούλα.

— Άχ! Πές μου να χαρής! Έχεις καμιά ιδέα;

— Κάτι σκέφθηκα, άσε όμως να τό μελετήσω. Έπί τό παρόντος, θέλω να ξέρω μόνο που συχνάζει η Λιλή.

— Μα δε σου είπα; Στα «νάιτ-κλάμπ», που πηγαίνουν οι τέντυμπόδες και οι παλαδοί με τά μούσια, που γράφουν σουρεαλιστικά ποιήματα...

— Λαμπρά! είπε η κυρία Κούλα με τό ίδια μυστηριώδες χαμόγελο.

Και σε λίγο άνεχώρησε, προκειμένου να βέση σε έφορμολη τό σχέδιο, που είχε συλλάβει τό δαιμόνιο μυαλό της. Ένα σχέδιο καταπληκτικό, αλλά και άπλο, σαν τό αυγό του Κολόμβου.

Πέρασε από τότε ένας μήνας χωρίς να ξέρη κανείς σε τί έέργειες προχώρησε η κυρία Κούλα. Καί στο μήνα άπάντα η βρίσκουμε και πάλι στο πολυτελές διαμέρισμά της κυρίας Χατζηλιρίδη να πινη τό καφεδάκι της και ν' άκούη τά ίδια μαράματα από τη φίλη της για τά καμώματα της κόρης της.

— Καλέ, δεν έχει κουκούτσι μω-

λό, Κούλα μου. Να φανταστής προχτές, που της έλεγα πως σχολιάζουν της τρέλλες, που κάνει οι κυρίες της πολυκατοικίας, ξέρεις τί μου άπάντησε; «Μωρέ δεν τίς άφήνεις να λένε τίς τσουούργρες;» Άκου τσουούργρες! Άκου έκφρασι από μία κόρη χρηματιστή!...

— Νά την, έρχεται! Δεν την άκούς πως χαχανίζει; Καλέ, να μην έχη δόλου σοδαρότητα αυτό τό κορίτσι;

Σχεδόν άμέσως έκανε την εμφάνισή της η Λιλή μ' ένα μαντράχαλο με παρδαλό ντύσιμο, που μάσασε τσίκα κι' είχε τά χέρια στίς τσέπες με χαρακτηριστική άναιδεία.

— Μάμ! Νά σου συστήσω τό «πρόσωπο» από δώ! Τό Βίκι, ντέ! Τόν γνώρισα πριν δυό έβδομάδες στο «νάιτ-κλάμπ» ή «Μώδ γαρβένια». Δεν είναι κοίκαλος, μάμ;

— Χαίρω πολύ! γρύλλισε η κυρία Μίνα.

— Άμ έγώ; Έγώ να δης πόσο χάρηκα στην κυρία Κούλα, είπε με άναιδεία ο νεαρός, χωρίς να βγάλη τά χέρια απ' τίς τσέπες.

— Άπό δώ η κυρία Κούλα Παπαχλέπα... συνέχισε τίς συστάσεις η Λιλή.

— Παπαχλέπα; είπε ξεκαρδισμένος ο νεαρός τέντυ-μπόυ. Πού τό ψώνιασε αυτό τό όνομα κυρά μου; Καί άρχισε να κάνει φούσκες με την τσίκα, πράγμα που έκανε την κυρία Μίνα να έκμανη.

— Άχ! Κούλα μου, δεν άντέχα! Θα τό φέρω τό ανθοδοχείο στο κεφάλι!...

— Υπομονή! της ψιθύρισε η κυρία Κούλα, ενώ η Λιλή συνέχιζε να έκθειάζη τον νεαρό μόρτη.

— Δεν έχει τύπο ο Βίκι, μάμ; Χορεύει έέρεις και τούτσι.

Και σοφονικά σαν να θυμήθηκε κάτι, προσέθεσε με χαρακτηριστική άπαθεία:

— Ά! Έέχασα να σου πώ, μάμ, πως με τό Βίκι... άρραβωνιαστήκαμε σήμερα.

— Άρραβωνιαστήκατε; άπόρησε η κυρία Μίνα, έτοιμη να λιποθυμήση.

— Ναι γιά! προσέθεσε ο νεαρός, συνεχίζοντας να κάνει φούσκες με την τσίκα. Δε βλέπεις, μαντάμ, που φοράμε και τίς... στενόχωρες;

— Στενόχωρες; Ποιές στενόχωρες; ρώτησε κίτρινη σαν λαμπαδα έπιταφίου η κυρία Μίνα.

— Τίς βέρες, καλέ μαμά! έξηγησε η Λιλή. Δε βλέπεις ότι φοράμε βέρες;

Και γυρίζοντας στο νεαρό τέντυ-μπόυ, προσέθεσε:

— Πάμε αγοράρα μου στο δωμάτιο μου, θά σου την στρώση τη Λιλή, μία χαρά. Έννοια σου!

— Νά σε φίλησω, Κούλα μου! φώναξε ένθουσιασμένη η κυρία Μίνα για την εύχρη λύσι.

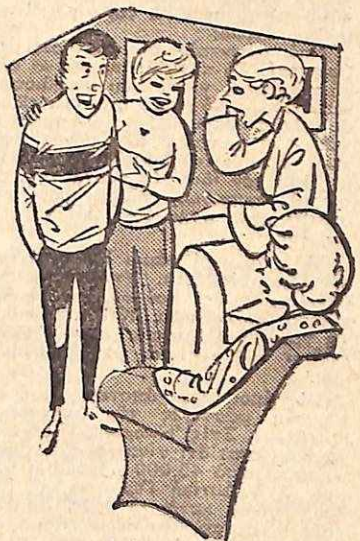
Κι' όταν σε λίγο έθανάκωσε την εμφάνισή του ο νεαρός, τον υποδέχτηκε με έγκαρδιότητα, ενώ συγχρόως κλείνοντας του τό μάτι, του ψιθύριζε σκαμένη στα γέλια:

— Νά μου έψης, «τέντυ-μπόυ» μου!

Όσα γιά την κυρία Κούλα, παρακολούθησε τη σκηνη γεμάτη ίκανοποίησι. Καί με τό δίκιο της, άφού είχε καταφέρει να παντρήση την κόρη της φίλης της μ' ένα σοδαρό και άξια νέο και συγχρόως να άποκαταστή τον άνηπίό της με μία πολυφέρων ύψη, που στα χέρια του θά γινότανε άνάκι... Μ' ένα σμπάρο δυό τρυγόνια!...

τιο μου, άσπου να συνέλθω από τό «σάκ» ή μαμά! Καί παίρνοντάς τον απ' τό χέρι, τον τράβηξε μέσα, ενώ η κυρία Μίνα ήτανε άλλωφρων.

— Δυστυχία μου! Αυτάν τον τέντυ-μπόυ πήγε κι' άρραβωνιάστηκε; φώναξε, έτοιμη να άναυλήθ σε δάκρυα, ενώ η κυρία Κούλα είχε λυθή στα γέλια.

— «Μάμ», να σου συστήσω τό πρόσωπο από δώ! Τό Βίκι, ντέ!

— Γελάς; φώναξε μουτραμένη η κυρία Μίνα. Έδώ χάνω τό παιδί μου κι' έσύ γελάς; Δεν είδες τί κουμάρι μου έφερε για γαμπρό;

— Ακριβός γι' αυτό γελώ... άποκρίθηκε η κυρία Κούλα. Ο νεαρός τέντυ-μπόυ είναι ο άνηπίος μου ο Βίκτωρ. Άλλά δεν είναι τέντυ-μπόυ. Είναι πρώτης τάξεως παιδί. Πτυχιούχος της Νομικής και της Παιδείας με τρεις γλώσσες και ύποψηφιος για τό Διπλωματικό Σώμα...

— Άλήθεια; Έκανε γεμάτη χαρά η κυρία Μίνα. Μα πότε; Δεν καταλαβαίνω...

Και η κυρία Κούλα έξηγησε στη φίλη της πως άφού διεπίστωσε ότι του άρεσε του Βίκτωρα η Λιλή κι' άφού του λόγου της είχε άδυναμία στους τέντυ-μπόδες, τον δασκάλεψε να προσποιηθ τον τέντυ-μπόυ για να άποκτήση τη συμβαθεία της άσπου να την παντρευτή.

— Κι' όμα την παντρευτή, Μίνα μου, θά σου την στρώση τη Λιλή, μία χαρά. Έννοια σου!

— Νά σε φίλησω, Κούλα μου! φώναξε ένθουσιασμένη η κυρία Μίνα για την εύχρη λύσι.

Κι' όταν σε λίγο έθανάκωσε την εμφάνισή του ο νεαρός, τον υποδέχτηκε με έγκαρδιότητα, ενώ συγχρόως κλείνοντας του τό μάτι, του ψιθύριζε σκαμένη στα γέλια:

— Νά μου έψης, «τέντυ-μπόυ» μου!

Όσα γιά την κυρία Κούλα, παρακολούθησε τη σκηνη γεμάτη ίκανοποίησι. Καί με τό δίκιο της, άφού είχε καταφέρει να παντρήση την κόρη της φίλης της μ' ένα σοδαρό και άξια νέο και συγχρόως να άποκαταστή τον άνηπίό της με μία πολυφέρων ύψη, που στα χέρια του θά γινότανε άνάκι... Μ' ένα σμπάρο δυό τρυγόνια!...

ΣΠ. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

μου. Ίκανοποιήθηκε τώρα;

— Πώς δρέθηκε εδώ;
— Την είχε πάρει για να του αγοράσει άλλη μια δμοια... Ό- ριστε το μεγάλο μυστήριο... Το μεγάλο δράμα... Έ, Άλκη! Γι' αυτή τη γραβάτα θα καταστραφή η ζωή δυο ανθρώπων;

Είχε τόση φυσικότητα ο τόνος της φωνής της, έδειχνε τόση αθω- ότητα το προσωπάκι της, που ο Άλκης ένοιωσε κάτι σαν ταπει- νωσι για τη ζήλεια του. Κιτά- ξε μια την ένοχοποιητική γρα- βάτα, μια την κοπέλλα, που είχε σηκωθεί τώρα από το κρεβάτι και περνούσε τη ρούπα της πάλι, με ύφος γεμάτο αξιοπρέπεια, κι' η αγάπη νίκησε μέσα του.

ΟΝΕΙΡΟ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Πήγε κοντά της, της πήρε το χεράκι της που έτρεμε ανεπαίσθη- τα, της το φίλησε.

— Ζουζού... Πρέπει να κατα- λάβεις πώς η ζήλεια μου δεν ή- ταν άδικαιολόγητη.

Σήκωσε τους ώμους της: — Όταν αγαπάει κανείς, πρέπει να πιστεύει;

— Η αγάπη κι' η ζήλεια είναι αδελφές.

— Τώρα κατ' όσον πώς ήταν κουταμάρα να δώσεις ύποψίες στο μυαλό σου;

— Δεν ήταν και τόσο κουτα- μάρα.

— Ο κοινός νους έπρεπε να σου πη, ότι, αν ήταν κάτι ύποπτο, κάτι το κακό, δεν θα το άφαινα εκεί...

Τά λόγια της τόν άφάπλισαν. (Ή έπρεπε να την πιστέψει, ή ή- ταν άνάγκη της ψυχής του να την πιστέψει).

— Άς μη μιλάμε πιά γι' αυ- τό, της είπε σοβαρά. Ζουζού... Σούκανα μία έρώτησι και περιμέ- νω την απάντησι. Πές μου. Είσαι άποφασισμένη να γίνης γυναίκα μου;

— Ναί!

Γρήγορα, κοφτή, ήρθε η άπάν- τησι της, τόν παροξένωσε. Δεν περίμενε ένα τόσο άποφασιστικό κι' άνεπιφύλακτο ναί.

— Άμέσως; τη ρώτησε τρέ- μοντας από ευτυχία. Μόλις έτοι- μάσουμε τις άδειες;

— Ναί. Άμέσως. Μόλις έτοι- μάσεις τις άδειες.

— Έστω και χωρίς νάχω χρήματα;

Σήκωσε τους ώμους της και τόν ευκίνητο πρόσωπό της πήρε μία έκφρασι περιφρονητική.

— Καλό θα ήταν να υπάρχουν χρήματα, αλλά η αγάπη, είναι ά- γάπη...

Την άρπαξε, την έσφισε σαν τρελλό άπάνω του:

— Ζουζού... Πιστεύω αυτό που είπες. Πώς είμαι ήλιθιος. Άλλά δεν ξέρω αν είμαι ήλιθιος που σε πιστεύω έτσι εύκολα, ή αν ή- ταν ήλιθιότης να βάλω ύποψια στο μυαλό μου...

— Αυτό... κρίνε το μόνος σου, τού άποκρίθηκε με ύφος διφορού- μενο.

— Πάντως, όπως και να είναι ... Ζουζού... θα γίνης γυναίκα μου... Μόνο που τόν λέω, αισθάνο- μαι μία δύναμι μέσα μου... Έν- νοια σου, θα σε κάνω βασίλισσα. Κι' αν ακόμα δεν έχω καμιά ύ- ποστήριξι από τόν πατέρα μου, θα σε κάνω βασίλισσα.

Άκουμπουσε τόν κεφάλι της στο στήθος του κι' άκούγε. Δεν έβλεπε όμως τόν πρόσωπό της ο Άλκης, δεν μπορούσε να κρίνει τί έντύπωσι της έκαναν τά λόγια του.

— Άκου, γλυκό μου κορίτσι, της είπε διασπαστικά. Ίσως να ή- ταν καλύτερα έτσι... Ίσως... ή γραβάτα αυτή να μάς έσωσε από κάτι που δεν έπρεπε να γίνη. Θα μείνουμε σ' αυτό που σου λέγαμε πάντα! Θα σταθής άγνό λουλου- δάκι μέσα στο λευκό σου νυφικό... Άλλο τίποτα δεν σου λέω. Τώρα τρέχω. Πάω... Δεν ξέρω από πού ν' αρχίσω... Θα τ' άκανο- νίσω... Έννοια σου, θα τ' άκανο- νίσω. Αύριο, θάρθω να σου πώ ακριβώς την ημερομηνία τού γά- μου μας...

— Μά, πρέπει κι' εγώ να έ- τοιμαστώ.

— Έσύ, θα κάνης τόν κόπο μόνον να ντυθής νυφούλα, της εί- πε τρυφερά. Τό πολύ-πολύ να δο- κιμάσης και τόν νυφικό σου. Όλα τά άλλα θα τ' άφροντίσω έγώ, έννοια σου.

Τη φίλησε με πάθος κι' έφυγε γρήγορα.

— Είσαι τρελλόπαιδο! τού φώναζε, παιχνιδιάρικα από κατώ- φιλι. Άληθινό τρελλόπαιδο.

— Σ' αγαπώ! της άποκρίθη- κε κι' άπομακρύνθηκε φτερωτός.

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

Τό πρώτο του διάδημα ήταν τόν πιό δύσνηρό. Τού κόστισε ά- φάνταστα, θεώρησε όμως άπαράι- τητο να τόν κάνει.

Τηλεφώνησε της Λιάνας, ότι ήθελε πάλι να την ιδή. Έτρεξε η έρωτευμένη κοπέλλα με λαχτά- ρα, έλπιώντας πώς αυτή τη φορά θ' άκουγε κάτι καλό από τ' αεί- λη του, τ' άποθητά λόγια που περίμενε.

— Ο Άλκης όμως την κίτταξε με τέτοιο ύφος, που πριν ακόμα άνοιξη τόν στόμα του, ή

καρδιά της πάγωσε. Και τ' ά- για του άκούστηκαν σκληρά στην ειλικρινεία τους και στην άπλότη- τά τους:

— Λιάνα... τόν ξέρω πώς είναι άπάνθρωπο αυτό που θα σου πώ. Τόν ξέρω ότι έχεις τόν δικαίωμα να με περιφρονησής, να μου πής τ' ά χειρότερα λόγια και να σκε- φής για μένα τ' ά χειρότερα. Τόν ξέρω επίσης, όμως, ότι τόν μόνο που θα μπορούσής ίσως να με σώ- σης κάπως μέσα στην ψυχή σου θα είναι η ειλικρινεία.

Και με λίγα λόγια, προσπαθών- τας να την πληγώσει όσο γινόταν λιγότερο, της έξηγησε πώς μπήκε στη ζωή του ή Ζουζού, πώς από την πρώτη στιγμή που την αντί- κρουσε τώρα μεγαλωμένη, είχε την έντύπωσι ότι τόν περίμενε, ότι αυτή η κοπέλλα ήταν πλάσμενη γι' αυτόν. Πώς πάλεψε τις πρώτες ήμέρες, αλλά πώς ένοιωσε κάτι να τόν τραβάει ακαταμάχητα κον- τά του.

Πριν προχωρήσει ακόμα, τόν είχε καταλάβει, ήξερε που ήθελε να καταλήξει. Ή καρδιά της της τόλεγε από καιρό, την προειδο- ποιούσε.

Έπνιξε τ' ά δάκρυα που άνέ- βαιναν στα μάτια της, κατάπιε τούς λυγμούς της και κατάφερε να τού μιλήσει άπλά, ανθρώπινα:

— Σ' ευχαριστώ για την ειλι- κρινεία σου. Τόν μεγαλύτερο μαρ- τυρίο για μένα θα ήταν να μ' ά- φινες ακόμα σε άγωνία. Σου εύ- χομαι να ευτυχής.

Χωρίστηκαν μ' ένα σφίξιμο τού χεριού κι' η Λιάνα τού ύποσχέθη- κε να τόν δικαιολογήσει άπέναντι τών γονέων της.

Όταν τράβηξε τόν χέρι της ά- π' τόν χέρι του, ένοι- ο: για μία στιγμή σαν να τού τρα- βούσε κάτι από την καρδιά του.

Ήταν έτοιμος να τη φωνάξει πί- σω, να της πη να σβύση τ' ά- για του... Την άλλη στιγμή δ- όμως είδε μπροστά του, σαν μία όπτασις, τόν κουκλιτικό κορ- μάκι της Ζουζού, την σάρκα της που έμοιαζε πλάσμενη από ροδο- πέταλα...

Είδε τ' ά ξανά της μαλλιά που πλαισιώναν σαν μαγικό στεφάνι τόν παιδιάτικο πρόσωπό της... Με μιάς έσδυσε κάθε άλλη σκέψι μέσα του, σίγασαν οι τύψεις του. Πήρε μία βαθειά άνάσα... άνα- στέναξε. Και με δHEMA σταθερό άρχισε να τρέχει για τις άδειες, για χίλιες δυο λεπτομέρειες. Ού- τε ήξερε καλά-καλά από πού ν' αρχίσει. Μονάχα διαζόταν.

— Όσπου να γυρίσω σπίτι τόν μεσημέρι, θα τ' άχουν μάθει κι- όλας οι δικοί μου, συλλογίστηκε.

Σίγουρα ή μητέρα της Λιάνας θα πάρη τόν τηλεφώνω τή μητέ- ρα μου... Θα έχουμε άστροπόδρον- τα, μπόρα.

Σήκωσε τούς ώμους του. Τώρα πιά δεν τόν ένδιέφερε τίποτα. Τόν μόνο που τόν ένδιέφερε ήταν να παντρευτή τη Ζουζού και να φύγει. Άνάσανε μ' άνακούφισι ό- ταν συλλογίστηκε ότι τούλάχιστον δεν είχε πάρει χρήματα από τη Λιάνα. Άλλά τόν πόνεσε ή σκέψι ότι είχε διανοηθή μία τέτοια τα- πεινή πράξι. Δεν άπόρησε όμως πιά. Ένοιωσε τόν πάθος να φουν- τώνει τόσο δυνατά μέσα του, που άμολογούσε στόν έαυτό του, ότι αν και τώρα ακόμα τούβτε όρο να βρή χρήματα για να την παν- τρευτή, πάλι θα σκεπτόταν κά- ποιο παράνομο τρόπο τόν τόν κα- ταφέρει.

Έτρεχε στο δρόμο χωρίς να τόν καταλαβαίνει. Και άπορούσε μόνονα με τόν έαυτό του, πώς αισθάνονταν τη μία στιγμή την ψυχή του να πετάει με όρθάνοι- χτα φτερά, χαρούμενη πρὸς την ευτυχία, και πώς την άλλη κατα- λάβαινε σαν κάποιο άσήκωτο βάρ- ος να τόν πλάκωνει.

Άργησε να καταλάβη την αί- τία. Εκείνο που τόν βάραινε, έ- κείνο που τόν έκανε να μη νοιώθι άπόλυτα τη χαρά του, ήταν ή γλυ- κειά, ύπομονετική μαζί και ύπερ- ρήφανη ματιά που τού είχε ρίξει σεύγοντας ή Λιάνα. Ή ματιά αυ- τή τόν άκολουθούσε σε όλο τόν δρόμο. Θάβιζε πολλά άν μπορού- σε να χαρή την καινούργια του ευτυχία χωρίς να τόν συνοδεύη ή πονεμένη αυτή ματιά της πρώτης του αγάπης.

ΣΑΝ ΚΥΝΗΓΗΜΕΝΟΣ

Έβγαине από τόν Ληξιαρχείο, όταν έπεσε σχεδόν πάνω στο Μά- ριο. Για μία στιγμή, ο Μάριος φά- νηκε να τ' ά χάνη. Ήταν κάτι σύ- θορμητο, μία ταραχή άδικαιολό- γητη... μία ματιά ένοχη. Την άλ- λη στιγμή, είδε ο Άλκης τόν άρραβωνιαστικό της αδελφής του να φέρνι τόν χέρι του στο λαιμό του, στη θέση της γραβάτας. Μία κίνηση τόσο άπλη... Ή κίνηση ό- μως αυτή σαν να προκάλεσε μέσα στην καρδιά του δλόκληρο σει- σμό.

— Γεια σου, Άλκη... Με συγ- χαρήσ... διαζόμαι...

Σάν κυνηγημένος έφυγε ο Μά- ριος. Δεν πρόφθασε ο Άλκης ού- τε τόν χαιρετισμό του να τού άν- ταποδώσει. Έκανε να τόν φωνά- ξη, σήκωσε τόν χέρι του, σαν να ήθελε να τόν σταματήσει. Ο Μά- ριος όμως δρισκόταν κιόλας μα- κρυνά. Διέσχισε τόν δρόμο, άδια- λ...

— Άλκη... Για να παντρευ- τής, δέ φθάνει να τόν θέλεις έσύ. Πρέπει να τόν θέλεις κι' εκείνη.

— Φυσικά, άποκρίθηκε ζωηρά ο νέος. Τόν θέλει. Τ' άποφασίσαι.

Δεν είμαι τρελλός...

Με παράξενη ηρεμία, αλλά σαν μακρυνό μωγκρητό, άκούστηκε ή φωνή τού Στέφανου:

— Άλκη... Για να παντρευ- τής, δέ φθάνει να τόν θέλεις έσύ. Πρέπει να τόν θέλεις κι' εκείνη.

— Φυσικά, άποκρίθηκε ζωηρά ο νέος. Τόν θέλει. Τ' άποφασίσαι.

Δεν είμαι τρελλός...

Με παράξενη ηρεμία, αλλά σαν μακρυνό μωγκρητό, άκούστηκε ή φωνή τού Στέφανου:

— Άλκη... Για να παντρευ- τής, δέ φθάνει να τόν θέλεις έσύ. Πρέπει να τόν θέλεις κι' εκείνη.

— Φυσικά, άποκρίθηκε ζωηρά ο νέος. Τόν θέλει. Τ' άποφασίσαι.

Δεν είμαι τρελλός...

Με παράξενη ηρεμία, αλλά σαν μακρυνό μωγκρητό, άκούστηκε ή φωνή τού Στέφανου:

— Άλκη... Για να παντρευ- τής, δέ φθάνει να τόν θέλεις έσύ. Πρέπει να τόν θέλεις κι' εκείνη.

— Φυσικά, άποκρίθηκε ζωηρά ο νέος. Τόν θέλει. Τ' άποφασίσαι.

Δεν είμαι τρελλός...

Με παράξενη ηρεμία, αλλά σαν μακρυνό μωγκρητό, άκούστηκε ή φωνή τού Στέφανου:

— Άλκη... Για να παντρευ- τής, δέ φθάνει να τόν θέλεις έσύ. Πρέπει να τόν θέλεις κι' εκείνη.

— Φυσικά, άποκρίθηκε ζωηρά ο νέος. Τόν θέλει. Τ' άποφασίσαι.

Δεν είμαι τρελλός...

Με παράξενη ηρεμία, αλλά σαν μακρυνό μωγκρητό, άκούστηκε ή φωνή τού Στέφανου:

— Άλκη... Για να παντρευ- τής, δέ φθάνει να τόν θέλεις έσύ. Πρέπει να τόν θέλεις κι' εκείνη.

— Φυσικά, άποκρίθηκε ζωηρά ο νέος. Τόν θέλει. Τ' άποφασίσαι.

Δεν είμαι τρελλός...

φορώντας για τ' ά σήματα της Τροχαίας, μέσα στα αυτοκίνητα, και την άλλη στιγμή έστριβε στη γωνία κι' έξαφανιζόταν.

Ο Άλκης έμεινε σαν ριζωμέ- νος στη θέση του.

— Ή γραβάτα... Φορούσε γραβάτα ο Μάριος;

Δέ θα μπορούσε να πάρη όρ- κο. Ή κίνησι όμως που είχε κά- νει ήταν σαφής. Μία κίνησι στο λαιμό...

Ένοιωσε τ' ά χέρια του να πα- γώνουν.

— Άν, παρ' όλα αυτά, δεν φορούσε γραβάτα; Άν ήταν ή δι- κή του ή γραβάτα στο σπύτι της Ζουζού;

Σάν να είχε γεράσει ξαφνικά πολλά χρόνια, ένοιωσε τ' ά μέλη του να βαρύνουν. Όλος του ό ένθουσιασμός κόπηκε. Μία έρώτη- σι όρθώθηκε άμελίκτη μέσα του:

— Τάχα αξίζει τόν κόπο; Άν αυτή ή κοπέλλα είναι έρωτευμέ- νη με τόν Μάριο, αξίζει τόν κόπο να θυσιάσω ίσως την καριέρα μου γι' αυτήν, να υποφέρω, να νά- ποιός ξέρει τι ταλαιπωρίες; Κι' αν είχε κρυφές σχέσεις μαζί της ο Μάριος...

— Ένα σύγκρου πέρασε σ' όλο του τόν κορμί. Άπό τόν πόνο πούνωισε σ' αυτή τη σκέψι, κα- τάλαβε πόσο την αγαπούσε. Πρώτη φορά στη ζωή του πούνωι- θε τη ζήλεια να τού δαγκώνει έτσι σαν φίδι την καρδιά.

— Γιατί όχι; Γιατί όχι; Τόν Μάριο τόν γνώρισε πριν από μέ- να... Διηλαθί πριν με ξαναδὴ έ- μένα. Ήταν άρραβωνιαστικός της Νέλλης...

— Άλλά ούτε ή πρώτη, ούτε ή τελευταία φιλη, που ριχνει τ' ά ματιά της στόν άρραβωνιαστι- κό της άλλης... Είναι δυνατόν ό- μως να παίζη ένα τέτοιο παιχνίδι μαζί του; Τί περισσότερο μπο- ρεί να της προσφέρει ο Μάριος; Περισσότερη αγάπη, άποκλείε- ται. Χρήματα αυτός δεν έχει διό- λου. Μ' έμένα έλπιεί. Τί μπορεί να περιμένει όμως από ένα φω- χό, άρραστο ακόμα νέο;

— Άκίνητος, άκούμπωντας σ' ένα στολό, βασάνισε κάμποση ώρα τη σκέψι του, για να βρή κάποια έξη- γησι, κάποια άκρη. Στο τέλος ό- μως νίκησε μέσα του πάλι ή ά- γάπη...

— Όχι... Είναι παράλογο να τόν σκεπτόμαι. Ή ζήλεια με κά- νει να βλέπω όνειρα. Δέ μπορεί αυτό τόν άγνό, παιδιάτικο προ- σωπάκι να κρύβη ύπεροβολία και συμφέρον. Ή Ζουζού μ' αγα- πάει. Δέχθηκε να γίνη γυναίκα μου... Θα γίνη γυναίκα μου...

Γρήγορα, όπως είχε έρθει ή συννεφιά στην καρδιά του, άστρα- ψε πάλι ό ήλιος της ευτυχίας. Και τελείωσε όλος του τόν δου- λειός τόν πρωί. Τόν μεσημέρι, όταν γύρισε σπίτι του, κατάλαβε πώς ήταν ευτυχισμένος.

ΘΥΕΛΛΑ

Άμέσως μετά τόν φαγητό, ή- ρεμα, σοβαρά άνάγγειλε στην οικογένεια του την άπόφασί του. Ή μητέρα του κι' ή αδελφή του κέρωσαν. Ο Στέφανος κίτταξε τόν γιο του με μάτια πελώρια, πεταγμένα από τις κόγχες τους, σαν να τόν έβλεπε πρώτη φορά.

Κανείς δεν τολμούσε να μιλήσει. Οι γυναίκες μάντευαν την αντί- δρασι τού πατέρα, και λούφαζαν. Έπί τέλους, υπόκωφ, σαν να έρ- χόταν από μακριά, άκούστηκε ή φωνή τού Δρακίδη:

— Άλκη... Για να παντρευ- τής, δέ φθάνει να τόν θέλεις έσύ. Πρέπει να τόν θέλεις κι' εκείνη.

— Φυσικά, άποκρίθηκε ζωηρά ο νέος. Τόν θέλει. Τ' άποφασίσαι.

Δεν είμαι τρελλός...

Με παράξενη ηρεμία, αλλά σαν μακρυνό μωγκρητό, άκούστηκε ή φωνή τού Στέφανου:

— Άλκη... Για να παντρευ- τής, δέ φθάνει να τόν θέλεις έσύ. Πρέπει να τόν θέλεις κι' εκείνη.

— Φυσικά, άποκρίθηκε ζωηρά ο νέος. Τόν θέλει. Τ' άποφασίσαι.

Δεν είμαι τρελλός...

Με παράξενη ηρεμία, αλλά σαν μακρυνό μωγκρητό, άκούστηκε ή φωνή τού Στέφανου:

— Άλκη... Για να παντρευ- τής, δέ φθάνει να τόν θέλεις έσύ. Πρέπει να τόν θέλεις κι' εκείνη.

— Φυσικά, άποκρίθηκε ζωηρά ο νέος. Τόν θέλει. Τ' άποφασίσαι.

Δεν είμαι τρελλός...

Με παράξενη ηρεμία, αλλά σαν μακρυνό μωγκρητό, άκούστηκε ή φωνή τού Στέφανου:

— Άλκη... Για να παντρευ- τής, δέ φθάνει να τόν θέλεις έσύ. Πρέπει να τόν θέλεις κι' εκείνη.

— Φυσικά, άποκρίθηκε ζωηρά ο νέος. Τόν θέλει. Τ' άποφασίσαι.

Δεν είμαι τρελλός...

Με παράξενη ηρεμία, αλλά σαν μακρυνό μωγκρητό, άκούστηκε ή φωνή τού Στέφανου:

— Άλκη... Για να παντρευ- τής, δέ φθάνει να τόν θέλεις έσύ. Πρέπει να τόν θέλεις κι' εκείνη.

— Φυσικά, άποκρίθηκε ζωηρά ο νέος. Τόν θέλει. Τ' άποφασίσαι.

Δεν είμαι τρελλός...

ΟΤΑΝ ΛΕΙΠΗ Η ΓΑΤΑ...

Αυτός είναι ο δριστικός τίτλος της μουσικής κωμωδίας, που γυρίσε ο Άλέκος Σακελλάριος, για την εταιρεία «Ρουσσόπουλος, Λαζαρί- δης, Σαφής, Παράς». Στο φιλμ υπάρχουν όκτώ νέα τραγούδια τού Γ. Μουζάκη, οι δέ στίχοι όφειλονται στη συγγραφική δυάδα Σακελλάριου — Γιαννακόπουλου, που έγραψε και τόν σενάριο τού έργου. Τρία από τά τραγούδια αυτά με τους τίτλους «Όταν έχω τ' ά μάτια κλειστά», «Άσε τ' ά χέρια σου» και «Σ' αγαπώ σ' όλες τις γλώσσες», θά τ' άκούσουμε από τόν Γιάννη Βογιατζή, ό οποίος παίζει στο φιλμ ένα από τούς βασικούς ρόλους. Τ' άλλα τραγούδια όσоби- δονται από τη Ρένα Βλαχοπούλου, έσκαιη πρωταγωνίστρια τού φιλμ, και άλλους καλλιτέχνες. Στο «Όταν λείπει ή γάτα...» πρωταγωνι- στούν επίσης ο Βασίλης Αύλωντης, ο Νίκος Ρίζος, ή Φλωρέττα Ζάννα, ο Άνδρέας Ντούρος, ή Μπέπη Κούλα, ο Γιώργος Γαβρηλί- δης, ή Μαρίκα Κρεβάτα κ.ά.

— Κι' εγώ σου λέω, πώς τη Ζουζού δεν πρόκειται να την παν- τρευτής.

— Γιατί, πατέρα;

— Έπειδή δεν τόν θέλω εγώ, δεν τόν επιτρέπω εγώ!...

Με δόνητα σφιγμένα, με φωνή βραχνή άρχισαν τη συζήτησι. Στο τέλος ο Στέφανος έχασε την αυ- τοκυριαρχία του κι' άρχισε να όρβεται:

— Θα σε άποκληρώσω... Μη συζητήσεις ένα τέτοιο πράγμα.

Ο Άλκης τόν κίτταξε βαθειά στα μάτια, προσπαθούσε να τόν ψυχολογήσει. Τά λόγια που άνέ- βαιναν στα χείλη του δεν τολ- μούσε να τ' ά πη. Θάθελε να στα- θη μπροστά στόν πατέρα του, σαν άντρας με άντρα, να μιλή- σουν ξάστερα, μέσα από την καρ- διά τους. Άλλά αυτό δεν γινό- ταν. Έπειδή ακριβώς ήταν πατέ- ρας του.

Κάμποση ώρα ο καυγας έμοι- αζε με αληθινή θύελλα κι' οι δυο γυναίκες την παρακολουθούσαν τρομαγμένες και δουβές. Κι' ά- ξαφνα, κάποια στιγμή, ο Δρακί- δης κίτταξε τόν γιο του παράξε- να και ξέσπασε σε γέλια. Τόν κίτταζε κι' ο Άλκης παραξε- νμένος:

— Άκουσε, παλληκάρι μου, είπε ο πατέρας. Είμαι τρελλός να πονοκεφαλιάζω. Στο κάτω - κάτω ήλιθιος είσαι, κάνε όπως ξέρεις. Τόν μόνο που σου λέω είναι ότι δεν πρέπει να περιμένης βοήθεια από μένα.

— Αυτό τόχω ύπ' όψι, είπε ο Άλκης πεισιθυμένος.

— Έν τάξει. Μπορούμε λοι- πόν να σταματήσουμε τη συζή- τησι.

— Όπως θέλεις, πατέρα...

Έτρεμαν κι' οι δυο τους, εί- χαν πη πολλά, είχαν ανταλλάξει

— Καλά, γατούλα! της είπε φιλώντας τ' ά παιχνιδιάρικα χείλη της. Άπό αύριο όμως...

— Καί σου...

ΔΙΚΗ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ

Νωρίς-νωρίς έφυγε εκείνο τόν ά- πόγευμα από τόν σπύτι ο Στέφα- νος, λέγοντας ότι θ' άργούσε. Εί- χε συμβούλιο. Ή Νέλλη περίμε- νε τόν Μάριο. Είχαν συμφωνήσει πώς θα περνούσε να την πάρη, να πάνε μαζί στόν κινηματογρά- φο. Οι συναντήσεις τους δεν της έφεραν χαρά. Κάτι της έλεγε πώς ο Μάριος δεν ήταν κοντά της, ούτε κι' όταν περπατούσαν δίπλα, ούτε κι' όταν καθόνταν πλάι-πλάι. Κι' όμως δεν είχε τόν θά-ρος αυτή πρώτη να τού πη να μη ξανασυναντηθούν. Τραβού- σε έτσι αυτό τόν πράγμα. Κι' ο Στέφανος που είχε φοβερίσει πώς θα παίρνε στα χέρια του την υπό- θεσι, πώς θ' αξίωνε να γίνουν οι επίσημοι άρραβόνες τή Δευτέρα τού Θωμά, φαινόταν να τ' άχε ξε- χάσει. Δεν τούς χώριζαν πιά πα- ρά τρεις ήμέρες. Κι' ο Μάριος ούτε καν άνέφερε τέτοιο πράγ- μα.

Εκείνο τόν άπόγευμα στόν πε- ρίπατο, σφίχτηκε περισσότερο ά- πό φορές ή καρδιά της κοπέλλας. Κάθε τόσο σταματούσε ή συζή- τησι άνάμεσά τους, κάθε τόσο καταλάβαινε πώς ο νους του ήταν μακριά. Όταν χωρίστηκαν, τόν ρώτησε θλιμμένη:

— Αύριο;

— Όχι, της άποκρίθηκε ά- μέσως. Άπολείεται. Αύριο πνί- γομαι...

Και κάτι της ψιθύρισε πώς έ- χει στό νοσοκομείο.

Τούδωσε τόν χέρι της πούτρε- με από την ταραχή.

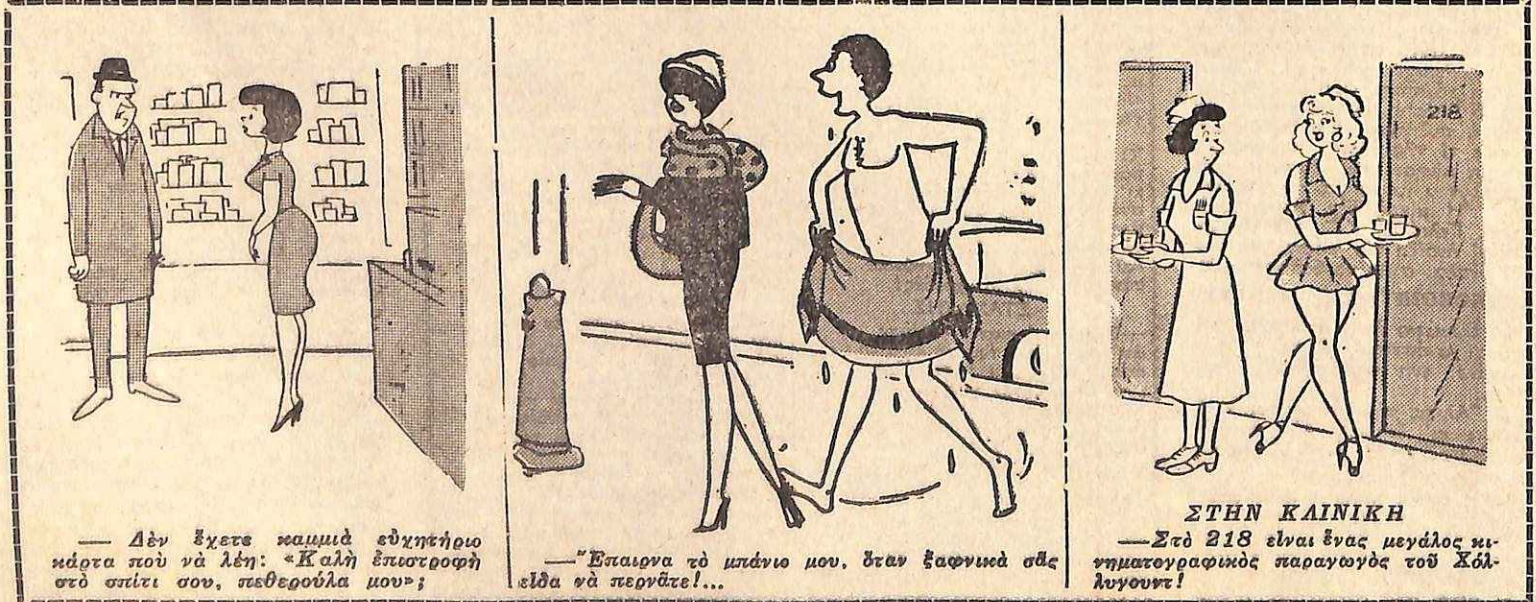
— Καλά, Μόριε. Όποτε θέ- λεις πάλι, μου τηλεφώνεις.

Τόν είδε να φύγει διασπαστός.

Ήταν ακόμα νωρίς. Δέκα ή ώρα. Στο σπύτι, ήρε τον Άλκη να συζητή με τή μητέρα. Ή δυ- στυχισμένη ή Όλγα δεν ήξερε τί να πη, τί να συμβουλεύει τόν γιο της. Πετούσε από χαρά ή καρ- διά της στη σκέψι πώς θαέυε η Ζουζού μακρυνά, πώς θαέυε πιά ή δική της άγωνία κάθε βρά-δυ, που βρίσκεται ο Στέφανος, πώς θαέυε, όταν θα παντρευ- ταν ή Ζουζού με τόν Άλκη, ο Στέ- φανος δέ θα είχε πιά λόγο να ξεδεύη γι' αυτήν. Καταλάβαινε πώς τόν άντρα της κι' ή καρ- διά της σκιρτούσε και προεόρτα- ξε αυτή την επιστροφή. Όταν συλλογίζονταν πώς ο άντρας που την έσωσε, ήταν ό γιός της, πώς ήταν αυτός, που θάβανε την τύχη τού μ' ένα πλάσμα άστατο και διεφθαρμένο σαν τη μικρή κου- κλιστική κοπέλλα, ή καρδιά της πάγωνε. Κι' έτσι, αν και κάθισαν και συζητήσαν πολλή ώρα μανά και γιός, δεν κατέληξαν σε τί- ποτα.

Όταν γύρισε ή Νέλλη, τη ρώ- τησαν κι' οι άπαντήσεις της δεν τούς έφεραν χαρά. Ο Άλκης την κίτταζε καλά στα μάτια, προ- σπαθούσε να την ψυχολογήσει, προσπαθούσε από τά μάτια της, από τά λόγια της, κάτι να κατα- λάβη, κάτι να μαντέψει. Κι' ήταν κάτι παράξενο: Όλη την ώρα που μιλούσε ή Νέλλη, που τούς έ- λεγε πώς αισθάνονταν τόν Μάριο μακριά της, έβλεπε αυτός, ο Άλ- κης, μία γκριζά γραβάτα, με κό- κινες μικρές δουλές... Μία γρα- βάτα που ήταν θαρρείς ένα πλά- σμα ζωηρά, έφιαλτικό, μέσα σ' ένα δωμάτιο άκατάστατο, μπρο- στα σ' ένα άναστατωμένο κρε- βάτι.

— Γιατί δεν πήγατε να χορέ- ψετε λιγάκι; ρώτησε ή Όλγα την

Η Ευαγγελία Καραμουσαντά ξυρίζει ξαν πελάτη της, που φαίνεται πως είναι πάρα πολύ ευχαριστημένος!...

«Εξύρισα 70.000 άνδρες!..»

Η πρώτη Αθηναία μπαρμπερίσα, Ευαγγελία Καραμουσαντά έσμελονεύει...

ΟΨΙ έορταστική είχε προχθές το βράδυ ένα συμπληρωτικό κουρέιο της όδου 'Αγίου Κωνσταντίνου—ένα από τα τόσα συμπληρωτικά κουρέια που κατακλύζουν την πρωτεύουσα με κύριο έργο ν' απαλλάζουν τους εύτυχους κατοίκους της από τις περιττεύουσες... τρίχες.

Ο λόγος... Μας τον εξέγησε ο ίδιος ο κατ'εξουσία, ένας από τους βετεράνους του ξυραφιού και της σαπουνιάδας, ο κ. Τ. Βούλγαρης τον λόγο αυτό.

Η κυρία Ευαγγελία Καραμουσαντά, η πρώτη Αθηναία μπαρμπερίσα, άσος του επαγγέλματος από 20ετίας και καινοτόμος στις επαγγελματικές κατακτήσεις της σύγχρονης γυναίκας έωρτασε μίαν ιστορική επέτειο της σταδιοδρομίας της. Έξυριξε τόν... έβδομοχρόνιο χιλιόστον Αθηναίων πελάτη της.

Και πραγματικά... Η κυρία Ευαγγελία, δρθια στην διπλανή πολυθρόνα τροχούσε το ξυράφι της με δεξιόχειρα μεστότρον που διευθύνει την όρχηστρα του, κι' άστραφτε και βροντούσε από μελιτοτάλακτα χαμογέλα, ενώ οι άντρες συνάδελφοί της την παρακολουθούσαν καμαρώνοντας.

Δεν ήταν δά και λίγο. Είκοσι δόκακαρα χρόνια στο ξυράφι είναι σαν να είσαι είκοσι χρόνια στρατιώτης σε πόλεμο—μιά ζωή μέσα στα όπλα.

Το ίδιο είναι κυρία Ευαγγελία;τη ρωτήσαμε, ενώ ο φωτορεπόρτερ την απαθανάτιζε.

Το ίδιο, το ίδιο. Χαμογέλασε,πασάλεψε με δεύτερο χέρι σαπουνιάς τα μάγουλά του νεαρού πελάτη, που άκίνητος στην πολυθρόνα δέχονταν τις περιποιήσεις της, ξανατράχισε το ξυράφι, σε σημείο που να γίνη «αβέρδος», που λένε, άκούμπησε με ζήλευτη χάρη τα δυο δάχτυλα του άριστερου χειριού στη φαβορίτα του νεαρού, τράβηξε την πρώτη της ξυραφία και ύστερα στράφηκε για να άλοκληρώση την απάντησή της στον ύποφαινομένο.

Διότι αγαπητέ μου ή ζωή του ανθρώπου σήμερα και ίδιος της γυναίκας, κατάντησε άληθινή μάχη.

Αυτό που λένε «μάχη της ζωής» έ;

Ακριβώς. Γι' αυτό το ξυράφι μου το ένομάζω όπλο. Μεταφορικά δηλαδή. Όπλο για τη μάχη της ζωής.

Είπε το λόγο της, που κρύβει στ' αλήθεια μία μεγάλη... άληθεια για τις σύγχρονες γυναίκες που κερδίζουν το ψυμί τους με τη βιοπάλη, και έπανήλθε δριμύτερη στο μάγουλο του νεαρού πελάτη που περίμενε στωικά το ξυραγματάκι του.

Ανασήκωσε το μανίκι της άσπρης μπλούζας της, ξαναχαμογέλασε και άπολογήθηκε ευγενικά στο κεφάλι με τις σαπουνιάδες:

Με συγχωρείς, κύριε Παναγιώτη μου. Βλέπεις αυτοί οι δημοσιογράφοι είναι τσιμπούρια. Δεν γλυτώνεις αν δεν τους άπαντήσης.

Η μάχη αυτή της ζωής στάθηκε ή βασική ατία που άνάγκασε την δευποινίδα Ευαγγελία στα δεκαπέντε χρόνια της, να παρατήση το νοικοκυριό, τις μπουγάδες της και τις κατασρόλες της, γυρω από τις όποιες περιστρεφεται ή ζωή και ή δραστηριότητα κάθε νοικοκυράς και να βγη στο «κλαρί».Βρισκόταν τότε στη λαμία και εργαζόταν σαν «παιδί κουρέιου» με τη βουρτσά. Άργότερα όμως ήρθαν στενωχόριες. Παντρεύτηκε, χήρεψε και ο «κύποχρώσις» μεγάλωσε. Έτσι άναγκάστηκε—πάνε 20 χρόνια άπο τότε—να πιάση το ξυράφι επαγγελματικά.

Ήταν ή μόνη ή επαγγελματική εργασία που ήξερε και που την είχε μάθει άπο τότε που ήταν ακόμη «κάλφας».

Άρχισε λοιπόν να ξυρίζει πρώτα τους εύτυχους κατοίκους της λαμίας και άργότερα τους Αθηναίους, μεταφέροντας έτσι την ξυριστική της δραστηριότητα στην Αθήνα, όπου ο κύκλος εργασίων είναι εύρος.

Καθώς μας άφηγείται την «γενεσιουργόν» ατία που την άνάγκασε να άλλάξη ενδιαφέροντα,της υποβάλλουμε μία εύλογη έρώτηση:

Και γιατί το «κλαρί» που είπατε, δεν σας κλαίει και να χαράξετε καινούργιους και πρωτότους δρόμους στη γυναίκα επαγγελματική δραστηριότητα;

Επειδή, άπαντα ή πρώτη Έλληνίδα μπαρμπερίσα, συνήθισα άπο τότε που ήμουν κορίτσα στην μπαρμπερία. Η συντάκι στην μπαρμπερία. Η συνήθεια είναι, όπως ξέρετε, ή μεγαλύτερη δύναμις στον κόσμο.

Μπροστά της ύποχωρούν οι άντρησες, οι δειλίες, οι διαταφίμοι, όλα. Και σιγά-σιγά, χρόνο με το χρόνο την άγάπησα τη δουλειά αυτή, σε σημείο που, αν

περάση μέρα... άξούριστη, άρρωσταίνω!

Δυό ακόμη έρωτήσεις για να άλοκληρώση ή σκιαγράφηση της πρώτης Αθηναίας μπαρμπερίνας.

Τις υποβάλλουμε και άπαντα:—Είστε ευχαριστημένη άπ τη δουλειά σας;

Μ' έβγαλε παλληκάρι. Έζησα άπο δαυτή κι' έζησα και άλλους. Το μόνο μου παράπονο είναι ότι όδο πάει ο κόσμος αύτοξυρίζεται. Μας έφαγον τα ξυραφάκια. Το κράτος πρέπει να πάρη μέτρα για τις μπαρμπερίσες.

Τί αισθάνεστε όταν τραβάτε το μαχαίρι—συγγνώμη—το ξυράφι και το άκούμπάτε στο λαιμό των άντρών;

Έκτός άπ' τη δεξιότητά στο ξύρισμα, ή δυνίς Ευαγγελία φαίνεται ότι διαθέτει και περισσή δεξιότητα στον έναρθρο λόγο και στις συνεντεύξεις.

Γι' αυτό μας παραπέμπει ευγενικά στον άνθρωπο που επί τόσην ώρα δέχονταν στην πολυθρόνα τις ξυριστικές περιποιήσεις της.

Ο κύριος είναι περισσότερο άρμόδιος ν' άπαντήση.

Ο άνθρωπος δέχεται να έκφραση τις έντυπώσεις του.

Λέγομαι Παν. Γιούδανος και με ξυρίζει χρόνια ή κυρία Ευαγγελία, λέει. Λοιπόν θα το πιστέψετε; Οι γυναίκες έχουν χέρι σαν το φτερό. Το ξυράφι γίνεται χάδι στα χέρια τους. Γι' αυτό και δεν άλλάζω κουρέα.

Κάποιος άλλος, που περιμένει στη σειρά, ο κ. Γ. Μπασιανίδης, προθυμοποιείται να συμμετάση στην κουβέντα. Και συμπληρώνει τον κύκλο των έντυπώσεων του χιουμοριστικά:

Πάντα οι γυναίκες μας... ξυρίζουν σε όλα τα θέματα έμας τους άντρες. Γιατί να μη μας ξυρίζουν και στην πραγματικότητα; Ξέρουν τόσο καλά αυτή τη δουλειά.

Σαν νάχι δικό. Έξ' άλλου μία δοκιμή άρκει, για ν' άποκτήση ο άναγνώστης έντυπώσεις άπο πρώτο χέρι.

Η κυρία Ευαγγελία Καραμουσαντά, ή πρώτη Αθηναία μπαρμπερίσα, δεν έχει σκοπό να έγκαταλείψη το επαγγελμα. Κι' έκτός αυτού άρχισαν κίελας να εμφανίζονται και στα άλλα άθηναϊκά κουρέα οι μιμηταί, και να εισβάλουν με το ξυράφι στα χέρια κι' άλλες γυναίκες—μπαρμπερίσες.

Βιοπάλη, θα πη κανείς. Βιοπάλη, ναι. Άλλά τι θ' άπογίνουν, έτσι που πάμε, οι μπαρμπερίσες;

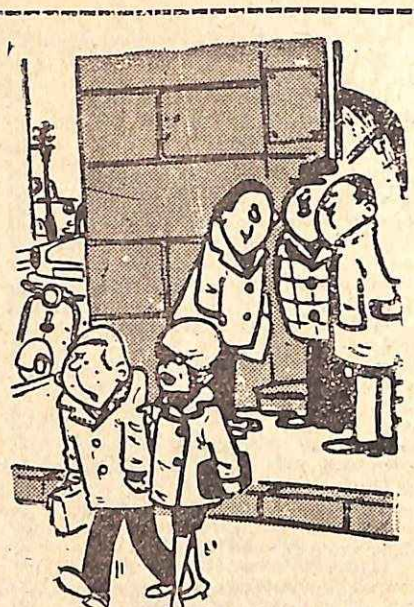
Αυτό όμως είναι άλλη ιστορία άπως θα έλεγε και ο μακαρίτης Μιχαήλ Ζεβάκος.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΦΑΡΜΑΚΙΑΗ

Ο σοφός Φαρμακίδης είχε κληθή στ' 1824 στη νεοσύστατη τότε Ακαδημία της Κερκύρας για να διδάξη θεολογία. Αυτός όμως, αν και πτωχότατος, δεν δίστασε να παραιτηθή άπο τη θέσι αυτή και να γυρίση στην Ελλάδα για να ταλαιπωρηθή με τους άλλους Έλληνες.

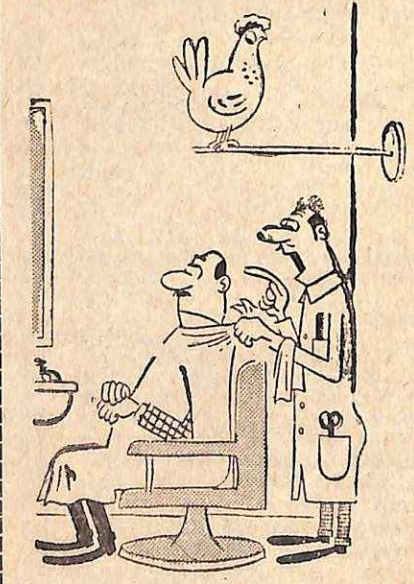
Σ' ένα φίλο του μάλιστα έγραφε: «Για να έξοικονομήσω τα έξοδά μου, άναγκάσθηκα να βάλλω ένέχυρο τα βιβλία μου, τα όποια, αν δε μπορέσω να πληρώσω έντός της ώριστης προθεσμίας, θέλουναι πωληθή, το όποιν με λυτεί. Υπομονή! Διά την αγάπη της πατρίδος ύποφέρω και άλλα χειρότερα. Ημπορούσα να καθίσω εδώ και να παίρνω επί ζωής μου τα έξήντα τάληνρα του μισθού μου τον μήνα. Άλλά επειδή δε μπορούσα να είμαι χωρισμένος, και με την ψυχή μου μόν να είμαι στην Ελλάδα, με το σώμα δε στην Κερκύρα, και να άνησυχώ άδικόκοπος, μεταδίδω εκεί όπου όφείλει να μεταβή κάθε Έλληνας».

Δε θέλω νάοχεσαι να με παίρνεις την ήμερα της πληρωμής... Οι συνάδελφοι το σχολιάζουν καθένας με τον τρόπο του!...

Μη μου πής, παλιάνθρωπε, πως έπιασες στόλο, γιατί δε βλέπεις άπ την... ούιχλη!

Θέλετε μήπως να σ' άπλνω: ά μαλλιά με κρόκο φρέσκου άγού;

ΑΠΟ τ' 1095 άς τ' 1204 άοργανόθηκαν τέσσερες Σταυροφορίες άπο τη Δύση, με πρόφασι την άπελευθέρωση των Άγίων Τόπων άπο τους άπίστους και με πραγματικό σκοπό την κατάληψη και έξμεταλλέυσιν άπο τους Φράγκους της εύφορης και πλούσιας Ανατολής.

Την τετάρτη σταυροφορία την άοργάνωσε ο Πάπας 'Ιννοκέντιος Γ', με τη βοήθεια των Βενετάνων και διαφόρων φεουδαρχών της Δύσεως. Οι περισσότεροι άπο τους Σταυροφόρους ήσαν επαγγελματίες στρατιωτικοί και τυχοδιώκτες, που ζητούσαν περιπέτειες και κέρδη άπο την πολεμική έξμετελλήση.

Η τετάρτη σταυροφορία, άντι να πάη στην Αίγυπτο κι' άπ' εκεί στους Άγίους Τόπους, κατευθύνθηκε στο Βυζάντιο κράτος και, βοηθούμενη άπο το στόλο της Βενετίας, κατέλαβε, τον Άπριλιο τ' 1204, την Κωνσταντινούπολι και κατέλυσε τη Βυζαντινή αυτοκρατορία. «Αί δηλώσεις και ή λεληλασία της Κωνσταντινουπόλεως, γράφει ένας ιστορικός της άλώσεως, ή σφαγή των άνδρών, αι άτιμώσεις των γυναικών, ή βαρβαρική καταστροφή παντός έργου τέχνης και καθόλου αι βδελύρα αι βαρβαρικά πράξεις, άς ο σταυροφόρος έξείνι διεπράξαν κατά την έλωση, είναι, τη άληθεία, άπερίγραπτοι, άπεράσαι εις βανδαλισμόν πάντας τους βαρβάρους κατακτητάς».

Μετά την κατάληψη της Κωνσταντινουπόλεως, ο κόμης Βαλδουίνος της Φλάνδρας στέφθηκε, την 9 Μαΐου 1204, στο νάο της Άγίας Σοφίας, «αυτοκράτορας της Ρωμανίας». Και, για να έξεμεινίσιν τον ισχυρό αντίπαλό του Βονιφάτιο, μαρκήσιο του Μομφερράτου, που διεκδικούσε επίσης το θρόνο της Κωνσταντινουπόλεως, τον έκανε βασιλιά της Θεσσαλονίκης και του παραχώρησε όλόκληρη τη Μακεδονία, τη Θεσσαλία, την κυρίως Ελλάδα και την Κοήνη, την όποια ο Βονιφάτιος πούλησε στη Βενετία.

Τ' 10 Οκτώβριο τ' 1204, ο Βονιφάτιος κατέλαβε τη Θεσσαλονίκη και παντρεύτηκε την ούγγρη καραγωγίχη χήρα του Βυζαντινού αυτοκράτορα 'Ισαακίου Β' Άγγελου. Ένας καρδινάλιος, ο Σοφορόδης, έπανεφερε τη χήρα του 'Ισαακίου Μαρία στο παλιό της καθολικό δόγμα και της έδωσε το όνομα της Μαργαρίτας. Κατόν, ο Βονιφάτιος, άπου ώρισε τη Μαργαρίτα επίτροπό του στη Θεσσαλονίκη, κατέβηκε προς τη Στερεά Ελλάδα με τους Σταυροφόρους του.

Μητροπολίτης στην Αθήνα, την εποχή εκείνη, άπως άναφέρουμε στο προηγούμενο άρθρο, ήταν ο έμμενσιμένος και σοφώτατος ιερόαρχης Μιχαήλ Άχομινάτος ο Χονιάτης, που άπο είκοσιπενταετίας προσπαθούσε να έξυψώση τους πνευματικούς και οικονομικούς έξαλλήμονους Αθηναίους. Ο γενναίος αυτός μητροπολίτης είχε υπερασπίσει την Ακρόπολι με τα όπλα, τον προηγούμενο χρόνο, έναντίον της επιδρομής, που είχε επιχειρήσει ο Λέων ο Σχούρος, και είχε άναγκάσει τον επιδρομέα να εγκαταλείψη την προσπάθειά του.

Τώρα, όμως, μπροστά στον ισχυρό στρατό των Φράγκων, κάθε αντίσταση ήταν ματαιά. Και ή Αθήνα παραδόθηκε «άμαχηται» στο στρατό του Βονιφάτιου, το τέλος τ' 1204 ή τις άρχες τ' 1205.

Παρ' όλην όμως την ειρηνική παράδοσι, οι βάρβαροι Σταυροφόροι δε σεβάστηκαν την Αθήνα. Τη λεηλάτησαν άγρια και το μίσος τους άς καθολικών έδηλώθηκε έναντίον των δοθόδων εκκλησιών. Πήραν τα άσημενα και χουσιά ιερά σκεύη των εκκλησιών και τα έλυσαν για να κάνουν νομίσματα. Κατέστρεψαν και την περιήρησι βιβλιοθήκη της μητροπόλεως, που ήταν στο Ρεχέθιο.

Κατά τη συνήθεια της εποχής, ο Βονιφάτιος έδωσε ως φένοδο την Αττική, τη Βοιωτία, τη Φθιώτιδα, κ' ένα μεγάλο μέρος της Πελοποννήσου, στο Γάλλο εύπατρίδη και συμπολεμιστή του 'Οθωνα Ντελαούς. Έτσι, δημιουργήθηκε ή δυναστεία των Ντελαούς, που έπ' έναν αιώνα κυβέρνησε την Αθήνα.

Ο 'Οθων πήρε τον τίτλο του «Κυρίου της Αθήνας». Οι σύγχρονοί του και το Χρονικό του Μωρέως τον άποκαλούν «Μέγαν Κίσην» και το φένοδό του «Μεγαλοκράτον Αθηνών».

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ο Πάπας 'Ιννοκέντιος Γ', επί των ήμερών του όποιου κατελύθη ο δοθόδοξος μητροπολίτης Αθηνών.

Σύμφωνα με τις παπικές οδηγίες, οι Φράγκοι της Ελλάδος έπρεπε να σεβασθούν το δοθόδοξο δόγμα των κατοίκων και να μη προσπαθούν δια της βίας να τους κάνουν δοθόδοξους. Ένα μόνο έπρεπε να ζητούν άπο τους δοθόδοξους επισκόπους και παπάδες: «ν' άναγνωρίσουν τον Πάπα ως πρώτο άρχιερέα και να τον μνημονεύουν στην εκκλησία». Η άναγνώρισις του Πάπα και ή άδοξολογία της ύπαρχης γινόταν δια της καλούμενης «χειρονομίας». Ο δοθόδοξος Ιερωμένος έπρεπε να βάλλη τα δυο του χέρια μέσα στις παλάμες του καθολικού επισκόπου. Οι περισσότεροι όστόσο άπο τους Έλληνες Ιερωμένους άπέφυναν τη «χειρονομία» και προτίμησαν, έστω και καταδικώμενοι, να μείνουν πιστοί στην δοθόδοξη εκκλησία.

Άπηρεσαν όμως και έξαιρεσεις μερικών επισκόπων, παπάδων και ήγουμένων μοναστηριών, που, για λόγους καιροσκοπικούς, ή για να μη χάσουν τα εισοδήματά τους, ύποταθήσαν, τουλάχιστον έμφανετικά, στην παπική εκκλησία.

Ο πρώτος λιποτάκτης της δοθοδοξίας στην Αττική, ήταν ο ήγουμένος της Κασσαρινής, που άδοξολόγησε ύπακοη στον Πάπα και πέτυχε να μείνη το μοναστήρι του με την περιουσία του και άφορολόγητο. Τη διαγωγή του ήγουμένου της Κασσαρινής, που είχε δώσει κι' άλλες άφορμές φιλοσηματίας, την κατακρίνει σε επιστολή του ο Μιχαήλ Άχομινάτος, που στέλνει, τ' 1209, άπο το ρομητιήριό του της Τιάς, προς τον ίδιο τον ήγουμένο. Το ίδιο κάνει και προς τους άλλους άμφορομένους Ιερωμένους, που τους άνιστά να ένθνηνούνται «των παρελθόντων κανονικών άρχιερέων» και να μη προσδίδουν την δοθοδοξία.

Άπο τον τόπο της έξορίας του ο Άχομινάτος έχει όρισει μυστικά εκκλησιαστικό επίτροπό του στην Αθήνα τον Ιερομόναχο Λουκά. Βρίσκεται ακόμα σε έπικουμονία και με τον έθις άσόμενο επίσης στην Αθήνα άνεμο τον Νικήτα Χονιάτη και παρακολουθεί την εκκλησία. Προσπαθεί να την ένισχύση και να τη συγκατήση στην δοθόδοξη πίστι. Έρχεται και ο ίδιος, ύστερ' άπο δεκαετή άπουσία, για το σκοπό αυτό στην Αθήνα, τ' 1215. Άλλ' άναγκάζεται να εγκαταλείψη γρήγορα την Αθήνα και να γυρίση και πάλι στον τόπο της έξορίας του είναι μη γίνη κατάχρημα εις τους όδοντες των Λατίνων κληρικών». Τα ύπολοιπα έτη της ζωής του—ως το 1120 που πέθανε—θα τα περάση ο μεγάλος ιεράρχης στο μοναστήρι του Προδρόμου στη Τιά, άφιρομμένος στις μελέτες του, πλάσοντας ψυχικά και άπογοητευμένους για την κατάρτασι του δοθόδοξου κλήρου της άγλαπμμένης του μητροπόλεως.

Και, πραγματικά, ήταν μεγάλη ή κατάπτωσι της δοθόδοξης εκκλησίας την περίοδο εκείνη, κάτω άπο την πίεσι των καθολικών. Οι Ιερωμένοι έξηρεσσοντο άπο πλαγιοδούς δοθόδοξους μητροπολίτες, που τους έσπελνε για το σκοπό αυτό ο καθολικός Πατριάρχης της Κωνσταντινουπόλεως.

Οι περισσότεροι όμως άπο τους χειροτονούμενους ήσαν άνομιμα και χηρικοί, που γίνονταν παπάδες για χρηματίας. Την έξουθενώσι του κλήρου ή συμπλήρωνε ή διαρρήσι των εκκλησιών. Οι καλύτερες της Αθήνας, άρχες γενόμενες άπο τον Παθόδενη, υπεταθήσαν σε μαρκωνοκλήσια.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Πεννιές άπο τ' 1821

Το Δεκέμβριο τ' 1825, ο άστυνόμες Μονεμβασίας έφαρμόζοντας μία σχετική διαταγή, έστειλ προς κατάταξι στο σώμα τακτικών μερικών άντρων της περιφέρειας του. Οι 12 όμως άντ' αυτοί ήταν παιδιά και το μεγαλύτερο άπ' αυτά μέλη είχε κλειστεί τα... δεκατέσσερα! Γι' αυτό και ο άρχηγος του σώματος του τακτικού στρατού παράγγειλε στον άστυνόμενο να του... επιτάξη και μερικά ταρανιάς!

Στις 30 'Ιουλίου 1826 ο στρατηγός Ν. Κριζώτης έκδιδε στη Σαλαμίνα διαγέλιμα, που τέλειυθαι οι άλλοι τρεις Έλληνες και τους καλεί να υπερασπίσουν την πατρίδα. «Όσοι δε—καταλήγει το διαγέλιμα—δυναμούν να σέρουν όπλα, να ήρσων άδιαφορία, θέλουν νομίστα προδοσί της πατρίδος, έχορθι να χριστιανισθή, και τέκνι του διαβόλου».

Ο ποιητής Διονύσιος Σολωμός έέδωσε στη Μεσολόγγι για πρώτη φορά τόν «Υμνο προς την Έ. ευερίαν» του όποιου αντίτυπο έστειλε ο διατάκτης της «Ελλάδος». Τα αντίτυπα αυτά σποδ, μέν άπόρους άποφασίστηκε να μοιρασθούν δωρεάν, σποδ δε δυναμίσουν να πληρώσουν ή παλιθήσα αντί 100 παράγων έκαστον και τα χρήματα των

εισπρατέων να διατεθούν υπέρ του νοσοκομείου Ναυπλίου (1825).

Κατά την ήρωική έξοδο της φρουράς του Μεσολυγίου σκοτώθηκαν περίπου 500 άντ' ανών άπο την πείνα και τις κακοχίες άλλοι 600. Έκτός ότων πιάστηκαν αιχμάλωτα 1200 γυναίκα, που δεν είχαν προσέχει να σκατάσουν μέσα τους, πριν πέσουν στα χέρια του έχέροθ, άπως είχαν προσέχει.

Στον Έθνικό έρανο, που έμνε ύστερ' από λί. ο καιρός στο Ναύπλιο για τους άτυχους Μεσολύγτες, κάποιος άπο τους άγωνιστές του Μεσολυγίου πρόσφερε σάβωματα άλη του την παρουσία, ήσασθι 200 χρδάκι και 2 ρουμπιέδες! Έπίσης τιν ίδιο έρανο πρόσφεραν σπαθιά, πιστόλια, σουφέκια, ρολόγια, καλαμάρια, δοχολύτσια, όλο, α, σέλλες, χρήματα κλπ.

Στις 28 Μαΐου 1826 δόθηκε μεγάλη συνάν. για προς βοήθεια των Έλλήνων στην εκκλησία της Βιέννης, με άρχιμουσικό των Ιπποτών Μορλόκ. Γερακιώσι μουσικοί έλασαν μέρος σ' αυτήν. Η ξυραφι έμνε με τον «Ρεκέτις» του Μότσαρτ, στη μνήμη των άποφόντων ήρώων τ' 1821.

Η Έθνική Φρουρά του Παρισιού έκανε έρανο για τους Έλληνες έπαυστάτες και για την κατασκευή ενός κανονίου με την έντιμότητα «Είς Έλληνισιν οι όπλατάς της 2ας Μελεωνός της Έθνικής Φρουράς Παρισίων».

Γεμάτοι ξελλο ενθουσιασμό, άρχισαν να χορεύουν τρελλά γύρω από τη φωτιά...

Η ΜΕΓΑΛΟΦΤΗΣ Ιδέα ήτανε του Τζίνι:

— Δεν είναι δυνατό να μ'α ικανοποιήση το «γκρόντεν-πάρτυ». Τι μπορεί να κάνουμε μέ-
σα σ' έναν κήπο;

— Να φάμε, να πιούμε, να χορέψουμε κάτω από τα πολυχρώμα λαμπρόνια, που θα κρέμονται από τα κλαδιά σαν παρόξεντοι καρποί... του αποκοιμήθηκε η Έλκιμπεθ, κλείνοντας ήδονικά τα πλάνα της μάτια.

— Κολοκυθία! 'Ο κήπος είναι περιορισμέ-
νος...

— Ανόμιση στρέμματα δέ σου φτάνουνε;...

— Δέ μου φτάνουνε... Θέλω ένατό, εκατόν πενήντα!

— Δέν είσαι καλά!

— Κάτι πιο πολύ, ξεακολούθησε ο Τζίνι, συνεπαρμένος, θέλω όλο το ύπαιθρο δικό μου!

— Καί πού να τό βοήζε;

— Δέν είναι δικό μου!... "Ενα δάσος να βρούμε κι' εκεί να κάνουμε τό πάρτυ μας!

— Δάσος; απόρησαν όλοι, πού τον άκούγανε.

— Δάσος; μάλιστα! φώναξε ο Τζίνις, θριαμβητικά. «Γούντ-πάρτυ»!

— «Γούντ-πάρτυ»! φώναξε θριαμβητικά όλη η παρέα.

Έτσι κι' έγινε: Πήγανε και βόηχανε ένα δά-
σος. Δηλαδή ξεκίνησαν πολλοί, ένας-ένας —
«συνεργεία εξερευνησεως», τά ειπε ο Τζίνι. Κι' αφού προταθήκανε χαμιά δεκαριά δάση, διαλέχτηκε ένα — τό πιο γραφικό, πού είχε κοντά τον και θάλασσα... 'Η άνοιξη είχε μπει κι' η χλιαρή της μυρωμένη άνισα περνούσε σαν απαλό γλυκό φιλί πάνω από τη φύση, πού ξε-

ΓΟΥΝΤ-ΠΑΡΤΥ...

ναγεννιότανε...

Κι' έτσι ξεκίνησανε βοαδάκι για τό δάσος — για τό δάσος «τους»! Κουβαλάγανε φαγιά, ποτά, δίσκους, μαζί με φροστή πιζ-άπ... 'Ο λόκληρος εξοπλισμός!... Γέμισε τό δάσος αυτοκίνητα! 'Ο Τζίνι είχε προνοήσει και για τό φωτισμό του πάρτυ: Άναψε χαμιά είκοσάρια «λάμπες θυέλλης» και τις κρέμασε από τα κλαδιά. Έτσι τό δάσος φωταγωγήθηκε με μυστι-
κοπάρθρα... Γεμάτοι ενθουσιασμό, χτύπησαν ό-
λοι τα χέρια! Μα ήταν ύπεροχο! Και τόσο πρωτότυπο αυτό τό έξοχο «γούντ-πάρτυ»!... Τι σου ήταν όμως αυτός ο Τζίνι! Γεμάτος αν-
τασία και πρωτότυπες επινεύσεις...

Είχανε φέρει φάδες, μεγάλες, πού τις βάλα-
νε καταγής, για να ξεαλλάσουν άνετα — σά μαχαρογιάδες, όπως ειπε ο Τζίνι. Τότερα βγάλανε τα φαγιά, τα χρυσά, τοποθετήσανε τα πιζ-άπ κι' άρχισαν να χορεύουνε...

Ήτανε κάτι ύπεροχο! 'Η πρωτοτυπία του πάρτυ ενθουσίασε και τους πιο άξεφους, τους πιο μιλαζέ... Και τα δυνατό ποτά μεγαλώσανε τον ενθουσιασμό και τον κάνανε πανορλισμό! Κανείς δέν τους άκουγε, μπορούσαν να φωνάζουν όσο τους έκανε χέρι... Κι' όχι μόνο να φωνάζουν, αλλά και να κάνουν ό,τι θέλουνε...

ΤΟ ΜΑΝΤΗΛΙ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

Από την πολιερκία του Μεσολογγίου

ΛΙΓΟ καιρό πριν πέση τό Μεσολόγγι, συνέθεη η έλξης συγκινητική ιστορία:

Τους τελευταίους μήνες της πολιορκίας, όπως εί και γνωστό, τρέφιμα δέν υπήρχαν πια στην πόλη. Οι κάτοικοι και η φρουρά, αφού έφαγαν γκαυή, λες, σκύλους, γάτες και αλογα, ζούσαν πια με μια χούφτα σιτάρι, πού έπαιρναν την ημέρα.

Τότε πια οι γυναίκες του Μεσολογγίου ριψοκιν-
δυεύανε καθημερινώς, για να βοηθήσουν τους πο-
λεμιστές. Έφαιναν δηλαδή έξω από τό φρούριο της πόλεως για να μαζέψουν λίγα χόρτα για τους άντρες τους.

Αλλά μία άπ' αυτές, πού λεγότανε Μαρία, και ήταν η πιο νέα και η πιο κομψή, προχώρησε μία μέρα ανήμπορη, λίγο πιο μακριά, μαζεύοντας ά-
γριολάχανα. Ένας από τους πολιορκητές, πού πα-
ραφύλαγε εκεί κοντά, πήδησε ξαφνικά, την άρπα-
ξε και την έσυρε στο στρατόπεδο.

Μόλις έμισε τό γεγονός αυτό ο 'Ιμπράιμ πα-
σάς, πρόσταξε να τού πιασε τη Μαρία και να την κλείσουν στο γαρέμ του. Έτσι κι' έγινε...

Πέρασαν κατόπιν δεκαπέντε μέρες. 'Η μάνα της Μαρίας έβγαίνε κάθε μέρα έξω από τό κάστρο και άσάχητουμε την κόρη της. Φώναζε στις έρηνιές, αλλά καμιά φωνή δέν άπαντούσε στους θρήνους της.

Άξαφνα ένα βράδυ, η Μαρία κατόρθωσε να ξεκλεισθή από τη σκηνή του 'Ιμπράιμ πασά και να

φύγει. Έφτασε κοντά στα τείχη του Μεσολογγίου, αλλά δέν τολμούσε να μπει στην πόλη, γιατί ντρέ-
πόταν, ύστερα άπ' ό,τι έπαθε. Κρύφτηκε, λοιπόν, σε κάτι χαμόκλαδα κι' εκεί ζούσε σαν άγριμή, με χόρτα και βοτάνουρα.

Μία μέρα, πού η μητέρα της γύρισε και τη φώ-
ναζε, όπως πάντα, είδε και να σαλεύη μέσα στα βράα. Κυτάζεις καλύτερα, και βλέπει τη Μαρία.

— Σ' είσαι, Μαρία; φωνάζει.

— Εγώ είμαι, μάνα μου.

— Παιδί μου, πώς μαράθηκες έτσι;

— Ρώτησε τό τριαντάφυλλο, μανούλα μου, για τί μαρινιέται τό φθινόπωρο!

— Και τό μαντήλι σου τί έγινε;

— Τό έχασα, μανούλα μου, για πάντα!...

Έτσι έμεινε η Μαρία, πού βάσταξε τον πόνο της, όταν έμαθε πως έχασε την κόρη της, έπεσε τώρα ζερή, σαν άκουσε ότι η Μαρία της έχασε τό μαντήλι της, την τιμή της δηλαδή, όπως λέει και τό δημο-
τικό τραγούδι:

«Τίνος να πώ τον πόνο μου,
τό μαύρο μυστικό μου...
Έχασα τό μαντήλι μου,
τό χρυσοκεντημένο...»

Έτσι έμεινε η Μαρία, μόλις είδε τη μητέρα της να πεθαί-
νει από τον καύμό της, κατάλαβε ότι η προσδο-
λή της ήταν μεγάλη, και δέν μπορούσε να γυρίση στο Μεσολόγγι, ξεμαντηλωμένη. Δέν της έμεινε πια παρά ο θάνατος.

Άρπαξε τό γισαγανί ενός σκοτωμένου έγθρου, ρίχτηκε μέσα στο έγθρικό στρατόπεδο κι' άρχισε να γυπαίη δειλά κι' άριστερα μ' άπελπίσια.

Και οι έγθροι, μη μπρώτας να την πιάσουν και να την άφοπλίσουν, την κατακοιμάτισαν.

Έγθρια νιάτα

Έτσι, αφού δέν τους έμποδίζε τίποτε — τόσο ένοχλητικό είναι να άναστατεύονται, για να γαλάσουν ένα γλέντι, οι τριτότοι... — ξεφαν-
τώσανε για τα καλά! Τό κέφι τους έγινε χωρι-
πάλι, κι' αυτή, όμοιο! Μία συντροφιά από καννιβάλους γλέντουσε κάτω από τα δέντρα, χωρίς να σταματάη πουθενά, χωρίς να τη στα-
ματάη τίποτε!... Άννατες, άγριες κραιγές ά-
θροπικών θορύων μεταβάλλανε σε ζούγκλα τό ειδυλλιακό δάσος της Άττιζής... Τό μεθύσι τους ήταν άγαλίνωτο!... Κι' ο χορός τους είχε γίνει όργησις ξεάλλη μανιάδων και σατύρων!

Και τότε του Τζίνι του ήθε ο πιο μεγάλο φως ιδέα:

— Έλάτε! φώναξε. Κόψτε μου ξύλα!

— Και τί να τα κάνετε... τον ρώτησαν.

— Μη ρωτάτε... Μαζέψτε μου και θά δητε...

Είχαν έμπιστοσύνη στις επινεύσεις του. Μη-
πως αυτός δέν τά είχε όργανώσει όλα ως τό-
ρα, με τόσο επιτυχία!... Τού μαζέψανε ξύλα, λοιπόν. Χωρίς διαταγή, άρχισαν να πεσοζό-
βουνε τα πεύκα! Βάλανε από κάτω ξερές βε-
λώνες και κουνούνια, κι' ο Τζίνι τους έβαλε φωτιά, με τό χονσό αναπήρα του!

Ήτανε μία ύπεροχη φαντασμαγορία, πού έ-
βαψε έντονα κόκκινο τό γλέντι! Γιατί, πάνω από τα φρύγανα και τα κουνούνια, έορίξε ο Τζίνι μπόλικα κλαδιά κι' η φωτιά έγινε με-
γάλη!

Με τί φωνές άγριες και γέλια την ύποδέχτη-
καν! Και, γεμάτοι ξεάλλο ενθουσιασμό, άρχι-
σαν να χορεύουν τρελλά γύρω από τη φωτιά!

Οι άνταύγειές της φωτίζανε τα ξεαναμμένα πρόσωπα. Έμοιαζε με συντροφιά ξεφρενασιμέ-
νων καννιβάλων, πού περιμένες, ότι, μετά τό χορό, ήταν έτοιμοι να άρχίσουνε την άνθρωπο-
φαγία!

Δέν την άρχισαν, όχι γιατί τους έλειπε η διάθεση, μα για κάτι άλλο, πού ήθε σαν και-
νούργια έκπληξη να έπισφραγίση τό γλέντι τους: Οι φλόγες της άναμμένης φωτιάς, έτσι όπως ξεπεταγόντουσαν ψηλά, με τοξοβολήμα-
τα και σπίνες, μεταδίδανε την προχαία στα δέντρα! Ένα-ένα λαμπαδιάσανε τα πεύκα, πού βρισκόντουσαν γύρω στη φωτιά. Οι «γλέντι-
δες» δέν τό πήρανε χαμπάρι... Και ο χορός τους ξεακολούθησε, ως την ώρα πού μία έκρηξη δι-
νατή άκούστηκε! Είχε μεταδοθή η φωτιά σ'ένα αυτοκίνητο και είχε κάνει να σκάση τό ρεζερ-
βουάρ της βενζίνας του!

Τα ποτε τα γέλια γίνανε φωνές πανικού! 'Η βενζίνα είχε γυθί γύρω, για να μεταδόση τη φωτιά παντού!

Δες και μία μαγική δύναμη τους έκανε όλους να ξεμειθώσουν και να χιμήσουνε στα αυτοκι-
νητά τους!

Μπήκανε άνακατωμένα, μερδεμένα, και βά-
λανε έμπρός! Ανό αυτοκίνητα τσωνγκρίσανε, κά-
νανε πίσω και στοπατασιόσιμένα τρέσανε μαζί με τα άλλα να βγύνε από τό τείχος της φω-
τιάς και του καπνού, πού τά τοιγνίζε...

Γεμάτοι άγρονία, άφίσανε πίσω τους τό δά-
σος, πού είχε λαμπαδιάσει όλόκληρο... Και, μό-
λις φτάσανε στην άσφαλτο, σταματήσανε, για να μετοηθούν. Μόνο ένα αυτοκίνητο έλει-
πε — αυτό πού είχε σκάσει τό ρεζερβουάρ του και είχε γυθί έξω η βενζίνα... Όλα τα άλλα αυτοκίνητα ήτανε σωστά, τα δύο μόνο βου-
λιαγμένα από τό τρακάρισμα, πού είχε γίνει άπάνω στη μεγάλη άγρονία... Και οι άνθρωποι ήταν όλοι...

Κάτσανε εκεί, στην άκρη της άσφάλτου, και κοιτάζανε τό θέαμα του δάσους, πού καίγοτανε... Τό κοιτάζανε με δέος — και λίγο με χα-
μιά, σαν έργο τους! Πιο πολύ τό θαμάσανε ο Τζίνι, γιατί αυτός είχε την έμπνευση για τό «γούντ-πάρτυ», αυτός για τη φωτιά, για όλα...

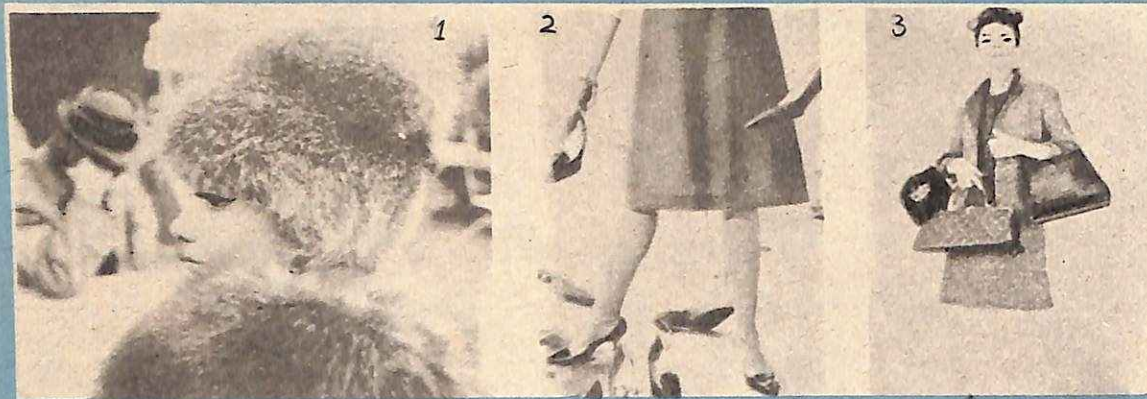
Κύτταξε σιωπηλός τό έργο των χειρών του να συντίωνη προς τον ξάστερο άνοιξιακό ού-
ρανό, και είπε, γοητευμένος:

— Βρε παιδιά, δικίο είχε ο Νέρον, πού έ-
καμε τη Ρώμη!

Κι' όλοι συμφωνήσανε μαζί του. Όπως συμ-
φωνήσανε και για τό ότι έπρεπε να τού δύνουνε από τό μέσο της προκοπής του δάσους, για να νη βρούνε — άδικα των άδικων... — κα-
νένα μελά...

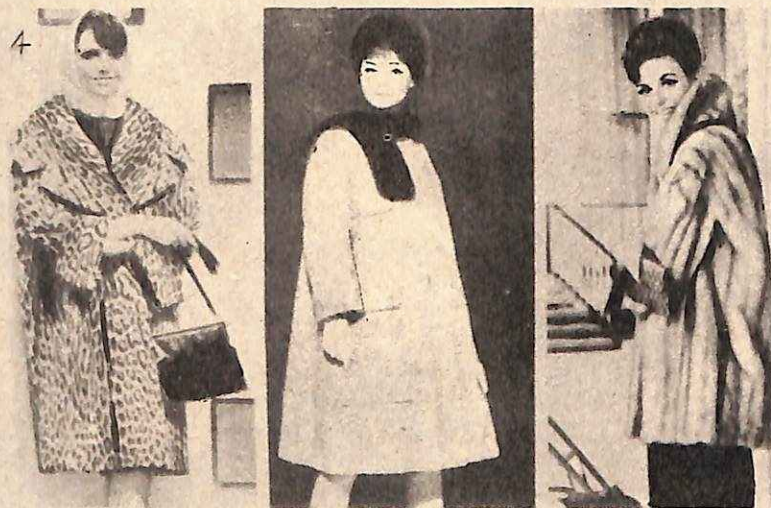
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΞΕΡΕΤΕ ΝΑ ΝΤΥΘΗΤΕ;

Η έκλογη του φορέματος και των «άξεσουάρ»

1) Τα γούνα καπέλλα δεν πηγαίνουν ούτε στις πολύ κοντές ούτε στις πολύ ψηλές. Ταίριαζουν περισσότερο στις γυναίκες με μέτριο αναστήμα και καλοντυμένες αναλογίες. 2) Με μια αθλητική φούστα ταίριαζουν μόνο οι έντελως ανοιχτές γόδες (εκτός από τα παπούτσια από). 3) Οι βελούδινες κεντητές τσάντες ταίριαζουν μόνο μ' ένα βραδινό φόρεμα. Μ' ένα ταγιέρ θα προτιμήσετε μια δερμάτινη τσάντα με χωρίς σχέδια. 4) Αν επιδιώξετε στα σπόρ, θα προτιμήσετε ένα γούνινο παλτό από «δασέ», ενώ για την πόλη είναι προτιμότερο ένας γιανκάς από βίζον. Για τις νεαρές κυρίες είναι προτιμότερη μια γούνινη ζακέτα «τρονά-κάρ». 5) Το κασκόλ ταίριαζει περισσότερο στις ψηλόλινες νέες. Αν είσαστε γεμάτη, θα προτιμήσετε τους κλειστούς γιανκάδες.

πολύ φωτεινό και φανταχτερό φόρεμα, που ξανοίγει το πρόσωπο. 10) Σε μια γυναίκα με αναστήμα 1 μ. 55 και βάρος 60 κιλά, ταίριαζουν τα πανταλόνια; Μια γυναίκα που ζυγίζει 60 κιλά και έχει αναστήμα μόνον 1 μ. 55 είναι παχειά. Δεν της πηγαίνουν, λοιπόν, τα πανταλόνια. Μπορεί, όμως, να τα φορέει αν δεν ξεπερνά τα 50 κιλά. Κατά γενικά κανόνα, τα πανταλόνια ταίριαζουν στις γυναίκες με καλές αναλογίες, οποιοδήποτε κι αν είναι το αναστήμα τους. 11) Ποιά παπούτσια ταίριαζουν με μια αθλητική φούστα; Με την αθλητική φούστα ταίριαζουν μόνον οι ανοιχτές γόδες (εκτός από τα παπούτσια σπόρ). 12) Ποιά τσάντα ταίριαζει μ' ένα ταγιέρ; Θα προτιμήσετε μια τσάντα από δέρμα με σχέδια ή μια κομψή τσάντα από γυαλιστερό δέρμα χωρίς σχέδια. Ποτέ μια κεντητή βελούδινη

τσάντα, που ταίριαζει μόνο με βραδινό φόρεμα. 13) Τα «άξεσουάρ» μπορντώ με ποιά φορέματα ταίριαζουν; Τα άξεσουάρ μπορντώ, που είναι σήμερα πολύ της μόδας, ταίριαζουν με τα καμηλό, τα μαρρόν, τα μπλε και το ανοιχτό μπλε. Ποτέ με το μαύρο, το πράσινο, το κόκκινο και το σκούρο μπλε. 14) Αν πρόκειται ν' αγοράσετε μια γούνα πώς θα τη διαλέξετε; Μια νέα που επιδιώκει στα σπόρ θα προτιμήσει ένα γούνινο παλτό από «δασέ», ενώ σε μια άλλη που είναι περισσότερο κοσμική ταίριαζει καλύτερα ένας γιανκάς από βίζον. Μια νεαρή κυρία, θα προτιμήσει ένα γούνινο παλτό «τρονά-κάρ». 15) Το παλτό καμηλό φοριέται μόνο με άξεσουάρ σπόρ χρώματος μαρρόν; Ένα παλτό καμηλό μπορεί να είναι περισσότερο κομψό παρά σπόρ. Στην πρώτη περίπτωση, μπορεί να φορεθεί με άξεσουάρ μπορντώ ή μαύρα βερνικωμένα. 16) Τις ημέρες που κάνει πολύ κρύο, τί είναι προτιμότερο να φορέσει μια νέα μέσα στην πόλη; μακριά πανταλόνια ή χρωματιστές κάλτσες με κανονική φούστα και στιβαρά με ψηλό τακούνι; Για να κυκλοφορήσετε μέσα στην πόλη είναι προτιμότερο το δεύτερο ντύσιμο. Για την έξοχη, όμως, θα προτιμήσετε τα πανταλόνια. 17) Αν είσαστε κοντή και αδύνατη, θα προτιμήσετε ένα κομπλέ με μακριά ζακέτα ή ένα ταγιέρ με κοντή ζακέτα; Το ταγιέρ με κοντή ζακέτα είναι προτιμότερο. Λεπτύνει το πρόσωπο και μακραίνει τα πόδια σας. 18) Αν είσαστε κοντή και κάπως παχειά, πώς πηγαίνει περισσότερο το κοντό ταγιέρ ή το 7/8; Το 7/8 είναι προτιμότερο, γιατί δεν «κόβει» τη μέση σας. 19) Το κόκκινο ταίριαζει σ' όλες τις ηλικίες; Το κόκκινο σ' όλους τους τόνους μπορεί να φορεθεί κι από μια γυναίκα 40 χρόνων, αρκεί η γραμμή του να είναι απλή και να συνοδεύεται από άξεσουάρ διαλεγμένα προσεκτικά και όχι φανταχτερά. 20) Μια γυναίκα όχι πολύ νέα τί είδους φόρεμα θα διαλέξει; Το κομπλέ είναι το καλύτερο. Μπορεί, άλλωστε, να φορεθεί πάντοτε, από το πρωί ως το βράδυ. 21) Το κασκόλ ταίριαζει σ' όλα τα σώματα; Το κασκόλ, που πρέπει να συνοδεύεται απαραίτητα και από αθλητικό ντύσιμο, ταίριαζει περισσότερο στις νέες με ψηλό και λεπτό αναστήμα. Αν είσαστε κάπως γεμάτη, προτιμήστε τους κλειστούς γιανκάδες.

Όσα πείσματα κι' αν κάνη ο καιρός εδώ και πέρα κι' αν, πολλάκις, μ' ξεφονιάσει με βροχές και με (άερα, δε μπορεί να μ' αψηφή, ούτε να μ' αψηφήσει, γιατί έμπηκαμε στον Μάρτη κι' έχει ανοίξει κυρίως, 'Ανοιξιότικες ημέρες στο εξής μ' αψηφούν, που αρχίζουν από τώρα τις καρδιές μας να θερμαίνουν και τον... Μάρτη βλέπει ο κόσμος με αφάνταστη χαρά γιατί παύει από το καύο το δριμύ να... μαρτυρά!

Τη χαρά τους εκδηλώνουν τα ζευγάρια πρώτα απ' όλα, γιατί θάχουν, πλέον, πάρα και λειβάδια μυροδόλα και στην πλούσια τους γλή και στα πράσινα χαλιά τους το ειδύλλιο θα πλέκουν και την ήσυχη... φωνή τους! Μά θα έχουν και το νού τους, κάθε ώρα και στιγμή, και σ' αδέσφια και ξαδέσφια που μιλάνε για «τιμή», γιατί ναι, μ' έλ, ή πλάσις από μύρα πλημμυρίζει, μ' δεν παύει παραλλήλως και... μπαρούτι να κυρίει!

Ανοιξιότικες λιανές κι' ανοιξιότικο αγέρι, ευτυχώς θ' απολαμβάνουν και πολλές δεκάδες γέροι, που τους είχανε τα κρύα, για καιρό αποκλεισμένους, που τους είχανε τα κρύα, για καιρό αποκλεισμένους! (κλειδωμένους!) κι' οί... «κλειδώσεις» τους κρατούσαν μέσ' στο σπίτι... Εύκαιρία θαύρουν τώρα να χαρούν κι' αυτοί λειμώννα δλοπράσινα ντυμένο και λουλουδοπλουμιστό, και τελείως να ξεχάσουν τον άφορτο χειμώνα, που μόνιμως τον περνούσαν μέ... χαρούηλο βραστό!

Ηθε ή ανοίξεις και πάλι κι' όλοι τρέχουν ευτυχώς, ν' απολαύσουν τις ποικίλες τις χαρές της εξοχής... Να χαρούνε της υπαίθρου την ωραία ευωδιά, να ρουφήξουν των ανθέων την ωραία ευωδιά, και, χωρίς περιστροφές, να γλυτώσουν απ' το «Αστυ», που με ρόδες πλημμυρίζει κι' ενώ λέγεται, σιγήθως, και καλείται «Ισοτεφές», απ' την μιά ως την άλλη άκρη... ναυσαέρια κυρίει!

Της 'Αθήνας τη ρουτίνα παρατάνε όλες κι' όλοι, για να κάνουν στους λειμώνες τις καρδιές τους... πε- (ριβόλι) και να διώξουνε, για λίγο, απ' τη σκέψη κι' απ' το νού τα τραγούδια τα γεμάτα «περιβόλια...» τ' ουρανού! Ν' απολαύσουνε τα κρύα, τα γαλάζια και λευκά, κι' από μύρα μεθυσμένοι, να ξεχάσουν τελικά, τον μοντέρνο κανταδόρο, που «ζητά ένα μαντολίνο», για να πάρη νάναι άντρας και να γίνη άμεσως... κρίνο!

Ηθε ή ανοίξεις κι' ανοίγει προς την υπαίθρο την πόρτα, όποιον τρέπεται το μάτι με κλωνιά και μύρια... χόρτα και μ' αυτή την ευκαιρία λησμονά, λίγο-πολύ, το «προσώμαλλο» της μόδας και το... «λάχανο» μαλλί! Αφαιρείται μέσ' στο κάμπον το πολύχρωμο το στομάχι και ξεφεύγει απ' της 'Αθήνας το μονότονο το χρώμα, που... χρωμάτων ποικίλων σ' αντάς, δλοχρονίς, μόνον προ κομμωτηρίων κι' 'Ινστιτούτων... καλλονής!

Σταματά το ξεροβόρι με μανία να μ' αψηφεί, και αρχίζει ο χειμώνας τ'... «ερεμμένα του» να παίρνει! 'Ανοιξιότικα τα πάντα είνε, πλέον, «ντενλαρέ», και ανοίγουν οι γυναίκες τα κλειστά τους τα «καρό», και ανοίγουν οι γυναίκες τα μανίκια, τα καλτσάκια, άχρηστεύονται οι κάλτσες, ξεδεσμεύονται μπροστάκια ξεκαλωσώνονται γαντίτσες, ξεδεσμεύονται μπροστάκια κι' έτσι εκτός απ' όλα τ' άλλα τα όρτια και τερπνά, πλημμυρίζουν κι' οι δρόμοι με «μπομπινοκία» ζωντανά!

«Όλα ρόδινα» προβάλλουν και αντίρρηση δε μένει, ότι πλέον σ' ευτυχία και χιλιάδες παντρεμένους, γιατί φεύγει το χειμώνας ή ατέλειωτη κλειστούρα που την γκρίνια δυναμώνει και την... κοεβδατομονομούρα! 'Αν, το σπίτι τους πιά πέρα θα μπορούσαν να ξεφύγουν, ν' αναπνεύσουν δρογγό σε λειμώνα ευωδιαστό και την ανοίξει, που αρχίζουν όλα γύρω τους... ν' ανοίγουν της γυναίκας τους το στόμα θά το χαίρωνται... κλειστό!

Επισημασμένο
Μη Τάκη Σουφλίου

Ο Άλῆς παρηγόρησε τὴ Χαϊνίτσα καὶ τὴν ἔπεισε ν' ἀποτραβηχθῇ στὸ Δίμφοδο...

Ἡ ἱστορία τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ Εἰκοσένα εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀνατριχιαστικά δοῦματα. Ἐνα τέτοιο δόγμα εἶναι ἡ ἱστορία μιᾶς ἐξωγόμενης κόρης ἐνὸς Ἑλλήνα, ποὺ ἦταν στὴν ὑπηρεσία τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ, καὶ μιᾶς Μωαμεθανῆς ἀρχόντισσας, τῆς Νεκιδέ χανούμ, ποὺ ἔμενε στὸ σεράϊ τοῦ Ἀλῆ.

Ἡ κόρη αὐτῆς, ποὺ λεγόταν Διαμάντω, ἔπειτα ἀπὸ πολλές περιπέτειες, βρέθηκε, τὴν ἐποχὴ τῆς Ἐπαναστάσεως, προστατευομένη τοῦ Ὀδυσσεᾶ Ἀνδρουτσίου.

Τὴ Διαμάντω, ἡ Νεκιδέ γαυοῦμ, θέλοντας νὰ κρύψῃ τὴς σχέσεις τῆς μετ' ὁν Ἑλλήνα ἀξιωματικό τοῦ Ἀλῆ, τὴν παρουσίαζε ὡς κόρη μιᾶς νεαρῆς Γιαννιώτισσας, ἀπὸ τῆς 18 ποῦχε πνίξει ὁ Ἀλῆ Πασᾶς στὴ λίμνη, μαζὶ μετ' ἡνυκά-Φροσύνη. Ἐτοί, ἡ Νεκιδέ μπόρεσε νὰ πάσῃ στὸ σεράϊ τῆς Διαμάντω, ὁδὴν γιὰ νὰ τὴν προστατέψῃ.

Ἡ Νεκιδέ ἦταν πάρα πολὺ ὁμορφή καὶ νέα γυναίκα, σωστὸ τριαντάφυλλο.

Πέρασε ἔτσι κάμποσος καιρός. Ἡ Διαμάντω ἡ Ἐλμᾶς, ὅπως τὴν ἔλεγαν ἀρραβωνίτικα, μεγάλωνε σιγά-σιγά, μέσα στὸ παλάτι τοῦ Ἀλῆ. Ἰνῶταν ἕνα ὠραίο κορίτσι, ποὺ τὸ ἀγαποῦσαν ὅλες οἱ γυναῖκες τοῦ χαρμενοῦ. Ἡ Νεκιδέ τὴν εἶχε κοντά τῆς, τὴν περιποιόταν, τὴν ἀνέτρεφε μετ' ἐπιμέλεια καὶ μετ' ἀγάπης. Κανεὶς δὲ μπόρουσε νὰ φανταστῇ ποῦ μυστικὸ κοῦβόταν ἀνάμεσα στὴν ὠραία μουσουλμάνα καὶ τὸ ἀπροστάτευτο δρσφάνο, γιατί ποτὲ ἡ Νεκιδέ δὲν ἔδωσε τὴν παρρηκὴ αἰτία γιὰ νὰ τὴν ὑποψιαστοῦν. Καὶ μὲν ὅταν ἔμενε μονάχη στὸν ὄντα τῆς μετ' ἡ μισή, ἀφῆνε ἐλεύθερα τὰ δάκρυά τῆς, τὴν ἔσφιγγε παρὰφορα στὴν ἀγκαλιά τῆς, τὴ φιλοῦσε καὶ μισθούριζε ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς:

— Παιδί μου!... Κόρη μου!... Μὰ πρέπει ν' ἀναφέρωμαι καὶ μὴ ἀπὸ τῆς πὸ τραγικῆς φυσιολογίας, ποὺ ἔκλεινε τὸ παλάτι τοῦ Ἀλῆ: τὴν ἀδελφὴ τοῦ σατράπη, τὴν περίφημη Χαϊνίτσα.

Ἡ Χαϊνίτσα ἦταν γυναίκα τοῦ Πασᾶ τοῦ Ἀργυροκάστρου. Μὰ, ὁ Ἀλῆς, ποὺ, ἀπληστος ὡς ἦταν, ζήτοισε μετ' ἑκάθε τρόπο ν' ἀποκτήσῃ καὶ τὸ πασαλῆμ τοῦ Ἀργυροκάστρου, παρακίνησε τὸ Σουλεϊμάν, τὸν ἀδελφὸ τοῦ γαμμοῦ τοῦ, νὰ τὸν σκοτώσῃ. Τοῦ ὑποσχέθηκε τιμὲς καὶ πλοῦτη καὶ τοῦ ἔταξε ἐπίσης νὰ τοῦ δώσῃ γυναίκα τοῦ τῆ Χαϊνίτσα, ποὺ μ' αὐτὴν ὁ Σουλεϊμάν εἶχε ἔνοχες ἐρωτικές σχέσεις.

Ὁ Σουλεϊμάν ἔμενε σύμφωνος, γιατί ἔτσι θὰ ἔπαινε τὴ χήρα τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε παρὰφορα. Τὴν πρώτη, λοιπόν, φορὰ, ποὺ συναντήθηκε μετ' ὁν ἀδελφὸ τοῦ, τὸν σκότωσε μετ' ὁ πιστόμ! Ἡ Χαϊνίτσα ἀκούσε τὸν πυροβολισμό, ἔτρεξε ἀμέσως καὶ εἶδε τὸν ἄντρα τῆς

κι' ἔτσι ἡ Ἐλμᾶς ἀκολούθησε τὴ Χαϊνίτσα στὸ παλάτι τοῦ Δίμφοδο.

Ἡ μικρὴ στάθηκε, πραγματικά, ἡ πινηγορία τῆς Χαϊνίτσα. Μολαταῦτα, ἡ λύπη, ποὺ δοκίμασε γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ παιδιοῦ τῆς, ἦταν τρομερὴ καὶ συχνὰ ἔφτανε σὲ παρακρούσεις. Κοπάνιζε τὰ ἀσημικά καὶ τὰ διαμαντικά τῆς, ἔσπαζε τοὺς καθορῆτες καὶ τὰ τῶμα τοῦ παλατιοῦ τῆς, βογγούσε καὶ κυλιόταν χάμω μερὲς ὁλόκληρες. Σὲ τέτοιες παρακρούσεις ἀφελείται καὶ ἡ ἀγοριότητα, ποὺ ἔδειξε στὴν περὶφημη σφαγὴ τῶν Γαρδικιωτῶν. Ἐσφαξε ἐκεῖ ὁφανά καὶ χόρτασε τὴ δίψα τῆς μετ' αἵμα ἀθῶων παιδιῶν!...

Ὁ καιρὸς ὅμως περνοῦσε καὶ ἡ Ἐλμᾶς εἶχε πιά μεγαλώσει.

Καὶ τότε, ἔξαφνα, τὸ μυστικὸ τῆς γεννήσεως τῆς φανερώθηκε μετ' ἕνα δραματικὸ πραγματικὸ τρόπο.

Ὁ Ἀλῆ Πασᾶς ἔμαθε μιὰ μέρα, ἀγνωστο πῶς, ὅτι ἡ Ἐλμᾶς ἦταν πραγματικὸ παιδί τῆς Νεκιδέ, ποὺ τὸ εἶχε ἀποκτήσει μ' ἕνα Χριστιανό, ἕναν ἀξιωματικὸ τοῦ πυροβολικοῦ, ποὺ ἦταν στὴν ὑπηρεσία τοῦ, τὸν Καρρέτο.

Στὴν ἀρχή, ὁ τύραννος πρότεινε στὸν Καρρέτο νὰ γίνῃ μουσουλμάνος καὶ νὰ παντρευτῇ τὴ Νεκιδέ. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκείνος ἀρνήθηκε, ὁ Καρρέτος τὸν Ἰωαννῖνον ἔβγαλε ἀπόφασι νὰ λιθοβοληθῇ ἡ Νεκιδέ καὶ ὁ Καρρέτος νὰ καὶ ζωντανός!

Ἐβγαλαν τότε ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς Νεκιδέ τὸν πέπλο, ποὺ φοροῦσε, σὺν μουσουλμάνα τοῦ ἦταν, τῆς φόρεσαν ἕνα μακρὸν ἄσπρο χιτῶνα καὶ τὴν πῆγαν, μετ' ἡνυκά τὰ πόδια, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἐκεῖ εἶχαν σκαμμένο ἕνα λάκκο, τὴν ἔβαλαν μέσα καὶ τὴ σκέπασαν μετ' ὡμα, ἀφῆ-

Ἡ Διαμάντω τοῦ Ὀδυσσεᾶ Ἀνδρουτσοῦ

Γύρω ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασι τοῦ 21

νὰ ξεφυγᾷ στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ. Ὁ λείμάν τότε ἔβριζε μιὰ πολὺτιμη γούνα στοὺς ὄμους τῆς Χαϊνίτσα, πράγμα, ποὺ, σύμφωνα μετ' ἡμᾶς τῶν μουσουλμάνων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, σήμαινε, ὅτι τὴν ἔπαινε γυναίκα τοῦ!

Ὁ Σουλεϊμάν ἀπέκτησε ἀπὸ τὴ Χαϊνίτσα ἕνα γιό, τὸν Ἐλμᾶς. Στὴν ἐποχὴ δὲ ποὺ ἡ μικρὴ Ἐλμᾶς τῆς Νεκιδέ ἦταν μόλις δώδεκα χρόνων, ὁ Ἐλμᾶς τῆς Χαϊνίτσα ἦταν πιά ἄν-

τὸς. Ὁ Σουλτάνος τῆς Πόλης, ποὺ μισοῦσε τὸν Ἀλῆ καὶ τὸν φοβόταν γιὰ τῆς ἀνταρτικῆς διαθεσίας τοῦ, εἶχε πάρει τότε ἀπὸ τὸν σάτράπη τὸ πασαλῆμ τῆς Θεσσαλίας καὶ τὸ ἔδωσε στὸν ἀνεψιὸ τοῦ, τὸν Ἐλμᾶς Πασᾶ.

Ἡ Χαϊνίτσα ἦταν μιὰ ἑξαιρετικὰ φιλόδοξη γυναίκα. Τὸ σχέδιό τῆς ἦταν ν' ἀνιψήσῃ τὸ γιό τῆς στὴ θέσι τοῦ θειοῦ τοῦ. Μὰ, αὐτὸ δὲν ἔφτανε καθόλου τὴν προσοχὴ τοῦ Ἀλῆ. Ὁ σατράπης τῶν Ἰωαννῖνων ἔκρυψε τὸ θυμὸ τοῦ γιὰ τὸ πασαλῆμ, ποὺ τοῦ πῆρε ὁ Σουλτάνος, κι' ἔστειλε πολλὰ δῶρα στὸν ἀνεψιὸ τοῦ. Ἀνάμεσα σ' ὅλα αὐτὰ τὰ δῶρα, τοῦ ἔστειλε καὶ μιὰ πολὺτιμη γούνα.

Ἡ Χαϊνίτσα πῆρε μονάχη τῆς τὰ δῶρα αὐτὰ καὶ τὰ πῆγε στὸ γιό τῆς, στὰ Τριγκάλα. Τὴν ἡμέρα τῆς ποιητῆς, ὁ Ἐλμᾶς πᾶσας φέρεσε τὴν πολὺτιμη γούνα. Μὰ τὴ γούνα αὐτῇ, πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, τὴν εἶχε φορέσει ἕνα κορίτσι τοῦ χαρμενοῦ τοῦ Ἀλῆ, ποὺ πέθανε ἀπὸ εὐλογιά, κι' ἔτσι ἦταν μολυσμένη ἀπὸ τὸ μικρὸ τῆς ἀρρώστειας.

Ἐπειτα, λοιπόν, ἀπὸ μερικὲς μέρες, ὁ γιὸς τῆς Χαϊνίτσα πέθανε, μέσα σὲ φρικτοὺς πόνο, ἀπὸ εὐλογιά!

Τότε, ἀπ' αὐτὸ, ἡ Χαϊνίτσα γύρισε ἀμέσως στὰ Γιάννενα, μανιμαμένη ἐναντίου τοῦ Ἀλῆ. Μὰ ὁ Ἀλῆς τὴν παρηγόρησε ἀπὸ τὸ γλυκὺ τοῦ ὄφους καὶ τὴν ἔπεισε ν' ἀποτραβηχθῇ στὸ παλάτι τῆς, ποὺ εἶχε στὸ Δίμφοδο.

Τῆς τελευταίας ἡμέρες, προτοῦ ἀφίση τὰ Γιάννενα, ἡ Χαϊνίτσα εἶδε στὸ σεράϊ τὴν μικρὴ Ἐλμᾶς (Διαμάντω), ποῦχε τὸ ἴδιο ὄνομα μετ' ὁ σκοτωμένο γιό τῆς, καὶ καταγοητεύθηκε ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν τῆς. Συλλογιζόταν τότε πῶς, ἂν τὴν εἶχε κοντά τῆς, θὰ τῆς θύμιζε τὸ γιό τῆς, ποὺ ἔχασε, καὶ τὴ ζήτησε ἀπὸ τὴ Νεκιδέ.

Ἡ Νεκιδέ δὲ μπόρουσε νὰ τῆς τὴν ἀρνηθῇ,

νοντας μονάχη τὸ κεφάλι τῆς ἀπ' ἔξω. Κι' ἀφοῦ, γιὰ ἀρκετὴ ὥρα, τῆς ἐξοῖσαν πολλές πτέρες, στὸ τέλος, ἕνα μαῦρος, ποὺ τὴ λυτήθηκε, ἀρπάξε ἕναν ὀγκολιθὸ μετ' ἡ δύο τοῦ χέρι-καὶ, πλησιάζοντας, τῆς τὸν πέταξε κατα-κέφαλα!

Ἡ ὠραία Νεκιδέ δὲ ζοῦσε πιά!...

Ὅσο γιὰ τὸν Καρρέτο, ἡ ἱστορία ἀναφέρει, ὅτι ὁ Ἀλῆ Πασᾶς, ποὺ τὸν ἐκτιμοῦσε γιὰ τὰ πολεμικά του προτερήματα, τὸν ἔσωσε, τὴν τελευταία στιγμὴ.

Ἐννοεῖται, ὅτι, ἔπειτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ, καὶ ἡ Ἐλμᾶς (Διαμάντω) κινδύνευε. Μὰ ὁ Ὀδυσσεᾶς Ἀνδρουτσίου, ποὺ ἦταν φίλος τοῦ πατέρα τῆς, τὴν πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Χαϊνίτσα καὶ τὴν ἔκρυψε.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, κηρύχθηκε ἡ Ἐπανάστασι. Ὁ Ἀνδρουτσίου κατέβηκε μετ' ἡ παλλη-κάριά του στὴ Στερεὰ Ἑλλάδα, ἔχοντας μαζί του τὴν προστατευομένην τοῦ, τὴν πεντάμορφη Διαμάντω, ποὺ τὴν πάντρεψε ἀργότερα μετ' ἑκα-ποῖον πλοῦσιο Θεσσαλό.

© ©

Ἡ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΛΟΥΡΙ

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἡρωϊκότερους Σουλῶτες, ποὺ διακρίθηκαν στὴν περίοδο τοῦ Ἀγῶνος, ἦταν καὶ ὁ Γιαννούσας. Ὁ Γιαννούσας ἔλαβε μέρος σὲ πολλές μάχες καὶ προκάλεσε τὸ γενικό θαυμασμό μετ' ἡν ἀνδρεία τοῦ.

Ὁ Γιαννούσας, ὅσοτε' ἀπὸ κάμποσο καιρὸ, διαώριστηκε στρατιωτικὸς διοικητῆς τῆς Ναυπάκτου κι' ἐνῶ βοσκοῦσαν κάποτε στὸ Σηρόμερο, ἔλαβε μῆνυμα ἀπὸ τὸν καπετάνιο τὸν Διαπῆδαν καὶ πρῶην ἀντίπαλό του, τὸν περὶφημο Ἀλβανὸ Τσελιόπουλο, ὅτι ἤθελε νὰ τὸν δῇ καὶ νὰ τοῦ μιλήσῃ.

Μόλις ἀνταμώθηκαν, ἔπειδὴ ὁ Γιαννούσας ἦταν μικρόσωμος καὶ λιγνός, ὁ ἄλλος ἄρχισε νὰ τὸν κυττάξῃ κάπως περίεργα, μὴ πιστεύοντας πῶς εἶχε μπόρεσῇ τὸν τρομερὸ ἔκλειο πολεμιστῇ, ποὺ γνῶριζε ἀπὸ πεῖρα τὴν γενναϊότητά του.

— Τί με κυττάς; τοῦ λέει ὁ Γιαννούσας, λίγο ταραγμένος. Δὲ σοῦ γεμίζω τὸ μάτι; Καὶ τὸ φλουρί μικρὸ εἶναι, ἀλλὰ ἔχει μεγάλη ἀξία!...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ παράστασι τῶν γητευτῶν τῶν φιδῶν κάνει τὸν Μάρκερσον νὰ θυ-σῇ στὴν ἐστῆρα τῆς ἑλλάδας τοῦ. Οἱ δύο φακίρες καταστρώνουν τότε τὸ σχέδιο τοῦ. Προσκαλοῦν τὸν Μάρκερσον στὴν καλύβα τοῦ Βινταγιάν, μετ' ἡν ὑπόσχεται ὅτι θὰ τοῦ ὑποδείξουν τὸν τρόπο γιὰ νὰ εἰσχωρήσῃ στὴς ὑπόγειες στοῖες τῆς Ραϊμυγκάλ. Ἀντὶ γιὰ τὸ λοχαγὸ, ὅμως, ἐμφανίζεται ὁ Μπαράτα. Ὁ Τρεμάλ-Ναῖκ ποὺ παραμονεύει γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν Μάρκερσον, δίνει τὸν Μπαράτα καὶ προσπαθεῖ νὰ μᾶς ἀπ' αὐτόν ποῦ ἐρίσκει τὸ λοχαγὸ. Ἀλλ' ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούγονται δυνατὰ χτυπήματα στὴν πόρτα. Ὁ Βινταγιάν ἀνασηκώνει τότε μιὰ πλάκα καὶ ἀδύνη τὸν Τρεμάλ-Ναῖκ, τὸν Μόχ καὶ ἕναν ἄλλον φακίρη σὲ μιὰ ὑπόγειαν αἰθούσα. Ἀνοίγει κατόπιν μιὰ σιδερένια πόρτα καὶ σπρᾶχνει τοὺς συντρόφους τοῦ στοῦ στοῦ ἐρίσκει πῶς ἀπ' αὐτῇ.

14^{ον} Ἐνα χοντρὸ τῶμα, γεμάτο σκῆλη καὶ ἀρᾶνες, βρισκόταν ἐκεῖ. Ὁ Βινταγιάν τὸ ἔσπασε μ' ἕνα χτύπημα τοῦ μαχαίριό του. Ἐνα ὑδάτινο τόξο σχηματίσθηκε ἀμέσως.

— Ὁ βάλτος θὰ μείνῃ χωρὶς νερό, ἀλλὰ δὲν ἔχει σημασία, ὑπεθύρισε ὁ Βινταγιάν. Ἀς φύγω τώρα. Τὸ νερὸ ἀνεβαίνει γρήγορα κι' ἂν δὲν προφτάσω, θὰ με πνίξῃ ἐδῶ μέσα.

Κι' ἐνῶ τὰ χτυπήματα γίνονταν πῶς δυνατὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ, ἔτρεξε στὴν ἀπάντη πλεονά, ἀνέβηκε στὴν ἀσπασμένη κολώνα καὶ γώθηκε μέσα στὴν ὑπόγειαν στοῖα. Ἐπῆσε κατόπιν τὴν σιδερένια πόρτα καὶ τὴν ἔκλεισε μετ' ὁμῇ.

Καὶ τώρα ἔλατε νὰ μᾶς πᾶστε, εἰπε γελώντας. Ἀνάμεσα σὲ αὐτὰ καὶ σὲ μᾶς βρισκόταν μιὰ μικρὴ θάλασσα.

Ἀρχισε κατόπιν νὰ προχωρῇ, γιὰ νὰ φτάσῃ τοὺς συντρόφους τοῦ.

Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Ὁ διάδρομος, ποὺ βρισκόταν πῶς ἀπὸ τὴν σιδερένια πόρτα, ἦταν στενός, ἔτσι ποὺ μόλις μποροῦσε νὰ περᾶσῃ ἕνας ἄνθρωπος καὶ ὕψος. Ἀντὶ νὰ κατεβαίνῃ, ἀνέβαινε κι' ἔκανε διαρκῶς στροφές. Διάδρομος ἐντομὸ καὶ ἐρητιά, ποὺ κινῶνταν ἀπὸ τῆς φωνῆς τοῦ ἐδάφους, ἔσαν ἐκεῖ, σαλαμίν-δρες, σαρκοποῖ, φαρμακερῆς γητευ-οῖδες, τεράστιες ἀσᾶνες καὶ ἀνα-τογιαστικῆς σᾶρες, ποὺ ἐμοιάζαν περισσότερο μετ' ἡ μικροῦς κούρτσας καὶ ποὺ εἶχαν στὴ γλώσσα τοῦς δύο μικροὺς προεζόχες, ἀπ' ὅπου ἔξαυγνιζαν ἕνα τρομερὸ δηλητή-ριο. Στὸ φῶς ποὺ σκόρπιζε ὁ πυρ-σός, ὅλα αὐτὰ τὰ ἔωα ἐφάναν τοιαυτιμένα.

Ὁ Τρεμάλ-Ναῖκ, ποὺ προπορευόταν, σέροντας πῶς τὸν Μπαράτα, ποὺ δὲ μπόρουσε πιά νὰ τὸν κρατήσῃ στὸν ὅμο του, ἀφοῦ διέτρεξε χαμυῖα διακοσμία με-τῶα, σταμάτησε σὲ μιὰ μικρὴ σπη-λιά, ποὺ δὲ φαινόταν πῶς εἶχε χαμυῖα ἔξοδο.

Δὲ μποροῦμε πιά νὰ προχω-ρήσουμε, εἶπε στὸ Μόχ καὶ στὸν ἐντόντη, ποὺ ἐρχότανε πῶς τοῦ. Ἀς περηνόμενος τὸν Βινταγιάν, ἀπάντησε ὁ Μόχ. Αὐτὸς μόνον ἔξερε τὰ ὑπόγεια περάσματα. — Ἐγὼ ἀκούει νὰ γίνετα λό-γος γιὰ τὴν παλιά παγίδα, εἶπε ὁ ἐντόντη. Δὲ νομίζω πῶς οἱ ὑπό-γειες στοῖες σταματοῦνε ἐδῶ.

Ἄν οἱ «σαῖα» ἀνακαλύψουν τὸ ὑπόγειο περᾶσμα, εἴμαστε χα-μένοι, παρατήρησε ὁ ἐντόντη. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, φάνηκε ὁ Βινταγιάν.

— Τέλειωσαν ὅλα, εἶπε. Δὲ

μποροῦν πιά νὰ μᾶς ἀκολουθήσουν ἐδῶ μέσα.

Οἱ ἄλλοι τὸν κυττάζαν ἐρωτη-ματικά.

Γέμισα μετ' ὁ νερὸ τὸν ὑπόγειο θάλαμο, τοὺς ἐξήγησε. Ἐτοῖ δὲ θὰ μπόρουν νὰ μᾶς καταδιώ-ξουν.

Καὶ ποῦ θὰ πάμε τώρα; ρώ-τησε ὁ ἐντόντη. Αὐτὴ τὴ σπηλιά δὲ φαίνεται νὰ ἔχη καμιά διέ-ξοδο.

Κι' ὅμως ἔχει καὶ θὰ τὴ βοῶ, ἀπάντησε ὁ Βινταγιάν.

Ἀρχισε νὰ προχωρῇ πῶς στὰ τοιχώματα καὶ νὰ τὰ ἐξετάζῃ προ-σεχτικά στὸ φῶς τοῦ πυρσού τοῦ. Ἀλλὰ, ἔξαφνα, ἀκούστηκε μιὰ τρομακτικὴ ἐκρηξί. Τὸ τραντάγμα ἦταν τόσο δυνατό, ποὺ μεγάλα κομμάτια ἐκκόλλησαν ἀπὸ τὸ ὅλο τῆς σπηλιάς κι' ἔπεσαν μετ' ἡ πάτα-γο κάτω. Οἱ Ἰνδοὶ προσπάσαν εὐτυχῶς ν' ἀποτραβηχτοῦν. πῶς τὸ μέρος τοῦ διαδρόμου, ποὺ ὦ-δνοῦσε στὴ στοῖα, κι' ἔτσι δὲν ἔ-παθαν τίποτα.

Τὴ ἔβριζε; ρώτησε ὁ Τρεμάλ-Ναῖκ. Αὐτὴ ἡ ἐκρηξί δείχνει, ὅτι οἱ ἐχθροὶ μᾶς χρησιμοποίησαν δυ-ναμίτιδα.

Νομίζω πῶς τινάζαν στὸν ἀέρα τὴν καλύβα μου, ἀπάντησε ὁ Βινταγιάν. Αὐτὸ ἦταν κατὶ ποὺ δὲν τὸ περιμένα.

Καὶ γιατί νὰ τὴν τινάζουν στὸν ἀέρα, ἀφοῦ εἶχαν πῶς θὰ τὴν ἔβριζαν;

Ὁ Βινταγιάν φαινόταν συλλο-γισμένος.

Δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἐξήγησι παρὰ ὅτι καταλάβαν πῶς φύγαμε ἀπὸ κάποιο ὑπόγειο περᾶσμα, ἀ-πάντησε τέλος. Τὴν τινάζαν, λοι-πόν, στὸν ἀέρα, μετ' ἡ ἐλπίδα

— Νὰ μᾶς ἔστειλες λιγάκι τουλάχιστον!...

πῶς θάβοιζαν αὐτὸ τὸ πέραςμα.

— Καὶ θὰ τὸ βροῦν;

— Δὲν τὸ πιστεύω... Ἀλλὰ τί εἶναι αὐτὸ πάλι;

Ὁ Τρεμάλ-Ναῖκ κι' οἱ ἄλλοι Ἰν-δοὶ τέντωσαν τ' αὐτιά τους. Ἐνα ὑπόκοφο μουγκρητὸ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς στοῖας, ποὺ εἶχαν ἀ-κολούθησι, γιὰ νὰ φτάσουν στὴ σπηλιά. Αὐτὸ τὸ μουγκρητὸ μεγα-λῶνε ὁλοένα.

Οἱ τέσσερες Ἰνδοὶ κυττάζτηκαν ἀνύσυχου.

Τὴ σημαίνει αὐτὸ τὸ μουγ-κρητὸ, ποῦ πλησιάζει; ρώτησε ὁ Τρεμάλ-Ναῖκ.

Δὲν ἔχω, ἀπάντησε ὁ Βιν-ταγιάν.

Εἶναι σὺν ἕνα κύμα νεροῦ νᾶρχεται ἀπὸ τὴν ὑπόγειαν στοῖα.

Κι' ἐγὼ αὐτὸ νομίζω, εἶπε ὁ Βινταγιάν. Θὰ πρέπει ν' ἀνα-καλύψω τὴν σιδερένια πόρτα καὶ νὰ τὴν τινάζω κι' αὐτὴ στὸν ἀέρα.

Ἀς φύγωμε γρήγορα, εἶπε ὁ Μόχ. Ποῦ βρισκόταν τὸ περά-σμα;

Ὁ Βινταγιάν ἔαυαρχισε νὰ ψάχνῃ κι' ἀνακάμψε, τέλος, μιὰ καινούργια σιδερένια πόρτα, ποὺ ὡδνοῦσε στὴς ὑπόγειες στοῖες τῆς παλιάς παγίδας. Ἦταν ἐτοιμος νὰ πῆσῃ τὸ κομμάτι, ποὺ θάβαζε σὲ κίνησι τὸ μυστικὸ ἐλατήριο, ὅ-ταν μιὰ μᾶζα ἀπὸ νερὸ ἔσπυρθηκε μέσα στὴν σπηλιά.

Ἡ ὁρμή τοῦ ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ οἱ Ἰνδοὶ μόλις προσπάσαν νὰ σωθοῦν στὴν ἀντίθετη πλευρά. Ἀπὸ ἀπὸ τοὺς πυρσούς ἔσβησαν. Ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ Μόχ εἶχε τὴν ἐτοιμότη-τὰ καὶ σκόρπισε πῶς τὸ χεῖρ τοῦ. Ἐτοῖ, ὁ δικός του πυρσός δὲν ἔ-σβησε. Διαφορετικά, θὰ βυθίζονταν στὸ σκοτάδι.

Τὸ νερὸ, μὴ βρισκόντας διέξο-δο, συγκεντρωνόταν μέσα στὴ σπη-λιά καὶ ἀνέβαινε ὁλοένα. Ἡ κα-τάστασι τῶν ἐγκλειστων εἶχε γί-νει, ἔξαφνα, τραγικὴ.

Θὰ πνιγοῦμε! φώναξε ὁ Τρεμάλ-Ναῖκ. Τὴ ἔβριζε λοιπόν;

Σοῦ τὸ εἶπα, ἀπάντησε ὁ Βινταγιάν. Τινάζω στὸν ἀέρα τὴν μεταλλινὴν πόρτα καὶ τὸ νερὸ ἔσπυρθηκε μέσα στὴν ὑπόγειαν στοῖα. Πῶς θὰ γλυτώσουμε;

Δὲν τὸ ἔχω ἀκούει. — Πρέπει νὰ δώσουμε μιὰ διέ-ξοδο στὸ νερό.

Τινάζει ἕνα πέραςμα, ἀλ-λὰ τὸ νερὸ τὸ σκέπασε τώρα. — Ἀς προσπαθήσουμε νὰ τὸ βροῦμε.

Δὲν εἶναι τόσο εὐκόλο ὅσο τὸ λές, ἀπάντησε ὁ Βινταγιάν. Ἄν κατορθώσουμε νὰ τὸ ἀνοίξω-με, τὸ νερὸ θὰ φύγῃ ἀπὸ κεῖ κι' ἔτσι οἱ «σαῖα» θὰ μπόρουν νὰ περᾶσουν ἀπὸ τὴν ὑπόγειαν στοῖα καὶ νᾶθοῦν ὡς ἐδῶ.

Προτιμᾶω νᾶχω νὰ κάμω μετ' ὁ «σαῖα», παρὰ νὰ πεθάνω πνιγμένος, φώναξε ὁ Τρεμάλ-Ναῖκ. Κι' ἔπειτα, ὑπάρχει καὶ κά-τι ἄλλο...

Τί θέλεις νὰ πῆς; ρώτησε ὁ Μόχ.

Φοβάμαι, ὅτι, ἂν ἀνοίξωμε

χιστον δυο φορές έδω μέσα, είπε ο Βινταγιάννα.

— Και πού θα πάμε ύστερα;

— Στά υπόγεια της παγόδας.

— 'Αλλ' αν περιμένουμε να σω-

θώ το νερό, θα δώμε τους σπαί

να ξεπροβάλλουν από τη στοά.

— Κι' εγώ το φοβάμαι, είπε ο

Βινταγιάννα. Οι «σπαί», βλέπον-

τας το νερό του βάλτου να λιγο-

στεύη, θα καταλάβουν πως φεύγει

προς τα εδώ και θα μάς ακολου-

θήσουν.

— Από τους «σπαί» ίσως κα-

τορθώσουμε να γλυτώσουμε.

— Ας το ελπίζουμε.

— Και τον Μπαράτα θα τον

πάρουμε μαζί μας; Νομίζω πιά

πως είναι ένα περιττό βάρος... Θα

μάς δυσκολέψει στην προσπάθειά

μας για να σωθούμε, ενώ δεν πρό-

κειται να μάς ωφεληθή σε τίποτα.

— Αυτό είναι σωστό, συμφώ-

νησε ο Βινταγιάννα. Κι' ωστόσο,

αν καταφέρουμε να σωθούμε, ίσως

μπορέσουμε να μάθουμε απ' αυτόν

ποιά είναι τα σχέδια του Μάρφε-

σον.

— Και θα πάει είναι ένας πο-

λύτιμος θύμος, για να εκδιώξου-

με το λογάρι, συμπλήρωσε ο Μόχ.

— Εγώ νομίζω πως το καλύτε-

ρο θα ήταν να τον σκοτώσουμε,

είπε ο «εντόντυ».

— Το έγκλημα αυτό είναι ανώ-

φελο, απάντησε ο Μόχ. 'Ο Μπα-

ράτα δεν είναι ο λογάρις.

Το νερό μέσα στη σπηλιά εξα-

κολούθησε να λιγοστεύει. 'Επειτα

από μισή ώρα, μόλις έφθανε ως

τη μέση των ανθρώπων, που βρί-

σκονταν εκεί.

— 'Ο Βινταγιάννα, που ήταν πολύ

αγής και που φοβόταν ότι, από

τη μία στιγμή στην άλλη, θάβλε-

πε τους «σπαί» να ξεπροβάλλουν,

θέλησε να κάνει μια μικρή εξερευ-

νησι στη στοά, που είχαν ακολου-

θήσει για να φτάσουν ως εκεί.

Είπε, λοιπόν, στον «εντόντυ» να

τον ακολουθήσει και χώθηκε μαζί

του στην πρώτη στοά, που ήταν

τόωρα μισοσκεπασμένη από το

νερό.

Το ρεύμα ήταν λιγότερο δυνα-

μικό από πριν, πράγμα που έδει-

χνε, ότι το νερό του βάλτου κόν-

τευε να εξαντληθεί.

Οι δύο φακίρες, με κίνδυνο ν'

ανατραπούν σε κάθε στιγμή, πο-

χώρησαν χαμιαία τριακοσάριά βή-

ματα. 'Αλλ' όσο προχωρούσαν, το

ρεύμα γινόταν πιο δυναμικό. Κα-

τάφεραν, ωστόσο, να συνεχίσουν

για λίγο ακόμη την περιπετειώδη

πορεία τους, όταν ξαφνικά, άκου-

σαν φωνές στην αντίθετη άκρη

της στοάς.

Σταμάτησαν άμέσως.

— Ανακάλυψαν την υπόγεια

στοά, είπε ο Βινταγιάννα.

— Και σε λίγο θά είναι

«σπαί» στη ράχη μας, πρόσθεσε

ο «εντόντυ».

— 'Εκείνη τη στιγμή, μια δυνατή

λάμψη φάνηκε από την αντίθετη

άκρη.

— 'Ερχονται! είπε ο Βιντα-

γιάννα. Αυτή η λάμψη είναι από

τους πυρσούς, που έχουν ανάψει

για να βλέπουν.

Ξαναγύρισαν άμέσως στα βήμα-

τά τους. Το ρεύμα τους έσπρωχνε

τόωρα κι' έτσι, έπειτα από μερικά

λεπτά, έφτασαν στη σπηλιά.

— Οι «σπαί» ανακάλυψαν την

υπόγεια στοά, είπε ο Βινταγιάννα.

— 'Ερχονται κιόλας; ρώτησε ο

Τσεμάλ-Ναϊκ.

— Ναί, και σε λίγο θα είναι

έδώ.

— 'Ο Τσεμάλ-Ναϊκ έβγαλε άμέσως

το φως από τον Μπαράτα και

του έλυσε τα πόδια. 'Εβλεπε έπει-

τα το μαχαίρι του μπροστά στα

μάτια του και του είπε:

— Περάτησε η σ' σκοτώσα!

— 'Ο Μπαράτα, που είχε συνέλθει

από την έπαφή με το νερό, άρχι-

σε να προχωρή, χωρίς να φέρη

την παραμικρή αντίσταση, που ή-

ταν, άλλωστε, περιττή.

— 'Η στοά, που ώδηγούσε στα ύ-

πόγεια της παλίας παγόδας, ήταν

μισοσκεπασμένη από το νερό κι'

έτσι δεν κατάφεραν να προχωρή-

σουν μέσα σ' αυτήν όσο γρήγορα

θα έπιθυμούσαν. 'Ο Βινταγιάννα,

που είχε μείνει τελευταίος, έκλει-

σε πίσω τον τ' βαρέα σιδερένια

πόρτα πίσω τους. 'Ετσι, ταύλαχι-

στον, θά καθυστερούσαν για λίγο

τους «σπαί», που τους ακολουθού-

σαν.

Βοίσκονταν τώρα σ' ένα πέρα-

σμα, που ήταν αρκετά ευρύχωρο,

έτσι που μπορούσαν να προχωρή-

ν ο ένας πλάι στον άλλον. Το τα-

βάνι, εξ' άλλου, βοίσκονταν πολύ

ψηλά, γιατί το φως του πυρσού

δεν έφτανε ως εκεί.

Το νερό δεν έμπαινε πιά, γιατί,

όπως είπαμε, ο Βινταγιάννα είχε

κλείσει πίσω τον τ' βαρέα σιδε-

ρένια πόρτα.

— 'Ακούγονταν, ωστόσο, υπόχωφοι

χοροί, που τους πολλαπλασίαζε η

ήχη των υπογείων στοών.

— Όλα δείχνουν, ότι ο χειμαρρός,

που προπορεύεται από τους «σπαί»,

έξακολουθούσε να προχωρή

πάντα. 'Ανάμεσα σ' αυτούς τους

θορύβους, ξεχώριζαν μερικοί, που

ήταν πιο έντονοι και που έδειχναν,

ότι το νερό κατακυλιούσε από κά-

ποιο ύψος, ή ότι εισχωρούσε μέσα

σε σπηλιές, που δεν είχαν έξοδο.

— 'Ο Βινταγιάννα, που ήξερε αυ-

τές τις υπόγειες στοές, προχωρού-

σε μπροστά από τους συντρόφους

του. Είχε πάρει τον πυρσό στα χέ-

ρια του κι' έκείνοι που τον ακο-

λουθούσαν, τον έβλεπαν μερικές

φορές να χώνεται μέσα στο νερό

ως το λαμύ. 'Αλλ' έπειτα από λί-

γο, ολόκληρο σχεδόν το σώμα του,

τιναζόταν έξω.

Πόση ώρα προχώρησαν έτσι; Θα

ήταν άδύναμο να το πούν.

Το νερό άρχισε σιγά-σιγά να

λιγοστεύη κι' έπειτα χάθηκε ολότε-

λα. Βάδιζαν τώρα πάνω στα στε-

γνά. Το πορθίδες έδαφος των βο-

χών, όπου ήταν σκαμμένες οι ύ-

πόγειες στοές, είχε απορροφήσει

και την τελευταία σταγόνα του νε-

ρού.

— 'Ο Βινταγιάννα κι' οι σύντροφοί

του έξακολουθούσαν να προχωρούν

κρίμηση ώρα. Οι στοές έφταναν

διαδοχικές στοές. 'Εφτασαν τέ-

λος σε μια μεγάλη υπόγεια αίθου-

σα, όπου υψώνονταν περιέργοι

τιμβί, που ήταν τάφοι παλιών

μαχαρητών.

Τα τοιχώματα αυτής της αίθου-

σας σκεπάζονταν από γιγαντιαίες

ιερές παραστάσεις. 'Εβλεπε κανείς

έκει τις εικόνες και μια ένσασμο-

σεις του Βισνού, του θεού της ά-

ναπαρογωγής και της ζωής. 'Ο

λόγος απ' αυτές τις παραστάσεις

είκονιζον γίγαντες, τρομαχτι-

κά τέρατα, άλογα, που είχαν στα

πόδια τους σπαθιά κι' ασπίδες,

κεφάλια ελεφάντων κι' ανθρωπι-

νες προδοσίδες. Στη μέση βοί-

σκόταν μια γιγαντιαία ολόμαση

κογχύλη, που ήταν το περίφημο

«σαλταγκράμ», σύμβολο της γο-

νιμότητας.

— 'Η Βινταγιάννα σταμάτησε. Στην

αντίθετη άκρη της αίθουσας ύψο-

χε ακόμη άβυσσο νερό.

— 'Ο δρόμος είναι κλειστός,

είπε ο φακίρης, με φωνή, που έ-

τοίσε.

— Κλειστός; ρώτησε ο Τσεμάλ-

Ναϊκ.

— 'Η στοά που θα μάς ώδη-

γούσε στη δεύτερη σπηλιά, είναι

γεμάτη νερό.

— Τι θα κάνουμε, λοιπόν; Θα

Ξαναγυρίσουμε στα βήματά μας;

— Αυτό θα ήταν σά να πηγαί-

ναμε στο θάνατο. Οι «σπαί», που

μάς ακολουθούν, δε θα πρέπει να

βοίσκονται μακριά.

— Δεν υπάρχει άλλο πέρασμα;

— Κανένα.

— Στέκονται όλοι σ' ανολοθώμε-

νοι. Ούτε να προχωρήσουν μπο-

ρούσαν, ούτε να γυρίσουν πίσω.

— 'Η στοά, που φέρονε στη

δεύτερη σπηλιά είναι μεγάλη; ρώ-

τησε ο Τσεμάλ-Ναϊκ.

— Είκοσι περίπου μέτρα.

— Μπορούμε τότε να την περά-

σουμε κολυμπώντας. Ξέρω να κολυ-

μπάω καλά...

— Μια άγριδα χαράς φώτισε τα

πρόσωπά τους.

— Κι' εγώ κολυμπάω καλά, εί-

πε ο Μόχ.

— Κι' εγώ, αποκρίθηκε ο «εντό-

ντυ».

— 'Αλλά το νερό έχει φτάσει

πολύ ψηλά κι' έχει σκεπάσει την

έξοδο, παρατήρησε ο Βινταγιάν-

να. Πώς θα περάσουμε;

— Θα κολυμπήσουμε κάτω από

το νερό.

— Κι' ο αλμυλότης μας;

— 'Ο Τσεμάλ-Ναϊκ γύρισε στον

Μπαράτα.

— Ξέρεις να κολυμπάς; τόνρω-

τησε.

— Ναί, απάντησε ο λοχίας.

— Και θέλεις να ζήσης;

— Και θέλω να ζήσω.

— Διάλεξε τότε. 'Η θάρρης

μαζί μας ή θα σε σκοτώσω αυτή

τη στιγμή.

— 'Εβγαλε ταυτόχρονα το μαχαίρι

από τη ζώνη του και το σηκωσε

ψηλά.

— Θα σ' ακολουθήσω, απάν-

τησε ο Μπαράτα.

— 'Εμπρός, τότε.

Τη στιγμή εκείνη ακούστηκε

μακριά ο θόρυβος μιας έκρηξε-

— Κι' εγώ, πρόσθεσε ο «εντό-

ντυ».

— Κι' ο Μπαράτα;

— Δεν πήρε καμιά απάντησι.

— Μπαράτα! φώναξε ο Τσεμάλ

- Ναϊκ.

— 'Αλλ' ούτε αυτή τη φορά πήρε

απάντησι.

— 'Ο άθλιος έφυγε, είπε ο κν-

νηγός της εμάρας του γλάσκας.

— 'Η πνίγηκε, παρατήρησε ο

Βινταγιάννα.

— 'Εγώ πιστεύω περισσότερο

ότι Ξαναγύρισε στην πρώτη σπη-

λιά, για να περιμένη τους «σπαί»

ή για να τρέξη να τους βοη...

— 'Εκαμα άσχημα που δεν τον σκό-

τώσα.

— Δεν μπορούμε να χάνουμε τον

καιρό μας σε συζητήσεις, είπε ο

Βινταγιάννα. — Αν θέλετε να σωθού-

με, ακολουθήστε μας.

— Κι' εγώ, πρόσθεσε ο «εντό-

ντυ».

— Κι' ο Μπαράτα;

— Δεν πήρε καμιά απάντησι.

— Μπαράτα! φώναξε ο Τσεμάλ

- Ναϊκ.

— 'Αλλ' ούτε αυτή τη φορά πήρε

απάντησι.

— 'Ο άθλιος έφυγε, είπε ο κν-

νηγός της εμάρας του γλάσκας.

— 'Η πνίγηκε, παρατήρησε ο

Βινταγιάννα.

— 'Εγώ πιστεύω περισσότερο

ότι Ξαναγύρισε στην πρώτη σπη-

λιά, για να περιμένη τους «σπαί»

ή για να τρέξη να τους βοη...

— 'Εκαμα άσχημα που δεν τον σκό-

τώσα.

— Δεν μπορούμε να χάνουμε τον

καιρό μας σε συζητήσεις, είπε ο

Βινταγιάννα. — Αν θέλετε να σωθού-

με, ακολουθήστε μας.

— Κι' εγώ, πρόσθεσε ο «εντό-

πώς καθήκαμε μέσα σ' αυτές τις
ἀπεραντές στοές.

— 'Ο Τσεμάλ-Ναϊκ, πού δὲν προέ-
βλεπε τὸ ἀτόπου σταματήμα του,
ἔπεσε πάνω του.

— Γιατί δὲν προχωρεῖς; τὸν
ρώτησε.

— Γιατί ὁ δρόμος εἶναι κλει-
στός, ἀπάντησε ὁ Βινταγιάν.

— Ἐκαίμεν, λοιπόν, λάθος;
— Τὸ φερόμα.

Μιά βαθειά σιωπὴ ἀπλώθηκε γιὰ
μερικές στιγμὲς ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς
τοὺς ἀνθρώπους. Αὐτὸ τὸ ἀπρό-
οπτο ἐμπόδιο πού τοὺς ἔκλεινε τὸ
δρόμο, εἶχε σκοπίσει στὶς ψυχές
τοὺς τὸν πανικό.

— 'Αρχίζω νὰ φοβάμαι πὺς εἴ-
μαστε χαμένοι, εἶπε ὁ Τσεμάλ-
Ναϊκ με λύσσα. Τί θὰ κάνουμε
τόρα;

— 'Ο Βινταγιάν ἀπάντησε μ' ἕνα
στεναγμό.

— Μίλησε, τοῦ φώναξε ὁ Τσε-
μάλ-Ναϊκ. Δὲ θέλω νὰ πεθάνω...
δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα, τὸ καταλα-
βαίνεις;

— Δὲν ξέρω πιά τίποτα, ἀπάν-
τησε ὁ Βινταγιάν. Ἄν εἶχα ἔ-
γαν πυρσό, ἴσως κατάφερα νὰ βρῶ
τὸ σωστὸ δρόμο.

— Τί εἶναι τὸ ἐμπόδιο πού μᾶς
κλείνει τὸ δρόμο;

— Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω ἂν
εἶναι πέτρα ἢ σιδερένια πόρτα.

— 'Ο Τσεμάλ-Ναϊκ ἔβγαλε ἀπὸ τὴ
ζώνη του ἕνα πιστόλι, προχώρησε
μερικὰ βήματα καὶ χτύπησε μετὰ τὴ
λαβὴ τοῦ ὅπλου τὸ ἐμπόδιο πού
βορσκόταν μπροστὰ τους. Ἀκού-
στηκε ἀμέσως ἕνας μεταλλικός ἦ-
χος μέσα στὴ σκοτεινὴ στοά.

— Εἶναι μιὰ σιδερένια πόρτα,
εἶπε ὁ κνηγὸς τῆς εὐαθροῦς Ζούγ-
χλας. Ἰσως κατορθώσουμε νὰ τὴν
ανοίξουμε.

— 'Αρχίσε νὰ ψάχνῃ μετὰ τὰ χέρια
του, ἀλλ' ἢ ἐπιφάνεια αὐτῆς τῆς
πόρτας ἦταν δόλοτα λεία. Δὲ συ-
νάντησε ποθεὶνὰ καμμιὰ προεξοχή.

— Τίποτα, εἶπε μετὰ βραχνή φω-
νή.

Συγκέντρωσε κατόπιν ὅλες τὶς
δυνάμεις του γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ
τὴν μετακινήσῃ. Κόπος χαμένος.
Αὐτὴ ἡ πόρτα, πού θὰ εἶχε ἀρκε-
τὸ πάχος, ἔβγαλε ἀσάλευτη.

— Ὁλοῦρετε νάχουμε ἕνα λωστήρι,
μουρμούρισε.

Μήπως αὐτὸ τὸ πέρασμα
κλείστηκε πρόσφατα; εἶπε ὁ Μόχ.

— Ἀδύνατον, ἀπάντησε ὁ Βιν-
ταγιάν. Ἐπρεπε νὰ μᾶς φέρῃ
στὸ Γάγγη. Ἐκτός ἀν...

— Ὅλοι περιμέναν μ' ἀγωνία ν' ἀ-
κούσουν τὴ συνέχεια.

— Ἐκτός ἀν δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ
στοὰ πού ὀδηγεῖ στὸ Γάγγη, πρόσ-
θεσε ὁ Βινταγιάν.

Αὐτὰ τὰ λόγια ἔχασαν τὸ αἶμα
νὰ παγώσῃ μέσα στὶς φλέβες τους.

Γιὰ μερικές στιγμὲς, κανεὶς τοὺς
δὲν βόηκε νὰ πῇ τίποτα.

— Προέπει τότε νὰ βοοῦμε τὴ
στοὰ πού θὰ μᾶς φέρῃ στὸ ποτάμι.

— Φώναξε τέλος ὁ Τσεμάλ-Ναϊκ.

— Αὐτὸ εἶναι σωστό, συμφώνη-
σε ὁ Βινταγιάν. Ἀλλὰ πὺς θὰ
τὴν βοοῦμε;

— Θὰ ξαναγυρίσουμε στὴ σπη-
λιά.

— 'Ο Βινταγιάν ἀφίσε ἕναν βαθὺ
ἀναστεναγμό.

— Ἐντε τὸ θάρος νὰ ξαναγυ-
ρίσουμε στὴ σπηλιά; ρώτησε.

— Τί ἄλλο μποροῦμε νὰ κάνο-
με; Θὰ παλέψουμε ὡς τὴν τελευ-
ταία μας πνοή γιὰ νὰ γλυτώσουμε
ἀπὸ τὸ θάνατο.

— Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν τὴν βόηκαμε
προητέρω, πὺς θὰ τὴν βοοῦμε
τόρα;

— Ἀς κάνουμε μιὰ τελευταία
πρόσπαθεια.

— Ἀποφάσισαν, τέλος, νὰ γυρί-
σουν στὰ βήματα τους. Ἐπὶ ἀντὶ
νὰ προχωροῦν πρὸς τὴν ἔξοδο, δι-
ευθύνονταν πρὸς τὸ μέρος τῶν ἐ-
χθρῶν τους.

Κατάφεραν σὲ λίγο νὰ βγοῦν ἀ-

Τὸ σταματοῦν

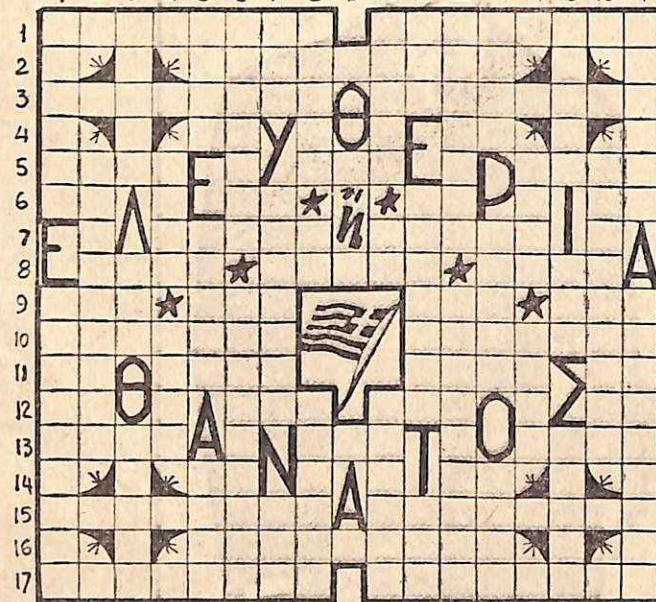
ΑΡΙΘΜΟΣ 894

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Ἀνέλασε μετὰ τὴν ἐξόντωση
τοῦ Ἀλῆ τῶν ἰωαννῶν νὰ
καταπίνῃ τὴν ἑλληνική ἔλ-
πανάστασι. — Τὴν ἐξασφάλι-
σαν μετὰ τοὺς ἀγῶνες τοὺς οἱ ἡ-
ρώες τῆς Ἐπαναστάσεως.
- 2 Ἐκαίμεν θαύματα στὰ χέρια τῶν
ἀγωνιστῶν τοῦ 21.
- 3 Ἐπιστήμη, πού ἐξετάζει τὰ συ-
στατικά τοῦ σώματος. — Ἀπὸ
τοὺς ἰδρυτὰς τῆς Φιλικῆς ἔλ-
πει τουρκικῆς προελεύσεως.

- 2 Ἐνα ἀπὸ τὰ πολλὰ, πού ἀνέ-
δειξε ἡ Ἐπανάστασι τοῦ 21.
- 3 Λέγεται καὶ μουστάκι τοῦ στα-
τιστοῦ. — Ἀριθμὸς μετὰ γράμμα-
τα. — Ἐξασφαλίζουν τὴν ἀνα-
παράγῃ.
- 4 Προβλεπὶ καὶ ἄρθρο (δημ.). —
Σημεῖον τῆς ἀριθμητικῆς.
- 5 Μιὰ τῶν αἰσθήσεων. — Πίος
... ἱταλὸς φιλόλογος (1847
— 1930). — Πρόσφατη θεω-

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

- 4 Μισὸ ἥπαρ. — Ἀρχὴ ἀπαγο-
ρεύσεως.
- 5 Χυμὸς φρούτων. — Χρονικὸ
διάστημα. — Προορίζεται γιὰ
ἱερωμένους.
- 6 Κτητικὴ ἀντωνυμία (πληθ.). —
Συνεχόμενα στὸ ἀλφάβητο.
— Ἀρχὴ ὑποθέσεως. — Μοιάζει
μετὰ τὴν ἀντι.

- 7 Ἀποπαικτικὸ πτηνὸ (δημοτ.). —
Βρίσκεται μετὰ τῶν δέκα
πρώτων.
- 8 Σόκκος πολιτικὸς, πού ἀνεμύ-
χθη στὴν πολιτικὴ (δυναμ.). —
Τὸ δυνάμει του συνδέεται μετὰ
μεγάλῃ ἐπανάστασι. — Κουρέ-
λια.

- 9 Πλανήτης (γεν.). — Βουνὸ τῆς
Κρήτης. — Τελικός σύνδεσμος.
— Περίσπασε στὴ γλῶσσα τῶν
νηπίων.
- 10 Σ' αὐτὸν ὀφείλουμε τὸν Παρ-
θενῶνα. — Οἰκογένεια, πού ἔ-
δωσε στὸν Ἀγῶνα ἕνα σπου-
δαῖο πολιτικὸ κι' ἕνα γενναῖο
ἀγωνιστή.

- 8 Ρῆμα γνωστὸ σ' ἕνα κομμάτι.
— Χαρακτηρίζουν εταίρειες.
— Ὀνομαστὰ... πεδία τοῦ Πα-
ρισίου.
- 10 Ὀργανὰ αἰσθήσεως (δημοτ.). —
Υποθετικόν. — Μαζί.
- 11 Ἀμύδης παρὰ τὴν ἀρχή. —
Λογογράφος καὶ ποιητὴς ἀπὸ
τὴν Κεφαλληνία (ἐπών.). — Μα-
ρί — Ζοζέ ... νέα στὰρ τοῦ
γαλλικοῦ κινηματογράφου.

- 12 Στ' αὐτὸν ὀφείλουμε τὸν Παρ-
θενῶνα. — Οἰκογένεια, πού ἔ-
δωσε στὸν Ἀγῶνα ἕνα σπου-
δαῖο πολιτικὸ κι' ἕνα γενναῖο
ἀγωνιστή.
- 13 Ὅμοια γράμματα. — Ζεσταί-
νει, τὶς γρηθόλες. — ... Κα-
νὶς: περίφημος ποιητὴς. —
Ἀλγυπτιακὴ θεότης.

- 12 Ποτάμι, πού συνδέεται μετὰ τὸ
θάνατο τοῦ Ἀθ. Διάκου. — Κυ-
κλοφοροῦν χωρίς κινήσειον δύο
ναυμ.
- 13 Θεότης τῶν ἀρχαίων. — Μας
φέρει φρέσκα ψάρια. — Χώρα
τῆς Δ. Ἀσίας.
- 14 Γουναρικό. — Θεὸς τῶν προ-
γόνων μᾶς.

- 12 Μισὸ τράμ. — Ἀδιακρίτως με-
γέθους (θελ.). — Ὅμοια στὸ
μέγεθος (ἐνεστρ.). — Ἀνε-
στραμμένη γλώσσα.
- 13 Χρονικὸ διάστημα. — Πόλις
τῆς Β. Α. Γαλλίας, ἀλλὰ καὶ
στρατάρχης τοῦ Ναπολέοντος.
— Ἐορτάζει στὶς 30 Αὐγού-
στου.

- 15 Πήδημα (γεν.). — Ἐγραψε τὸ
«Υπὸ τὰς Φιλύρας» (ἐπών.). —
Σκαπτικὸ ἐργαλεῖο.
- 16 Ἀγωνιστὴς τοῦ 21, ἀνεψιὸς
τοῦ Κολοκοτρώνη.
- 17 Σαφινικά. — Τὰ ποίμνια αὐτὰ
βόσκουν ἐλεύθερα, χωρίς καμ-
μιὰ καθοδήγησι.

- 14 Συνεχόμενα στὸ σκάφος. — Νό-
τα.
- 15 Φιάλιος ... ἱστορικὸς καὶ φι-
λόσοφος τοῦ Β' μ.Χ. αἰῶνος. —
Δὲν τάχει καλὰ μετὰ τὰ ὄργανα
τῆς τάξεως (θελ.).
- 16 Ὑγρασις (πληθ.).
- 17 Ἡ κάτοικος μιᾶς τῶν ἰονίων
νήσων. — Παρεκτροπή.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Ἐνας ἀπὸ τοὺς πρὶν γενοίους
καὶ πρὶν ὁρίσει ἀγωνιστὰς τῆς
Ἐπανάστασεως. — Μακρὸ μα-

Ἡ λύσις τοῦ 893

στὴ σελίδα 72

ΘΘ

Η ΠΑΡΟΙΜΙΑ ΤΟΥ ΦΩΤΑΚΟΥ

Ὁ Φωτάκος, ὑπασπιστὴς καὶ
γραμματεὺς τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη
συνήθιζε νὰ λέῃ τὴν ἐξῆς παροι-
μία: «Νὰ φοβάσαι, ψόφιο φίλι, πε-
θαμένον ἄνθρωπο, ἀδεια πιστόλα
κι'... ἀδύνατη Κυβέρνησι!»

πὸ τὴ στοὰ καὶ νὰ ξαναμποῦν μέσα
στὴ σπηλιά. Μεσα σ' αὐτὴ τὴν ὥ-
ρην καὶ σκοτεινὴ αὐτὸσο ἔπρεπε
τόρα νὰ κανοῦν τὶς ἐρευνες τους.

— Δὲν ξέρω ἀπὸ πού ν' ἀρχίσω,
μουρμούρισε ὁ Βινταγιάν, πού ἔ-
νοιωσε πια τὴν ἀπογοητευτικὴν μετὰ
στὴν ψυχὴ του.

— Μιὰ στιγμὴ, εἶπε ὁ Τσεμάλ-
Ναϊκ, μισοὶ θεοὶς ὅτι αὐτὴ ἡ
σπηλιά οπου βορσκόματε δὲν εἶναι
πλημμυρισμένη ὡς ἐπάνω ἀπ' τὸ
νερό;

— Ἄν ἦταν πλημμυρισμένη, τό-
τε δὲν θὰ ὑπῆρχε ἀέρας ἐδῶ μέ-
σα.

— Ἡ παρατηρήσι εἶναι σωστή,
συμφώνησε ὁ «ἐντόντης».

— Ἀς ψάξουμε τότε γιὰ νὰ
βροῦμε τὸ πέρασμα πού θὰ μᾶς
φέρῃ στὸ ποτάμι, εἶπε ὁ Μόχ.

— Ἐγὼ νομίζω πὺς εἶναι καλ-
λίτερο νὰ περιμένουμε ὡς πού νὰ
φύγουν τὰ νερά, προτείνει ὁ «ἐντόν-
της». Τὸ ἔδαφος εἶναι πορῶδες καὶ
δὲν θ' ἀρρίξη νὰ ρουφήξῃ τὸ νε-
ρό.

— Κι' οἱ «σιπάι»; εἶπε ὁ Βιν-
ταγιάν. Μήπως ξέχασες πὺς ἀς
κνηγᾶνε;

— Ναι, ἀλλὰ δὲν θὰ τολμήσουν
νὰ χωθοῦν ἐδῶ μέσα...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, σὺν διαφύσει
στὰ λόγια του ἀκούστηκε σὲ μικρὴ
ἀπόστασι μιὰ τρομακτικὰ ἐκρηξί-
σι καὶ ταυτόχρονα μιὰ λάμψι φωτὶσε
ὁλόκληρη τὴ σπηλιά. Τὰ νερά ἀνα-
ταράχθηκαν μετὰ ὁρμή καὶ ταυτόχρο-
να κομμάτια βράχων ἔπεσαν ἀπὸ τὸ
θόλο.

— Ὁ Τσεμάλ-Ναϊκ, ὁ Μόχ κι' ὁ
«ἐντόντης» ἔβγαλαν μιὰ τρομαγμένη
κρουγὴ, γιὰτὶ νόμισαν πὺς ὁλόκλη-
ρος ὁ θόλος τῆς σπηλίας θὰ σωρια-
ζόταν πάνω στὰ κεφάλια τους. Ὁ
Βινταγιάν, ἀντίθετα, ἄφισε μιὰ
κρουγὴ θοιὰμβου.

Κι' ἡ κρουγὴ αὐτὴ δὲν ἦταν ἀδι-
καλόλογη. Γιατὶ ἡ λάμψι πού ἀ-
πλώθηκε γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα
μέσα στὴ σπηλιά τὸν εἶχε κάνει νὰ
διακρίνῃ καὶ δεύτερη σκάλα πού
διευθύνονταν πρὸς τὸ ταβάνι καὶ
πού τὴν εἶχε ἀναγνωρίσει ἀμέ-
σως.

— Βοήθα τὸ πέρασμα, φώναξε.
Ἐλάτε γρήγορα!

Καί, χωρὶς νὰ προσέξῃ ἂν οἱ σύν-
τροφοὶ του τὸν ἀκολουθοῦσαν, ἀρ-
χισε νὰ κολυμπᾷ μ' ὅλη του τὴ δύ-
ναμι.

— Βινταγιάν! φώναξε ὁ Τσε-
μάλ-Ναϊκ.

— Ἐλάτε, ἀπάντησε ὁ φακίρης
ἐπιτακτικὰ. Οἱ «σιπάι» θὰ μποῦν
ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ μέσα στὴ
σπηλιά.

— Ὁ Τσεμάλ-Ναϊκ κι' οἱ δύο ἄλλοι
ἀρχισαν νὰ κολυμπᾶνε πρὸς τὸ μέ-
ρος ἀπὸ ὅπου ἔρχονταν ἡ φωτὴ τοῦ
Βινταγιάν.

Καὶ πραγματικὰ ὁ κίνδυνος ἦταν
μεγάλος. Ἀπὸ τὴ στοὰ πού βορ-
σκόταν πίσω ἀπὸ τὴ σπηλιά ἀκού-
γονταν φωνές. Κάπου-κάπου, ξα-
φνικά ἀνταύγειες ἐρχόνταν ἀπὸ
τὸ μέρος αὐτὸ καὶ φωτίζανε τὰ
νερά.

Οἱ στρατιῶτες τοῦ Μάκφερσον,
βλέποντας ὅτι τὰ νερά τοὺς ἐμπό-
διζαν νὰ προχωρήσουν, εἶχαν πιά-
ξει μετὰ διναμὴ τὰ τοιχώματα τῆς
στοᾶς καὶ τώρα ἐτοιμαζόνταν νὰ
ὀρμήσουν μέσα στὴ σπηλιά.

Ἀκούστηκε, ξαφνικά, μιὰ δυνα-
τὴ φωνή:

— Ἐμπρός!

— Ὁ Τσεμάλ-Ναϊκ οὐλοῖε ἀπὸ
λύσσα ἀναγνωρίζοντάς τὴν.

— Ὁ Μπαράτα! εἶπε.

— Κατάφερε νὰ φύγῃ καὶ τώρα
διευθύνει τὴν ἐπίθεσι, εἶπε ὁ Μόχ.

— Ἄν ὁ ἄλλος ξαναπέσῃ στὰ
χέρια μᾶς, δὲν πρέπει νὰ διατά-
σουμε καὶ δεύτερη φορὰ, πρόσθεσε
ὁ «ἐντόντης».

Οἱ «σιπάι», ἀκολουθώντας τὸν
Μπαράτα, ὤρμησαν μέσα στὴ σπη-
λιά. Ἦταν καμμιὰ εἰκοσαριά. Κρα-
τοῦσαν στὸ ἕνα τους χερὶ τὸ ὅπλο

καὶ στὸ ἄλλο ἀναμμένους πυρ-
σούς.

Ἀλλ' ὅταν ἔφτασαν στὴ σπη-
λιά, ἀναγκάστηκαν νὰ σταματή-
σουν, γιὰτὶ τὸ νερὸ ἀνέβηκε ὡς τὸ
λαμὸ τους.

— Νὰ τους! ἀκούστηκε μιὰ φω-
νή.

— Ὁ Βινταγιάν, ὁ Τσεμάλ-Ναϊκ
κι' ὁ Μόχ εἶχαν ἀνεβῆ κιόλας τὰ
καλοπάτια τῆς δεύτερης σκάλας
κι' εἶχαν χωθῇ στὴ στοὰ πού ἀρχί-
ζε πίσω ἀπ' αὐτὴν, ἀλλ' ὁ «ἐντόν-
της», ἐξαντλημένος ὡς ἦταν, μόλις
εἶχε κατορθώσει νὰ φτάσῃ στὸ πρῶ-
το καλοπάτι.

— Γρήγορα! τοῦ φώναξαν οἱ
σύντροφοί του.

Ἀλλὰ τὰ πόδια του δὲν τὸν ὑπά-
κουαν πιά. Καί, στὸ μεταξύ, οἱ
«σιπάι», πού τὸν εἶχαν δῆ, διη-
θύναν πρὸς τὸ μέρος του τὰ ὅπλα
τους.

Ἀντήχησε μιὰ ὁμοφωνία.

— Ὁ «ἐντόντης» διάτρησε ἀπὸ τὶς
σφαίρες, κατορθώθηκε ἀπὸ τὴ σκά-
λα κι' ἔπεσε μέσα στὸ νερὸ, χωρὶς
νὰ βγάλῃ τὴν παραμικρὴ κρουγὴ
ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Ὁ Τσεμάλ-Ναϊκ, ἀκούγοντας τὸ
θόρυβο πού ἔκανε τὸ σῶμα του πέ-
φτοντας μέσα στὸ νερὸ, σταμάτη-
σε.

— Ὁ «ἐντόντης» χτυπήθηκε! εἴ-
πε.

— Ἐμπρός! φώναξε ὁ Βιντα-
γιάν. Δὲν ἔχουμε καιρὸ ν' ἀσχολη-
θοῦμε μετὰ τοὺς νεκρούς.

Οἱ τοεῖς Ἰνδοὶ ἐξακολούθησαν
νὰ προχωροῦν μέσα στὴ στοὰ, ἐνῶ
οἱ «σιπάι» προσπαθοῦσαν νὰ φτά-
σουν κολυμπώντας στὴ σκάλα.

Κάθε λεπτὸ ἦταν κρίσιμο.

— Ἐμπρός! φώναξε κάθε τόσο
ὁ Βινταγιάν στοὺς συντρόφους
του.

Σταμάτησαν, τέλος. ἔπειτα ἀπὸ
καμμιὰ διακοσασιὰ μέτρα. Μιὰ
χοντρή σιδερένια πόρτα βόρσκαταν
μπροστὰ τους. Ἀλλ' ἦταν ἀνοι-
χτή.

— Ὁ Βινταγιάν παραμέρισε γιὰ
ν' ἀφίση τοὺς συντρόφους του νὰ
περάσουν. Πέρασε ὕστερα κι' αὐτός
κι' ἔκλεισε μετὰ προσοχὴ τὴν πόρ-
τα πίσω του.

— Αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο θὰ τοὺς
συγκρατῇ γιὰ μερικὰ λεπτά,
εἶπε.

— Ποῦ θὰ πάμε; ρώτησε ὁ
Τσεμάλ-Ναϊκ.

— Προχωρήστε, ἀπάντησε ὁ
Βινταγιάν.

— Ἀλλὰ δὲν βλέπω πιά...

— Προχωρήστε... Τὸ ποτάμι
δὲν πρέπει νὰ δροσκοῦται μακρὰ.

Προχωροῦσαν τώρα μέσα σὲ
πυκνὸ σκοτάδι. Δὲν ἐξωρίζαν τί-
ποτα μπροστὰ του... Κάθε τόσο
χτυποῦσαν πάνω σὲ κάποια προε-
ξοχή ἢ σκόνταφταν σὲ κάποια πέ-
τρα πού εἶχε πέσει ἀπὸ τὰ τοιχώ-
ματα. Ἀλλὰ δὲ μποροῦσαν νὰ στα-
ματήσουν. Γιατὶ ἤξεραν πὺς οἱ
«σιπάι» δὲν θ' ἀγοῦσαν καὶ κάμουν
τὴν ἐμφάνισί τους.

Καί, ξαφνικά, τὰ σκοτάδια ἄρ-
χισαν νὰ λιγοστεύουν. Ἐνα βουη-
τὸ ἔφτασε ταυτόχρονα σ' αὐτοὺς
τους.

— Τί εἶναι αὐτό; ρώτησε ὁ Τσε-
μάλ-Ναϊκ.

— Εἶναι τὸ νερὸ τοῦ Γάγγη, ἀ-
πάντησε ὁ Βινταγιάν. Δὲν θ' ἀρ-
γύσουμε νὰ βγοῦμε.

Συνεχίζοντας τὴν πορεία τους,
ἔφτασαν σὲ λίγο σὲ μιὰ καινούργια
σπηλιά, πού ἦταν πρὶν μεγάλη ἀπὸ
τὶς προηγούμενες καὶ πού δεχόταν
κάποιο φῶς ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἀνοιγ-
μα πού ὑπῆρχε στὸ ἐπάνω μέρος
τῆς.

Ἡ εἰσόδος τους σ' αὐτὴ τὴ σπη-
λιά χαρακτηρίστηκε ἀπὸ ἕνα ἐκτο-
φαντικὸ θόρυβο, πού ἔρχονταν ἐπ' αὐ-
τὸ ἀπὸ τὰ κεφάλια τους.

— Ὁ Τσεμάλ-Ναϊκ κι' ὁ Μόχ, πού
δὲν ἤξεραν τὴν προέλευσί του, στα-
μάτησαν σαστισμένοι καὶ κίτταξαν
ἀνίσχυρα γύρω τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Δεῖτε στὰ παιδιά σας ζωντανὸ τὸ μεγαλεῖο τῆς
Ἑλλάδος μας... Κάντε δικούς των τοὺς ἥρωες πού
τὸ ἐδεμελίωσαν!..
Στὸ καινούργιο κουτί τοῦ ROL πού κυκλοφορεῖ εἰδικὰ
γιὰ τὴν 25ῃ ΜΑΡΤΙΟΥ Θὰ βρῆτε μιὰ σειρά μετὰ ὅλο-
ζώντανες προτομές τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 21, τῶν ἡρώων
πού ἔδωσαν τὰ πάντα γιὰ τὴν λευτεριά μας.
Ἀγοράστε τὸ καινούργιο κουτί τοῦ ROL.

ROL *Me* **07**
ΡΟΥΧΑ ΧΙΟΝΑΤΑ - ΧΕΡΙΑ ΒΕΛΟΥΔΙΝΑ

Η Νταλιά έχει όλη τη φλόγα της 'Ανατολής...

Νταλιά Λαβι

Η όμορφη «κέρη του 'Ισραήλ» που κατέκτησε τα γαλλικά στούντιο.

ΣΗΜΕΙΑ της σημερινής κινηματογραφικής νοστορπίας: υπάρχουν νέες και όμορφες σπάρτες, με αρκετές καλές ταινίες στο ενεργητικό τους, που μένουν ώστόσο άγνωστες και αδιάφορες στο μεγάλο κοινό. Άντιθέτως, όμως, υπάρχουν άλλες, εξ' ίσου όμορφες και νέες, που μ' εξαίρετες ταινίες έχουν κατακτήσει κυριολεκτικά τους φίλους του κινηματογράφου. Μία απ' αυτές είναι και η νεαρή «Σέζυ-στάρλετ» Νταλιά Λαβι. Είναι ακριβώς 19 χρόνων και μόλις τελείωσε την τέταρτη κατά σειρά ταινία της, άρχισε άμεσα την πέμπτη. «Ο» ταν έρθασε για πρώτη φορά στο στούντιο της Γαλλίας, πριν 20 μήνες περίπου, ήταν έπειτα άγνωστη. Σήμερα, εμφανίστηκε στην οθόνη, έγινε καλίστοιχη και αγαπητή σ' όλους. Ποιά είναι, λοιπόν, κι από πού έρχεται;

Έχει την εμφάνιση και τις σωματικές αναλογίες ενός άρχαίου αγάλματος: «Ανάστημα 1.70, βάρος 62 κιλά, περίμετρο στήθους 92 εκ.», στα 54, νοοφ 93... Μία ιδεώδης θεά της ελληνικής μυθολογίας. Αλλά δεν είναι. Οταν μιλάει, συγκινείται, βουρκώνει, δακρύζει και δίνει την εντύπωση μιας τέλεις άρμονίας, από τα καστανά έκφραστικά μάτια της, τα έπισης καστανά, μακρύτερα και «μπουκλές» μαλλιά της μέχρι την άκρη των καλλίγραμμων ποδιών της.

Γεννήθηκε στη Χάιφα του 'Ισραήλ. Είναι, δηλαδή, μια πραγματική «σάμπρα», λέει με την αρμονική φωνή της.

Τι ένοείτε με τη λέξη «σάμπρα»;

Με τη λέξη αυτή χροσ-κτηρίζουν όλες τις καπέλλες που γεννήθηκαν μέσα στο 'Ισραήλ. «Σάμπρα» λέγεται το φραγκόσυκο.

Πώς έτυχε να ακολουθή-σετε την καλλιτεχνική κα-ριέρα;

Από την ηλικία 10 χρό-νων βρέθηκα μικρή υπαλά-ρινα στην «Οπερά» της Στοκ-χόλμης. Έμενα εκεί 4 χρό-νια και τελειοποιήκα. Μι-λάω με όσους πιά σουηδικά. Και σήμερα έχω τελειοποιή-στην αγγλική γλώσσα, στη γεωγραφική και στη γαλλική.

Το «Νταλιά» το μικρό

σας όνομα, έχει καμιά ιδι-αίτηρη σημασία;

Μά φυσικά, είναι γνω-στό λουλούδι, η ντάλια. Ση-μειώστε ότι αγαπά πολύ τα λουλούδια και ιδιαίτερα τις ντάλιες. Όσο για το επίθετο, όμως, αυτό το έπιθετο, σ'ό-νομα, αυτό οφείλεται, στο γά-μου μου με το Γάλλο κάτοικο του 'Ισραήλ, Γεράρ Λαβι.

Ποιά έτος εγκαταλείψα-τε τη Σουηδία και πού πη-γατε κατοικήν;

Από τη Στοκχόλμη έφυ-γα το 1957 και γύρισα στη-πατρίδα μου, όπου άρχισα να εργάζομαι, ως μανικέν-«Ημουν και μανιώδης κολμ-θήτρια. Μία μέρα, ενώ κι' ο αδελφός μου 'Ιωσήφ, 15 χρόνων, βρισκόμαστε για μπά-νιο στην πλάζ της λουτροπό-λεως Μαρράκια. Έκει γνωρί-σαμε κι' ένα Γάλλο τουρίστα, τον Ζεράρ Λαβι, που λίγο άργότερα έγινε σύζυγός μου. Λίγους μήνες μετά το γάμο μου, ενώ πρότειναν να πάρο-μερος σε μία ταινία 'Ισραηλι-κής παραγωγής, που είχε «όν-τίτλο «Φλογισμένη άμμος». Δέχθηκα. Κι' όταν το φιλμ τελείωσε και προσέβληθη όλοι-τες, έθεράσθησαν με τα πιο έ-παινετικά λόγια για την ερ-μηνεία μου. «Από τη στιγμή εκείνη μου γεννήθηκε η φι-λοδοξία να γίνω στάρ του-κινηματογράφου. Αλλά όσο βρισκόμουν στο 'Ισραήλ, αυ-τό ήταν αδύνατο...

Και πώς έδειχθήσαν τα πράγματα, ώστε να γίνε-τε στάρ του γαλλικού κινη-ματογράφου;

Με σάς πώ: «Ο άντρας μου είναι καλός, ώστε μου έχει δώσει πλήρη ελευθερία κινήσεων και απόρροων ως προς την καλλιτεχνική μου καριέρα. Όταν, λοιπόν, το 1960 έφθασα στο Παρίσι, για να γνωρίσω τους συγγε-νείς του συζύγου μου, μαζί με αυτούς γνώρισα — έντε-λώς τυχαία — και το γνωστό Γάλλο σκηνοθέτη Μισέλ Μπου-αρόν, αυτόν ακριβώς που έ-χει «βουρκώσει» τρείς φορές χεί Μπριζίτ Μπαρντό. Και, φυσικά, όταν ο Μπουαρόν, έβουρκώσασμένος από τη γενι-κή εμφάνισή μου, μου πρότε-ινε ένα τολμηρό ρόλο στην ταινία του «Μία νύχτα στη φλογισμένη άμμο», με τη Μαρτίτ Καρόλ, άρπαξα την ευκαιρία και δέχθηκα τις προτάσεις του. «Αμέσως μετά έπαιξα στο «Ο» «αράξια των 2 κόσμων» και μόλις από ό-λιγους μήνες, το ρόλο μου

στο φιλμ «Σπανιόλικη φιέ-στα». Μικρή, όπως βλέπετε, ή κινηματογραφική καριέρα μου... — Μικρή αλλά πολύ ένδια-φέρουσα. Δέ γνωρίζουμε καμ-ιά άλλη στάρ, που με τόσο λίγες ταινίες να έχη γίνει τόσο πολύ γνωστή, όπως έ-σείς... «Ας είναι. Μας είπα-τε ότι σπουδάσατε χορό και ότι είστε καλή ερμηνεύτρια κλασσικών και μοντέρνων χο-ρών. Γιατί, λοιπόν, δέ πη-ρατε μέρος σε καμιά μουσι-κοχορευτική ταινία;

Γιατί ελάχιστες ταινίες του είδους αυτού γυρίζονται στη Γαλλία. Και δεύτερον, γιατί δέ μου πρότειναν ποτέ ρόλο χορευτριάς. Φαίνεται πως με προτιμούν σε «τολμη-ρούς» ρόλους... — Αλήθεια, τί αισθάνεστε, όταν γυρίζετε σκηνές με προ-κλητικούς ρόλους;...

Αυτό ακριβώς που αι-σθάνονται όλες οι καλλιτέχνη-δες του είδους. Κάποια ά-μηνιαία, κάποια ντροπή και μια άυπομονησία να τελειώ-σουν πού γρήγορα οι σκηνές αυτές. Το επαγγελματικό κα-θήκον, όπως καταλαβαίνετε, είναι πάνω από κάθε άλλη σκέψη.

Στην περίπτωση σας, Νταλιά, τί λέει ο σύζυγός σας κάθε φορά που σάς βλέ-πει στην οθόνη σε σκηνές αυτού του είδους;

Αυτό που λένε όλοι οι σύζυγοι: Ζηλεύουν και άπει-λούν κυρώσεις! Αλλά κάθε φορά δίνουν και ένα συγκα-τάθετο για τέτοιες «καλλιτε-χνικές» σκηνές!

Έχετε να σας διηγηθή-τε κανένα ανέκδοτο από τη σύστημα κινηματογραφική σας ζωή;

Έχω ένα, χαρακτηριστι-κό, που από τότε δέν τό ξε-χνάω: Νόχτα σχεδόν σε μία ερμητική άμμοσυνία του Σαιν Τροπέζ. Γυρίζουμε σκηνές ά-πό το φιλμ «Μία νύχτα στη φλογισμένη άμμο». «Ο σκηνο-θέτης, οι πρωταγωνιστές, οι βοηθοί, οι και πλήθος από τεχνικούς. Σε άρκετη άπόστα-σι από μας ένα άλλο πλήθος περιέργων προσπαθούσε να δει κάτι. Σε μία στιγμή, κα-θώς το γύρισμα προχωρούσε, όλοι βλέπουμε ένα νεαρό, που είχε τρυπώσει και παρακο-λούθουσε άμλητους.

Τί κάνατε έσύ έδώ; «Ε-ξω γρήγορα! Τό φωνάζει. Ξω φρενάβ ένας βοηθός. — Και ο νεαρός με αυθάδεια: — Μην συγχωρίζετε, ήρθα γιατί νόμισα ότι βάλεπα τη Μπριζίτ Μπαρντό. Αυτή που έμενε τώρα έέ... μου άρέσει δέχλου!

Και τό έβουε στα πόδια, καγχάζοντας. — ΦΡΕΝΤ ΚΛΑΡΚ

— Έγινε γέφυρα να περάσης, δεσποινίς Σουζάνα!

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες ειδησούλες

ΜΕ μικρή καθυστέρηση, γιορτάστηκε σ' ένα «ανάτ κλάμπ» της Ρώμης, η 30η επέτειος των γενεθλι-ων της Έλίζαμπεθ Τσίηλσορ, που θα έπρε-πε κανονικά να γιορταστή-στις 27 Φεβρουαρίου. Γύρω από τη μεγάλη τούρτα είχε συγκεντρωθή όλο το έπιτε-λειό της «Κλεοπάτρας». Ά-πουσίαζε μόνο ο Ρ Λ

Ο Άντονι Κούνιν

τσαρντ Μπάρτον, ο παρτεναίρ της Λίζ με τον όποιον καθώς διαβίδαται και όπως γράψαμε ήδη, η στάρ είναι έρωτευμένη.

Προτίμησε να μην παρε-ρεθή, αλλά όλοι οι καλεμέ-νιοι αυτόν σκεπτόντουσαν και όλες οι συζητήσεις, που γί-νονταν χαμηλόφωνα, αυτόν άφορούσαν.

Οι παραγωγοί του έργου όμως επέμεναν να γίνει αυ-τό το πάρτυ, για να δεί-ξουν στον κόσμο πως όλα πήγαιναν καλά μεταξύ της Λίζ και του συζύγου της Έντυ Φίσερ και πώς τελείωνε κανονικά.

Η «Κλεοπάτρα» έχει στοιχίσει μέχρι στιγμής 180 εκατομμύρια δολάρια και τό άδύνατο, που είχαν άσφαλισεί το φιλμ στην άρχή, πληρω-σαν περίπου 100 εκατομμύ-ρια, όταν η Λίζ άρρώσθησε και διεκόπη το γύρισμα στο

Λονδίνο. Η «Φόξ» θρήκε με μεγάλη δυσκολία άλλες έ-ταιρίες, για να άσφαλίσει και πάλιν το γύρισμα της «Κλεοπάτρας», το φιλμ πού όχι άδικώς, χαρακτηρίστη-κε «καταρριμμένο».

Σύμφωνα με τις πιο αι-σιόδοτες προδέψεις το γύ-ρισμα δέ θα τελειώση παρά σεις άρχές του 1963 και τό κόστος του θα φτάση τά 350.000.000 δολάρια.

Αν η Λίζ χωρίζε από τον Έντυ Φίσερ, θα γινόταν τό ρόλο αντίπαθής της 'Ην. Πο-λιείες, ώστε κανείς 'Αμερι-κανός δέ θα πήγαινε να δει τό έργο της. Η καταστρε-φή θα ήταν τρομακτική γι' αυτό και οι παραγωγοί συ-νέστησαν στους δύο συζύ-γους:

Σας εκτεύουμε να χα-μογελάτε... Να χαμογελάτε συνεχώς.

Η Λίζ χαμογέλασε και οι φωτογράφοι έβγαλαν έ-κατοντάδες φωτογραφίες της. Η «Κλεοπάτρα» του 1962 απέδειξε για μία ακόμη φορά πως είναι πολύ καλή ήθο-ποιός.

Στη Βηρυττό, όπου έ-φτασε με την κρουαζιέρα του «Λεονάρντο ντά Βίντσι» ο Χιού Ο Μπράϊν συνό-δεψε, κρατώντας την σφιχτά από τό μπράτσο, μία άφαιρα τραγουδίστρια: την Φράνκα Παντοβάν.

Και η Σοράγια: τον ρώτησαν μερικοί διάκριτοι δημοσιογράφοι.

«Άς μη μιλούμε πιά γι' αυτήν. Όλα τελείωσαν. Υπέφερε άρκετά, πιστέψτε με.

Μά δέν έπρόκειτο να την παντρευτή;

Δέν παντρεύεται κανείς μία καλή φίλη, δήλωσε ο Χιού, που ύπηρει ο συνοδός της για άρκετους μήνες, πέ-ρσι.

Και ο πού νοσητεύει κάου-μπόξ, το άμερικανι-κό κινηματογράφου πρόσθε-σε χαμογελώντας:

Θέλω να παντρευτώ και μάλιστα σύντομα, για ν' ά-ποκτήσω πολλά παιδιά!... — Ο καρέφτης έχει υί-νει ο μεγαλύτερος έγδρος της Μ α ρ ι λ υ Μ ο ν ρ ό ε. Η πύ άφαιρα στάρ του άμερικανικού, μά και τό παγκοσμίον κινημα-το, γράφου κυττάει μέσα σ' αυτόν και κάθε μέρα σ' αναγκάζεται να παραδεχτή πως γεννά, όλο και περισ-σότερο.

Πέρασε η έποχή, πού οι παραγωγοί μάδαναν ποιάς θα πρωτοβιογράφη συμβό-λαιο μαζί της. Σήμερα η Μαίριλιν ζή σχεδόν λησο-νιμένη και δέν παίρνει από τους θαυμαστές της ούτε 50 γράμματα τό μήνα.

Ο Όττο Πρέμινγκερ, ο σκηνοθέτης του φιλμ «Πο-τάμι χωρίς επιστροφή» δη-λώσε: «Και όμορφη έξακο-λουθεί να είναι και ταλέντο έχει. Όλοι όμως την τρέ-μουν για τις ιδιοτροπίες της. Το γύρισμα ενός φιλμ με τη Μαίριλιν Μονρόε κρατάει τουλάχιστον δύο φορές πε-ρισσότερο από τό κανονικό».

Έγκαταλελειμμένη άπ' ό-λους, η Μαίριλιν νοιάζει ά-κόμα πιο έντονα τό φάσμα του θανάτου να την άπειλή. Κάλεσε πρό ήμερών τών μ-κιγέρ της Γουίνου Σιντν-τερ και πού άποκάλεψε πως έκανε τη διαθήκη της. «Υ-στερα τών άνάγκων να της όρκιστή πως όταν θα πέθανε θα την κάνει όσο τό δυνατόν πιο άφαιρα. «Και νεκρή θέλω να είμαι αυτή, που ήμουν πάντα, τού έπει-η Μαίριλιν. Θέλω όλοι να λένε: «Η Μαίριλιν ήταν και

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

είναι η πιο άφαιρα! — Ο Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι άπορί-πει χωρίς καμιά συζητή-σι τις πολυάριθμες προτά-σεις, πού του έρχονται από τό Χόλλυγουντ. «Είμαι πολ-λύ 'Ιταλός, λέει ο ίδιος, για να μπορέσω να έπιτύχω στον άμερικανικό κινηματο-γράφο».

Η Σιμόν Σινιό, ρέ άναγκάστηκε να διακόψι-ει μία έδομάδα τό γύρι-σμα του φιλμ «Τό τέλος της δοκιμής», όπου συμπρωτα-γωνιστεί με τών Λάδρεν. Ολίβια Λάιτ, είχε κερ-δίσει μερικά κιλά, πού έ-πρεπε να χάση, για να έα-νασθή τη σιλουέτα, πού εί-χε στην άρχή του γυρίσμα-τος.

Στό Παρίσι προβάλλε-ται με έπιτυχία τό φιλμ, πού γύρισαν μαζί ο Ζά ν Πιέρ Κασσέλ και η Φραν-σουάζ Ντορλέακ και πού έγινε άπορρητή ν' ανακυ-χθή μεταξύ τους ένα φλο-γερό ειδύλλιο. Η Φρανσουάζ είναι άδελφή της Κατε-ρί ν Ντενέ, μελλοσύνης συζύγου του Ροζέ Βαντίμ. Και στά δύο αυτά καινούρι-για άπόρρητα ο γαλλί-κός κινηματογράφος στριλ-ζει πολλές έλπίδες.

Ο Έντυ Κων-σταντίν έπιδει τρισευ-χισμένους. Συμφιλιάθηκε με την κόρη του Τάνια (18 χρόνων), πού έφυγε πριν ά-πό έξη μήνες από τό σπίτι τους έπειδή ο πατέρας της δέν ένέκρινε τό ειδύλλιο της μ' ένα Γάλλο καλλιτέχνη.

Δυναμικός Έντυ άναγκάστη-κε να ύποκύνη μπροστά στην άλύγιστη θέληση της Τάνια.

Στη Γαλλία, ο φόρος δημοσίων θεαμάτων μειώνε-ται στο ήμισυ για τους κι-νηματογράφους, που έχουν ει-σιτήριο μικρότερο από 2 νέα φράγκα (12 δολάρια περίπου) και πού δέν πα-ρηγορηθούν περισσότερο ά-πό 1200 έλπιτήρια έβδομα-διαίως.

Υπολογίζεται πως τό μέτρο αυτό θα έπωφελη-θούν 3000 κινηματογραφικές αίθουσες, δηλαδή τό ήμισυ των κινηματογράφων της Γαλλίας, οι όποιοι θα απευ-σουν άμέσως να μειώσουν την τιμή τό εισιτηρίου τους. Τί λένε για τούς αριθμούς αυτούς οι Έλληνες ίθιο-κλήται κινηματογράφων;

Ο Άμερικανός σκηνο-θέτης Άνατόλ Λιτβάκ, πού γυρίζει στό Παρίσι τό φιλμ «Τρίτη διάσπλην» με τη Σοφία Λόρεν και τον Τόνυ Πέρκινς έ-πεσε από μία σκαλωσιά, μέσα στο στούντιο, με άπο-τέλεσμα να ραγίση ένα πλευ-ρό του. Η σκηνή πού γυρι-ζόταν ήταν η τελευταία και ο σκηνοθέτης, παρά τούς πό-νους του, έμεινε στο «πλα-τόν» για τό διεύθυνση τό τε-λευταίο αυτό γύρισμα. Οι γιατροί, πού τών εξήγησαν δήλωσαν πως θα μείνη άρκε-τές μέρες στο κρεβάτι, χα-ρίς όμως η κατάσταση του να έμεινε καμιά άνησινία.

Ο Ρενάτο Σαλ-εατόρι και η Άννι Ζιραντό, οι δύο πρω-ταγωνιστά του φιλμ «Ο Ρό-κο και τ' άδελφά του», πού παντρεύτηκαν τελευ-αία πε-ριμένουν κιάλια τό πρώτο τους παιδί. Η Άννι θα γυρίση δύο φιλμ, για τό ό-ποιο έχει ύπογράψει συμβό-λαιο και ύστερα θ' άπομα-κρυνθή για μερικους μήνες από τό κινηματογραφικό στούντιο. Υπολογίζεται πως τό εύτυχές γεγονός θα συμ-βη στό τέλη Αυγούστου.

ΠΑΤ ΚΕΝΤΥ

Ματιές στα έλλη-νικά στούντιο

Ο ΓΑΛΛΟΣ σκηνοθέτης Πιέρ Κούστ πρόκειται να έρθη στην Άθήνα στις άρχές 'Απριλίου, για να γυ-ρίση μερικά έξωτερικά του φιλμ του «Τό κυνήγι του θη-σαυρού», πού γυρίζεται άπο έβδομάδας στο Παρίσι. Στό φιλμ αυτό πρωταγωνιστούν ο Μασίμ Οκάντα (πρωτα-γωνιστής του φιλμ «Χίρσοι-μα άγάπη μου»), ο Κριστι-

Η Φρανσουάζ Ντορλιέ

άν Μαρκάν, ο Φάρλεϋ Γκρέ-ντζερ και η Λέα Μασσάρι. — Ο Βασίλης Γεωργιά-δης, στον όποιον όφειλεται τό φιλμ «Μήν έρωτεύεσαι τό Σάββατο», πού προβάλλε-ται αυτή την έβδομάδα, θ' άρχισή τό Μάριο, για λογα-ριασμό της «Κρόνος-Φιλμ» τό γύρισμα του έργου «Ρά-σο και καρποφίλι», πού θα σίκεται σ' ένα σεναριο του Νίκου Φωσκόπου. Τό έσο-κό ρόλο θα έρμηνεύση ο Μάγνος Καραγκής.

Τις ήμέρες αυτές πρόκειται να ύπογράψουν τα συμβό-λαια με τούς άλλους ήθο-ποιούς, πού θα παίξουν στο φιλμ.

Η Τσιντσιλά πα-ρακολούθησε μία προσδή-της σκηνής του φιλμ «Πεζο-δρόμος», στην όποια έκτελει ένα νούμερο στρίπ-τιζ κι' έ-μεινε κατενθουσιασμένη από την άπόδοσή της.

Ο Άντονι Κου-ήν, πού άγάπησε την 'Ελ-

— Θέλω να διαπιστώσετε και μόνη σας την εκπλη-κτική απορροφητική δύναμη, πού έχουν οι σκούπες μας!

άδα και ιδιαίτερα τη Ρο-ζο, κατά τό γύρισμα του φιλμ «Τά κανόνια του Να-εαρόνε», σε σημείο ν' αγο-ράση εκεί ένα οικόπεδο και να σχεδιάζη να χτίση μία ύπερπολυτελή έύλλα, για να περνά εκεί τις διακοπές του, πρόκειται να έπισκεφθή και πάλι τη χώρα μας τό καλο-καίρι. — Ο Άντονι Κούνιν σκοπεύει να γυρίση ένα φιλμ στην Ελλάδα, σαν σκηνο-θέτης και παραγωγός. Πι-στώνεται πρoταγία τό έργο που φέρεται η Μελίνα Μερκούρη, η όποια τόν έχει ένθουσιάζει με τό παλ-τιό της, τόσο στον κινη-ματογράφο, όσο και στο θέατρο. Και ο Ζύλ Ντασσέν όμως θέλει τη Μελίνα για πρωταγωνίστρια της «Α-σπασίας», πού θα γυρίση κι' αυτός τό καλοκαίρι στην Ά-θήνα.

Μεταξύ τών ήθοποιών, πού πρόκειται να έπισκε-φθούν τη χώρα μας την ά-νοιξη και τό καλοκαίρι συμ-περιληφθή και η Γαλλίδα στάρ Ζυλιέτ Μανιγιέλ, γνωστή μας από τό φιλμ «Τα έξαδέλφια». Η στάρ με-τά άφαιρα μάτια τό κό-σμου, θα έλθι έδώ, για να περάση τις διακοπές της και να έπισκεφθή τούς άρχαιο-λογικούς χώρους.

Τις ήμέρες αυτές πρό-κειται να γίνι έξι μέρους της Ένώσεως Έλληνων Κριτ-κάν η καθιέρωση της άπονο-μής ελληνικών Όσκαρ. Η άπονομή δά γίνεται στο τέ-λος της κάθε χειμερινής πε-ριόδου και θα θραδένω-ται: 1) τό καλύτερο φιλμ. 2) 'Ο καλύτερος σκηνοθέ-της. 3) 'Ο καλύτερος ήθο-ποιός. 4) 'Η καλύτερη ήθο-ποιός. και 5) 'Η καλύτερη μουσική. Οι κριτικοί έλπι-ζουν σε μία κρατική ένόησι-ση, πού θα τούς έπιτρέψη να συνδυέσουν τα θραδία τους με χρηματικά έπασχα.

Τελειώνουν τις ήμέρες αυτές τό γύρισμα της ται-νίας του Κλέαρχου Κονι-τιώτη, πού η Άθήνα τη νύ-χτας μ' ένα σκηνή, στο ό-ποιον πρωταγωνιστούν η Τζένη Καραγιάννη, ο Νίκος Σταυρίδης, ο Δημήτρης Νι-κολαΐδης και ο Θ. Βέγγος. Το φιλμ αυτό άποτελείται από θεαματικές άτραξιόν τών διαφόρων νυχτερινών κέντρων της Άθήνας, κατά τό σύ-στημα τών φιλμ «Ο κό-σμος τη νύχτας» και «Ο Εύρω-πη τη νύχτα» κλπ. Περιέχει όμως και μερικά εύθωμα-σκες, στα όποια πρωταγω-νιστούν τα πιο λαμπρά ά-στέρα μας.

Ο ΑΛΛΟΣ

Τό ίδιο έπισης έργο παί-ζει όλη τη σεάζον και τό θε-ατρο «Αθήναι» με τη δια-φορά όμως ότι πρόκειται για έργο του Μπασιλέου, και ό-χι ελληνικό.

Ο θεατρικός έπιτελ-η-ματίας Κ. Β. Μπουρελής, πού έσταθάσε για 4 χρό-νια τό θέατρο του 'Εθνικού Κήπου, θα παρουσιάση για πρώτη φορά εκεί ένα φαντα-σμαγορικό θέαμα.

Για τό σκοπό αυτό έβρισκε-ται τώρα στο Λονδίνο, όπου φροντίζει να έξασφαλίσ-τε τις «άτραξιόν» και μπαλ-λέτες.

Η «Πειρατική Λορική Σκηνή», ύστερα από τη με-γάλη έπιτυχία, πού σημείω-νει στο Δημόσιο Θέατρο με τη «Κρεμισμένη φωνή», ά-ναστήται καταλλήλου θέατρο προκείμενον να μεταφερθή τό καλοκαίρι στην Άθήνα. Έτσι έκτός από τό νέο θέατρο του «Αλφειού» παρακαίτοι, βοί-σκεται σε διαπραγματεύσεις με τό «Μετασπασίται» Πά-τό ίδιο θέατρο συνεχίζεται, έξ άλλου, η προσπάθεια συγ-κοπήσεως έπιθεωρησάτου θε-ατρού με βασικά στελέχη τη Μπέττυ Μοσχού και τη Λο-ζώ Σαμπιντάκη.

Ένα μεγάλο χορευτικό συγκρότημα της Γιουγκοσλα-βίας, τό «Ζλάσκ» άναμένεται τόν 'Απρίλιο στην Άθήνα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τό διεθνούς φήμης Έλληνικό χορευτικό ζευγάρι Μο-σχούπου — Τάνια πού θα μεταβί τον 'Απρίλιο για σειρά εμφανίσεων στην 'Ιαπωνία.

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ο ΘΙΑΣΟΣ Ροντήρη γνώ-ρισε ένα νέο θράσος στο 'Εθνικό Θέατρο τού Λόγ-κρεμπ, άπ' όπου έγκαίνιασε τη νέα του περιόδια στην Εύρωπη.

Και στις δύο παραστάσεις του, πού δόθηκαν με μεγάλη κοσμοσυρροή η αύλαία άνοι-ξε 25 φορές, ενώ οι έκδηλω-σεις τών ένθουσιώδους κοινού ήταν έξαιρετικές.

Τακείθενόμαστε με πολλαν, δ' ελληνικός έθισμος, ανα-τρεσ στα Σκόπια μεγάλη χιο-νοβέλλα, πράγμα, πού αναγ-κάσε τόν οδηγό να διακόψι για λίγο τό ταξίδι τους.

Η κομωδία τών κ-κ. Τσιφρόν — Βασιλειάδης «Ο Θεόδωρος πού τό δίκανω», πού παίζεται από τό θέατρο Φωτο-πούλου — Σμαρούλας Γιού-λη επί έξη συνεχώς ήμνες, κατέριψε όλα τα φεταία εισπρακτικά ρεκόρ.

Χαρακτηριστικό είναι ότι ενώ τα άλλα άθηνάικα θέα-τρα άλλόθεν, δύο και τρία έργα, τό «Αιμύλιον» έλάσκ-λουθεί να παίξη ακόμα τό 1-διο έργο!

Τό ίδιο έπισης έργο παί-ζει όλη τη σεάζον και τό θε-ατρο «Αθήναι» με τη δια-φορά όμως ότι πρόκειται για έργο του Μπασιλέου, και ό-χι ελληνικό.

Ο θεατρικός έπιτελ-η-ματίας Κ. Β. Μπουρελής, πού έσταθάσε για 4 χρό-νια τό θέατρο του 'Εθνικού Κήπου, θα παρουσιάση για πρώτη φορά εκεί ένα φαντα-σμαγορικό θέαμα.

Για τό σκοπό αυτό έβρισκε-ται τώρα στο Λονδίνο, όπου φροντίζει να έξασφαλίσ-τε τις «άτραξιόν» και μπαλ-λέτες.

Η «Πειρατική Λορική Σκηνή», ύστερα από τη με-γάλη έπιτυχία, πού σημείω-νει στο Δημόσιο Θέατρο με τη «Κρεμισμένη φωνή», ά-ναστήται καταλλήλου θέατρο προκείμενον να μεταφερθή τό καλοκαίρι στην Άθήνα. Έτσι έκτός από τό νέο θέατρο του «Αλφειού» παρακαίτοι, βοί-σκεται σε διαπραγματεύσεις με τό «Μετασπασίται» Πά-τό ίδιο θέατρο συνεχίζεται, έξ άλλου, η προσπάθεια συγ-κοπήσεως έπιθεωρησάτου θε-ατρού με βασικά στελέχη τη Μπέττυ Μοσχού και τη Λο-ζώ Σαμπιντάκη.

Ένα μεγάλο χορευτικό συγκρότημα της Γιουγκοσλα-βίας, τό «Ζλάσκ» άναμένεται τόν 'Απρίλιο στην Άθήνα.

Τά Μουσούκια πρόκειται να τα χρησιμοποιήση στη μου-σική μιας νέας ταινίας, πού γράφει στο Λονδίνο.

Ο Μάστορας Γ. Μυρο-γιάννης με την όρχήστρα του, για τόν νέο αστείον τό τρα-γουδοί τό Βάνια, συνεχί-ζει στην Κύπρο, όπου έφυγε για λίγες μέρες, ύστερα από την έπιτυχία τού σημείως, τις εκεί εμφανίσεις του.

Ο πατέρας τού Γ. Μο-ρογιάννη, Κλεάνδης Μυρο-γιάννης, πού είναι έπισης μουσικός, σε ηλικία 92 χρό-νων, έντροψε τη μουσική και τους σόιους ενός τραγου-διού με τόν τίτλο «Τα πελά-κα κλάνε στην αλή σου».

Η Ζωή Λάσκαρη, η νέα στάρ της ελληνικής όθουνης, ύστερα από την πρώτη έπι-τυχία της εμφάνισή στην «Κα-θημερινή», θα πρωταγωνιστή-σε μία καινούρια ταινία της «Φίλος Φίλμ» με τόν τίτλο «Νόμος 4.000», πού έχει θέ-μα τη ζωή τών μαθητριών τών Γυμνασίων.

Στη νέα ρεαλιστική αυτή ταινία, η Ζωή Λάσκαρη θα ύποβη μία μαθητρία γυμνα-σίου και ο Βασίλης Δια-μαντόπουλος ένα καθηγητή.

Ο Λάσκαρης, πού πρώτο έλλη-νικό χορευτικό ζευγάρι πού θα έπισκεφθή την 'Ιαπωνία τόν έρχομενο μήνα.

Ο ΜΙΑΛΟΙ ΟΣ ΤΗΝ ΕΥΛΟΜΑΛΛΟΥΣ

Το παλιό ρολόι

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΠΕΡΝΑΡ, 35 χρόνων. ΛΙΝΑ, 25 χρόνων

(Στο Παρίσι. Σ' ένα σαλόνι με καλοσυνήσια στολισμένα. Ένα παλιό ρολόι στην εταίρα πάνω αποτέλει χτυπητή παραφωνία ανάμεσα στη μοντέρνα επίπλωσι. Ο Μπερνάρ και η Λίνα μόλις γύρισαν απ' το ταξίδι του γάμου τους).

ΜΠΕΡΝΑΡ: Λοιπόν, Λίνα, είσαι ευχαριστημένη, που ύστερ' απ' το ταξίδι του γάμου μας, γυρίσαμε εδώ στο σπίτι μας;

ΛΙΝΑ: Ναι, τί ήσυχια που είναι εδώ! Μά, παντού, όπου είμαστε μαζί, είναι άραιο!

ΜΠΕΡΝΑΡ: Έχω κουδάλισει εδώ και μερικά αγαπημένα μου μικροπράγματα: Εικόνες, βάζα και μικρά μπιμπλά.

ΛΙΝΑ: Τα βλέπω, Μπερνάρ, όλα είναι θαυμάσια! Κι' αυτό το κόκκινο βάζο πολύ νόστιμο. Έχεις γαστρο, αγάπη μου.

ΜΠΕΡΝΑΡ: Όλα αυτά τα είχα στο γραφείο μου. Τ' αγαπώ πολύ.

ΛΙΝΑ: "Α, να κι' εκείνο το αγαλματάκι. Πόσο μου άρεσει... (Άσφαινα γυρίζει και βλέπει το παλιό ρολόι). "Α, Θεέ μου, τρέφεις κι' αυτό!... Θυμάσαι όταν το είδα για πρώτη φορά στο σπίτι σου; Μου είχες υποσχεθ' ότι θα το πετάξεις πιά... Το δέχασες, βέβαια... Βγάλτο από δω, σέ παρακαλώ... Είναι ακατάσθητο πράγμα... Δε μπορώ να το βλέπω...

ΜΠΕΡΝΑΡ: Λίνα!

ΛΙΝΑ: Σε στενοχωρούν τα λόγια μου; Μά το θεωρείς άραιο αυτό το χοντροειδέστατο ρολόι... (Ο Μπερνάρ χαμογελάει μελαγχολικά). Θεέ μου! Δε μπορώ να πι στέψω ότι εσύ, άνθρωπε με γούστο, συγγραφέας τούτων ωραίων έργων, μπορείς να βρίζεις άραιο αυτό το παμπάλαιο ρολόι! Δε μπορώ να φανταστώ ότι του δίνεις τόση σημασία...

ΜΠΕΡΝΑΡ: Μάλιστα, αγαπητή μου, του δίνω μεγάλη σημασία.

ΛΙΝΑ: "Ω, Μπερνάρ! Με απογοητεύεις!"

ΜΠΕΡΝΑΡ: Λίνα! Μη θυμώνεις... Έλα κάθισε εδώ κοντά μου στο ντιβάνι. Έλα να σου πω την ιστορία αυτού του ρολογιού.

ΛΙΝΑ: Την ιστορία του;

ΜΠΕΡΝΑΡ: Ναι. Πού είναι και δική μου ιστορία.

(Η Λίνα κάθεται στο ντιβάνι, πλάι του).

ΜΠΕΡΝΑΡ: Έσου, Λίνα, με γάλασε μέσα στο πλούτη. Εγώ όμως ήμουν φτωχό παιδί...

ΛΙΝΑ: Μά δε σε ρώτησα ποτέ για το παρελθόν σου.

ΜΠΕΡΝΑΡ: Ναι, μ' αγαπήσες

δπως ήταν, νόμισαν ότι το ρολόι αυτό ήταν το πολυτελέστερο και το τελειότερο του κόσμου. Άλλωστε ο μηχανισμός του ήταν θαυμάσιος... Εργάστηκε χρόνια και χρόνια...

ΛΙΝΑ: Ένώ το δικό μου που είναι και ακριβό και πιο κομψό, σταματάει κάθε τόσο...

ΜΠΕΡΝΑΡ: Λοιπόν, το ρολόι αυτό, αγάπη μου, σήμανε σιγά-σιγά την ώρα του γάμου της μητέρας μου κι' αργότερα τον έρχομό μου σ' αυτόν τον κόσμο...

ΛΙΝΑ: Το καύμενο! Αρχίζω να το συμπαθώ...

ΜΠΕΡΝΑΡ: Αργότερα, το ρολόι αυτό μάς κρατούσε συντροφιά στο σπίτι, μέρα και νύχτα. Ακούγοντας τους χτύπους του ονειροπολούσα χίλια δυο πράγματα... Πλάι σ' αυτό μεγάλωσα, αγάπη μου...

ΛΙΝΑ: Θά σ' αγαπούσα κι' αν δεν ήσουν διάσημος συγγραφέας, σ' αγαπούσα, αν δεν είχες καθόλου προίκα...

ΜΠΕΡΝΑΡ: Όπως κι' εγώ θα σ' αγαπούσα, αν δεν είχες καθόλου προίκα... Όταν σε ζήτησα σε γάμο, δεν ήξερα ότι σε προικίζει πλουσιότατα η βίβλα σου.

ΛΙΝΑ: Καλά, λέγε μου, λοιπόν, για το ρολόι σου...

ΜΠΕΡΝΑΡ: Σου είπα ότι η ιστορία του είναι και δική μου ιστορία. Λοιπόν, ενώ εσύ μεγάλωνες μέσα στα πλούτη σου, έγω μεγάλωνα σ' ένα φτωχικό σπίτι, μέσα σε μια επαρχιακή πόλη.

ΛΙΝΑ: Ο πατέρας σου ήταν δικηγόρος. Ο δικός μου είχε ένα μαγαζάκι φιλικών. Η μητέρα μου, επειδή δεν έφταναν όλα κέρδιζε ο πατέρας μου, έφραβε ξένα φορέματα.

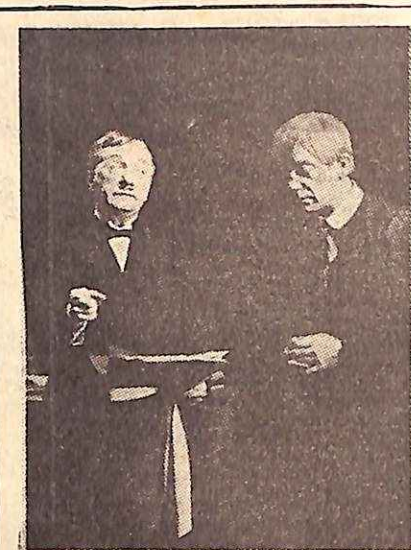
Εγώ πάλι τη βοηθούσα στις δουλειές του σπιτιού. Πολλές φορές, αφού μελετούσα τα μαθήματά μου, μ' έβαζε να καθαρίζω πατάτες ή να πλένω τα τζάμια. Γιατί εκείνη έπρεπε να ξενοχτήσει συχνά για να τελειώσει ένα φόρεμα...

ΛΙΝΑ: Καύμενο Μπερνάρ...

ΜΠΕΡΝΑΡ: "Όταν όμως η μητέρα μου ευκαιρούσε για λίγο, αντί να ξεκουραστή ή να πιά να φλυαρήσει με τις γειτόνισσες, προτιμούσε να διαβάσει. Το διάβασμα ήταν το πάθος της. Θυμάμαι πώς, όταν μαγειρεύε κάποτε, είχε κι' ένα βιβλίο στο χέρι ανοιχτό!... Τις Κυριακές και τις γιορτάσιμες ημέρες τις περνούσε διαβάζοντας. Δεν είχε καμμία άλλη χαρά ή μητερούλα μου. Η κλίση αυτή την έσωσε. Έτσι δεν ένοιωσε την αποθάρρυνση και την πληξη, που θα την έκανε να νιώσει μια ζωή τόσο μονότονη!

ΛΙΝΑ: Μά το ρολόι... Δε μου λες τίποτα για το ρολόι.

ΜΠΕΡΝΑΡ: Άκουσε, αγάπη μου. Ο παππούς μου, για να ευχαριστήσει τη μητέρα μου, πριν παντρευτεί, όταν ήταν ακόμη κορίτσι, την έγραψε συνδρομητρια σ' ένα περιοδικό, που έδινε και δώρα. Έτσι, ύστερα από λίγον καιρό, η μητέρα μου έλαβε από το περιοδικό ως δώρο ένα ρολόι, το ρολόι αυτό. Φαντάζεσαι πόσο ευχαριστήθηκε τότε! Το ρολόι έκανε την ωραιότερη εντύπωση και στην μητέρα μου και στον παππού μου. Άπλωι και φτωχοί

ΚΑΙΜΑΚΙΟ ΤΟΥ «ΕΘΝΙΚΟΥ»

ΣΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑ

Η κωμωδία του Ζωρζ Κουρτελίν «Ο άστυνόμενος είναι καλό παιδί», που παιχτηκε στο «Εθνικό θέατρο» εξακολουθεί να σημειώνει επιτυχία στην ερασιχλία, όπου ένα κλιμάκιο του «Εθνικού» περιδεδεί από μηνών. Η κωμωδία αυτή παιχεται μαζί με το «Φιλάροσο», την «Κόντσα Βαλέραϊνα» και το «Τραγουδι της κούνιας». Στη φωτογραφία μας μία σκηνή από το έργο του Κουρτελίν με τους Μιχ. Καλογιάννη και Γιάννη Στεφάνου.

Η ΠΙΕΡΑΝΤΖΕΛΙ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ

Η γνωστή Ιταλίδα στάρ Άννα Μαρία Πιεραντζέλι παντρεύτηκε στο Λονδίνο, με τον Ιταλό μουσικιστή Άρμάντο Τροβανγιόλι. Όπως δήλωσε η Άννα Μαρία, ο Άρμάντο είναι ο μόνος άντρας, που της ενέπνευσε εμπιστοσύνη, από την πρώτη στιγμή, που τον γνώρισε. «Μπορεί να μην είναι γοητευτικός, πρόσθεσε η στάρ, έχει όμως προσωπικότητα και χάρις σ' αυτόν δε έχω κόποι με τον οποίο να συζητώ όταν τα βράδια θα γυρίζω από τη δουλειά μου. Έπρεπε επίσης να βρω έναν πατέρα στο μικρό μου Πέρρο. Ο Άρμάντο τον λατρεύει».

(Σκύβει και φιλάει τον σύζυγό της).

Μ. ΑΛΑΝΙΚ

Συμβατικά δράματα

ΜΕΡΙΚΕΣ ΠΡΟΣΦΑΤΕΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ

ΚΑΘΕ τόσο ή κοινή γνώμη αναστατώνεται μ' ένα συμβατικό δράμα. Άνθρωποι, που έζησαν αρμονικά πολλά χρόνια της ζωής τους, σφάζονται ξαφνικά με αφάνταστη σκληρότητα! Το φαινόμενο έχει απασχολήσει κατά καιρούς τους εγκληματολόγους, που δίνουν σ' αυτό ένα σωρό λογικές εξηγήσεις, αρχίζοντας από τις οικονομικές δυσκολίες και καταλήγοντας στον έρωτα.

Υπάρχει ακόμη η έκρηξη του εγωισμού, ή αντίδραση του σκλάβου και το δράμα μιας ζωής, που επί χρόνια συνεχιζόταν μ' ένα σωρό μαρτύρια. Μά ας δούμε μερικές από τις πιο δραματικές περιπτώσεις, που απασχόλησαν τις αστυνομικές αρχές και τα δικαστήρια.

Η πιο χαρακτηριστική είναι του Παν. Θεοδωρακόπουλου, που μ' ένα ρόπαλο σκότωσε τη γυναίκα του Χαρίκλεια στα Φαρακλάδια της Τριφυλίας.

Σωστά τριάντα χρόνια ή άτυχη Χαρίκλεια έζησε κοντά του μια φοβερά μαρτυρική ζωή. Ο Θεοδωρακόπουλος είχε φανταστεί... κοκκαλάκι της νυχτερίδας, γιατί κατάφερνε να έχει πάντα ένα σωρό φιλενάδες κάθε ηλικίας.

Σύμφωνα με τα δσα ανέφερόθηκαν, δε δίστασε ν' αναφέρει στο μοίραρχο κ. Καπρούλια, που διεξήγαγε τις ανακρίσεις ότι συνδεόταν στενά με είκοσι γυναίκες εγγάμους και αγάμους και φανερώσε μάλιστα και τα ονόματά τους! Μια έπιστολή, όμως, της τελευταίας από αυτές τις γυναίκες, που παρουσιάζετο ως φιλητή, ήταν η άφορμη του ανατριχιαστικού εγκλήματος. Εκείνοι που έκαναν τις ανακρίσεις, ανέκαλυσαν αυτή τη γυναίκα και την υπέβαλαν σε διεξονυχιστική ανάλυση από την οποία και άπεκαλύφθη όλη η παράδοξη ιστορία.

Η Χαρίκλεια είχε βρή στα ρούχα του άντρα της μία έρωτική έπιστολή της Δήμητρας Νικολοπούλου, εγγάμου και μητέρας τριών παιδιών, προς το σύζυγό της. Τη διάβασε η δύστυχη κι' αναστατώθηκε.

Έτρεξε να βρή αυτή τη γυναίκα και θέλησε να συζητήσει μαζί της.

Δε δέχομαι καμμία κουβέντα, της δήλωσε η Νικολοπούλου. Αγαπώ τον Παναγιώτη, αφού εξ αιτίας του τρελλάθηκα και λησμονήσα τις συμβατικές υποχρεώσεις μου κι' εκείνες, που έχω στα τρία παιδιά μου...

Μά αυτός δεν έχει μόνο έσένα! Έχει ένα σωρό άλλες! Τι πάς να κάνεις; Θέλεις να καταστρέψεις τη ζωή σου;

Δε με νοιάζει για τίποτα. Έγώ τον αγαπώ κι' ας έχω χίλιες φιλενάδες...

Υστερ' απ' αυτή τη βεβαίωση της Δήμητρας, η Χαρίκλεια που ήταν πιά περασμένη στα χρόνια και τσακισμένη από τα βάσανα, κατάλαβε το μάταιο κάθε προσπάθειάς της.

Μά την έπνιγε το δικίο της κι' άρχισε να μαλώνει άγρια με τον άντρα της.

Άκουσε, της είπε, εκείνος, μην ξεγελιέσαι! Πάντα νέος έκανα ό,τι μου περνούσε από το

μουλό. Σε πήρα όχι από έρωτα, αλλά γιατί είχες μεγάλη προίκα. Άλλωστε, ήσουν δέκα χρόνια μεγαλύτερη μου κι' έπρεπε να καταλάβεις για ποιο λόγο σε παντρεύτηκα.

Ζαλίστηκε η γυναίκα απ' αυτή τη φοβερή αποκάλυψη. Μά τον αγαπούσε και δεν έννοούσε να τον αποχωριστή.

— Ό,τι και να μου κάνεις, του είπε, δε θα σ' αφήσω να σε χαι-

στη Θεσσαλονίκη. Μία γυναίκα ώριμη σκότωσε τον άντρα της μ' ένα σκεπάρνι, την ώρα που διάβαζε εκείνος την εφημερίδα του. Από τις ανακρίσεις, που έγιναν, ή υποθέσει αυτή είχε ως εξής:

Η γυναίκα αυτή ζήλευε παθολογικά τον άντρα της, γιατί ήταν πιά μεγάλη απ' αυτόν. Από καιρό δέ, λόγω της ηλικίας της, εκείνος δε μπορούσε να την υποφέρει ως σύζυγο και της έδειχνε μία αβάσταχτη περιφρόνηση. Αφασίονταν στο διάβασμα ενός διδύλου και την ξεχνούσε. Γι' αυτόν ήταν σαν να μη υπήρχε καθόλου μέσα στο σπίτι.

Έτσι κι' εκείνο το βράδυ αφού τη βασάνισε με τα λόγια του, έσπλωσε αναπαυτικά στην πολυθρόνα του κι' αφοσιώθηκε στο διάβασμα της εφημερίδας. Εκείνη, τότε, έξαλλη, πήρε το σκεπάρνι από την κουζίνα, πήγε πίσω από το κάθισμα και του κατάφερε ένα τομερό χτύπημα στο κεφάλι. Έπειτα την έπιασε η λύσσα και του τ' οσάκισε κυριολεκτικά!

Ένα άλλο δράμα, τέλος, από παθολογική ζήλια γράστηκε επίσης στη Θεσσαλονίκη. Μία ώριμη σύζυγος σκότωσε τον άντρα της με τέσσερις πιστολιές, γιατί νόμιζε ότι είχε σχέσεις με μία άλλη γυναίκα και εξ αιτίας της λογάριεσ να τη χωρίσει και να παντρευτεί την πιο νέα και πιο όμορφη από αυτήν.

Κι' αλήθεια ο άνθρωπος αυτός είχε εγκαταλείψει από καιρό τη συμβατική στέγη, κι' είχε λησμονήσει ολόκληρη τη γυναίκα του. Την ημέρα του εγκλήματος πήγε στο σπίτι του για να πάρει κάτι πράγματα του. Η γυναίκα του τον περίμενε ψυχράκη.

— Έλα του είπε, στο άλλο δωμάτιο να συζητήσουμε την περίπτωση μας. Να δούμε τι θα γίνει μ' εμάς τους δυο.

Ο άντρας της την άκολούθησε ανύποπτος. Εκείνη έκλεισε την πόρτα και, ψυχράκη, του φύτεψε τέσσερις σφαίρες στο στήθος και τον έσπλωσε νεκρό...

Αυτά έχει η ζωή των συζύγων, όταν δεν είναι αρμονική. Μοιραία έρχεται το διαζύγιο και τις περισσότερες φορές το δράμα, το ανατριχιαστικό εγκλήμα.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Η ΕΤΟΙΜΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΥ

Ο Χόου στην «Ιστορία της Ελληνικής Έπανάστασης» λέει ότι ο Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος είχε μεγάλη ετοιμότητα στις απαιτήσεις του. Και αναφέρει σχετικά το εξής ανέκδοτο:

Ο Γάλλος στρατηγός Ρός, που είχε έρθει στην «Ελλάδα για πολιτικούς σκοπούς στα 1825, είπε κάποτε στο Μαυροκορδάτο:

— Περιεργο πράγμα! Περισσότερο μίλαμε έμεις στο Παρίσι για τα ελληνικά πράγματα, παρά σεις εδώ στην «Ελλάδα!»

— Αυτό συμβαίνει, αποκρίθηκε ο Μαυροκορδάτος, γιατί τα λόγια είναι ευκολότερα από τα έργα!...

του με τον πιο συτηερό τρόπο: μ' ένα τσεκούρι! Δραματική επίσης ήταν ή περίπτωση μίας άλλης γυναίκας, στα Χανιά, που ο άντρας της την πήρε από το σπίτι, την πήγε σε μία χαράδρα και της έκοψε το αυτί για να φοβηθ' και να πάψει να τον γκρινιάζει.

— Τι τα θέλεις, είπε στην προανάκριση, δεν είναι εύκολο να κουμαντάρης μία δύστροπη γυ-

Ο στυγερός συζυγοκτόνος Γ. Καψαλάνης και το θύμα του, η γυναίκα του Σοφία, με το παιδάκι της στην αγκαλιά.

ρεται διαρκώς μία άλλη. Θα σε γκρινιάζω μέρα και νύχτα για τις τρέλλες σου!...

Και κάθε τόσο πραγματικά τον παρακολουθούσε, του έστине καρτέρι, του χολούσε τις αισθηματικές συναντήσεις του και του μαύριζε την καρδιά. Έτσι, λίγες ημέρες πριν από το εγκλήμα, ανέκαλυσε ότι είχε συναντηθ' με τη Νικολοπούλου σ' ένα πανδοχείο και θέλησε να τους χαλάσει τις σχέσεις. Έγινε τρέλλος από το θυμό του ο Θεοδωρακόπουλος. Γύρισε στο σπίτι του, όπως λέγεται, για να ξεκαθαρίσει όριστικά την υπόθεσι. Πήρε ένα χοντρό ρόπαλο και παρουσία του κοριτσιού τους, της Βασιλικής, άρχισε να χτυπά όπου εύρισκε την άτυχη γυναίκα. Και τη σκότωσε μ' αυτόν το μαρτυρικό τρόπο.

Όταν συνελήφθη, δε δίστασε να δηλώσει με απόφασι:

— Δεν ήθελα να τη σκοτώσω... Άπλωσ ήθελα να της δώσω λίγο έζλο, για να μη με γκρινιάζει. Πάνω στον καυγά της έδωσα μία κλωτσιά στην κοιλιά. Από αυτό το χτύπημα έσπασε η σπλήνη της... Λυπάμαι για ό,τι έγινε...

Μά ο Θεοδωρακόπουλος φαίνεται ότι δε λυπόταν καθόλου. Κάθε άλλο μάλιστα. Στα κρατητήρια δε δίσταζε να εξιστορή τους έρωτές του μ' ένα πλήθος γυναικών και μάλιστα σ' ένα σημειωματάριο είχε γράφει τα ονόματα των φιλενάδων του για να μην τις υπερέυη...

Παρόμοια περίοποι είναι και η περίπτωση του Γ. Καψαλάνη, που κι' αυτός σκότωσε τη γυναίκα

Ο στυγερός συζυγοκτόνος Γ. Καψαλάνης και το θύμα του, η γυναίκα του Σοφία, με το παιδάκι της στην αγκαλιά.

ρεται διαρκώς μία άλλη. Θα σε γκρινιάζω μέρα και νύχτα για τις τρέλλες σου!...

Και κάθε τόσο πραγματικά τον παρακολουθούσε, του έστине καρτέρι, του χολούσε τις αισθηματικές συναντήσεις του και του μαύριζε την καρδιά. Έτσι, λίγες ημέρες πριν από το εγκλήμα, ανέκαλυσε ότι είχε συναντηθ' με τη Νικολοπούλου σ' ένα πανδοχείο και θέλησε να τους χαλάσει τις σχέσεις. Έγινε τρέλλος από το θυμό του ο Θεοδωρακόπουλος. Γύρισε στο σπίτι του, όπως λέγεται, για να ξεκαθαρίσει όριστικά την υπόθεσι. Πήρε ένα χοντρό ρόπαλο και παρουσία του κοριτσιού τους, της Βασιλικής, άρχισε να χτυπά όπου εύρισκε την άτυχη γυναίκα. Και τη σκότωσε μ' αυτόν το μαρτυρικό τρόπο.

Όταν συνελήφθη, δε δίστασε να δηλώσει με απόφασι:

— Δεν ήθελα να τη σκοτώσω... Άπλωσ ήθελα να της δώσω λίγο έζλο, για να μη με γκρινιάζει. Πάνω στον καυγά της έδωσα μία κλωτσιά στην κοιλιά. Από αυτό το χτύπημα έσπασε η σπλήνη της... Λυπάμαι για ό,τι έγινε...

Μά ο Θεοδωρακόπουλος φαίνεται ότι δε λυπόταν καθόλου. Κάθε άλλο μάλιστα. Στα κρατητήρια δε δίσταζε να εξιστορή τους έρωτές του μ' ένα πλήθος γυναικών και μάλιστα σ' ένα σημειωματάριο είχε γράφει τα ονόματα των φιλενάδων του για να μην τις υπερέυη...

Παρόμοια περίοποι είναι και η περίπτωση του Γ. Καψαλάνη, που κι' αυτός σκότωσε τη γυναίκα

μια άλλη. Θα σε γκρινιάζω μέρα και νύχτα για τις τρέλλες σου!...

Και κάθε τόσο πραγματικά τον παρακολουθούσε, του έστине καρτέρι, του χολούσε τις αισθηματικές συναντήσεις του και του μαύριζε την καρδιά. Έτσι, λίγες ημέρες πριν από το εγκλήμα, ανέκαλυσε ότι είχε συναντηθ' με τη Νικολοπούλου σ' ένα πανδοχείο και θέλησε να τους χαλάσει τις σχέσεις. Έγινε τρέλλος από το θυμό του ο Θεοδωρακόπουλος. Γύρισε στο σπίτι του, όπως λέγεται, για να ξεκαθαρίσει όριστικά την υπόθεσι. Πήρε ένα χοντρό ρόπαλο και παρουσία του κοριτσιού τους, της Βασιλικής, άρχισε να χτυπά όπου εύρισκε την άτυχη γυναίκα. Και τη σκότωσε μ' αυτόν το μαρτυρικό τρόπο.

Όταν συνελήφθη, δε δίστασε να δηλώσει με απόφασι:

— Δεν ήθελα να τη σκοτώσω... Άπλωσ ήθελα να της δώσω λίγο έζλο, για να μη με γκρινιάζει. Πάνω στον καυγά της έδωσα μία κλωτσιά στην κοιλιά. Από αυτό το χτύπημα έσπασε η σπλήνη της... Λυπάμαι για ό,τι έγινε...

Μά ο Θεοδωρακόπουλος φαίνεται ότι δε λυπόταν καθόλου. Κάθε άλλο μάλιστα. Στα κρατητήρια δε δίσταζε να εξιστορή τους έρωτές του μ' ένα πλήθος γυναικών και μάλιστα σ' ένα σημειωματάριο είχε γράφει τα ονόματα των φιλενάδων του για να μην τις υπερέυη...

Παρόμοια περίοποι είναι και η περίπτωση του Γ. Καψαλάνη, που κι' αυτός σκότωσε τη γυναίκα

μια άλλη. Θα σε γκρινιάζω μέρα και νύχτα για τις τρέλλες σου!...

Και κάθε τόσο πραγματικά τον παρακολουθούσε, του έστине καρτέρι, του χολούσε τις αισθηματικές συναντήσεις του και του μαύριζε την καρδιά. Έτσι, λίγες ημέρες πριν από το εγκλήμα, ανέκαλυσε ότι είχε συναντηθ' με τη Νικολοπούλου σ' ένα πανδοχείο και θέλησε να τους χαλάσει τις σχέσεις. Έγινε τρέλλος από το θυμό του ο Θεοδωρακόπουλος. Γύρισε στο σπίτι του, όπως λέγεται, για να ξεκαθαρίσει όριστικά την υπόθεσι. Πήρε ένα χοντρό ρόπαλο και παρουσία του κοριτσιού τους, της Βασιλικής, άρχισε να χτυπά όπου εύρισκε την άτυχη γυναίκα. Και τη σκότωσε μ' αυτόν το μαρτυρικό τρόπο.

Όταν συνελήφθη, δε δίστασε να δηλώσει με απόφασι:

— Δεν ήθελα να τη σκοτώσω... Άπλωσ ήθελα να της δώσω λίγο έζλο, για να μη με γκρινιάζει. Πάνω στον καυγά της έδωσα μία κλωτσιά στην κοιλιά. Από αυτό το χτύπημα έσπασε η σπλήνη της... Λυπάμαι για ό,τι έγινε...

Μά ο Θεοδωρακόπουλος φαίνεται ότι δε λυπόταν καθόλου. Κάθε άλλο μάλιστα. Στα κρατητήρια δε δίσταζε να εξιστορή τους έρωτές του μ' ένα πλήθος γυναικών και μάλιστα σ' ένα σημειωματάριο είχε γράφει τα ονόματα των φιλενάδων του για να μην τις υπερέυη...

Παρόμοια περίοποι είναι και η περίπτωση του Γ. Καψαλάνη, που κι' αυτός σκότωσε τη γυναίκα

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Μία ειδική μορφή της πολιομυελίτιδος

Όταν ο ιδος προσβάλλει τον προμηκή μυελόν

Σε μία συνηθισμένη επιδημία πολιομυελίτιδος, λίγα άτομα αρρωσταίνουν σοβαρά. Κι' απ' αυτά δε πάλλ, αρκετά γίνονται καλά, τόσο που να μπορούν να ζήσουν σχεδόν κανονικά.

Η πολιομυελίτις είναι συνηθώς σοβαρότερη στους εφήλικους, παρ' όσον στα παιδιά. Ένας εφήλικος μπορεί να προσβληθεί απ' αυτήν, ενώ τα παιδιά του ίδιου σπαιού μένουν άρροσβλητα.

Προκαλείται από ένα ιόν, ο οποίος προσβάλλει το μέρος εκείνο του νωτιαίου μυελού, που ελέγχει τις κινήσεις των μυών. Ο ιδος αυτός, εξαιρετικά μικρός, εισχωρεί στον οργανισμό από το στόμαχο, τα έντερα, το λαιμό και τις άμυγδαλές. Ένας απ' τους κυριότερους, λοιπόν, φορείς της ασθένειας, είναι οι μολυσμένες τριφές. Αλλά κι' οι μύγες συντελούν πολύ στη μετάδοση της πολιομυελίτιδος, σε εποχή επιδημίας της.

Γράχουν τριετί τύποι του πολιομυελίτιδος — ίσως και περισσότεροι. Συναντώνται συχνά σε ύγιεις ανθρώπους και ζώα. Μπορούν να ζήσουν για πολλόν καιρό μέσα στα έντερα του ανθρώπου, χωρίς να του προκαλέσουν καμμία ενόχληση. Είναι δε δυνατόν να γίνιν έργοστηριακή καλλιέργεια τους από τα κόπρανα.

Οι φορείς του ιού μολύνουν συνηθώς τα δαχτυλά τους, κατά την άποάκτηση, και μπορεί τότε να τον μεταφέρουν στις τριφές. Γι' αυτό είναι απαραίτητο να συνηθίσουν παιδιά και μεγάλοι να πλένουν τα χέρια τους πριν απ' το φαγητό. Ωστόσο, μπορεί να μεταδοθή ο ιδος και με την άναπνοή.

Η πολιομυελίτις άογίζει σαν κοινολόγημα, με καθοδιαθεσία, πυρετό, πόνοους στο λαιμό και στα άκρα. Συχνά υπάρχει επίσης πονοκέφαλος. Το χαρακτηριστικότερο σύμπτωμα είναι μία άσυνήθιστη νευρική κατάσταση.

Μετά 1—2 μέρες, το θύμα μπορεί να αισθανθή καλύτερα τον έαυτό του. Κι' αυτός αίσθημα είναι ο μεγάλος κίνδυνος, γιατί στις λίγες εκείνες μέρες κρίνεται αν ο άρρωστος θα πάθη ή όχι παράλυση. Απαιτείται, πράγματι, άόλητη ησυχία και άναπαύση. Κάθε βία ή άσχημη άπορεία να μεταβλή η μία ή πια προσβολή σε σοβαρή.

Άκολουθεί γρήγορα η δεύτερη φάση της ασθένειας. Ο πονοκέφαλος χειροτερεύει — η έναόγηση, αν είχε περάσει — έντεπίζεται δε συνηθώς στον τράχηλο. Ο λαιμός γίνεται δύσκαμπτος, τόσο που ο άσθενής δε μπορεί ν' άγγίξει το στήθος του με το πηγούνι του, ή να λυγίση τη σπονδυλική του στήλη, για να φιλήση τα γόνατά του. Αυτά είναι τα σπουδαία

τερα συμπτώματα για το γιατρό. Μπορεί ωστόσο να περάσουν γρήγορα, χωρίς να παρουσιασθή παράλυσις.

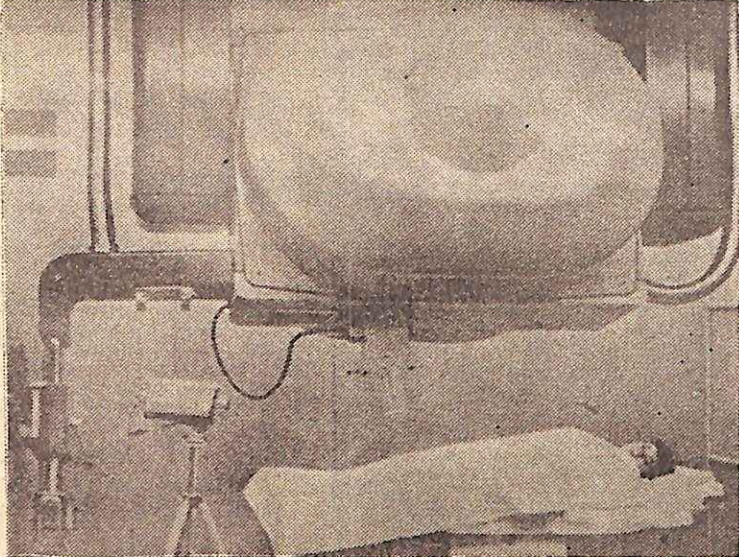
Στις σοβαρές όμως περιπτώσεις, η κατάσταση χειροτερεύει και εμφανίζεται παράλυσις, μαζί με ύνατους πόνοους στην πλάτη, στα μπράτσια και στις κνήμες και με γενική μνήκη άτονία. Η κλινική εικόνα μοιάζει με των δέξων ρευματισμών. Ωστόσο, και τότε άκόμα, εξακολουθούν να υπάρχουν πολλές ελπίδες. Μπορεί δηλαδή να μείνη έντοπισημένη ή παράλυσις σε λίγους μής. Κάποτε, είναι τόσο ελαφριά, ώστε δε διακρίνεται σχεδόν.

Οι πιο άτυποι όμως (ελάχιστοι, εύτυχώς) παθαίνουν παράλυσις ένος ή περισσοτέρων άκρων, καθώς και των μυών της σπονδυλικής στήλης. Μπορεί δε άκόμα να προσβληθή το διάφραγμα και να γίνη δύσκολη ή άναπνοή. Αυτή είναι σπανία, αλλά σοβαροτάτη επιπλοκή.

Μετά λίγες βδομάδες άρχίζει η άναρρώσις, που μπορεί να διαρκέσει αρκετούς μήνες. Είναι δυνατόν τότε να θεραπευθούν άκόμα και οι μής, που είχαν παραλύσει τελείως. Όταν όμως δε συμβή αυτό, άδυνατούν όλοένα και άτροφούν. Σ' αυτό το στάδιο, μπορεί να προσβάσουν τα πόδια και να καμποιώση ή πλάτη.

Ολ' αυτά άπορούν την κοινή πολιομυελίτιδα. Μία άλλη μορφή της, έντοπισημένη στον προμηκή μυελό, άκολουθεί την ίδια πορεία, αλλά προσβάλλει διαφορετικό μέρος του νευρικού συστήματος, όχι δηλαδή τα νευρικά κύτταρα του νωτιαίου μυελού, όπως η κοινή, αλλά το κατώτερο μέρος του έγκεφαλον, προκαλώντας συμπτώματα άνησυχαστικά: πονοκεφάλους, παρόλυσια των μυών του προσώπου, άδυναμία των μυών του λαιμού, σπασμοδικές κινήσεις των βλεφάρων των ματιών, κλπ. Τα συμπτώματα αυτά είναι πρόδρομοι άλλων, άκόμα σοβαροτέρων.

Στο κατώτερο μέρος του έγκεφαλον βρίσκονται τα κέντρα της

ΤΟ ΠΙΟ ΙΣΧΥΡΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΒΗΤΑΤΡΟΝΙΟΝ

Στο μεγάλο νοσοκομείο του Δ. Βερολίνου «Ρούντολφ Βίρσου» έγκειται το ισχυρό βητάτρονιον, που είναι ισχυρό «ένηατρονιον» της Εύρώπης. Η συσκευή αυτή, που είναι ισχυρό «ένηατρονιον» της Εύρώπης, έκπέμπει άναλόγως άκτίνες «ένηατρονιον» ή και «ένηατρονιον» και χρησιμοποιείται, όχι μόνο για την καταπολέμηση του καρκίνου, αλλά και για τη θεραπεία άσποστημάτων, που έρριόνονται ελαφρά μέσα στον ανθρώπινο οργανισμό.

καταπόσεως, της όμιλίας και της άναπνοής. Γι' αυτό, όσοι παθαίνουν πολιομυελίτιδα του προμηκού μυελού, καταπίνουν συνηθώς δύσκολα και άνώμαλα — έτσι που μπορεί το φαγητό να πάη στο λάσφυά τους και να τους πνίξει. Αν παραλύσουν οι φωνητικές χορδές, χάνουν την όμιλία τους. Μπορεί να σταματήσει η άναπνοή τους.

Η καρδιά χτυπάει γρήγορα και άτακτα. Η κατάστασις είναι σοβαρή — άλλ', όχι άπελπιστική. Τπάχουν σήμερα συσκευές, που έ-ξασφαλίζουν μία τεχνητή άναπνοή, χωρίς να χρειάζεται πιά γαλβάνι-νος πνεύμων, όπως άλλοτε. Έξ άλλου, ο άρρωστος μπορεί να τραφή μ' ένα σωλήνα, που εισάγεται

στον οφρανίσκο του. "Αν έχασε την όμιλία, συνηθίζεται γραπτός. Τπάχουν ωστόσο κι' άλλες αί-τίες, που προσβάλλουν το ίδιο μέρος του έγκεφαλον, έπομένως πρό-πει να γίνετα, διάκρισις μεταξύ τους. Για τη διάγνωση, άρχει συνηθώς η εξέταση του έγκεφαλονο-τιαίου ύγρου, που άφαίρεται με μία μακροία βελόνα μέσα από τη σπονδυλική στήλη.

Όταν ο άρρωστος είναι άνίκα-νος να καταπιή το σάλιό του, άκούγεται κάτι σά ορώχου στο λαι-μό του. Πρέπει τότε να τοποθετή-ται μηχανή στο χροάτι, με τα πόδια λίγο ψηλότερα απ' το κεφα-λί, ώστε να τρέξη έλεύθερα το σά-λιο έξω απ' το στόμα του.

Μικρά επιστημονικά νέα

Η βιταμίνη Α ενίσχυει την όσφρησι

Δυό γιατροί της Νέας Ζηλανδίας έναόκωσαν την όσφρησή τους σε 48 άτομα που την είχαν χάσει για διά-φορους λόγους, κάνοντας τους ένδο-μυρκές ένέσεις με ισχυρές δόσεις βι-ταμίνης Α. Η έν λόγω βιταμίνη μπορεί να ένισχυρή την όσφρησι και σε ύγιη άτομα.

Νέες μέθοδοι θεραπείας της φαλάκρας

Οι κρέμες που μαυρίζουν το δέρ-μα χωρίς ήλιο κάνουν επίσης τις τρί-χες να ένααυτρώνουν. Η θεραπεία αυτή, που έγκαινίσε ένας Γερμανός ειδικός από την Κολωνία, διαρκεί έ-ξη βδομάδες. Σημειώνει δε έπιτυχία στις 89% των περιπτώσεων.

Λεκιθίνη για τους γέρους

Ένα γερμανικό έργοστάσιο παρε-όκωσε ένα νέο φάρμακο κατά των γηραιών, με βάση τη λεκιθίνη. Πα-ροισάζεται με τη μορφή διακόπων. Έ-χει άποδειχθή, ότι, με την πρόσδο-ση ήλικας, καθώς και σε περιπτώ-σεις νευρικής έκαυλήσεως, η περιε-κτικότητα των ιστών σε λεκιθίνη έλα-τάνεται. Γι' αυτό, ένδεικνύται η ένί-σχυσις του όργανισμού μ' αυτή την ούσια.

Η όσμήνη του δυναμώνει τα νεύρα

Άρισμένα φάρμακα, που χρησιμο-ποιούνται ως ρυθμιστικά της κυκλο-φορίας του αίματος, όπως η άμφετα-μίνη, η έφεδρίνη και η θυραμίνη προ-καλούν έκαυλήση του νευρικού συ-στήματος. Οι Γερμανοί έπιστήμονες χρησιμοποίησαν για άντιπερισσώση μία όρμνη, τη νορεπινεφρίνη, που ά-

ποδίζει άριστα άποτέλεσματα. Η όρ-μνη αυτή έναοδίνει στα νεύρα τη δύναμή τους και έπιτρέπει έτσι τη χρήση των έν λόγω φαρμάκων επί μα-κρό χρονικό διάστημα.

Οι τροφές της υγείας

Κατά τους ειδικούς διατητηκούς του πανεπιστημίου του Μπράουν, τέσ-σερες τροφές είναι άρκετες για να έ-ξασφαλίσουν καλή υγεία στον άνθρω-πο: Το σούκι το βοδιό, το χοιρινό λίπος, το άλεύρι της σόγιας κι' ο χυμός του πορτοκαλιού.

Εμβόλιο κατά της ήπατιτιδος

Οι Γάλλοι, έπιστήμονες παρεσκεά-σαν ένα έμβολιο έναντίον του ιού της ήπατιτιδος που είναι μία από τις πιο διαδεδομένες άσθενείες στις ήμέ-ρες μας. Το έμβολιο αυτό έπενεργεί προληπτικά. Υποδοθή έπίσης τη θε-ραπεία των άσθενών που πάσχουν ά-πο ήπατιτιδα.

Πρωτότυπο νυστέρι με πρωτόνια

Οι χειρουργοί θα διαθέτουν στο μέλλον μία τίς έχειρήσεις στον έγ-κέφαλο ένα νυστέρι, καταπληκτικής ά-κριβείας. Η λεπίδα του δε θα είναι τίποτα άλλο από μία δέση άκτίνων.

Η άνακάλυψη του όφειλεται στο δό-κτορα Κέθλινπεργκ, που, όπως άνε-κόκωσε στο τελευταίο συνέδριο νευ-ροχειρουργικής της Οθάινγκτον, έ-έπρεσε χειρουργικά έναν όγκο από τον έγκεφαλο μίας μικροάλας 2 γρά-μμων, χρησιμοποιώντας μία δέση άκτίνων, που έξεπέμποντο από ένα κυκλωπρόνι. Το πρωτότυπο αυτό νυ-στέρι, που έπέτρεψε να έργασθι σε μία έκταση διαμέτρου μικρότερης ά-

πο ένα χιλιοστό του μέτρου. Ένα άλλο σημαντικό πλεονέκτημα αυτού του νυστεριού είναι, ότι δεν όφνιει ούλη κι' ότι δεν προκαλεί την παρα-μικρή βλάβη στους γειτονικούς ι-στός.

Καταπολεμά τους άρθριτικούς πόνοους

Οι Γάλλοι, έπιστήμονες παρουσία-σαν ένα παράγωγο της κορτιζόνης, τη δεκαμεθαόνη, που χρησιμοποιείται με τη μορφή αιώρηματος σε ένέσεις ύγρου ή μέσα στις άρθρώσεις. Το φάρμακο αυτό ένδεικνύται έναντίον των πόνων των άρθρώσεων, της ρευ-ματικής άρθρίτιδος, της περιάρθρι-δος των ώμων και της ίσχιαλγίας. Γίνεται άριστα άνεκτό από τον όργα-νισμό και δεν προκαλεί καμμία αντί-δρασι.

Το άρσενικό στις παθήσεις του στέματος

Άρισμένες παθήσεις του φάρυγγος, του στόματος και των όλων όφελον-ται σε μικρά δό-ση που έχουν μεγάλη συγγένεια με την όχηρα σπειροαίτη της σφυλίδος και που είναι πολύ διαδεδομένα μέσα στη φύσι. Το δρα-στηριότερο φάρμακο έναντίον των παθήσεων που προκαλούνται απ' αυ-τά τα μικρόβια είναι το άρσενικό, που χρησιμοποιείται ως κολλώρο σε τοπικές έπαπείψεις.

Η μικροσύριγγα

Ένας άγγλικός όλκος κατασκεάσε μια μικροσύριγγα, με την όποια μπο-ρούν να γίνον ένέσεις του ένος πενή-κοτάκις έκατομμυριοστού μίας στα-γόνας νερού. Η μικροσύριγγα προο-ρίζεται για ένέσεις δε έκαυρητικά ε-υ-αίσθητα όργανα, όπως είναι ο έγκέ-φαλος, τα νεφρά κλπ.

Τα δυό έμβόλια για την ίλαρά

Οι διαφορές και τα μειονεκτήματά τους

ΕΧΟΜΕ συνηθίσει να θεωρούμε την ίλα-ρά σαν μία άρρώστεια όχι σοβαρή, που δε μπορεί παρά να την περάσουν όπω-σδήποτε όλα τα παιδιά. Μάλιστα πολλές μητέρες, που έχουν δυό ή τρία παιδιά, ό-ταν ένα απ' αυτά πάθη ίλαρά, έάζουν και τ' άλλα κοντά του, για να κολλήσουν κι' εκείνα και να ξεμπερδέουν μία και καλή. Άλλ' οι γιατροί, που παρακολουθούν τόσες και τόσες περιπτώσεις, μας λένε πως δεν είναι καθόλου άσημαντή άρρώστεια η ίλαρά. Αν δεν υπάρξη προσοχή και προφύ-λαξη, το άρρωστο παιδί μπορεί να παρο-ύσασθι έργοπνευμονικές έπιπλοκές. Ο χει-ρότερος δε κίνδυνος είναι άλλος: η δε-ρεά, θανατηφόρος έγκεφαλίτις που άκολου-θεί κάποτε την ίλαρά. Βέβαια, είναι μι-κρή ή πιθανότης αυτή, πάντως όμως ύπολο-γιστή. Άρκει να πούμε ότι, στην Άμερική, η ίλαρά θανατώνει διπλάσια παιδιά απ' όσα η πολιομυελίτις — τώρα που η θνησιμό-της απ' την τελευταία περιορίσθηκε στο έ-λάχιστο, χωρίς στον προληπτικό έμβολιο-σμό των παιδιών με το έμβολιο Σάουκ.

Άκόμα δε χειρότερη είναι η κατάσταση σε άλλες χώρες, πιο φτωχές και άπολίτι-στες. Σε έθνημένες περιοχές της Νιγηρί-ας π.χ., η θνησιμότητα από ίλαρά φτάνει τα 20%, δηλαδή σε κάθε πέντε άρρωστα παιδιά πεθαίνει το ένα!

Η ίλαρά προκαλείται από ένα ιόν, που έχει περιεργό γεωμετρικό σχήμα — όπως δια-κρίνεται στο ήλεκτρονικό μικροσκόπιο. Οι ιοί λοιπόν γενικά δεν έπηρεάζονται καθό-λου απ' την πενικιλίνη και τ' άλλα αντι-βιοτικά. Έπομένως, όλ' αυτά τα φάρ-μακα, τα τόσο άποτέλεσματικά για τις μικροβιακές μολύνσεις, δεν όφελουν καθό-λου κατά της ίλαράς.

Το μόνο όπλο, που άνακαλύφθηκε τώρα έναντίον της άρρώστειας αυτής, είναι ένα προληπτικό έμβολιο, που κάνει τον όργα-νισμό να παραγάγη άντισώματα. Αυτά τον προστατεύουν πιά από κάθε προσβολή ίλα-

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΛΙΠΟΘΥΜΙΑ;

Τα διάφορα αίτια που την προκαλούν

ΟΙ σύγχρονες της «Κυρίας με τις καμέ-λιες», δεν έβγαζαν ποτέ από το σπίτι τους, χωρίς να έχουν μέσα στην τσάντα τους το μπουκαλάκι με τα «έλατα» για τις λιποθυμίες. Γιατί οι κλειστοί γκαζέδες, οι στενοί κορσέδες και η μόδα τις έκαναν να λιποθυμούν συχνά.

Άλλά στην εποχή μας οι λιποθυμίες δεν συνηθίζονται πιά. Ο γυναικός έγιναν πιο δυνατές και πιο γερές, ζούν στον καθαρό άέρα, επιδίδονται στα σπόρ και δεν σφιγ-γουν το κορμί τους όπως άλλοτε. Έτσι, η λιποθυμία σήμερα άποτελεί έ-να μικρό άτύχημα, που, μολοντί είναι πολύ πιο σπάνιο από άλλοτε, άείζει να προκαλέση την προσοχή μας.

Τα κυριότερα συμπτώματα της λιποθυ-μίας είναι η μεγάλη ώχρησή του προσώ-που, οι άσθμονες ιδρώτες, το θάμναμα των ματιών, ο έομβος των αυτιών και τελικά η άπώλεια των αισθήσεων. Ο άσθενής σωριάζεται τότε κάτω και μοιάζει περισ-σότερο με νεκρό παρά με ζωντανό.

Η λιποθυμία περνάει έπειτα από μερι-κά λεπτά ή το πολύ μισή ώρα και ο άσθε-νης ένααρίσκει θεαματικά τις αισθήσεις του. Το πρόσφορο να ένααπαιρνε τότε το κανονικό του χρώμα και, οι παλμοί της καρδιάς, που μόλις διακρίνονταν πριν, γί-νονται πιο δυνατοί. Ο άσθενής νομίζει πως έφυσε από λήθαργο κι' έχει μάλιστα ένα παροδικό αίσθημα εύφορίας. Άλλά, κατά κανόνα, αίσθάνεται κουράσι κι' έ-ξάντλησι επί πολλές ώρες.

Η λιποθυμία αυτή καλείται έπιστημο-νικά «λευκή συγκοπή» και είναι ένα περι-στατικό χωρίς σημασία. Υπάρχουν διάφο-ρα μέσα για να υποδοθηώμε τον άσθε-τη να συνέλθι. Πρώτα-πρώτα, θα τον έα-πλώσουμε άνάσκελα, με το κεφάλι προς τα κάτω, γιατί η λιποθυμία όφειλεται στο ότι, λόγω σπασμού των αμφοφρων άγγει-ων, το αίμα φεύγει από τον έγκεφαλο και συγκεντρώνεται στην κοιλία. Πρέπει, λοιπόν, να το υποδοθηώμε μία για να κυκλο-φορήσει και πάλι κανονικά. Στις περισσότε-ρες περιπτώσεις, δε θα χρειαστεί να κά-μουμε τίποτα άλλο από να δώσουμε με-ρικά δυνατά χαστούκια στο λαιμό ή μισ-μό. Μπορούμε άκόμη να το τρίψουμε τα χέρια, να το ραντίσωμε το πρόσωπο με κρύο νερό κι' όταν άρχισι ν' άναπνή έ-λαφρά, να το δώσωμε να εισπνεύσι κά-ποια ούσια με δυνατή όσμή, π.χ. έύδι, άμ-μωγία, αϊθέρα κλπ.

Άλλά, προσέξτε! Δεχί να ρίξετε το κεφάλι του άσθενούς προς τα κάτω παρά μόνον όταν πούκειται για λευκή συγκο-πή.

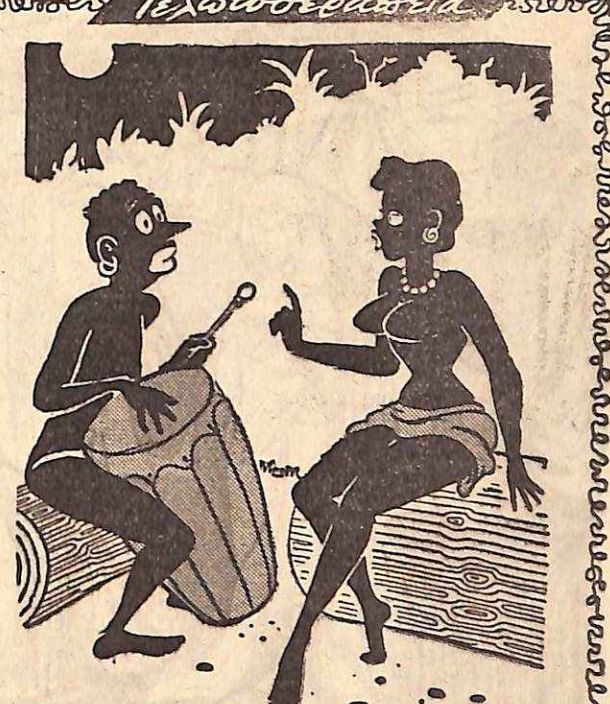
ρας, τουλάχιστον για ένα ώρισμένο χρό-νο διάστημα.

Χάρης στις έργασίες του δόκτορος Τζών Έντερς (θραδείον Νόμπελ), που έπενθη-σε ένα άπλό τρόπο καλλιέργειας των ιών στο έργαστήριο, κατορθώθηκε να παρα-σκευασθούν δυό τύποι τέτοιου έμβολίου. Ο ένας περιέχει ιόν νεκρό (όπως και το αντί-πολιομυελιτικό έμβολιο Σάουκ), σκοτωμένο με φορμαλδεύδη. Ο άλλος περιέχει ζων-τανό ιόν (όπως το νέο έμβολιο Σάμπιν σε χάπι κατά της πολιομυελίτιδος), άλλ' έξα-σθενημένο με κατάλληλη έπεξεργασία του. Κι' οι δυό τύποι του έμβολίου προκαμιά-ζουν την ίλαρά. Τόσο ο ένας όμως όσο κι' ο άλλος έχουν ώρισμένα μειονεκτήματα.

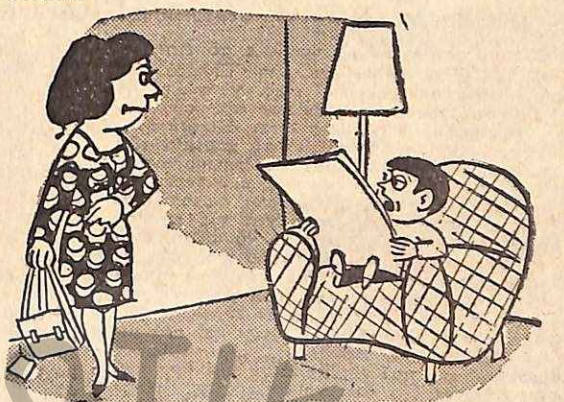
Το έμβολιο με νεκρό ιόν ένεργεί συχνά σιγά. Για να προκαλέση άνοσία, χρειάζονται τρεις χωριστές ένέσεις του. Κι' η άνοσία αυτή δε διαρκεί πολύ, ούτε κι' είναι έντε-λώς έέση. Άρσον δεν ένισχύεται κάθε τόσο με συμπληρωματικές ένέσεις (όπως συμβαίνει και με το έμβολιο Σάουκ).

Το έμβολιο με ζωντανό ιόν δεν παρο-ύσασθι αυτό το μειονέκτημα, έχει όμως έν- άλλο: Προκαλεί πυρετό και έξάνθημα, σαν μία ελαφρεία μορφή ίλαράς. Ένας έρπος μετρίασμος αυτού του έλαττώματος του είναι η άνάμει που με γάμμα γλοβουλίνη (μία ούσια που εάγεται απ' το ένηρόπι-νο αίμα). Αυτή η γλοβουλίνη περιέχει, με-ταξύ άλλων, και άντισώματα ίλαράς. Αν χρησιμοποιήθι μόνη της, προφύλασσει απ' την ίλαρά, αλλά για πολύ μικρό χρονικό διάστημα. Άνακατεμένη με το έμβολιο, έ-λαττώνει τις άντιδράσεις του, όχι όμως και την άποτέλεσματικότητά του.

Κι' οι δυό αυτοί τύποι έμβολίου παρα-σκευάζονται τώρα από δυό άμερικανικές φαρμακευτικές έταιρείες, για να δοκιμα-σθούν σε μεγάλη κλίμακα. Όποιο απ' τα δυό έπικρατήσι και έγκυρήσι τελικά, θ' άποδόση τεράστια κέρδη στον κατασκευα-στή του, έφσον θα έμβολιάζονται μ' α-υτό έκατομμύρια παιδιά κάθε χρόνο, σ' έ-λο τον κόσμο.

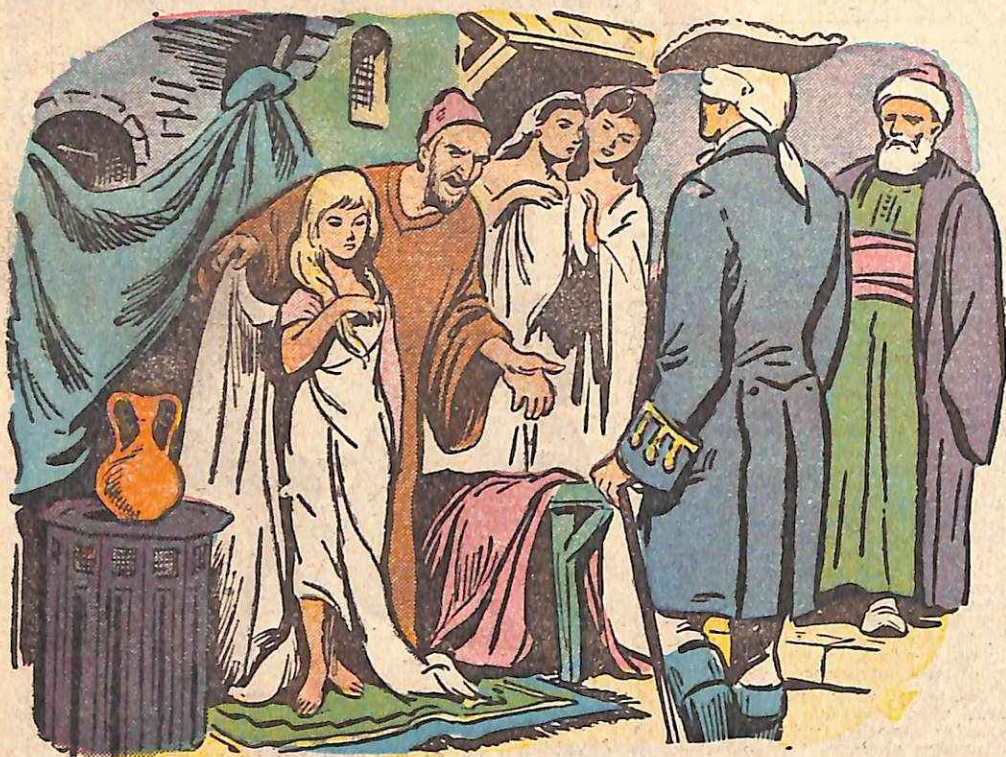
Είναι άνάγκη να μού κάνης την έρωτική έ-ξομολόγησι με το τάμ-τάμ, για να το μάθι όλος ο κόσμος;

Όχι, δεν πρόκειται ούτε να διαδίσω ούτε να γράψω σήμερα, μαμιά! Το ώροσκόπιο μου λέει πως κάθε δουλειά μου αυτή τη βδομάδα δεν πρόκειται να άναγνωρωσθή.

Μα δε σου μίλησα για τη συνύλιτά μου, τη Μαίρη, που μού έώσε τη ζωή;

— Πάρτηνε και δὲ θὰ τὸ μετανιώσῃς! εἶπε ὁ ἔμπορος στὸ Γάλλο διπλωμάτη.

ΠΑΝΩ ἀπὸ τρεῖς αἰῶνες ὠργιάζε το ἔμποριο τῶν σκλάβων στὴν ὑπόβουλη 'Ελλάδα. 'Η 'Ανατολή ποθοῦσε συνεχῶς νέες γυναῖκες. 'Η τραγωδία τῶν νεαρῶν 'Ελληνίδων ποὺ πουλοῦντοσαν σκλάβες στὰ παζάρια εἶναι ἀνεκδιήγητη. 'Η μεγάλη ζήτησι καλλονῶν γιὰ τὰ χαρέμια τῶν μεγιστάνων, δημιούργησε μιά φοβερὴ ὀργανωσὶ σωματεμπορῶν ποὺ εἶχε εἰδικούς πράκτορες σ' ὅλη τὴ Μέση 'Ανατολή. Λεβαντινοὶ σωματεμποροὶ διέδεταν μεγάλα κεφάλαια γιὰ τὴς ἐπικερδεῖς αὐτὲς ἐπιχειρήσεις. 'Ὡστόσο τὸ ἀθλιό αὐτὸ ἔμποριο εἶχε κάποτε καὶ τὰ καλά του ἀπρόσπτα. Κοπέλλες ποὺ γινώριζαν τὴν πιὸ σκληρὴ μοῖρα, γινόντουσαν καμμιά φορὰ γυναῖκες πασάδων, σουλτάνων καὶ Εὐρωπαίων εὐγενῶν.

Ἀνάμεσα στὰ θύματα αὐτὰ, ἦταν καὶ μιά μικρὴ Φαναριώτισσα, ἡ Σοφία Χ... μιά παιδούλα τεσσάρων χρόνων, ποὺ τὴν ὀρπαζαν τὴν ὥρα ποὺ ἐπαίξε ἀνυπόπτη ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι: τὴς. 'Ηταν τόσο μικρή, ποὺ δὲ θυμᾶται οὔτε τὰ ὀνόματα τῶν γονέων τὴς. Θυμᾶται ὅμως μὲ φόβικὴ τὴς κατοπινῆς τὴς περιπέτειες. Θυμᾶται πὼς ξαφνικὰ βρέθηκε κλεισμένη σ' ἕνα σπίτι Λεβαντινοῦ, ὅπου ἔζησε τέσσερα ὁλοκληρὰ χρόνια.

Ἐκεῖ τὴν ἔβλεπαν νὰ τραγουδοῦν ἀγανέδες, νὰ χορεύει τοιχωρούς χορούς καὶ νὰ πλατίζει οὔτι. Καμμιά φορὰ τὴν ἔβλεπαν ὅταν ἔδειχνε ἀδίσφορία στὰ ἐρωτικά μαθήματα. Ἀυτὰ ξεπεταχτικὴ κι' ἔγινε δὲκα χρόνων, τὴν ἔφεραν σὲ μιά μεγάλη πολιτεία καὶ τὴν ἔβρισαν στὸ σκλαδοπάζαρο. Τότε ἡ Σοφία εἶδε ἕνα φρικτὸ θέαμα. Κοπέλλες ὁμορφες σὰ τὰ κρίνα πουλιόντουσαν σὰν πρόβατα. Τὶς εἶχαν γυνώσκει στὰ πεζούλια τὴς ἀγορᾶς καὶ οἱ ἔμποροι διαλαλοῦσαν τὰ καλά τὸς. 'Εμπειροὶ ἀγοραστές τὶς ἐξέταζαν μὲ κυνικὴ ἀπάθεια γιὰ νὰ ἐκτιμῶσαν τὴν ἀξία τὸς. Τὶ περίεργο ὅμως! Ἀνάμεσα στοὺς ντόπιους πελάτες, ἦταν καὶ Εὐρωπαῖοι εὐγενεῖς! 'Η πολιτισμένη Δύσι πῆγαινε στὰ σκλαδοπάζαα γιὰ νὰ γινώρισι ἀπὸ κοντὰ τὴ βάρβαρη, ἀλλὰ μυστηριώδη Ἀνατολή.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς περιέργους αὐτοὺς εὐγενεῖς, ἦταν καὶ ὁ ἀκόλουθος τὶς γαλλικὲς πρεσβεῖας κόμης ντὶ Μπαρρὺ.

Καθὼς κύτταλε τὸ θλιβερό αὐτὸ ἀνθρώπινο ἔμπορευμα, τὸ βλέμμα του ἔπεσε ξαφνικὰ σὲ μιά μικρὴ δαυδούλα, μὲ συμπαθητικὸ προσωπάκι, ποὺ εἶχε στυλῶσει ἀπάνω ἱκετευτικὰ τὰ δακρυσιμένα μάτια τὴς. 'Η καρδιά του πόνησε.

— Πόσο τὴν πουλᾶτε αὐτὴ τὴ μικρή; ρώτησε τὸν ἔμπορο.

— Στινὰ, ἀφεντικό! Μονάχα πενίντα λίρες! Πάρτηνε καὶ δὲ θὰ τὸ μετανιώσῃς. Εἶναι διαλεκτὸ μπουμπουκι. Ἀμα ἀνοίξῃ τὰ πέταλά του, θὰ γίνῃ ἕνα σπάνιο τριαντάφυλλο!

— Πολλά ζητᾶς, φίλε μου! Δὲν κάνει τριάντα; Ὑστερα ἀπὸ πολλὰ παζαρέματα τοῦ τὴν ἀφῆσε σαράντα λίρες.

Γερωντοπαλλήκαρο ὁ ντὶ Μπαρρὺ, ἔνοιωσε γιὰ τὴν μικρὴ σκλαδοπούλα ἕνα αἰσθημα πατοικὴς στοργῆς, ποὺ δὲν εἶχε γινώρισε ὡς τότε στὴ ζωὴ του. Ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ χάρισμά της τὴς Σοφίας ποὺ τὸν γοητεύσε μὲ τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν ἀδωδιότητά της, τὴν πῆρε μαζί του στὸ Πα-

Σοφία ΠΟΤΟΤΣΚΑ

Ἡ ὠραία φαναριώτισσα ποὺ ἀγωνίστηκε γιὰ τὴν παλιγγενεσία

ρίσι, τὴν υἱόθετησε καὶ τὴν ἐμπιστεύτηκε νὰ μορφωθῇ σὲ μιά σχολὴ καλογραιῶν.

Ἀπὸ τὴ μέρα αὐτὴ τὴν τύχη ἄρχισε νὰ τὴς χαμογελά. Ρίχτηκε μὲ πάθος στὰ γράμματα καὶ στὴ μουσική. 'Η φιλομάθεια καὶ ἡ ἰδιοφυΐα τὴς προκαλοῦσαν ἑκπληξί. Μέσα σὲ ὀκτῶ χρόνια ἔγινε τὸ θαῦμα ποὺ προφητεύσε ὁ ἔμπορος. Τίποτα δὲ θυμίζει πιά τὴν παλιά σκλαδοπούλα. 'Η μικρὴ Φαναριώτισσα ἔγινε μιά ἀριστοκράτισσα, ἕνα γοητευτικὸ πλάσμα ποὺ συνδύαζε ἀξιοθαύμαστα μιά ἐκθαμβωτικὴ καλλονὴ κι' ἕνα πνεῦμα σπινθηροβόλο. Τὸ πορτραῖτό της μᾶς δείχνει ἕνα πρόσωπο ἐκφραστικὸ, αἰθέριο, μὲ ξανθὰ μαλλιά καὶ μὲ γαλανὰ μάτια.

Ἀὐτὴ ἡ μικρὴ, εἶναι χαριτωμένη! εἶπε ἡ Μαρία Ἀντουανέττα, ὅταν τὴ γινώρισε μὲς μὲρα στὶς Βερσαλλίες.

Καὶ πραγματικὰ μέσα στὶς ὁμορφες γυναῖκες τὴς παρισινῆς ἀριστοκρατίας, ἔλαμπε σὰν ἀστὴρ. 'Ὁ θετός πατέρας τὴς εἶναι περὶ φανός γι' αὐτήν. Τὴς διαδέτε πλουσιόταρχο γὰ τὰ μέσα γιὰ νὰ τελειοποιήσῃ τὴν μορφωσὶ τὴς. Στὸ σαλόνι τοῦ ντὶ Μπαρρὺ συχνάζουν οἱ ἐκλεκτοὶ τῶν γραμμάτων καὶ τὴς τέχνης. 'Η Σοφία σὲ ἡλικία ἑκοσὶ χρόνων εἶχε καταβροχθίσει ὁλοκληρὲς βιβλιοθήκες κι' εἶναι κιάλας μιά μικρὴ σοφὴ. Μελετοῦσε ἰδιαίτερα τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας συγγραφείς κι' ἡ καρδιά της γέμιζε περὶ φανεία γιὰ τὴν καταγωγή τὴς. Μέσα στὴν εὐτυχία τὴς δὲν ξεχνούσε τὸ ὑπόδουλο ἔθνος τὴς. 'Η ἀνάμνησι τῶν παιδικῶν τὴς χρόνων ἦταν ὁ ἐφᾶλτης, ἀλλὰ καὶ τὸ κίνητρο τὴς κατοπινῆς τὴς δράσεως. Οραματιζόταν μιά ἐλευθερὴ Ἑλλάδα.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἡ Σοφία κάνει τὴ γνωριμία τοῦ Πολωνοῦ συνταγματάρχου κομητοῦ ντὶ Βίτ. Εἶναι ἕνας γόνος, ἕνας φλογερὸς ὁμιλητής, ποὺ τὴ θαυμάει μὲ τὶς ἐξάρσεις του καὶ τὸ ἐρωτικό του πάθος. Τὴς ὑπόσχεται νὰ γρῶταγωνιστῇ σὲ κάθε κίνησι γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τὴς σκλαδωμένης Ἑλλάδος καὶ ἡ Σοφία ἐνθουσιάζε-ται. Ζητᾶ ἕνα ἥρωα καὶ νομίζει πὸς τὸν βρῆκε στὸ πρόσωπο τοῦ Πολωνοῦ εὐπατρίδη. Οἱ γάμοι τοὺς γίνονται στὸ Παρίσι μὲ πρὶγκηπτικὴ μεγαλοπρέπεια.

Εὐτυχισμένη ἀποχωρίζετὰ το Παρίσι καὶ ἀκολουθεῖ τὸ σύζυγό της, ποὺ εἶναι διοικητὴς ἑνὸς φρουρίου στὴ Πολωνία. Μὰ σὲ λίγο ὁ Βίτ ἀφήνει τὴ μάσκα του νὰ πέσῃ. Στὴν πραγματικότητα δὲν ἦταν παρὰ ἕνας τσαλατάνος, ἕνας φαντασμένος τυχοδιώκτης ποὺ σπαταλᾶ τὴν προί-

κα της στὰ χαρτιά καὶ στὶς γυναῖκες. Γιὰ δευτέρη φορὰ ἡ Σοφία περνᾶει μιά τραγικὴ κρίσι. Εἶναι τόσο δυστυχισμένη σὲ μιά ξένη καὶ ἀγνωστὴ χώρα. 'Ὡστόσο ἡ καλὴ τὴς τύχη δὲν τὴν εγκαταλείπει. Δουλεῖ μὲ τὴν παρασῆ-νιά της μοῖρας, ποὺ θέλει νὰ συνδέσῃ τὰ μεγάλα γεγονότα τὴς ζωῆς μας, μὲ κάποιο δρᾶμα.

Ἐνας ἄλλος Πολωνὸς ὁ κόμης Φέλιξ Ποτό-τακι τὴς παραστέκεται στὶς δυσκολες στιγμές τὴς. Εἶναι ἕνας σοβαρὸς ἄντρας, ποὺ ἀνήκει σὲ μιά πλούσια καὶ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια τὴς Πολωνίας. 'Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὴς δείχνει μιά συγκινητικὴ ἀφοσίωσι, μιά ἀδολὴ φιλία. 'Η Σο-φία νοιώθει γι' αὐτὸν μιά θερμὴ συμπάθεια καὶ ἐκτίμησι.

Ὁ κόμης Ποτότακι ποὺ εἶναι γοητευμένος ἀ-πὸ τὴν ὁμορφιά καὶ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τὴς, τὴν ἀ-γαπᾶ μ' ἕνα ἔρωτα γεμάτο ἀξιοπρέπεια καὶ σε-βασμό. 'Ὡστόσο ἀνάμεσά τοὺς, ὑπάρχει ὁ ἀσώ-τος σύζυγος, ποὺ ἔχει χάσει στὰ χαρτιά μιά ὁ-λόκληρη περιουσία καὶ οἱ πιστωτές του τὸν ἀ-πειλοῦν.

Στὴ κρίσιμη αὐτὴ στιγμὴ, ὁ Βίτ καταφεύγει στὸ Ποτότακι καὶ τοῦ ζητᾶει χρήματα, ἂν καὶ ξέρεῖ ὅτι ὁ τελευταῖος ἀγαπᾶει τὴ γυναῖκα του. Τότε ὁ κόμης Ποτότακι τοῦ θέτει τοὺς ἔρους του. Ἔτσι, γιὰ μιά ἀκόμη φορὰ ἡ φτωχὴ Ἑλ-ληνίδα ξαναπουλήθηκε σ' ἕνα εὐρωπαϊκὸ παζάρι! Τὴν πούλησε ὁ ἀσυνείδητος σύζυγός της γιὰ νὰ σωθῇ. 'Ὁ κόμης Φέλιξ Ποτότακι πλήρωσε δύο ἑ-κατομμύρια φιορίνια στὸν συνταγματάρχη Βίτ γιὰ νὰ δώσῃ τὸ διαζύγιο στὴ γυναῖκα του.

Ὅταν ἡ Σοφία ἔγινε γυναῖκα τοῦ Ποτότακι, εἶδε ἐπὶ τέλους τὰ ὄνειρά της νὰ πραγματοποι-ποιοῦνται. 'Ὁ σύζυγός της συνέβαλε πολὺ στὸ νὰ πεισθῇ ἡ Μεγάλῃ Αἰκατερίνῃ νὰ στείλῃ τὸν Ἀλέξη Ὀρλώφ στὴν Ἑλλάδα μὲ μιά μοῖρα σιό-λου. 'Ὁ ἴδιος ἔλαβε μέρος στὴν πυρπόλησι τὴς ἐχθρικής ἀρμάδας στὸ Τσεσμέ, ὅπου ἔδρασε ἡ-ρωικά.

Ἡ συμμετοχὴ τοῦ Πολωνοῦ ἀριστοκράτη στὴν ἑκστρατεία αὐτὴ, ποὺ εἶχε σκοπὸ τὴν ἀπελευθέρ-ρωσι τὴς Πελοποννήσου, τῶν Ἰονίων νήσων καὶ

τοῦ Αἰγαίου καὶ τὴ δημιουργία Ἑλληνικοῦ Κρά-τους, εἶνε ἔργο τὴς Σοφίας.

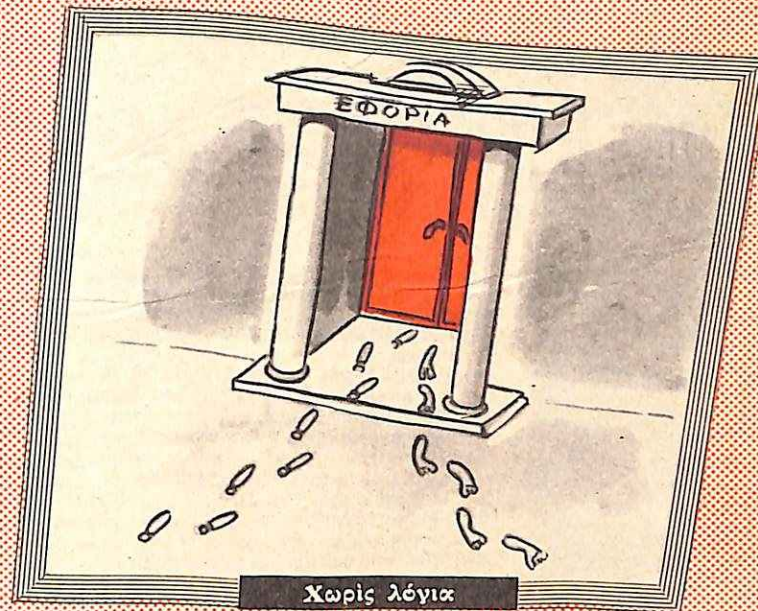
Ἡ κόμηςσα Ποτότακα ἔχει ἀπλώσει τὴ γοη-τεία της στὰ σαλόνια τὴς Πετροῦπολεως καὶ προπαγανδίζει γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Δὲν ἀφήνει κα-νενα μέσο ἀνεκμετάλλευτο. Γίνεσαι στενὴ φίλη τὴς πρὶγκηπίσας Δολγορούκι, τὴς περιφημῆς φιλενάδας τοῦ Ποτέμκιν. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀνοίγει τὰ φτερά της γιὰ νὰ πετάξῃ τελικὰ στὸ παλάτι τὴς Ἐσμιράμιδος τοῦ Βορρά. Σὲ λίγο ἡ θερμὴ τὴς προσωπικότητα συναρπάζει τὴν Αὐλή. Ἡ Μεγάλῃ Αἰκατερίνῃ, ποὺ δὲν χάνεσε πολὺ τὶς γυ-ναῖκες, δὲν ἀργεσε νὰ κατακτηθῇ ἀπὸ τὴν ὠραία Φαναριώτισσα. 'Η Σοφία γίνετὰ ἡ προσωπικὴ φίλη τὴς αὐτοκράτειρας, ποὺ δὲν ἔχει μυστικὰ γι' αὐτὴν καὶ τὴς ἐμπιστεύεται τὰ πάντα. 'Η Αἰκατερίνῃ τὴ θαυμάει γιὰ τὴν ὁμορφιά της, γιὰ τὸ σταθερὸ χαρακτῆρα τὴς καὶ πρὸ παντὸς γιὰ τὴν ἀπέραντη μορφωσὶ τὴς.

Ὁ ἴταλὸς ζωγράφος Λάμπι, ποὺ ἔκαμε μεγα-λοπρεπεῖς προσωπογραφίες τὴς Αἰκατερίνης, ζω-γράφησε καὶ τὴν κόμηςσα Ποτότακα, κατὰ παραγγελία τὴς Τσαρίνας. 'Η ὠραία Φαναριώτι-σα εἶνε ἡ ἀχώριστη συντροφὸς τῶν εὐχάριστων ὁρῶν τὴς γηραιᾶς αὐτοκράτειρας στὸ πολυτέλ-ες ἀνάκτορο Ἐρμιτάζ.

Μαζί της μιλοῦν ἡ Αἰκατερίνῃ γιὰ ὅλα τὰ πρά-γματα. Γιὰ τὴν πολιτική, γιὰ τὴ φιλοσοφία, γιὰ τὸν ἔρωτα καὶ γιὰ τὰ σκάνδαλα τὴς ρωσικῆς ἀριστοκρατίας. Δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία, ὅτι τὸ φιλελληνικὸ πνεῦμα ποὺ ἐνέπνευε τὴν πολι-τικὴ τὴς Αἰκατερίνης οὐρελοῦσαν στὴν ἐπίδρασι τὴς θερμῆς αὐτῆς Ἑλληνίδας. Ἦταν μιά ὑπο-βλητικὴ φωνή, ποὺ φλόγιζε τὶς εὐλοδοῖες τὴς μεγαλεπήβολης Τσαρίνας, νὰ δώσῃ τοὺς κατα-κτητὲς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ φιλοξενία ποὺ βρῆκε στὴ Ρωσία ἡ Φιλικὴ Ἑταιρεία, ἡ καλλιέργεια τὴς ἰδέας τὴς ἑλλη-νικῆς παλιγγενεσίας, ἡ δράσι τοῦ Καποδίστρια κοντὰ στὸν ἱπποτικὸ αὐτοκράτορα Ἀλέξανδρο, εἶνε ἔργα τὴς κόμηςσας Ποτότακα, ποὺ ἐξέκο-λουθεῖ μὲ ἀκάματο ζῆλο ν' ἀγωνίζεται γιὰ τὰ ἱ-δανικά τὴς πατρίδας τὴς. Ἡ μεγάλη αὐτὴ Ἑλ-ληνίδα εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ ζῇ ὡς τὸ 1823. Εἶδε τὴν ποθητὴ μέρα τὴς ἐθνικῆς ἐξέγερσεως καὶ τὶς πρῶτες ἐπιτυχίες τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνα, γιὰ τὸν ὁποῖο ἀφιέρωσε ὅλη τὴς τὴ ζωὴ. Δίκαια ἡ ἱστορία τὴς χάρισε τὴν ἀθανασία.

I. A.

Χωρὶς λόγια

— Γεῖά σου, συνάδελφε! ...

— Κατέθεσε ὁ κύριος τὴ δήλωσί του στὴν ἑ-φορία;

— Βεήθεια! ...

Εφορία

— Ἐνα λουλουδάκι γιὰ τὸ πέτο-σας! ...

Το καλλιτεχνικό μας

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ

ΚΥΒΕΛΗ

Η δεύτερη «μεγάλη»
του ελληνικού θεάτρου

ΕΙΝΑΙ η δεύτερη «μεγάλη» του ελληνικού θεάτρου, που εύτυχως, αυτή ζή! και όχι μόνο ζή, αλλά και βασιλεύει, εφ' όσον εξακολουθεί να δροίτη δάφνες, δυναμική και αμέτρητη — νά, όπως στο άριστο έργο του Γρηγορίου Ξενοπούλου «Το μυστικό της Κοντινέσσας Βαλέρινας», που, μετά την Αθήνα, έκανε, με θριαμβευτική επιτυχία, το γύρο της Ελλάδος.

Η Κυβέλη είναι, αναμφίβολα, η πιο όμορφη και η πιο γλυκιά θεατρίνα, που γνώρισε το ελληνικό θέατρο. Πραγματική κι άκατανίκητη γόησσα, υπέταξε το κοινό μισό αιώνα στην αστραφτερή γοητεία της. Άλλες μπορεί να είχαν την ήθοποιά και το ταλέντο αυτή, πάνω από ήθοποιά και ταλέντο, είχε την πιο θελκτική γυναικότητα, που ήξερε να σαγηνεύει την πλατεία. Δεν είναι υπερβολή να λεχτεί, ότι, από τους δέκα θεατράς της Κυβέλης, οι έννέα ήταν ερωτευμένοι μαζί της! Και δεν ήταν μόνο τα χαρακτηριστικά του προσώπου της, δεν ήταν μόνο το αγγαλιμένο κορμί της, που γοήτευαν ήταν, κυρίως, πάνω απ' όλα, η φωνή της: Μαλακά, βελουδένια, μιά φωνή γεμάτη ίκεσία, ήξερε να επιβάλλεται περισσότερο από τις κραυγές του πάθους και τα άγρια ξεσπάσματα των μεγάλων τραγωδών. Στο βάθος αυτής της τόσο γυναικείας φωνής, τοιμούλιαζε πάντα ένας λυγμός. Είναι ο λυγμός της «Φωτεινής Σάντορ», που αποχαιρετάει, ερωτευμένη ως την απελπισία, τη ζωή, πριν ανέβει στον κόκκινο βράχο... για να πέσι...

Η Κυβέλη — η «μεγάλη κυρία» του θεάτρου, όπως τη βάπτισε, με πολλή επιτυχία, ο θαυμασμός των συγχρόνων — ξεκίνησε σαν Κυβέλη Άδριανού, από τη «Νέα Σκηνη» του Χρηστομάνου. Εκεί ένοιωσε, μαζί με τις πρώτες συγκινήσεις της ορμάς, και την πρώτη συγκίνηση του έρωτος: Ένας ωραύτατος νέος ξέν-πρεμιέ, κοντός βέβαια στο ανάστημα, αλλά γίγας στο παίξιμο, με φλόγα στα μάτια και στην καρδιά, δόνησε τη μικρή όμορφη θεατρίνα. Λεγότανε Μήτσος Μυράτ και μόλις είχε φτάσει από την πατρίδα του τη Σμύρνη, για να αποτελέσει δυναμικό στέλεχος της «Νέας Σκηνης». Ένας έρωας φλογερός ένωσε τα δυο όμορφα πλάσματα. Και ο έρωας έγινε γάμος, με δυο παιδιά για αποτελέσματά του: Τη Μιράντα και τον Άλικο Μυράτ. Η πρώτη είναι η γνωστή δυναμική συγκρίστρια της μιτροικής τέχνης, γυναικά ενός αμετανόητου Αθηναίου γλεντζέ, του Σπύρου Θεοχάρη, και μητέρα της Κυβέλης — της Κυβέλης δευτέρας, όπως θα λέ-

Η κ. Κυβέλη.

γαμε, εάν και στο θέατρο είχε καθιερωθεί η τάξις που επικρατεί στις δυναστείες των βασιλιάδων. Ο Άλκος Μυράτ έμεινε εκτός θεάτρου, άρκεσθείς μόνο να παντρευτεί μιά άλλη γνωστότατη ήθοποιό — τη Ρίτα Μυράτ, την αδρότατη ενένυ με τα λόγους μαλλιά...

Ήταν ένα ζευγάρι όμως όχι μεγάλης άντοχής το ντουέτο Κυβέλης - Μήτσου Μυράτ. Ένας καινούργιος έρωας τρύπωσε μέσα στην ευαίσθητη και άστατη καρδιά της όμορφης θεατρίνας... Κι ένα βράδυ — ήτανε προεμείρα στο θέατρο του Συντάγματος — το κοινό μάτια περίμενε να ανοίξει η αύλα... Γιατί η πρωταγωνίστρια του θιάσου είχε φτύει με έναν όμορφο διηγήσο με μουσι — τότε... — τον Κώστα Θεοδωρίδη! Ήταν ένα δράμα εκτός προγράμματος αυτό, που παίχτηκε με κλειστή την αύλα... Ο προδομένος σύζυγος έπνιξε με ηρωισμό τον πόνο του και ζήτησε ερωτική παρηγοριά στους θεατρικούς αντίποδας — στην οικογένεια Κοτοπούλη. Και οι τρεις κόρες του Δημητρου και της Ελένης Κοτοπούλη — η Μαρίκα, η Φωτεινή, η Χρυσούλα — δέχθηκαν να προσφερθούν, σαν πρόθυμες λύσεις, στον πολεμένο έραστή της σκηνης... Ο Μήτσος Μυράτ διάσπασε μεταξύ των τριών: Δάτρυνε τη Μαρίκα, θάμιασε τη Φωτεινή και παντρεύτηκε τη Χρυσούλα! Έδώ ο γάμος του οίχως και στερίωσε: Ο Μήτσος Μυράτ σταδιοδρόμησε μέσα στο θίασο Κοτοπούλη. Ήταν ο ασύγκριτος παστεναίο της Μαρίκας, και τον θυμιάσατε να παίξη μαζί της θριάμβους έκκλητικούς — νά,

όπως εκείνον τον θεαλλώδη «Σιμόνη» του Λενορμάν. Και, από το γάμο του με τη Χρυσούλα, γεννήθηκε ο καινούργιος μεγάλος ξέν-πρεμιέ της ελληνικής σκηνης — ο Δημήτρης Μυράτ, ο δεύτερος...

Στην Ελλάδα ο κομματιασμός είναι συνήθεια, κανών απαράβατος. Για φύλλου πτήση, έμεις οι Έλληνες διχαζόμαστε, ανοίγουμε άγεφύρωτο χάσμα στη μέση του διχασμού μας και βάλλουμε έναντιον άλλων, σαν έχθροι προαίονιοι! Έτσι, γίναμε κατά καιρούς Τοικουπικοί και Δηλιγιαννικοί, βειζελικοί και αντιβειζελικοί, δημοκράται και βασιλόφρονες. Εκτός των πολιτικών, όμως, μάς διχάσαν και άλλες άφορμές: Η γλώσσα, οι μεγάλες θεατρίνες. Και η μιν γλώσσα μάς έκανε «γλωσσαμύντορας» και «μαλλιαρούς» — μιστριωτικούς ή ψυχαικούς, από τα όνοματά των ήγετών του γλωσσικού άγώνος. Οι δε θεατρίνες μάς έκαναν Παρασκευοπουλικούς ή Βερωνικούς, Κοτοπουλικούς ή Κυβελικούς...

Ιδιαίτερα, η αντίθεση των θαυμαστών Μαρίκας και Κυβέλης, σπρίχτηκε και σε πολιτικά αίτια, και γι' αυτό ήτανε το χάσμα ανάμεσα τους βαθύ και άγεφύρωτο. Στην εποχή του έθνικού διχασμού, βασιλική φανατική η Μαρίκα, βειζελική βαμένη η Κυβέλη, μεγάλωσαν ακόμα πιο πολύ την άβυσσο μεταξύ των Έλλήνων! Δηλαδή έκαναν το διχασμό, από πολιτικό, και καλλιτεχνικό: Όποιοι πηγαίνανε να δουνε τη Μαρίκα, δε χειροκροτούσανε μόνο τη μεγάλη της, την ασύγκριτη κι' άξέπασστη τέχνη εκτός αυτής, χειροκροτούσανε και... την πολιτική του Κωνσταντίνου, την έμμονή στην ουδετερότητα, τον Κάιζερ και όσοι χειροκροτούσαν την Κυβέλη, χειροκροτούσαν επίσης το Βενιζέλο, το κίνημα της Θεσσαλονίκης, την Έθνική Άμυνα, την Άντάντ!... Στην πρώτη γοαμή του πυρός οι δυο μεγάλες πρωταγωνίστριες της Ελλάδος. Και γι' αυτό η Μαρίκα πλώσσε άκριβά: Μετά την άπόπειρα της Λυών, οι βειζελικοί έσπασαν το θέατρό της και σκότωσαν τον άγατημένο της, τον Ίωνα Δραγούμη...

Η Κυβέλη, εύτυχως, δεν έπαθε τίποτα. Έξακολούθησε όμως να είναι φανατική βειζελική, τόσο, που να παντρευτεί, σε τρίτο γάμο, τον ήδη άρνηγο του Κόμματος των Φιλελευθέρων, τον Γεώργιο Παπανδρέου...

Η «πρώτη κυρία του θεάτρου» μας έχει μιά μεγάλη και ενδιαφέρουσα καλλιτεχνική ιστορία. Μιά ιστορία, που άρχίζει στις άρχες του αιώνα μας, ελπίζουμε δε και εύχουσατε να μιν τελειώσει πριν από το τέλος του! Αξίζει, νομίζω, να αντιγράψω από την αυθόρμητογραφία του Γρηγορίου Ξενοπούλου, μερικά γορμικά σχετικά με το ανέβασμα της «Φωτεινής Σάντορ» — δηλαδή της θεατρικοποίησης του θαυμασίου «Κόκκινου Βράχου»: «...Και στις 11 Αυγούστου 1908, Δευτέρα βράδυ, η «Φωτεινή Σάντορ» παίχτηκε στο θεατρό «Πανελλήνιον». Και πιο κάτω: «...Ουτ' εγώ θυμιάω πόσες φορές μάς έβγαλαν στη σκηνη την Κυβέλη και μένα». Κι' ακόμα πιο κάτω: «...Οι παραστάσεις της «Φωτεινής Σάντορ» εξακολούθησαν στο «Πανελλήνιο» ως το τέλος της περιόδου, κι' η Κυβέλη, που θάφευγε για περιοδεία, έδωσε και μιά αποχωρητιστήρια στο «Δημοτικό». Ήταν μιά παράσταση αληθινή θριαμβευτική. Κατάμεστο το μεγάλο θέατρο, από την πλατεία ως το ύπερφο. Στο βασιλικό θεωρείο διάκερη η βασιλική οικογένεια — ο πρίγκιπας Νικόλαος την έφερε — όλη η άριστοκρατία, σύσσωμος ο φιλολογικός και καλλιτεχνικός κόσμος και, σ' ένα θεωρείο δευτέρας σειράς, δίπλα στο δικό μου, ο Παλαμάς. Η Κυβέλη άποθεώθηκε. Και, στην τελευταία σκηνη, είδα τον Παλαμά να κλαίει με λυγμούς και πολλή ώρα άφου έπεσε η αύλας».

Νά ένας μεγάλος τίτλος τιμής για την έξοχη θεατρίνα! Τα δάκρυα αυτά φτιάχνουν ένα άτιμιο γιορντάνι μαργαριταριών για το λαμό της...

Στά καλλιτεχνικά επιτεύγματα της Κυβέλης, ποέπει να αναφερθώ και η κόρη της με τον Κώστα Θεοδωρίδη, η Άλκη, που συμπληρώνει τη δυναστεία. Μιά ακόμα επίγονος με το μεγάλο μιτροικό ταλέντο...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΤΑΟΣ

σαλόνι

ΑΘΑΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΚΟΡΩΝΗΣ-ΦΙΛΑΝΔΡΟΣ

Οι άειθαλείς τροβαδούροι

ΕΛΑΤΕ σήμερα μαζί μου να γνωρίσετε τους δυο άκούραστους τροβαδούρους της Αθήνας. Δυο βέρους Αθηναίους, που μάς ψυχαγωγούν επί δεκαπέντε συνεχώς χρόνια, με τις ωραιότερες ελληνικές μελωδίες, τον Κορώνη και τον Φιλανδρο, πάντα φρέσκους, άνανεωμένους και άκούραστους. Ένα από τα λίγα ντουέττα, που άγάπησε έξαιρετικά το πολύ κοινό και που έμεινε πάντα πιστό στην Ελλάδα, χωρίς ποτέ να την εγκαταλείψει.

Έχουμε κάνει όρο να μη χωρίσουμε ποτέ — μάς λέει με χιούμορ ο Φιλανδρος — για να δικαιώμεθα, σά μοναδική έξαίρεση, μιά ξεχωριστή σελίδα στην ιστορία του έλαφρου ελληνικού τραγουδιού.

Πραγματικά, δεν έχει άδικο. Πέρασαν, σε διάφορες εποχές, και άλλα άξιόλογα ντουέττα, όπως ο Παγώνης με το Χυτήρη, ο Βισβάρδης με το Σεϊτανίδη, ο Μαρούδας με τον Παπαδάκη, και άλλοι. Όμως οι μόνοι που κατάφεραν να συνεχίσουν τη συνεργασία τους επί δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια, πιστά άφοσιωμένοι ο ένας στον άλλο, είναι ο Κορώνης κι' ο Φιλανδρος.

Η συνεργασία τους άποφασίστηκε έντελως τυχαία, σ' ένα κέντρο, όπου συνέπεσε να τραγουδούν κάποτε χωριστά ο ένας από τον άλλο. Έκει διαπίστωσαν την ομοιογένεια της φωνής τους και άπεφασίσαν να συνεργαστούν. Αυτό ήταν όλο! Έτσι δημιουργήθηκε το μελωδικό ζευγάρι, που έχει συνδέσει το όνομά του με το τραγούδι και που άπέκτησε, με την πάροδο του χρόνου, πανελλήνιο φήμη.

Μιά απ' τις πιο χαρακτηριστικές ελληνικές καντάδες, που δεν έδωσε ποτέ, ήταν, στην εποχή της, δημιουργία δική τους:

«Ακρόπολι, Πλάκα
άγάλματα, πάρκα,
ξημέρωμα, ροζ όργαντζινα
μικρή ζωγραφία μου. Αθήνα!»

Ο Κορώνης όμως, που παίζει πολύ καλή κιθάρα, όπως και ο Φιλανδρος, είναι συγχρόνως και συνθέτης. Έχει γράψει πάνω από 30 τραγούδια, πολλά από τα όποια σημείωσαν μεγάλη επιτυχία, όπως το:

«Έξαλας πώς ζήσαμε μαζί
κάποτε πώς έλλαψες για μένα
έπαψες και να μάς χαιρετάς
μύλα μας και μη μάς αγαπάς».

Σαν ντουέττο, έχουν ηχογραφήσει ως τώρα σε δίσκους περισσότερα από εκατό τραγούδια, σε όλους τους ρυθμούς, από καντάδες και μελωδικά ταγκό, ως τα μοντέρνα τσά-τσά και σουίγκ κι' ως τα λαϊκά μοτίβα.

Η μεγαλύτερή τους όμως επιτυχία, όπως θα έχετε ίσως, είναι ένα από τα πιο κλασικά

Ο Φιλανδρος και ο Κορώνης σε ένα χαρακτηριστικό στιγμιότυπο άρμονικής συνεργασίας.

τραγούδια του έλαφρου ρεπερτορίου, η περίφημη καντάδα του Ρίτση «Ένθυμους». Ένα τραγούδι, που σπάνια άκουει κανείς από άλλους, γιατί είναι προσωπική τους δημιουργία, και που το φυλάνε σαν άτου πάντα, για φινάλε στο πρόγραμμά τους.

Μεγάλη άδυναμία είχαν επίσης στα τραγούδια του μακαρίτη Σουγιούλ. Και ο τόσο παραγωγικός μαέστρος, τους έμπιστευόταν πάντα με πεποίθηση κάθε νέα του μελωδία. Ένα από τα τραγούδια του Σουγιούλ, που το έκαναν μεγάλο σουξέ, ήταν το:

«Μιά ζωή την έχουμε
κι' αν δεν τη γλεντήσουμε,
τι θα καταλάβουμε
τι θα καζαντήσουμε...».

Το τραγούδι αυτό άπέδωσαν στην πρώτη κινηματογραφική τους εμφάνιση — έχουν λάβει μέρος σε τρεις ταινίες — στο όμώνυμο έργο του Τζαβάλα, που γύρισε η «Φίνος Φιλμ» πριν μερικά χρόνια με την Έβον Σανσον και το Δημήτρη Χόρν.

Άλλες προσωπικές τους επιτυχίες, είναι και τα τραγούδια του Κορώνη: «Τι παθαίνω όταν σε βλέπω να μιλάς», «Τι παθαίνω όταν βρίσκεσαι κοντά μου», «Έτσι θέλω να χορεύεις, πασά μου», «Σιγά και με το μαλακό».

Και, τελευταία, μιά χαρακτηριστική καντάδα, που άποτελεί άπάντησι στη γνωστή επιτυχία του γεαρού Χατζηχριστοπούλου «Εγώ θα κόψω το κρασί», το «Δε θα το κόψω το κρασί».

Ο Κορώνης και ο Φιλανδρος, εκτός από τις περισσότερες αθηναϊκές ταβέρνες, έχουν εμφανισθί πολλές φορές σε μουσικά προώνα και έχουν λάβει μέρος σε εκατοντάδες παραστάσεις ψυχαγωγίας, σε νοσοκομεία και σανατόρια. Περισσότερο όμως γνωστοί στο πολύ κοινό έγιναν από το ραδιόφωνο και ιδιαίτερα με τη γνωστή έκπομή τους, που ήταν, πριν μερικά χρόνια, μιά από τις ωραιότερες ψυχαγωγίες.

Τους είδα, ένα από τα τελευταία ηλιόλουστα προώνα, στον Έβνο Κήπο, μαζί με τα παιδιά τους — είναι παντρεμένοι από άκοκτά χρόνια. Ο Κορώνης, παρ' ότα γκρίτζα μαλλιά του, εί-

ναι πάντα ροδοκόκκινος και άειθαλής, ενώ, αντίθετα, ο Φιλανδρος, που είναι μεγαλύτερος, δεν έχει στα μαλλιά του ούτε μιά άσπρη τρίχα!

Όπως βλέπετε, λέει γελαστός ο Κορώνης, δεν είμαστε μόνο τραγουδιστά όπως μάς έχετε τα βράδια, αλλά και οικογενειάρχες την ημέρα.

Άλήθεια, τί άλλο σάς άπασχολεί εκτός από το τραγούδι;

Εγώ, λέει ο Κορώνης, λατρεύω το θέατρο, πιο πολύ τη θάλασσα και άκτιμη περισσότερο το ποδόσφαιρο και λιγάκι τσά... «Πρό-Πό»!

Και ο Φιλανδρος;

Α, αυτός έχει μιά άλλη άδυναμία, πολύ... πικάντικη: Είναι μανιώδης στη μαγειρική. Του άρέσει να φτιάχνει φάρια μεζεδάκια και να περιποιήται τους φίλους μας.

Ποιά είναι τα μελλοντικά σχέδιά σας;

Έχουμε στο μυαλό μας, λέει ο Φιλανδρος, να κάνουμε μιά μεγάλη περιοδεία στο έσωτερικό της χώρας μας. Να γνωρίσουμε την Ελλάδα, σπιθαμή προς σπιθαμή, καθώς και τον κόσμο της.

Επειτα, συμπληρώνει ο Κορώνης, θα φύγουμε για έξω. Θα ξενητευόμαστε, για πρώτη φορά, μιά πολύ μακριά, άφου σκοπεύουμε να έπισκεφθούμε την Άμερική.

Και, όταν γυρίσετε;

Όταν γυρίσουμε, με το καλό, ελπίζουμε πως θα μπορούσαμε να πραγματοποιήσουμε το μεγάλο μας όνειρο: Να φτιάξουμε μιά πρωτότυπη αθηναϊκή ταβέρνα, ένα μόνιμο στέκι, που θα είναι και το στέκι όλων των φίλων μας.

Και οι διάδοχοι;

Ο γιος μου και η κόρη μου, λέει ο Κορώνης, αγαπούν πολύ τα τραγούδια μας και συχνά τραγουδάνε μαζί μας, περισσότερο δε η κόρη του Φιλανδρου, που έχει μεγάλη άγάπη στη μουσική και άγχει στην Παιδική Χορωδία των Ανατόρων. Έκείνο όμως, που προεχει, είναι να μορφωθούν καλά. Τα έχουμε σε ιδιαιτεία εκπαιδευτήρια και φροντίζουμε πως θα μάθουν, μαζί με τα ελληνικά, όσο το δυνατόν περισσότερες ξένες γλώσσες, άφου δε μπορούσαμε να τις μάθουμε έμεις...

Ο Κορώνης και ο Φιλανδρος, στην πολυετή καριέρα τους, έχουν πολλά και χαριτωμένα ανέκδοτα. Ένα όμως από τα ωραιότερα, είναι το έξης:

Κάποτε, σ' ένα ταξίδι τους στη Σάμο, τραγουδούσαν σ' ένα παραλιακό κέντρο, όπου είχε συγκεντρωθί πολλές κόσμος. Εκεί, ένας ηλικιωμένος Σαμώτης, συνεπαρμένος από τα νησιώτικα τραγούδια, που άκουε για πρώτη φορά τόσο μελωδικά, έλασε την ίσορροπία του και βρόθηκε έαφνικά στη θάλασσα.

Τότε, παρ' ότα τον μικροσκοπικό, ο Φιλανδρος, σά να μη συνέβη τίποτα, εξακολούθησε το τραγούδι του, λέγοντας στον Κορώνη, που είχε γιά μιά στιγμή σταματήσει:

Πρό πάντος το καθήκον μας!

Ο Κορώνης, όμως, σά δεινος κολυμβητής, έπεσε με τα σουίτσα στη θάλασσα και έσωσε τον άφροημένο θαυμαστή, που παρ' ότα λίγο να πληρώσει το άκουσμα των τραγουδιών με τη ζωή του!

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΙΑΟΥ

Η ΜΠΑΡΜΠΑΡΑ ΧΑΤΤΟΝ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΟΣ

Θά παρουσιάσει τη ζωή της στην όδονη

Η ΜΠΑΡΜΠΑΡΑ ΧΑΤΤΟΝ ή εδυστυχισμένη πολυκατοικιομυρία — με τους έξη γάμους και τα έξη διαζύγια, βρήκε ένα καινούργιο τρόπο για να καταπολεμήσει την άδερπυτη πλήξη της. Επί- δίδεται στη συγγραφή ενός κινηματογραφικού σε- νάριου, όπου θα έξιστορήσει όλες τις λεπτομέρειες της πολυτάραχης ζωής της.

Την ίδια αυτή, την όφειλε στο νεαρό γραμμα- τέα της, τον Λόυντ Φράνκλιν, κιθάρίστα και πρώην γρεναδιέρο της άνακτορικής φρουράς του Λονδί- νου. Ο Φράνκλιν, που είναι η τελευταία «άδυνα- μιά» της Μπαρμπάρα Χάττον και που θεωρείται σαν ο πιθανός έξδομος σύζυγος — μ' όλο που είναι μό- λης 24 χρόνων, ενώ εκείνη έχει περάσει τα 50! — συμβούλευσε την έκκεντρική κληρονόμο να κάνει τη ζωή της κινηματογραφική ταινία, συμβούλι που η Μπαρμπάρα τη δέχτηκε με ζωηρό ένδοσιασμό.

Έτσι δήλωσε όταν τ' άκουσε, θά πεισθί ο κό- σμος πως είμαι αληθινά δυστυχισμένη γυναίκα! Οι φίλοι της αντίδρασαν, ίσχυρίζομενοι πως η όληθρία αυτή ίδια του νεαρού γραμματέως, που η Μπαρμπάρα τον γνώρισε σ' ένα νυχτερινό κέν-

τρο της Ταγγέρας, όπου έπαιζε κιθάρα, θά συντε- λήσει στη διεθνή της γελοιοποίηση. Εκείνη, όπτό- σο, είναι ανέκδοτη. Γράφει πυρετωδώς το σενάριο και θά χρηματοδοτήσει η ίδια το γύρισμά του, ώστε να σιγουρευτεί πως δε θά επιφέρουν καμιά αλλαγή ο παραγωγός ή ο σκηνοθέτης.

Όμως αν, όσα έκαρτάται από τη σεναριογράφο και ήρωίδα του έργου, μπορεί να προσεφλήται σά σίγουρο πως θά γυρισθί αυτή η ταινία και θά προ- βληθί στην όδονη, κανείς δεν ξέρει πως θά αντι- δράσουν οι πρώην σύζυγοί, που η Μπαρμπάρα θά τους κακομεταχειρισθί άρκετά, καθώς φαίνεται, στο σενάριο της. Έκτός από τον όπ' άριθμόν 1, τν πρίγκιπα Μντιβάν, που δε βρίσκεται πιά στη ζωή, και τον όπ' άριθμόν 6, τον Γκόττφρην φόν Κράμμ, που σκόλασε αδιάφορα τους όμους όταν το έμαθε, οι άλλοι τέσσερις έκδηλώσανε τη ζωηρή δυσφορία τους. Ο όπ' άριθμόν 5, μάλιστα, ο Πορ- φειο Ρουμπινός, δήλωσε πως μόνο με 500.000 δολάρια θά δέχθι να συμβιβασθί!

Μολοντού-ο, όστε οι άνησυχίες ή οι άπειλές των τεσσάρων «πρώην» είναι πιθανό να άναγκασούν τη Μπαρμπάρα Χάττον. Η πολυκατοικιομυρία θά γυρισθί άπωδύπητο το φιλμ της ζωής της και έ- χει, όπως ψιθυρίζεται, σκεφθί από τώρα το εγώπιμ — ένω: Η ταινία θά παρουσιάζει εκ του φυσικού το γάμο της με το Φράνκλιν, που τον άναβάλλει για να συγχρονισθί με το γύρισμα!

Σε μία από τις πολλές εμφανίσεις τους στα καλλιτεχνικά, για την ψυχαγωγία των αθε- νών.

Ἡ κόρη τοῦ Αἰτωλικοῦ

[illegible]

— Ναι, είναι η ομορφιά σου!... που το άποκρίθηκε εκείνος.
Το έπεισόδιο αναφέρεται στην εποχή της αλώσεως του Μεσολογγίου. Ο 'μπρητής, μαζί με τον Κιουτάκι, που ο αυτόν ο Σουλτάνος είχε μνησθεί: «Ε' το Μεσολόγγι η το κεφάλι σου!», ήταν επί τέλους κύριος όλων των γύρω από Μεσολόγγι και το Αιτωλικό έπικαιρίας θέσεων. Είχε καταλάβει το ησάκι του Βασιλαδιού και το Ντολμά, που μετά αλώς του, δεν άφινε πιά καμμία έλπιδα σωτηρίας για το Αιτωλικό. Μέσα εκεί δεν άπόμειναν τώρα παρά χίλιοι έξι-κόσιοι άνθρωποι και κυρίως γυναικοπαίδα. Οι τροφές είχαν εξαντληθί κι' ήταν μάταια κάθε άπόπειρα για άλλη αντίστασις.

«Εστέιλαν τότε απεσταλμένους στον Ίμπραήμ. Κι' η σκη-
νή τώρα στο κονάκι του πασά:
... της πρώτας άνασκηώθηκε και μπήκε μέσα

— Ό μπερτένς τῆς πόρτας ἀνασηκώθηκε
ὁ ὑπασιπότης τοῦ Ἰμπραήμ, ὁ Νετζ'ιπ.
— Ὑψηλότες, ἦρθαν οἱ ἀπεσταλμένοι! τοῦ λέει.
— Φέρε τους ἐδῶ! διόταξε ἐκεῖνος, ἑσπλωμένους πάντα στὸ
ντιβάνι. Πές καὶ τοῦ διερμηνέα νάρθῃ μέσα...
Ὁ Νετζ'ιπ ἔκανε ἕνα τεμενά καὶ βῆκε. Σὲ λίγο ὁ μπερτένς
παρὰμέρισε καὶ πάλι κι' οἱ δύο Ρωμιοὶ ἀπεσταλμένοι μὴ-
καν μέσα. Προχώρησαν κάμποσα βήματα κι' ἀφού ἔγειραν τὸ
κεφάλι, στάθηκαν μπροστὰ στὸν Ἰμπραήμ, ποὺ τοὺς κυτ-
τοῖσε μὲ ματιά διαπραστική κι' ἀγέρωχη...
Οἱ δύο αὐτοὶ ἀπεσταλμένοι ἦταν ὁ Πανὸς Γαλάνης, οὐδόντα
χρόνων κι' ἀπάνω κι' ὁ Τάσσης Μαγγίνας, τριαντατέσσαράν-
χρονων.

χρόνων.
Διαπραγματεύθηκαν τούς δρους της παρουσίας
'Ιμπραήμ, κ' ἔμειναν σύμφωνα σ' αὐτά.
— Δέχομαι τὸ προσκύνημά σας, τοὺς εἶπε ἐκεῖνος, καὶ χα-
ρίζω σὲ θλους τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἑλευθερίαν, ἐκτός ἀπὸ ἑνός...
Ὅσπρεπε καλλίτερα νὰ πῇ: «Εἰς ἐκτός ἀπὸ μιά!» Κι' αὐτὴ ἡ
τὴν ἡ κόρη τοῦ Γιάννη Κορκουμέλη, μιὰ κοπέλλα εἰκοσι χρό-
νων. Ἦταν ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν Γιώργο Τσάλα, αὐτὸς ὁμο-
εἰς συστάθῃ, λίγες μέρες πρὶν μπόρσά, στὸ Ντολμά...
Ἦ παράδοσις τοῦ Αἰτωλοῦ ἔγινε, τὴν 1 Μαρτίου αὐτοῦ
1826. Οἱ ἔχθροι ἀδείσαν μὲ τὶς δάρκες τοὺς κατοίκους ἀπὸ
τὸ νησάκι τοῦ Αἰτωλοῦ, στὴν ἀνατολικὴ ἀκτὴ καὶ τοὺς ἐξο-
χὰν μῆψας κουβαλοῦσαν τίποτα παραπάνω ἀπ' τὸ συνη-
θὺς φαινόμενα. Καὶ τὴ στιγμὴν ποὺ γινόταν ἡ μεταφορά, οἱ Ἀρ-
βίτες, ποὺ εἶχε ὀώσει στὸν 'Ιμπραήμ τὶς πληροφόριες γὰρ τὴν
ἐξομοφόρητη ἀπ' ὅλους, καθὼς εἶδε νὰ περῇ τὴν κόρη τὴν
Γιάννη Κορκουμέλη, γύρισε πρὸς τὸν Νετζίπ, τὸν υἱὸν τοῦ
στὴ τοῦ πασὰ καὶ τοῦ φώναξε:
— Αὐτὴ εἶναι!
...στὴν ἐκείνην τὴν ὥρην, ἐπὶ δυὸ Αἰγυπτίους στρατιῶτες...

— Αὐτὴ εἶπαι!
Ὁ Νεφθὺ ἐκάνε τότε νόημα σὲ δύο Αἰγυπτίους στρατιῶ-
κι' ἔκεινοι ἔπεσαν ἀπάνω στὴν κοπέλλα καὶ τὴν ἄρπαξαν...
Σὲ λίγο ὁ κοπέλλα βρέθηκε μονάχη μέσα στὴ σκηνή.
Θα, δίπλα στοὺ ντινάι, κι' ἀκούμνωτας τὸ χέρι της ἀπο-
τοῦ, μὲ τὰ μάτια σκοτεινά, ἀφανη καὶ ἀκήνητα καὶ μέ-
στῆος ποὺ ἀνεβοκατέβαινε, περιμένε. Ἀξάφνα ἀκουσε
θήμα βαρὺ νὰ πλησιάσῃ. Σήκωσε τὰ μάτια της κι' ἀντίκρι-
μπροστά της τὸν ᾠμπραμή πασά. Δὲν τὸν γινώριζε,
ἀμέσως μάντεψε ποιὸς ἦταν. Τὸ πρόσωπό του ἦταν γι-
στό καὶ τὸ ὕφος του γλυκό.
Ὁ ᾠμπραμή, ἀφοῦ στάθηκε κοντά στὴν πόρτα, κυττώ-
την προσηχτικά, προχώρησε διὰ θήματα. Ἐκεῖνη τραβήχ-
πιό μέσα...
Μὲ φόβος; τῆς εἶπε. τοῦ εἶπε. Θάθελα μονάχη

— Μὲ φοβάσαι; τῆς εἶπε. Ὁ θάλα μοναχὸς
— Ὅχι, δὲν σὲ φοβάμαι, τοῦ εἶπε. Ὁ θάλα μοναχὸς
ξέρω, γιατίι μὲ ἔφερες ἐδῶ, μὲ τὸ στανιό...
— Σὲ λίγο θὰ τὸ μάθης! τῆς εἶπε τότε αὐτὸς χα
λῶντας...
— Ὁ θάλα μοναχὸς ἔκανε ν' ἀπλώσῃ χερί πάνω τῆς, ἵ
ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν ἔκείνος ἔκανε ν' ἀπλώσῃ χερί πάνω τῆς, ἵ
ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν ἔκείνος ἔκανε ν' ἀπλώσῃ χερί πάνω τῆς, ἵ

λόντας...
Κι' όταν εκείνος έκανε ν' απώσση, χερ-
σὶν ἑκείνου τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς
ἀρχισαί των παλαιῶν ἀπεγνωσμένα. Ὁ Ἰμπραήμ δὲμος καὶ
ρε καὶ τὴν ἀγκάλιασε. Στὴ μέση του κρεββάτου καὶ πολ-
κοφτερὸ χαντζάρι, στολισμένο με «μερτζάνια» καὶ πο-
πετρόδια. Ξαφνικά, τὰ χέρια τῆς κοπέλλας ἀγγίζουν λιγὰ
τιμο αὐτὸ χαντζάρι... Ὁ Ἰμπραήμ τραβήχτηκε λιγὰ
δισμένος. Μὰ ἡ νέα τοῦ εἶχε πάρει κιόλας καὶ τὸ κρο-
σιφτάκι, στὴ φουχτα τῆς.
— Ἀν μὲ ξαναγγίξης, τοῦ φώναξε με ἀγανάκτησι
καρφώνω κατὰστηθα! Οἱ Ρωμιποπούλες δὲν παραδί-
Προτίμηον τὸν θάνατον...
— Καὶ δὲν ξέρεις, τῆς εἶπε σαρκαστικά ὁ Ἰμπραήμ
φτάνει νὰ κάνω ἕνα νόημα μονάχα, γιὰ νὰ σὲ δέσου-
νὰ βρεθῇς στὰ χέρια μου ἀμέσως;...
— Δὲν θὰ προφτάσω! φώναξε υπόγκωφα ἡ κοπέλλα
Κι' ἐμπηξε τὸ χαντζάρι στὴν καρδιά της. Τὴν ἴδια
σωρίαστηκε κατὰ γῆς, καταματωμένη καὶ νεκρή...

Ἡρωίδες τῆς ἐλευθερίας

Ἡ ὁμορφὴ Χιώτισσα

ΜΑΥΡΕΣ και θλιβερές ημέρες...
 Ο έχθρος έχει κάνει απόβαστο στο μυροδόλο νησί της Χίου
 κι' οι καλοκαρδοί Χιώτες έχουν πάρει τα βουνά.
 Κάθε καταφύγιο, κάθε τρύπα της γης, κάθε άγκαθοθάμνος έχει
 γίνει καταφύγιο για τους τρομαγμένους νησιώτες.
 Η οικογένεια του Νικόλα Γαρή πήρε κι' αυτή τα καταβρα-
 χα και τις κακοτοπιές όσπου έφτασε στη θέσι «Φάγανος». Μιά
 σπηλιά ήταν εκεί και γύρω φοβεροί και τρομεροί γκρεμοί.
 — Έδώ να τρυπώσουμε ως που να δούμε τι θα γίνει, λέει ο
 Νικόλας Γαρή και μπαίνει τη φαμίλια του στη σπηλιά.
 Δεν είναι, ωστόσο άπολύτως σίγουροι
 φοβεροί και...

Φοβέροι και τρομεροί, πάντοτε οι Άρβανέσες τριγυρίζουν και ψάχνουν παντού. Κι' όποιον βρούν τον σκοτάδιον άλύπητα. Μανάχα τις άμορφες γυναίκες κρατούν για τὸ χαρέμι τους ή για να τις πουλήσουν σκλάβες στα παζάρια της Άνατολής. Τρέμει ή καρδιά του Γαρή. Κάθε κρότος κάθε βήμα...

Κάθε κρότος, κάθε φύσημα του ανέμου απότομο και ξαφνικό, κάθε σούρσιμο σαύρας στα ξερόκλαδα, τον παγώνει. — Παντοδύναμε, γλύτωσέ μας! Σέ μη στιγμή ά Γεώργιε, στενάξει.

— Σίδωρο, γιατί νάναι πιο σίγουρος, λέει στο

— Σιδερά, παιδιά μου, πήγαινε με κάθε προφύλαξι ὡς τὸ
πρὶν διῆς ἐχθροὺς νὰ ἐρχωνται, τρέχα νὰ μᾶς εἰδοποιήσης. Γιὰ
τὰ φύγουμε...

Τρέχει, ατάκακος, ο 'Ισίδωρος και πιάνει το καρπούλι.
Αιρούνμυτα πεσμένους στην άκρη του πανψηφλου δράχου, κυ-
άει παντού δλόγυρα. Μά δέ βλέπει ψυχλή! 'Ερσηναι γι' α-
φύγουμε...

Παραφυλάει κάμπωση δ'ωρα κι' ύστερα αποφασίζει να γυρίση οντά στους δικούς του, στη σπηλιά, σαν να καθυσχάσθη τόν ατάρτα του. Σέρνεται με την κοιλιά, και να καθυσχάσθη τόν δρυδο και πλησιάζει στο καταφύγιο τούς γονείς του.

Νά, λίγο ακόμη κι' έφτασε.

Άσφονα υπά κομμάτι...

«Άξαφνα, μία κραυγή φρίκης και τρομάρας τὸν καρφώνει στὴ στήν του. Σταματᾷ ἡ καρδιά του μαύρου του παιδιού, τοῦ θορυβώδη καὶ ῥιχνεῖ μιὰ ματιά. Κυττᾷ καὶ παγώνει... Ἕνας Ἀρβανίτης ἀνακάλυψε τὴ σπλήν. Κι...»

Ενας Αρβανίτης ανακάλυψε τη σπηλιά. Και γάτος, με ξε-
μνημένο το γιαταγάνι σκοτώνει τὸν πατέρα του, σφάζει τὴ
Ευλαίαν ἀπ' τὴν τρομάρα ὁ Ἰσίδωρος. Μένει στὴ θέσι τοῦ
ρμαρο, μὲ γουρλωμένα μάτια.

μαρμό, με γουρλωμένα μάτια.

Ἄν τὸν ἀνακαλύψῃ ὁ δῆμιος, θὰ τὸν σκοτώσῃ κι' αὐτόν

Μὰ δὲν τὸ θέλησε ὁ Θεός. Ὑστερα ἀπὸ τὴ σφαγὴ, ὁ Ἀρβ-
Γασὶ τὴν ἐξέλεγε. Τοὺς ξέκανε ὅλους. Μονάχῃ, ὁ

...είρριψε ένα φύλλο. Τους έβλεπε από τη σφαγή, ο Άρβα-
Γαρή, την αδελφή του Ίσίδωρου, Μονάχα η κόρη
έσφαζε. Αύτην τη σέρνει μαζί του χλωμή, τρεμάμενη, λα-
λίζουσα.

...έναν στέκει περισσότερο ο μικρός Ίσίδωρος, τραυλισμένος

...δεν στέκει περισσότερο ὁ μικρὸς Ἰσίδωρος. Ξεκόβει σιγά-
σιγά μὲ τὴν καρδιά σπαραγμένη καὶ τραβάει κατὰ τοῦ Ἀη-
λίου τὴν κακοτοπιὴ γιὰ νὰ γλυτώσῃ.
...καὶ ὅταν μὲνιν κρυμμένον, σάν τὸ ἀγρίμι, μένος καὶ μένος
...μονάχα τὴν νύχτᾳ ἂν καταστῇ.

μόναχά τῃ νύχτᾳ θὰ κατηγορήσῃ στὰ χωράφια γιὰ νὰ τρέ-
 κι μὲ κουκιά καὶ χλωρὰ ἀμύγδαλα.

...Αρβανίτης με τη Γαλανή τραβούνε για την πόλι.
...τη θέσι Σκαλί, στο βουνό Πηγάδι, σταματούν.
...έναν τρομερόν γκρεμόν δρίσκεται μπρός τους.
...Πήγαυν στην άκρη του γκρεμού, λέει ο 'Αρβανίτης στη
...ηνή, και κύττανε να δής αν βράζει.

νή, και κύτταξε να δής αν βρίσκεται κανένα μονοπάτι, για να μπορέσουμε να κατηφορίσουμε.
Γάληνη υπακούει. Πάει, ρίχνει μια ματιά και γυρίζει μ' ένα έκδηλο φέρετρό στο μυαλό της.
Δέχεται να δει, να ζήσει, να νιώσει

Δεδομένου ότι η κατάσταση είναι δύσκολη και γυρίζει με-
 λέω εικόνη στο μυαλό της.
 Δε μπορεί να δώ... Ζαλίζονται! του λέει κλαίγοντας.
 Καλά, Έλα μαζί μου! προτάζει ο Άρβανιτης.
 Οχωρούν στο γκεμό. Μπρος αυτός, πίσω ή έρημ ή κο-
 Στην άκρη του γκεμού σκιάζει το γκεμό.

Στην άκρη του γκρεμού σκύβει εκείνος να κυττάξει.
τη τη στιγμή περίμενε κι' η Γαλανή. Χωρίς να χάσει καιρό,
να διατάξει, όρμαεί και, βάζοντας όλη της τη δύναμη
κνει κάτω από το γκρεμό το φανάρι της φαμίλιας της
να σκοτώσει!

για κακή τύχη της δύστυχης της Γαλανής, ένας άλλος νηπιός, που βρισκόταν εκεί αντίκρυ, είδε τί συνέβη κι' έ-
κατα την έπιασε.

καὶ τὴν ἔπιασε. Ὁ δὲ ἄνθρωπος, εἶπε τί συνέβη καί, κ' ἔ-
λατρί σκότωσες τὸ παλληκάρι; τῆς φώναξε ἄγρια.
Εγὼ τὸν σκότωσα;... διαμαρτυρήθηκε ἡ Γαλιναί. Δὲ θά
αλά, ἀγά μου. Ζαλιώτικη, φαίνεται, κί, ἔπεςες μόνος τοῦ!
Αρδανίστης πῆρε τὴ Γαλιναί καὶ τὰ...

Αρβανίτης πήρε τη Γαλανή και την κατέβασε στην πόδι.
«Ότο πράγμα, που αντίκρυσε ή δυστυχία κοπέλλα, μόλις
στην πλατεία της Χίου, ήταν μιά άγχυση. Καί από τή
έκεινη κρημόταν ένας κληρικός». Ο ίδιος ό μεγαλίστη-
ρος της άνω άποψής.

Εκείνη κρεμοταν ένας κληρικός: 'Ο λήπτης και από την
εξόφλη της, ο αρχιδιάκονος Μακάριος Γαρίς.
Επικύβητο αυτό θέαμα συντάραξε την πολύπαθη αρχοντοπού-
ληταν τόση η τρομάρα της κι' ο σπαραγμός της, ώστε
στην στιγμή εκείνη δέθηκε η γλώσσα της κι' ο

στην ίδια έκθεση, ο **Γαβριήλ** ο **Πατριάρχης** της **Κωνσταντινούπολης**, ώστε να **αποκαταστήσει** τον **Γαβριήλ** στην **Κωνσταντινούπολη**.

...ήταν ορέθηκε ένας πονόψυχος Τούρκος, ο οποίος ως φο-
νιά πατέρα της. Αυτός την ορμήνεψε ν' αρνιέται συστη-
τό κακούργημα που την κατηγορούσαν.

...ή Γαλιανά απόφυγε τὸν θάνατο. Πουλήθηκε ὁμας σκλα-
...Ανατολή, ὥσπου τὴν ἐλευθέρωσαν πλεονέως.

Ανατολή, όπου την έλευθέρωσε, πληρώνοντας λύ-
αδελφός της 'Ισιδωρος, που είχε κι' αυτός γλυτώσει
καταστροφή.
Λαλή Γαρή πέθανε στο Βροντάδο της Χίου στα 1870
ραυλή σ', όλη της τή ζωή, έπαιζε

καυλή, τμήμα πεθανε στο Βροντάδο της Χίου στα 1870.
 ραυλή σ' όλη της τη ζωή, απ' τόν τρομερό ψυχικό
 πού έπαθε, όταν αντίκρυσε κρεμασμένο τόν αδελφό της.

— "Αν με ξαναγγίξης, φώ-
ναξε με ἀγανάκτησι τοῦ Ἰμ-
πραίου. σὺ καοφώνω κατὰ-
στηθα!...

Οι ρευματισμοί

Οι διάφορες μορφές και η θεραπεία τους

Οι ρευματισμοί αποτελούσαν ως προχθές αληθινή μάστιγα της ανθρωπότητας. Έκατομμύρια άνθρωποι σ' όλο τον κόσμο υπέφεραν απ' αυτή την ασθένεια και πολλοί απ' αυτούς κατατούσαν ανάπηροι.

Αλλά κατά τα τελευταία χρόνια η ασθένεια αυτή εμφανίζει συνεχή ύφεση. Ο αριθμός των ανθρώπων που προσβάλλονται απ' αυτήν μειώνεται ολοένα και από τ' άλλο μέρος, οι συνέπειες της ασθένειας δεν είναι πια το ίδιο τρομερές όπως άλλοτε.

Η ύφεση αυτή οφείλεται σε πολλούς λόγους. Ο κυριώτερος απ' αυτούς είναι ίσως το ότι οι βιοτικές συνθήκες έχουν βελτιωθεί αισθητά σ' όλο τον κόσμο. Οι άνθρωποι τρέφονται καλύτερα και ζουν υπό συνθήκες πιο υγιεινές από άλλοτε. Η επιστήμη, εξ άλλου, διαθέτει σήμερα πιο αποτελεσματικά μέσα για την καταπολέμηση των ρευματισμών και είναι σε θέση να προλαμβάνει τα δυσάρεστα επακόλουθα των (παρामορφώσεων, αγκυλώσεων κλπ.). Έτσι, οι ανάπηροι από ρευματισμούς είναι σπανιότητες, αν όχι ανύπαρκτες.

Οι ρευματισμοί προσβάλλουν, ως γνωστόν, κατά προτίμηση τις αρθρώσεις, καθώς επίσης τους μύες και τους τένοντες που τις περιβάλλουν.

Αλλά τί είναι οι ρευματισμοί; Υπάρχουν πολλές ασθένειες των αρθρώσεων, που ξέρουμε την αιτία τους. Η παρουσία του βακίλλου του Κόχ π.χ. σε μία άρθρωση, προκαλεί τη φυματίωση των οστών. Η παρουσία του γονοκόκκου, τη γονοκοκκική αρθρίτιδα. Η συγκέντρωση ούρικού οξέος μέσα στο αίμα, την podagra. Αλλά στον πραγματικό ρευματισμό δεν συμβαίνει τίποτα τέτοιο.

Τί είναι, λοιπόν, οι ρευματισμοί; Οι επιστήμονες δε διατάζουν να πουν ότι η λέξη αυτή χρησιμεύει μόνο για να κρύψει την αγνοία μας. Αν, όμως, αγνοούμε τί είναι ο ρευματισμός, ξέρουμε, από τ' άλλο μέρος, με ποιο τρόπο εκδηλώνεται και ποιά είναι τα συμπτώματά του.

Υπάρχουν δυο μεγάλες κατηγορίες ρευματισμών, οι δέξις και οι χρόνιαι. Οι πρώτοι προσβάλλουν κυρίως τους νέους. Οι δεύτεροι συνοδεύουν τα γηρατεία και μπορούν να θεωρηθούν σαν επακόλουθο της αναπόφευκτης φθοράς του οργανισμού λόγω της ηλικίας.

Αλλά, αν δοούμε τις κυριότερες μορφές ρευματισμών, τη συχνότητά τους και τα μέσα της θεραπείας τους.

1) **Οξείες ρευματισμοί των αρθρώσεων:** Προσβάλλουν άτομα ηλικίας 5—20 χρόνων και είναι εξ ίσου συχνόι και στα δύο φύλα. Φαίνεται πιθανόν ότι ο κυριώτερος παράγων που τους προκαλεί είναι ο στρεπτόκοκκος. Παίζουν ρόλο επίσης ώρισμένες κλιματολογικές καταστάσεις (κρύο, υγρασία) και η κληρονομική προδιάθεση. Τα κυριότερα φάρμακα που χρησιμοποιούνται για την καταπολέμησή τους είναι το σαλικυλικό νάτριο, ή ασπιρίνη, τα πα-

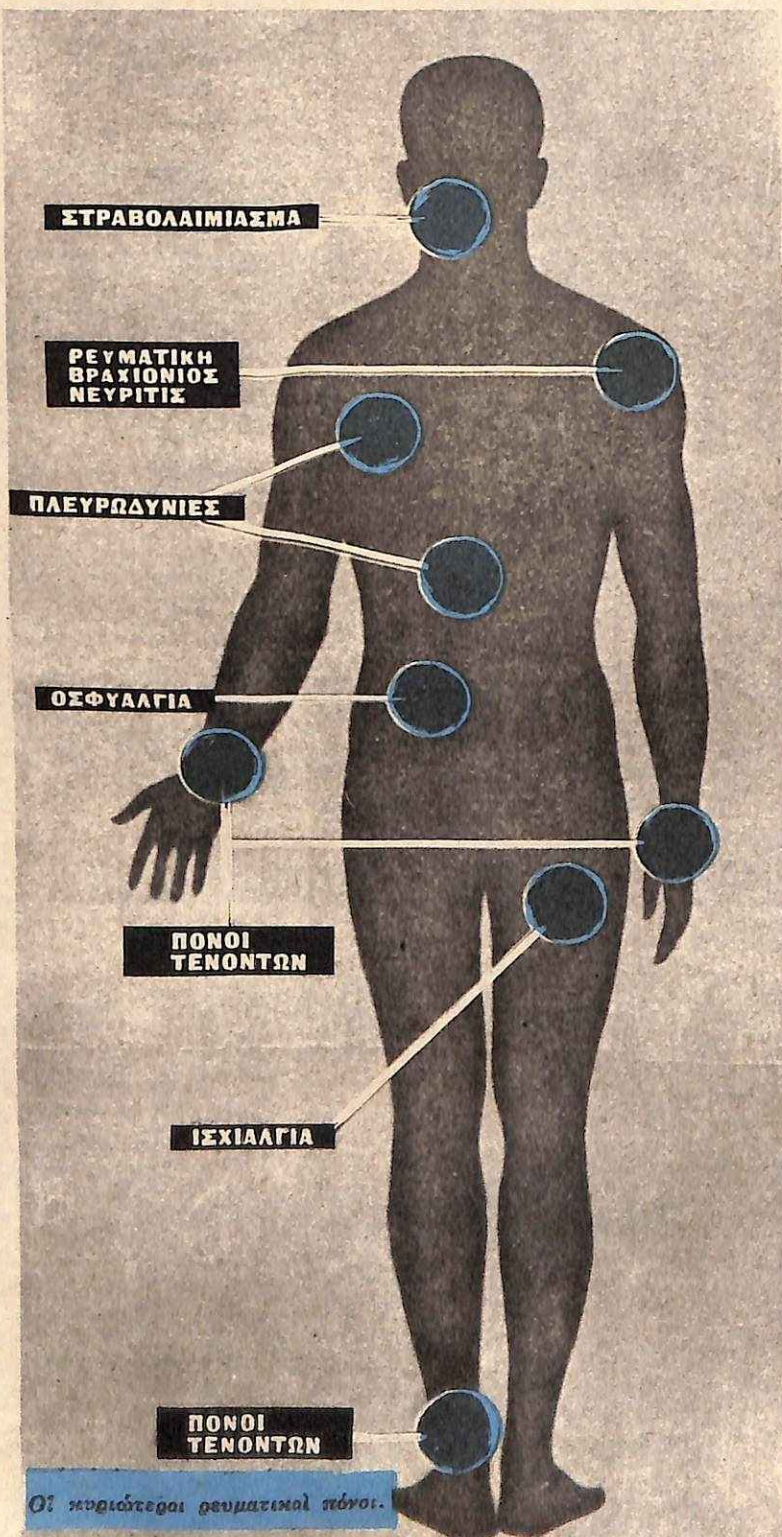
ράγωγα της κορτιζόνης και η πενικιλίνη.

Η σοβαρότερη επιπλοκή των οξέων ρευματισμών των αρθρώσεων είναι, ως γνωστόν, η προσβολή της καρδιάς. Η κορτιζόνη δε μπορεί να θεραπεύσει μία βλάβη της καρδιάς. Πολλοί επιστήμονες φρονούν, ωστόσο, ότι μπορεί να προλάβει την εκδήλωσή αυτής της βλάβης, πράγμα που είναι το ίδιο σημαντικό.

Οι οξείες ρευματισμοί των αρ-

θρών ενδέχεται να μην προσβάλλουν την καρδιά. Κάθε υποτροπή, όμως, μπορεί να είναι μοιραία. Γι' αυτό, οι γιατροί συνιστούν, έπειτα από την πρώτη κρίση, μία θεραπεία με πενικιλίνη επί 4—5 χρόνια, για ν' απομακρυνθεί κάθε κίνδυνος υποτροπής.

2) **Χρόνια εξέλικτική πολυαρθρίτις:** Προσβάλλει άτομα ηλικίας 35—55 χρόνων και είναι περισσότερο συχνή στις γυναίκες (3 γυναίκες, 1 άνδρας).

Στις 50% των περιπτώσεων η αιτία που την προκαλεί παραμένει άγνωστη. Τίς υπολόγισε 50% οι πιθανές αιτίες είναι: συγκινήσεις, υπερκόπωση, αναπνευστικές μολύνσεις, κρύο, κληρονομικότητα. Εμφανίζεται επίσης σε μερικές περιπτώσεις έπειτα από μία χειρουργική επέμβαση. Φάρμακα: άλατα χρυσού, ασπιρίνη, παράγωγα της κορτιζόνης, φαινυλμπουταζόνη.

3) **Άγκυλωτική σπονδυλοαρθρίτις:** Προσβάλλει σε αναλογία 90% τους άνδρες. Οι ασθενείς είναι σε αναλογία 70% ηλικίας 20—40 χρόνων. Πιθανές αιτίες: κρύο, συγκινήσεις, υπερκόπωση, τραυματισμοί, μολύνσεις. Θεραπεία: ασπιρίνη, φαινυλμπουταζόνη, άλατα χρυσού, όρθοπεδικά μέσα.

4) **Χρόνιος αρθρικός ρευματισμός:** Προσβάλλει άτομα άδιακρίτως φύλου, έπειτα από τα 40. Δεν παρατηρείται συνήθως πυρετός, άλλ' οι αρθρώσεις πονούν και τρίζουν. Αιτία: κρύο, υγρασία, κόπωση, κληρονομική προδιάθεση. Ο χρόνιος αρθρικός ρευματισμός προσβάλλει κάποτε την καρδιά. Θεραπεία: ασπιρίνη, ιωδοχρυσό, κορτιζόνη, θερμά ιαματικά λουτρά, ηλεκτροθεραπεία.

5) **Μυϊκός ρευματισμός:** Οι πόνοι εντοπίζονται στους μύες. Ο ρευματισμός αυτής της μορφής εμφανίζεται σ' οποιαδήποτε ηλικία, άδιακρίτως φύλου. Το κρύο και η υγρασία είναι οι κυριώτερες αιτίες που προκαλούν αυτή τη μορφή του ρευματισμού. Η θεραπεία είναι η ίδια όπως και στο χρόνια αρθρικό ρευματισμό.

Οι αρθρώσεις, εξ άλλου, που προσβάλλονται από τους ρευματισμούς είναι:

α) **Γοφοί.** Οι ρευματισμοί σ' αυτή την περιοχή εμφανίζονται μετά τα 40 και στα 42% των περιπτώσεων αποτελούν επακόλουθο μιας δυσπλασίας των γοφών (ξεγύφισμα). Η μορφή αυτή παρουσιάζεται στην ίδια αναλογία και στα δύο φύλα. Θεραπεία: ασπιρίνη, θείον, ιώδιον, ραδιοθεραπεία, ενδοαρθρικές ενέσεις κορτιζόνης, θερμά ιαματικά λουτρά. Σε ώρισμένες περιπτώσεις ενδείκνυται η αρθροπλαστική επέμβαση, που συνίσταται στην αντικατάσταση της σπασμένης άρθρωσης του οστού με πρόθεσι από διτάλιον ή ακρυλικές ρητίνες.

β) **Γόνατα.** Η αρθρική αυτή είναι πιο ευαίσθητη στις γυναίκες, που προσβάλλονται σε αναλογία 75%, κυρίως από τα 45 ως τα 65. Οι ρευματισμοί του γόνατος παρατηρούνται επίσης στους αθλητές, έπειτα από τραυματισμό σ' αυτό το μέρος (φουμπώλ, σκί, ποδόσφαιρο κλπ.) Μπορεί ακόμη να εμφανισθούν και σαν επακόλουθο δυσπλασίας του γόνατος. Θεραπεία: ασπιρίνη, θείον, ιώδιον, ραδιοθεραπεία, ενδοαρθρικές ενέσεις κορτιζόνης, μασάζ, θερμά ιαματικά λουτρά.

γ) **Χέρια, μεταξύ των φαλάγγων ή στη ρίζα του αντίχειρος.** Εμφανίζονται μεταξύ των 40 και των 60, ποτέ αργότερα. 75% γυναίκες, 25% άνδρες. Οφείλονται συνήθως σε μικροτραυματισμούς (δακτυλογραφοί, πιανίστας). Θεραπεία όπως και στην προηγούμενη.

δ) **Η ρευματική βραχιόνια νευρίτις.** Ο πόνος εντοπίζεται έ-

παρουσιάζουν

Ύφεσι

μένη περίπτωση.

δ) **Πόδια (αστράγαλοι, δάκτυλα, κατώτερο μέρος του ποδιού).** Εμφανίζονται συνήθως μετά τα 35 και προσβάλλουν άδιακρίτως και τα δύο φύλα. Πιθανές αιτίες: πλατυπόδια, μικροτραυματισμοί (φουμπώλ), στρεβλά πόδια, ψηλά τακούνια. Πρέπει να εξαφανισθεί η αιτία που προκαλεί τη ρευματική προσβολή.

ε) **Αγκώνες.** Οι ρευματισμοί αυτής της μορφής παρατηρούνται σ' ώρισμένα επαγγέλματα: μεταλλωρύχοι, λατόμοι, χτίστες κλπ. Θεραπεία: ασπιρίνη, θείον, ιώδιον, ραδιοθεραπεία, θερμά ιαματικά λουτρά.

στ) **Σπονδυλίοι.** Προσβάλλονται άδιακρίτως και τα δύο φύλα. Στις 93% των περιπτώσεων, η μορφή αυτή εμφανίζεται μεταξύ των 60 και 70 χρόνων. Αιτία: γεροντική εκφύλιση. Θεραπεία: ασπιρίνη, θείον, ιώδιον, ραδιοθεραπεία, θερμά ιαματικά λουτρά, ειδικός κορσές, σπονδυλοθεραπεία (έξλις των σπονδύλων).

Η κορτιζόνη παραμένει πάντοτε το αποτελεσματικότερο φάρμακο κατά των αρθρικών ρευματισμών. Αλλά η χρήση της δεν είναι χωρίς κινδύνους. Όρισμένα άτομα δεν την ανέχονται (άντενδεικνυται απόλυτα σε περιπτώσεις έλκους του στομάχου). Έκτος τούτου, όταν παίρνεται σε σκληρές δόσεις, μπορεί να νασκώσει τους επινεφριδίου αδένες, που εξαρτώνται την αιμική λειτουργία. Η παρατεταμένη χρήση της, εξ άλλου, καταστρέφει την πρωτεΐνη των οστών, που γίνονται τότε εύθραυστα σαν από γυαλί. Για όλους αυτούς τους λόγους, η κορτιζόνη πρέπει να χρησιμοποιείται σαν έσχατο μέσον και άφου εξαντληθούν όλα τα άλλα.

Επεκράτησε, εξ άλλου, η συνήθεια να αποκαλούμε ώρισμένους πόνους ρευματικούς. Οι πόνοι αυτοί εμφανίζονται σε διάφορα μέρη του σώματος και προκαλούνται από το κρύο και την υγρασία ή ενισχύονται απ' αυτά.

ΟΙ ΡΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΠΟΝΟΙ

Οι κυριώτεροι ρευματικοί πόνοι είναι:

1) **Η οξυφαλγία (λουμπάγκο).** Προσβάλλει άτομα άδιακρίτως φύλου και ηλικίας. Οφείλεται πιθανόν σε ψύξη, που συνδυάζεται και με ειδική ευαισθησία του οργανισμού. Θεραπεία: σαλικυλικό νάτριο, ασπιρίνη, διταμίνη Β.

Έχει παρατηρηθεί ότι ώρισμένα τρόφιμα, όπως η σοκολάτα, οι φράουλες κλπ. μπορούν να προκαλέσουν ή να ενισχύσουν τις κρίσεις της οξυφαλγίας σε ώρισμένα άτομα που έχουν ιδιαίτερη προδιάθεση σ' αυτή την ασθένεια.

2) **Διάφορες μολυσματικές ασθένειες,** έφελόμενες σε στρεπτόκοκκο, βάκιλλο του Κόχ ή γονόκοκκο προκαλούν κάποτε ρευματικούς πόνους κατά την πυρετική μορφή τους.

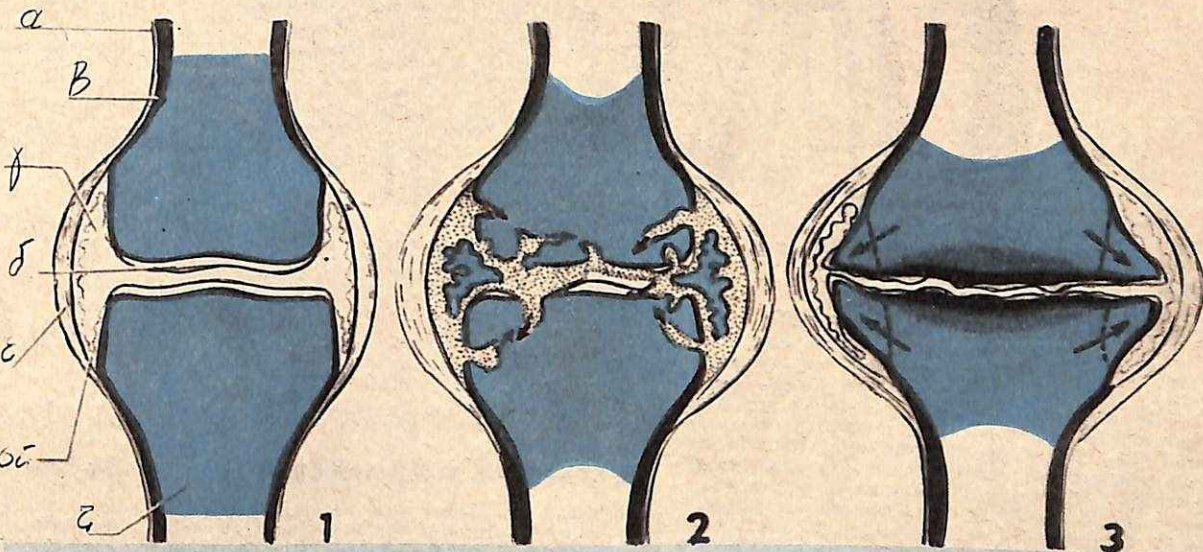
3) **Το στραβολαϊσμός** είναι και αυτό μία μορφή ρευματικού πόνου. Πρόκειται και εδώ για μία ειδική ευαισθησία της αυχενικής περιοχής. Άρκει τότε η παραισθητική συστολή, για να προκληθεί το στραβολαϊσμός.

4) **Η ρευματική βραχιόνια νευρίτις.** Ο πόνος εντοπίζεται έ-

δώ στον ώμο και το άνωτερο τμήμα του βραχίονος.

5) Οι πνευμονιίτις που δεν οφείλονται σε έσωτερική αιτία (πνευρίτις κλπ.). Προέρχονται κυρίως από ψύξη και είναι κάποτε εξαιρετικά επίμονες. Έκτος από τα συνήθη φάρμακα κατά των ρευματισμών, η ηλεκτροθεραπεία αποδίδει σ' ώρισμένες περιπτώσεις πνευμονιίτις εξαιρετικά αποτελέσματα.

6) Οι πόνοι των τενόντων, που παρατηρούνται κυρίως στους καρπούς των χεριών και στους αστραγάλους. Αιτίες: ψύξη, υγρασία, υπερκόπωση. Θεραπεία: τα συνή-

Οι βλάβες που οι ρευματισμοί προκαλούν στις αρθρώσεις.—1. Κανονική αρθρική. α) Περιόστεον.—β) Έξωτερική συμπαγής ουσία του οστού.—γ) Αρθρική κοιλότητα.—δ) Συζευκτικό χόνδρος.—ε) Οστεογόνο σιεύς.—στ) Ορογόνο ύμνη.—ζ) Σπογγώδης ουσία του οστού.—2) Αρθρική βλάβη. α) Προσβολή ο ορογόνου ύμνη.—β) Χόνδρος και τα άκρα του οστού καταστρέφονται βαθμιαία. Το αποτέλεσμα θα είναι μία αγκύλωση, που θα καταστήσει αδύνατες τις κινήσεις.—3. Στην αρθρική αυτή, οι χόνδροι έχουν ξεφύγει από την κανονική τους θέση και καταστρέφονται βαθμιαία. Το οστό σχηματίζει εκφύσεις, που καλούνται οστεόφυτα. Οι πόνοι, που αισθάνεται ο ασθενής οφείλονται στην καταστροφή των χόνδρων και τον πολλαπλασιασμό των οστεοφύτων.

Η έγχειρησι για τη δυσμνηρροία

Οι πόνοι εξαφανίζονται έριστικά

ΚΑΝΟΝΙΚΑ, η έμμηρος ροή θα πρέπει να είναι άνωδυνη. Ωστόσο, τα 84% των γυναικών πονούν, περισσότερο ή λιγότερο, κατά την έμμηρση της φυσιολογικής αυτής λειτουργίας.

Η δυσμνηρροία — όπως ονομάζεται από τους γιατρούς αυτή η πάθηση — οφείλεται κάποτε σε ατομικές ανωμαλίες των οργάνων της πύελου: Ινομύματα της μήτρας, κύστες των ωοθηκών, στένωση του τραχήλου, κλπ. Άλλοι τότε πώς είναι «δευτερογενής» πέρνας δε όταν λείπει η αιτία που την προκάλεσε.

Στις περισσότερες όμως περιπτώσεις, η δυσμνηρροία είναι «πρωτογενής», αποτελεί δηλαδή μία ξεχωριστή παθολογική οντότητα κι' όχι συνέπεια κάποιας άλλης, ανεξάρτητης οργανικής πάθησης.

Τελειώς, άφειλεθηκε ότι ο μηχανισμός των πόνων της δυσμνηρροίας είναι παρόμοιος με της στηθάγχης (με τους ισχυρούς δηλαδή πόνους του στήθους, απ' τους οποίους υποφέρουν πολλοί καρδιακοί). Μία άνοια σ' αυτήν, που ονομάζεται «δυσμνηρροία» είναι ένα σημείο των κυκλοφορικών οργάνων έμφορής την κυκλοφορία. Τα όργανα μένουν τότε για λίγο χωρίς αίμα, και γι' αυτό πονούν. Όταν

θη φάρμακα κατά των ρευματισμών.

7) **Ισχιαλγία.** Ειδική μορφή ρευματισμών, που προσβάλλει στην ίδια αναλογία άνδρες και γυναίκες. Εμφανίζεται κάποτε σε πολύ νεαρή ηλικία.

Οι έπιστήμονες αποκλίνουν σήμερα στην άποψη ότι οι ρευματισμοί είναι γενική ασθένεια του οργανισμού, με έντοπισμό στις αρθρώσεις.

Για το λόγο λοιπόν αυτό, πέραν της ειδικής θεραπευτικής αγωγής, ένδεικνυται η έπιστροφή σε μία φυσιολογική ζωή και η άποψη της κάθε παρεκτροπής ή κατάρχειας.

Εξαιρετική σημασία έχει επίσης το ζήτημα της διαίτης. Αλλά η διαίτα δεν είναι ομοιομορφή να όλους τους ρευματικούς. Στους

παχυσαρκούς πρέπει να είναι περιοριστική, ενώ στους ισχνούς θα είναι τωνατική και ένισχυτική. Σ' οποιαδήποτε περίπτωση, όμως, πρέπει ν' αποφεύγονται οι έρεθιστικές τροφές.

Σ' ώρισμένες περιπτώσεις, οι ρευματισμοί συνοδεύονται από άπασθέστωσι του οργανισμού, που είναι περισσότερο καταφανής στις έπιφύσεις των οστών και μπορεί να οδηγήσει στην καλουμένη ριζομυελική σπονδυλίτιδα, που είναι μία πολύ σοβαρή επιπλοκή των ρευματισμών. Στις περιπτώσεις αυτές έπιβάλλεται η ένισχυσις του οργανισμού με τροφές πλούσιες σε άσβεστο (γαλατάρα, δημητριακά, πατάτες, χορταρικά, ρύζι, καρόττα), και διταμίνες Α (κροκός αυγού, δούτυρο, σαρδέλες, έντόσθια, σπκήκι).

χαλαρωθεί η σύσπασι, το αίμα ξανακυκλοφορεί κανονικά και ο πόνος χάνεται.

Αλλά και ο ψυχολογικός παράγων παίζει μεγάλο ρόλο στους πόνους των έμμηρων.

Έχει αποδειχθεί με έρευνες και στατιστικές, ότι πολλές γυναίκες, που πάσχουν από δυσμνηρροία, είχαν στην παιδική τους ηλικία συναισθηματικά προβλήματα κι' έδειχναν μεγαλύτερη απ' τη φυσιολογική ανησυχία για τις σωματικές λειτουργίες τους γενικά.

Φαίνεται επίσης ότι δημιουργείται συχνά ένας φαύλος κύκλος: Ο υπερβολικός φόβος των πόνων προκαλεί τη σύσπασι που ελπιόμα, άρχίζουν έτσι πραγματικά οι πόνοι, ο φόβος κι' η σύσπασι αυξάνει κι' η κατάσταση χειροτερεύει, ολοένα.

Κάποτε, άφειλε μία ψυχοθεραπεία, ίσως σε γυναίκες έπιθετικές, που άντροφόνουν και άπαρνούνται τη θηλυκότητά τους, ή σε κοπέλες πολύ ντροπαλές, άβέβαιες και ύποπτες, μέρες που φοβούνται τις ευθύνες κάθε πρωτοβουλίας, ή σε κείνες που πέσαν κάποτε σε πραγματική ή φανταστική άναστέτασι στον τομέα της σεξουαλικής ζωής.

Όλοι αυτοί οι λόγοι μπορεί να προκαλέσουν δυσμνηρροία. Σε κάθε συγκεκριμένη λοιπόν περίπτωση, που θα τού παρουσιασθή κι' άφου βεβαιωθεί με την έξέταση πώς δεν υπάρχει καμία άρρωστική άνωμαλία — ο γιατρός πρέπει να εξακριβώσει μήπως η αιτία της δυσμνηρροίας είναι ψυχολογική.

Μπορεί να εφαρμογή γι' αυτό το σκοπό μία καινούργια διαγνωστική μέθοδος: Κάνει στην πάσχουσα μία ένδοφλέβια ένεσις ενάτρου άμυλάς. Αν, έπειτα απ' αυτήν, τού πη έκείνη πώς έξακολουθεί να πονά, άποκλείει κατηγορηματικά την ψυχολογική προέλευσι του πόνου.

Τί μπορεί να κάνει τότε για να τη θεραπεύσει; Υπάρχει τώρα γι' αυτές τις περιπτώσεις μία ειδική έγχειρησι, άπλη και άκίνδυνη: Κόβει αι ένα νεύρο, που βρίσκεται πάνω και πίσω απ' τη μήτρα και που μεταφέρει τα μηνύματα του πόνου της. Αν η έγχειρησι έπιτύχη, η πάσχουσα γλυτώνει όριστικά και για πάντα από τη δυσμνηρροία.

Ο Άμερικανός χειρουργός, που έπινθησε αυτή την έγχειρησι, άνακόνησε τελευταίως τα αποτελέσματά στην Ιατρική Ακαδημία της Νέας Υόρκης. Είπε ότι, μέσα στα 9 τελευταία χρόνια, έφάρμασε και ύποπτες τού σε 67 γυναίκες, που υποφέρουν τρομερά από δυσμνηρροία. Οι 66 λοιπόν απ' αυτές θεραπεύθηκαν τελείως κι' άλλη μία άνακουλώθηκε σημαντικά.

Η έγχειρησι αυτή δεν έπηρεάζει καθόλου τις έρωτικές όρμες, ούτε την ικανότητα αλληλέφους και τεκνοποίησης. Μάλιστα, κάνει πολύ πιο άδύνατους τους πόνους της πρώτης φάσεως του τοκετού.

Η μόνη άνωμαλία που προκαλεί — άλλα που περνάει γρήγορα — είναι η άδυναμία της πρόσληψις του αίματος, στις πρώτες έμμηρους ροές μετά την έγχειρησι.

θέμα, αυτό που λέτε.

Κι' έκυρνε το πρόσωπό του στα χέρια του, μ' ένα λυγμό.

Ο ανακριτής τον έβαλε να υπογράψει την κατάθεσή του, που είχε συντάξει ο γραμματέας του. Ύστερα τον έστειλε πίσω στη φυλακή και διάταξε να του φέρουν πίν Εύα.

Αν περίμενε πώς θαδρίσκε σ' αυτήν μια ήσθοποιό, έτοιμη να κάνει τραγικές σκηνές, γελάστηκε.

Η Εύα καταλάβαινε πώς την είχαν πιάσει για κάποια συκοφαντική καταγγελία. Έφ'όσον όμως είχε ήσυχνη τη συνείδησή της, παρ'όσοις ήθελε, άτράραχη στον ανακριτή.

Επειτα από μερικές προκαταρκτικές ερωτήσεις, ο Βέργκας της είπε:

— Έλπίζω να φανήτε και σείς ειλικρινής, σαν τόν κόμητα Μπόλτον. Αυτός δεν άρνήθηκε καμμία απ' τις πράξεις που τού άποδίδουνε.

— Ούτε κι' εγώ θ' άρνηθώ, αν έχω κάνει πραγματικά κάτι, άπάντησε η Εύα.

Η κατηγορία που σ'άς βαρύνει, κυρία, είναι αρκετά σοβαρά. Πρώτα απ' όλα, έξερω πώς πήρατε άλλο όνομα απ' το πραγματικό σας.

— Αυτό είν' αλήθεια.

— Ωστόσο, δε θα άσχολείτο ή Δικαιοσύνη με την ταυτότητά σας αν δεν προκαλούσατε, μόνη σας την προσοχή, με τις έρευνές σας για τη χήρα Ραβαλιάνο. Αυτό σ'άς κατέστρεψε. Δεν έπρεπε ν' άναζητήσετε τη γυναίκα που της είχατε σκοτώσει τόν άντρα!

Στό πρόσωπο της Εύας δε φάνηκε ή παραμικρή άνησυχία.

— Σ'άς τó έπιβεβαίωσε, αυτό, ο κόμης Μπόλτον; ρώτησε ειρωνικά.

Ο ανακριτής ζάρωσε τά φύδια του, πεισιμωμένος.

— Ο κόμης Μπόλτον δε μπόρεσε ν' άρνηθί πώς δολοφονήθηκε κάποιος στό σπίτι τού Μονγκρένο, στό Λονδίνο, πώς θάβηκε εκεί και πώς άργότερα μεταφέρθηκαν τά όσα τού σπιν 'Ιρλανδία.

Η Εύα κύτταξε ήσυχνη τó δικαστή. Τó χαμογέλό της όμως έγινε άκόμα πιο ειρωνικό.

— Τώρα καταλαβαίνω άπό που προέρχεται αυτή ή τερατώδης κατηγορία! έπείπε.

Κι' αλλάζοντας ξαφνικά τόνο, πρόσθεσε με συγκρατημένο θυμό και πόνο:

— Ούτε κι' εγώ τó άρνούμαι! Ναι, σκοτώθηκε ένας άνθρωπος, στό σπίτι εκείνο, όπου είχα μπι κάποτε σαν εύτυχισμένη νύφη...

Τό μόνο πρόσωπο, στό όποιο έκανα τήν άπνουσία να φανερώσω άπό τó δδονηρό μυστικό, έέρεϊ επίσης πώς δεν έπρόκειτο για

έγκλημα, αλλά για ένα μοιραίο δράμα...

— Ο δράστης δε μπορεί πιά ν' άπολογηθί για τήν πράξι αυτή, που τόν δάραινε σ' όλη του τη ζωή. Θά τόν υπερασπίσω λοιπόν εγώ, μ' όλες μου τίς δυνάμεις, γιατί μου τó έπιβάλλει τó καθήκον. Μη νομίζετε δε πώς ζητάω να σ'άς γελάσω, γιατί μπορείτε να έλέγετε αυτά που θά σ'άς πώ.

— Σ'άς άκούω, πρόφερε ο ανακριτής, έπηρεασμένος απ' τήν περήφανη στάσι της κόμηςσας.

Η Εύα τού διηγήθηκε τότε όσα έξερωμε: τη ζωή που έκανε με τόν άντρα της, την τρελή ήλεια του, ό,τι συνέβη τη μέρα που βρήκε κοντά της τó Τζέιμς, πώς είχαν θάψει τó πτώμα και τί είχε γίνει κατόπιν.

Τά μάτια της είχαν δουρκώσει. Ο ανακριτής δεν τη δέκοψε καθόλου.

— Η Μάρθα, ή καμαριέρα μου, μπορεί να σ'άς έπιβεβαιώσει όσα σ'άς είπα, πρόσθεσε στό τέλος ή Εύα.

Ο Βέργκας χαμογέλασε παράξενα κι' άπάντησε:

— Μά ή καμαριέρα σας άκριδώς βεβαίωσε ότι έρείς, μαζί με τó θείο σας και με τόν κόμητα Μπόλτον, δολοφονήσατε τόν Ρικάρντο Ραβαλιάνο, τόν κληρονόμο τού συζύγου σας, και τόν θάψατε στόν κήπο.

Αυτή τη φορά, ή Εύα έμπηξε μιά κραυγή.

— Η Μάρθα τó λέει, αυτό; φώναξε. Όχι, δεν είναι δυνατόν! Δε θα τολμήσει ποτέ νά τó επαναλάβη, μπροστά μου!

Ο ανακριτής χτύπησε ένα κουδούνι και ρώτησε τόν κλητήρα τού:

— Ήρθαν οι δυο μάρτυρες; — Μάλιστα, κυρία ανακριτή.

— Νά περάσι ή γυναίκα.

Η Εύα τινάχτηκε απ' τη θέσι της, όταν είδε να μπαίνει ή Μάρθα. Στάθηκε μπροστά της και της είπε, όρμητικά:

— Έσύ κατηγορείς έμένα και τόν κόμητα πώς δολοφονήσαμε τόν Ρικάρντο Ραβαλιάνο;

— Γυρίστε στη θέσι σας, κυρία, πρόφερε άυστοργά ο ανακριτής. Δική μου δουλειά είναι να τη ρωτήσω.

Η Εύα ήρέμισε. Κι' ο δικαστής είπε, γυρίζοντας στη Μάρθα:

— Άπαντήστε στην έρώτησι της κυρίας.

— Με συγχωρήτε, κυρία, έπείπε έκείνη με ύποκριτική στενοχώρια, αλλά πρέπει κι' εγώ να σώσω τήν ψυχή μου... Άλλωστε, ο κύριος από δώ τδέρρε δλα άπό πρίν...

Μού ζήτησε να τού πώ αν ήταν

αλήθεια... δε μπορούσα να κάνω άλλοιώς...

Η Εύα έτρεμε άπό άγανάκτηση.

— Κύριε, είπε στόν ανακριτή, σ'άς όρκίζομαι πώς είμαι άθώα, όπως κι' ο κόμης. Έξερω ποιός μάς καταδίδει, έξερω ποιός έξαγόρασε τούς άθλιους υπέρτες μου. Όσο τόσο δε θα μιλήσω, για τήν ώρα τουλάχιστον, γιατί δε θά με πιστεύατε. Σε μερικές μέρες, αν δεν έχετε βρή άκόμα τήν απόδειξι της άθωότητός μας, θά σ'άς τ'άδωσω εγώ, και τότε θά πάρουνε τη θέσι μου όλοι όσοι ζητάνε τώρα να με συντρίψουνε. Δεν έχω να προσθέσω τίποτ' άλλο. Στείλτε με πίσω στη φυλακή, γιατί δε μπορώ πιά να θάλω αυτή τη γυναίκα! Άς τη συχωρέσι ο Θεός για τήν προδοσία της!

Ο ανακριτής διάταξε να πάρουν τήν κατηγορουμένη.

Ε'

Όταν ή κυρία Βούλφ είδε τήν Εύα να θγαίνει απ' τó άτελιέ τού Φόλκο, κυριεύθηκε άπό τρομερό θυμό. Η πρώτη κίνησι της ήταν ν' άνοήθι τήν πόρτα τού αυτοκινήτου, όπου έμενε κρυμμένη, και να μπι κι' αυτή στό άτελιέ. Μιά γρήγορη όμως σκέψι τήν συγκράτησε και περιορίστηκε να δώσι στόν σωφεί τó διεύθυνσι τού σπιτιού τού Όρέστη Πιέτρα.

Ήθελε να τόν είδοποιήσι γι' αυτή τήν έπισκεψι της Εύας.

Τόν βρήκε τυχαίως έξω απ' τήν πόρτα του.

— Συνάντησα έκείνη τήν τυχοδιώκτρια! τού είπε σιγανά.

— Δε θα κυκλοφορή έλευθερά για πολύ καιρό, άπάντησε ο Όρέστης. Έξερω πώς έχουν έκδοθι εντάλματα συλλήψεως γι' αυτήν και τόν άντρα της.

Τά μάτια της Ροσάνα, λάμψανε άπό χαρά.

— Πώς θά της φανή, έκείνης της αλήτισσας! είπε. Θά διαλυθί τó δνειρο της κόρης της, που έλπίζει να παρακούσι ο Άντόλφο τη θέλσι μου και να τήν παντρευτή.

— Είμαι βέβαιος πώς ή Τίνα μου και τά έκατομύρια της θά κάνουν τó γυίο σας να ξεχάσι γρήγορα τήν άλλη.

Μίλησαν άκόμα για πολύ οι δυο τους. Ύστερα ή κυρία Βούλφ γύρισε σπίτι της.

Και δοκίμασε ζωηρή έκπληξι, όταν της άνάγγειλε ή καμαριέρα ότι τήν περίμενε ο κύριος Φόλκο, έδώ και μισή ώρα.

Μπήκε στό σαλόνι. Ο Φόλκο προχώρησε, απλώνοντάς τó χέρι.

Ήταν χλωμός, αλλά χαμογελούσε.

— Με παραξευεί πολύ ή έπί-

σκεψί σου, τού είπε ή Ροσάνα.

— Άλλοτε, δε με ύποδεχόσουν έτσι, της ψιθύρισε με χαιδευτικό τόνο. Ήταν μάλιστα εύτυχία για σένα όταν γυρίζοντας στό σπίτι σου, ήξερες πώς ήμουν έδώ και σε περιμένα.

— Πέρασε ο καιρός έκείνος, άπάντησε ή Ροσάνα. Τώρα έρχομαι εγώ να σε βρώ στό άτελιέ σου, όπως έκαμα σήμερα άκριδώς. Μά ήσουν άπασχολημένος με τήν τυχοδιώκτρια, που της είδε δώσει ραντεβού!

— Ροσάνα!.. τραύλισε ο Φόλκο.

Η κυρία Βούλφ στό σπίτι της, δε φοβόταν μήπως τήν άκούσουν άδιάκριτα αυτιά κι' ήθελε να ξεσπάσει. Πρόσθεσε, λοιπόν, με άγριο σαρκασμό:

— Ά, αυτή είναι τώρα φιλενάδα σου; Σε πήρε άπό μένα. Μά θά σε σιγυρίσι μιά χαρά, αυτή ή ψευτοκόρησση, ή κακούργα, ή κλέφτρα!

Ο κόμης σηκώθηκε και προχώρησε προς τήν πόρτα, λέγοντας ψυχρά:

— Δεν έννοώ να συζητήσω με τρελλούς. Και σ' έχασες τά λογικά σου. Δε σ' άναγνωρίζω πιά.

— Έσύ με κατάντησες έτσι!.. Άπορείς για τήν άπελπισία μου; Άναυδρε! Άπ' τήν ήμέρα που σε πλυσίσαε έκείνη, δεν κάνεις άλλο παρά να μ' άπατάς, να μου λές ψέμματα...

Ά, μα πρέπει να ξεγνηθώμε έπιτέλους, οι δυο μας! Μπορεί τάχα να σπάσι ένας δεσμός σαν τó δικό μας; Ουσίασα τά πάντα για σένα και δε σου ζήτησα γι' άντάλλαγμα παρά λίγη τρυφερότητα και μιά βοήθεια για τó γυίο μας. Γιατί έξέρεις καλά πώς ο Άντόλφο είναι δικό σου παιδί κι' έπομένως είχες καθήκον να τόν κρατήσι στό δρόμο που ήθελα εγώ, να τόν κάνης να υπακούσι τη μητέρα του.

— Άντίθετα όμως, έσύ τόν έσπρωξες να έπαναστατήσι. Κι' αν δέχεται τώρα να παντρευτή τήν Τίνα, είναι γιατί μπόρεσα να τού έπιβληθώ και γιατί έόρεσες θά προτιμούσα να τόν σκοτώσω, παρά να τόν δώ παντρεμένο με τήν κοπέλα έκείνη που μισώ... Μην άναστενάζεις, μη γυρίεις άλλοτ' τó κεφάλι σου! Πές μου με ειλικρίνεια πώς δε μ' άγαπάς πιά κι' άπάλλαξέ με απ' τόν έξευτελισμό της προδοσίας, απ' τόν κίνδυνο να συναντηθώ τυχαία με τήν καινούργια φιλενάδα σου.

— Σώπα! τη δέκοψε ο κόμης, μη μπορώντας πιά να κρατηθί. Αυτή που έξακολουθείς να προσβάλλης, δεν είναι φιλενάδα μου.

— Ά, τήν υπερασπίζεις, άκόμα κι' άπέναντί μου;

— Θα τήν υπερασπίσω έναντιόν όλου τού κόσμου, αν χρειαστή. Συχαίνομαι τίς συκοφαντίες... Μά βλέπω πώς δε λογικεύεσαι, και τó καλλίτερο που έχομε να κάνομε είναι να μην ξαναϊδωθούμε ποτέ πιά.

— Τι εύκολα που τó λές, αυτό, ύστερα άπό τόσων χρόνων δεσμού! πρόφερε ή Ροσάνα, σφίγοντας τίς γροθίες της. Μά εγώ δεν πρόκειται να τó παραδεχθώ! Σ' τήν άνάγκη, θά τά δμολογήσω όλα στόν άντρα μου...

Ο Φόλκο έχασε πιά τήν ψυχραιμία του και τήν άρπαξε απ' τά χέρια.

— Αυτό μόνο ξέρεις να μου άπαντήσις; φώναξε. Έσύ που φοβόσουν τόσο τó σκάνδαλο, θά τó προκαλέσις τώρα, τη στιγμή μάλιστα που, περισσότερο παρά ποτέ, θάπρεπε ο γυίός μας να έξακολουθήσι ν' άγνοή τήν αλήθεια;... Άλλοιώς θ' άπομακρυνότανε για πάντα άπό σένα και δε θά ύποχωρούσε πιά στις άπειλές ή τίς παρακλήσεις σου. Δε φρονιμώεις με τήν ηλικία; Δε σκέπτεσαι πώς δε σου ταιριάζουνε πιά κάτι τέτοιες σκηνές;

Τά τελευταία έκείνα λόγια χτύπησαν σαν μαχαίρι τη Ροσάνα.

— Ποτέ δεν πίστεψα, τραύλισε με σπασμένη φωνή, ότι ένας κύριος σαν έόένα μπορούσε να μεταχειριστή τέτοια γλώσσα...

Ά, είμαι γρηά; Κι' ή έλλη είναι ίσως νεώτερη άπό μένα; Έπαυα να σ' άρρώσω, έπειδή δε φησισιδώνομαι σαν έκείνη; Έ, λοιπόν, δε με νοιάζει καθόλου! Σε δαρέθηκε κι' εγώ και θά εύχαριστηθώ πολύ αν μ' άφίσις ήσυχνη, πιά πάντα!

Πήγε ως τήν πόρτα και τήν άνοίξε. Κι' ο κόμης, κατάχλωμος, βγήκε απ' τó σαλόνι.

Η Ροσάνα ξανάκλεισε πίσω της τήν πόρτα. Γυρίζοντας ύστερα, έμπηξε μιά φωνή τρόμου, γιατί αντίκρυσε τó γυίο της.

— Έσύ, Άντόλφο! Έσύ... τραύλισε.

Ο νέος στεκόταν άντίκρυ της, άκουμπώντας τήν ράχι μιάς πολυθρόνας, με τά χείλη σφιγμένα.

— Ναι, εγώ! άπάντησε με λαχανιασμένη φωνή. Όταν γύρισα στό σπίτι έμαθα πώς ήταν έδώ ο κόμης και περίμενε. Ήθελα να μιλήσω μαζί του, χωρίς να τó μάθης έσύ. Είπα, λοιπόν, πώς θά ξαναβγαίνα, ενώ πραγματικά πέρασα στην κάμαρά μου και, απ' τó διάδρομο έφτασα σ' αυτή τη μισάνοιχτη πόρτα. Μά είχες γυρίσει στό μεταξί, άκουσα τη φωνή σου. Περίμενα τότε, με τó σκοπό ν' άκολουθήσω ύστερα τó Φόλκο, όταν θάφευγε. Έχοντας δε τήν περιέργεια να μάθω αν σου μιλούσε μιά μένα, άκουσα, απ' έξω...

Κι' ο νέος συνέχισε, όρμητικά:

— Έσύ, λοιπόν, ή άπιστη, κατακρίνεις τήν κυρία Ρέντζα Ραβαλιάνο και λερώνεις τήν τιμή της άθώας κόρης της;

Η Ροσάνα δεν άνάνευε πιά. Της φαινότανε πώς στριφογυρίζε ή κάμαρα... Κατάφερε ώστόσο να τραυλίσι:

— Άντόλφο... δε σέβεσαι τη μητέρα σου!

— Δεν αξίζουμε σεβασμό κάτι τέτοιες μητέρες! Έξοπασε ο νέος με περιφρόνησι. Ένώ ο καυμένος ο πατέρας μου σου είχε πάντα τόση έμπιστοσύνη, έσύ έφερες στό σπίτι του τó παιδί ενός άλλου, για να τού κλέψι τ' όνομα, τήν αγάπη, τήν περιουσία!

— Άντόλφο, λυπήσω με!

— Μήπως λυπήθηκες έσύ καθόλου έκείνη τη φτωχιά μητέρα, που πάλεψε τόσα χρόνια με τη μισέρη φτώχεια, για να μείνι τίμια; Ή τήν άγνή κι' άθώα κόρη της, που δε σου είχε κάνει τίπο-

τα; Μά ο Θεός είναι δίκαιος. Δεν έπέτρεψε να έξέκαλουθής ή ύπο κρίσις σου, ώστε κι' ή άπολυταρχική έπιβολή σου στην καρδιά μου και στη θέλησί μου. Τώρα διατάζω εγώ. Κι' αν δε με υπακούσις, σου όρκίζομαι πώς θά γίνι σκάνδαλο!

Η Ροσάνα έβραζε άπό τó θυμό της. Μπροστά στόν κίνδυνο, ξανάβησε όλη τήν ενεργητικότητα της.

— Θά συντρίψης, λοιπόν, τη μητέρα σου; Έξοπασε μ' άγανάκτησι. Θά τήν έξευτελίσις;

— Ναι, θά τó κάνω αν δεν άποσύρσις τίς κατηγορίες σου έναντιόν της κυρίας Ραβαλιάνο, αν δεν της άποδείξις τη διάθεσί σου να τήν υπερασπίσις έναντιόν τών έχθρών της, αν δε ματαιώσις

τó γάμο μου με τήν Τίνα και δε ν' άναγγείλεις τόν άρραβώνα μου με τη Λυνίνα.

— Ποτέ! φώναξε ή κυρία Βούλφ. Ποτέ! Σε προκαλώ, κανε ό,τι θέλεις! Ποιός θά σε πιστέψι; Ποιός θά δώσι σημασία σ' ένα γυίο που κατηγορεί τη μητέρα του; Ά, απαιτείς άπό μένα να δεχθώ αυτή τήν τυχοδιώκτρια στό σπίτι μου, να της δώσω τó χέρι, σαν νάναι άγαπητή μου συγγενής; Θέλεις να ματαιώσω τó γάμο που κανόνισα για σένα; Είσιαι τρελλός Άντόλφο. Δε θά γίνι ποτέ αυτό τó πράγμα, όσο ζω!

Ο νέος έκανε μιά άπελπισμένη κίνησι.

— Τότε, λοιπόν, θά πεθάνω, φώναξε, γιατί μου είναι πιά αν-

πόφορη ή ζωή! Κι' όρμησε έξω απ' τó σαλόνι, χωρίς να περιμένη άπάντησι. Ταραγμένη απ' τó σταθερό τόνο του, ή μητέρα του έτρεξε πίσω του και τόν άρπαξε απ' τó μπράτσο.

— Τι είπες; Θέλεις να με τρομάξης, έ;... Είναι φριχτό... ο γυίός μου που τόσο άγαπούσα!...

— Δεν άγαπούσες ποτέ κανένα, μητέρα μου. Ο άπέραντος έγωισμός σου σε κάνει τόσο μοχθηρή. Δε σκέπτεσαι, παρά πώς να δημιουργήσις θύματα, έστω και άθώα. Κι' άνάμεσά τους βρίσκεται κι' ο γυίός σου... Άφίσε με!

Τήν έσπρωξε με δύναμι, μη-κε στήν κάμαρά του και κλειδωσε τήν πόρτα άπό μέσα.

Τό μέλλον δέν μου χαμογελά πιά...

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ Σ' ΑΓΑΠΑ ΑΛΛΑ ΕΞΕΡ ΤΙ ΦΤΑΙΕΙ. ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΔΕΙ ΤΟΝ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟ ΣΟΥ ΓΙΑ... ΤΗΝ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗ ΟΔΗ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΣΟΥ.

ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ Η ΚΑΚΟΣΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΕΥΝΙΣΤΟ ΤΗΝ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ COLGATE - Ο ΔΡΑΣΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΑΦΡΟΣ ΕΙΣΧΩΡΕΙ ΣΤΑ ΠΙΟ ΚΡΥΦΑ ΜΕΡΗ ΤΩΝ ΔΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΣΑΣ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΚΟΣΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΕΡΗΔΟΝΑ ΟΛΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ.

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΚΟΛΓΚΕΪΤ ΜΕ ΓΚΑΡΝΤΟΛ ΟΛΑ ΠΑΝΕ ΜΙΑ ΧΑΡΑ.

Colgate με Gardol ή 'Οδοντόκρεμα που ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΚΟΣΜΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΑ ΤΗΝ ΤΕΡΗΔΟΝΑ

Μόνον ή ΚΟΛΓΚΕΪΤ περιέχει ΓΚΑΡΝΤΟΛ, τó θαυματουργό συστατικό που καταπολεμά τήν τερηδόνα, περιβάλλοντας τά δόντια σας προστατευτικό με μιά άόρατη άσπιδα. Δεν τó αισθάνεσθε, δεν τó γεύεσθε, δεν τó βλέπετε, και όμως τó ΓΚΑΡΝΤΟΛ παραμένει συνεχώς στά δόντια σας όλη τήν ήμέρα. Νά γιατί ή όδοντόκρεμα ΚΟΛΓΚΕΪΤ με ΓΚΑΡΝΤΟΛ προστατεύει τά δόντια σας όλη τήν ήμέρα.

ΕΝΑ ΜΟΝΟ ΒΟΥΡΤΖΙΣΜΑ ΜΕ COLGATE με GARDOL

- Σταματά στιγμιαίως τήν κακόςμια τού στόματος
- Καταπολεμά τήν τερηδόνα
- Διατηρεί τά δόντια κάτασπρα.

Πρώτη στήν παγκόσμια κατανάλωση

COLGATE με GARDOL ΔΟΝΤΙΑ ΓΕΡΑ ΚΑΘΑΡΗ ΑΝΑΠΝΟΗ

«ΟΛΥΜΠΙΑ» Άντιπροσωπεία — Διανομαί. Νικηφόρου 16, Τηλ. 532.774 — 527.896

Γιατί, μαμά, να μη πώ, πώς ο κύριος έχει φραλάρα; Δεν τó ξέρει;

Νά σ'άς φέρω κάτι, αγαπητοί μου; Καφέ, αούσι, τά καπέλλα σας, τά παλά σας;...

Νά σβύσω τó φώς για να σου άφηνηθώ τήν ιστορία ενός στοιχειωμένου πύργου;

Η Ροσάνα έμεινε μιά στιγμή σαοτισμένη, με τὰ μάτια καρφωμένα στην κλειστή εκείνη πόρτα. Έπειτα χύμηξε πάνω της, χτυπώντας την με τις γροθιές της.

— 'Αντόλφο, άνοιξέ μου... σ' έξορκίζω! φώναξε.
Δέν πήρε καμμία απάντηση.
— 'Αντόλφο, απάντησέ μου, άκουσέ με!

Μιά πιστολιά έφτασε ξαφνικά στ' αúτία της! Κι' έμπηξε μιά τρομερή κραυγή:
— Βοήθεια! Βοήθεια! 'Ο γιυός μου σκοτώθηκε!

Οι υπηρέτες τρέσανε, αναστατωμένοι απ' τις φωνές εκείνες και την πιστολιά. Βρήκαν την κυρία τους να κλαίει με άπελπισμένους λυγμούς και να προσπαθεί του λακού να σπάση την πόρτα.

— 'Αντόλφο!... 'Αντόλφο!... 'Ω, συμφορά μου! Δέ θα προλάβουμε πιά να τον σώσουμε!

Μέ τις ενωμένες προσπάθειες τών άλλων, ή κλειδαριά τινάχτηκε απ' τη θέσι της κι' ή πόρτα άνοιξε, διάπλατα.

Ο 'Αντόλφο ήταν σωρισμένος πάνω στο χαλί και κρατούσε άκόμα το ρεβόλβερ στο δεξί του χέρι. Δέν έδινε σημεία ζωής.

Η Ροσάνα ρίχτηκε πάνω του σαν τρελλή, φωνάζοντάς τον με τ' όνομά του.

Ακούμπησε το χέρι της στην καρδιά του και την αίσθανήκε να χτυπάει άκόμα. Πετώχτηκε άμέσως άπάνω, έμψυχωμένη.

— Γρήγορα, τρέχτε να φέρετε ένα γιατρό! διάταξε. Ζή, ζή άκόμα... θα σωθί!

Η σφαίρα είχε σπάσει δυο πλευρά του νέου, εύτυχως όμως δέν είχε θίξει κανένα ζωτικό όργανο.

Ο γιατρός την έβγαλε εύκολα. 'Αλλ' έπειτα ό νέος παρουσίασε δυνατό πυρετό, που τον ανησύχησε πολύ.

Όταν ξανάνοιξε τὰ μάτια του, ό 'Αντόλφο άναγνώρισε τη μητέρα του κι' έκαμε μιά κίνηση, σαν νάθελε να τη διώξη. Δέν την κατάλαβε όμως κανείς άλλος απ' την ίδια.

Αλλωστε, άμέσως κατόπιν, ό 'Αντόλφο έχασε πάλι τις αισθήσεις του.

Ο Βούλφ είδοποιήθηκε κι' έτρεξε κοντά στο κρεβάτι του γιυού του.

Ποτέ δέν του είχε δείξει πολλή τρυφερότητα, γιατί δέν είχε θελήσει ό νέος ν' ακολουθήση το δικό του επάγγελμα. Δέν του φερνότανε ποτέ διαχυτικά.

Όστόσο, δέν ύποπτευότανε καθόλου τους δεσμούς του αίματος, που μπορούσε να υπάρχουν μεταξύ του 'Αντόλφο και του κομητός Φόλκο. Καί, μολονότι μιά μέρα, πρό πολλών ετών, είχε αντίληφθί από ώρισμένες ένδειξεις ότι άνάμεσα στη γυναίκα του και στο Φόλκο δέν υπήρχε μονάχα μιά άπλη φιλία, δέ μίλησε καθόλου γι' αυτό. Πίστεψε δέ άσφότερα πως θα είχε γελαστή, μιά και δέν είχε καμμία άπόδειξι της άπιστίας της γυναίκας του.

Γιατί ήταν απ' τους τυπους έκείνους που, άκόμα κι' όταν τους σπαράζει ή ύποψια, ξέρουν να κρύβουν απ' τον κόσμο τις πληγές της καρδιάς τους.

Βέβαια, έπρεπε να ξέρη καλά πως ή Ροσάνα δέν ήταν ή γυναίκα που είχε άνειρευτή. Μά ίσως, ενώ την περιφρονούσε στα άόψη της ψυχής του, δέ μπορούσε να μη την ευγνωμονή γιατί ήξερε να επιβάλλεται στην κοινωνία, πού τη θεωρούσε σαν μιά άψογη σύζυγο, και πρότυπο μητέρας, χωρίς να τολμήση ποτέ να την θίξη ή άκατολογία.

Δέν υπήρξε λοιπόν — φαινομενικά τουλάχιστον — καμμία δια-

φωνία άνάμεσα στους δυο συζύγους.

Ο Βούλφ δέν ήξερε πως να εξηγήση την άσπείρα αυτοκτονίας του γιυού του. Ρώτησε τη γυναίκα του τί άκριδώς είχε συμβή. Κι' ή Ροσάνα του απάντησε πως δέν ήξερε περισσότερα απ' αυτόν, πως μόλις είχε γυρίσει στο σπίτι από μερικές έπισκοπήσεις της κι' ήθελε να προειδοποιήση το γιυό του ότι θα πήγαιναν το δρόμο μαζί στο σπίτι τών Πιέτρα.

Φτάνοντας όμως στο κατώφλι της κάμαράς του, άκουσε την πιστολιά.

Καθώς δέ το υπηρετικό προσωπικό δέ μπορούσε να δώση άλλες εξηγήσεις, γιατί δέν είχε παρευρεθί στη συνομιλία μητέρας και γιυού, πίστεψε ό Βούλφ πως δέν επρόκειτο για άπώπεια αυτοκτονίας, αλλά για άτύχημα. Με το ίδιο πνεύμα έγραψε κι' ό γιατρός την έκθεσί του.

Η Ροσάνα έγκαταστάθηκε δίπλα στο κρεβάτι του γιυού της,

δηλώνοντας πως αυτή μονάχα θα την περιποιότανε, κι' επιμένοντας να μη μπη κανείς άλλος στην κάμαρα.

Ακόμα κι' ό ίδιος ό Βούλφ κατ'αφερέ να περάση μέσα για λίγα λεπτά μονάχα. 'Αλλ' ό 'Αντόλφο δέν τόν άναγνώρισε. Είχε πυρετό και παραμυλητό.

Ο Βούλφ έννοιωσε ν' ανεβαίνουν δάκρυα στα μάτια του. Του φάνηκε πως ποτέ δέν είχε αγαπήσει τόσο αυτό το παιδί, όσο τη στιγμή εκείνη. Έσκυψε να τον φιλήση, κι' ό 'Αντόλφο τραύλισε μερικές συγκεχυμένες λέξεις.

Η Ροσάνα καθότανε στα καρφιά... Θάθελε να φύγη ό άντρας πιά. Φοδόνταν μήπως ό 'Αντόλφο, πάλιν στο παραμυλητό του, φανερώνη το μυστικό!...

— 'Ο γιατρός σύστησε να μην κάνουμε τον παραμικρό θόρυβο, είπε σιγά.

— Θα μείνω εδώ, κοντά σου, όλη τη νύχτα, της ψιθύρισε ό Βούλφ.

— 'Οχι, όχι! Έσύ έχεις ά-

νάγκη να ξεκουραστώ, γιά να κутτάξεις άφριο τις δουλειές του. Είμαι άρκετή έγώ μονάχα.

Η Ροσάνα μίλουσε μ' ένα ταπεινό και θλιμένο τόνο, που δέν τόν είχε ποτέ ξανακούσει ό άντρας της — κι' αυτό τόν συγκίνησε άκόμα πιά πολύ.

Υποχωρώντας στην έπιμονή της, θήκε απ' το δωμάτιο. Έπειτα από ένα λεπτό, ό 'Αντόλφο τραύλισε:

— Δέν είναι πατέρας μου, αυτός... Τό ξέρω... Είναι ό κόμης!...

Η ένοχη μητέρα του έπεσε τότε γονατιστή, έκρυψε το πρόσωπό της στα χέρια της κι' έβγαλε τά κλάματα.

— Θεέ μου, ψιθύρισε, κάνε να μη το μάθω ποτέ ό άντρας μου... 'Αλλιώς είμαι χαμένη! Θα με σκοτώση!...

ΣΤ'.

Ο Πιέτρα δοκίμασε ένα δυνατό κλονισμό, όταν του άναγγέλλανε το Μπέρτο Τομίν. Εύτυχώς, ό γιυός του βρισκόταν έξω κι' ή Τίνα μελετούσε στο δωμάτιό του. Έτσι, ό 'Ορέστης μπόρεσε να άδηγήση τόν έπισκέπτη στο διαμέρισμά του, χωρίς να τόν δι' άλλος απ' τόν Τόμ.

Δέν άναγνώρισε στην άρχή τόν παλιό του φίλο. Τά χρόνια, το ντύσιμο, ή μεταβολή της καταστάσεώς του, είχαν αλλάξει την εμφάνισί του, έτσι πού ή άσχημία του δέν ήταν πιά, σαν άλλοτε, άποκρουστική κι' άξέχαστη. Είχε κάνει έξ' άλλου μιά έγχείρησι στο δεξιό μάτι, που είχε φέρε στην κανονική της θέσι την κόρη.

Βέβαια, δέ μπορούσε να θεωρηθί όμορφος άντρας. 'Αλλ' ή καλώςήν που καθρεφτιζότανε στο πρόσωπό του, κι' ή ειλκρίνεια της ματιάς του προκαλούσαν την ένστικτική συμπάθεια. Καί το πένθιμο ντύσιμό του τούδινε μιά ξεχωριστή άξιοπρέπεια.

Μέ κутτάξεις έκπληκτος, έίπε στόν 'Ορέστη δίνοντάς του το χέρι. Δέ σου φαίνονται λοιπόν πιά ό ίδιος;

— Τ' όμολογώ! απάντησε έκείνος. "Αν δέν άκούγα τη φωνή σου, θ' άμφέβαλα γιά την ταυτότητά σου... Μά γιατί δέ μούγραφες πως θάρχόταν στο Ταυρίνο;

— Δέν το είχα ύπ' όψι μου. Μ' έβαλε όμως να της τό ύποσχεθώ ή μητέρα μου, πριν πεθάνη.

— Πώς! Πέθανε λοιπόν ή μητέρα σου;

— Υπήρχε τόσο ειλκρινής τόνος συμμόνιας στην έρώτησή του 'Ορέστη, ώστε ό Μπέρτο συγκινήθηκε.

— Ναί, απάντησε πνιγμένα. Καί πόνεσα πολύ πού την έχασα. Ξέρεις πόσο τη λάτρευα! Μά κι' εκείνη δέ ζούσε παρά γιά μένα... Ζήτησε ή καυμένη να τη θάψουμε στο Ταυρίνο, κι' έπρεπε να συμφορωθώ μ' αυτή την τελευταία έπιθυμία της.

— Τώρα έχω να εκπληρώσω μιά άποστολή, γιά τη σωτηρία της ψυχής της και γιά να βρή γαλήνη στόν τάφο της. Έχω να σου πώ πολλά, 'Ορέστη... πράγματα κρυφά και σπουδαίοντα.

Ο Πιέτρα καθόταν στα καρφιά, φοδόνταν μήπως εμφανισθί από στιγμή σε στιγμή ή κόρη του.

— Άκουσέ με, είτε με παραχή. Δέν είναι τώρα κατάλληλη ώρα γιά ιδιαίτερες συζητήσεις, ιατί μπορεί να μάς διακόψουνε... — Ποιός; Τά παιδιά σου; "Αν ήξερες πόσο έπιθυμώ να τὰ ξαναζώ! Μού θυμίζονε εκείνο τόν άγγελό, τη μητέρα τους!

— 'Ο 'Ορέστης άνασκήριτσε. — Θα τὰ ξαναδής αύριο, απάντησε. Άκουσε τί σου προτείνω γιά σήμερα: Θα είδοποιήσω τά

παιδιά μου πως ήθε ξνας φίλος μου απ' το Λονδίνο και πως θα περάσω τη βραδυά έξω, μαζί του, επομένως να μη με περιμένουνε γιά φαγητό. Θα φάμε λοιπόν οι δυο μας στο ρεστωράν, έπειτα όμως θα ξαναγυρίσουμε εδώ, στο διαμέρισμά μου, περνώντας από μιά ιδιαίτερη σκάλα πού τη χρησιμοποιά έγώ μονάχα. Έτσι, θα μείνουμε μόνοι, χωρίς κίνδυνο να μάς ένοχλήση ή να μάς άκούση κανείς, γιάτί οι υπηρέτες βρίσκονται εκείνη την ώρα στις κάμαρές τους και τά παιδιά μου έχουν πλავιάσει.

— Συμφωνώ, φίλε μου.

Κι' έτσι τώρα ό Πιέτρα κι' ό φίλος του βρίσκονταν στο γραφείο του πρώτου, άργά τη νύχτα, κουβεντιάζοντας κρυφά, ενώ ή Τίνα κι' ό Τζιοβάνι τ' άκούσαν όλα απ' το διπλανό δωμάτιο.

— Η μητέρα μου σ' αγαπούσε σαν παιδί της κι' ήθελε να σε σώσει με κάθε τρόπο, έλεγε ό Μπέρτο.

— Να με σώση; 'Από τί;

— Η φωνή του Πιέτρα είχε ένα τραχύ τόνο.

— Ακολουθήσαν μερικές στιγμές σιωπής. 'Υστερα ό Μπέρτο έίπε:

— "Ήξερες τόν 'Αντόλφο Ροντάν, τόν πρώτο διευθυντή του ξενοδοχείου τών Μπουρλετ, πού τόν διαδέχθηκες έσύ;

— Ναί, τόν ήξερα... Μόλις όμως πού θυμάμαι τη ψυσιονωμία του... "Αλλωστε, δέν είχε μείνει παρά λίγες μέρες άκόμα στο ξενοδοχείο, λέγοντας πως θα πήγαινε ύστερα να έγκατασταθί στην 'Ιταλία.

— 'Οχι, έμεινε στο Λονδίνο, έίπε ό Μπέρτο. Είχε αγοράσει έξω απ' την πόλι, μιά χαριτωμένη διλλίτσια κι' είχε εγκατασταθί εκεί με μιά νεαρή προστατευομένη του, πού την παντρεύτηκε τόν ίδιο χρόνο.

— Δέν είχε άλλους φίλους από μάς κι' έτρεφε ένα είδος σεβασμού γιά τη μητέρα μου. Της ζήτησε να βαφτίση το πρώτο του παιδί και τη συμβουλευότανε σε κάθε περίπτωσι.

— Τόν θεωρούσαμε εύτυχισμένο... και ήταν πραγματικά, όσο ζούσαν ή γυναίκα του και τά δυο τόν άγόρια. Άργότερα όμως τούς έχασε όλους, και τότε έίπε:

— Δέν υπήρχε εύτυχία γιά μένα! 'Ο Θεός δέ με συγχωρεί!

— Γιατί; ρώτησε ό 'Ορέστης άνασκήριττας. Τί είχε κάνει, πού δέν τού το συγχωρούσε ό Θεός; 'Ο Μπέρτο τόν κутτάξε παράξενα κι' απάντησε:

— "Ως τότε, δέν ξέραμε τίποτα, έγώ κι' ή κόρη μου. 'Όμολογώ όμως πως μού είχαν γεννηθί κάποιες ύποψιες γιά σένα. Τά χρόνια πέρασαν.

— Μιά μέρα, ό 'Ανσέλμο παράγγειλε στη μητέρα μου πως ήταν βαρεία άρρωστος και πως την παρακαλούσε να πάη να τόν βρή, στο σπίτι του. Έκείνη πήγε,

πραγματικά. Όταν ξαναγύρισε, τρώμαξα απ' την έκφρασί της... — Τί έχεις; τη ρώτησα. Είπ' άσχημα ό 'Ανσέλμο; Μήπως... πέθανε;

— Μακάρι να τόν είχε πάρει ό Θεός, μού απάντησε κουνώντας το κεφάλι της. Δέ θα ύπόφερε πιά έτσι, ό δύστυχος... "Ω, αν ήξερες... θ' άφινες άμέσως αυτό το καταραμένο ξενοδοχείο... το ξενοδοχείο τού έγκλήματος!

— Μά τί είν' αυτά πού λές, μητέρα; φώναξε.

— Όστόσο, είχε έρθει στο μυαλό μου εκείνο το περίφημο ύπόγειο πού άνακαλύψες και πού έχτισαν την είσοδό του...

— 'Ο 'Ορέστης έννοιωσε να τού άνεβαίνει το αίμα στο κεφάλι.

— Τί της είχε πη λοιπόν αυτός; ρώτησε.

— Κάτι τερατώδες, φοιχτό... πού πρέπει να τό ξέρης και σύ, όπως κι' ό Ροντάν, γιάτί ήσουν έν γνώσει τών μυστικών αυτού του καταραμένου άντρούγνου!

— Ο Πιέτρα είχε ξαναβρή στο μεταξύ την ψυχραιμία του. Τά μάτια του φαίνονταν ν' άψήφουν το φίλο του.

— Δέ σε καταλαβαίνω, άπάντησε. Θα σου έχη ταραξεί τά λογικά, φαίνεται, ό θάνατος της μητέρας σου.

— Κάθε άλλο. 'Ορέστη! δήλωσε ό Μπέρτο. Είναι περιττό ν' άρνιέσαι. Έχω στα χέρια μου τόν κατάλογο όλων εκείνων τών ψυστυχιμένων πού εξαφανίστατε, έσύ κι' οι Μπουρλετ, γιά να τούς ληστήμετε. Έχω επίσης την έγγραφη όμολογία τού Ροντάν. Έπειδή όμως φαίνεται να μη με πιστεύεις, να τὰ αντίγραφα τών γραμμάτων τού Ροντάν και της μητέρας μου. Τά πρωτότυπα τὰ έχω καταθέσει σ' ένα συμβολαιογράφο, μαζί με τη διαθήκη μου και με κάτι άλλα χαρτιά, με την έντολή να παραδοθούν σ' ένα ώρισμένο πρόσωπο, σε περίπτωση ξαφνικού θανάτου μου.

— 'Ο 'Ορέστης, κατάχλωμος, πήρε τά δυο γράμματα κι' άρχισε να τὰ διαβάξη.

Γιά μερικά λεπτά, άπλώθηκε βαρεία σιωπή μέσα στο γραφείο.

— 'Ο Τζοβάνι κι' ή Τίνα κρατιόντουσαν σφιχτά απ' το χέρι κι' άνάσαιναν με κόπο. Τους φαίνονταν πως βρίσκονταν σε έφιάλη... Ποιοί ήταν εκείνοι πού είχε εξαφανίσει ό πατέρας τους, μαζί με το ζεύγος Μπουρλετ, γιά να τούς ληστήση;... Κλέφτες ό πατέρας τους, δολοφόνοι;... 'Οχι, όχι, άδύνατο! Βλέπανε ένα φοιχτό όνειρο...

— Η φωνή του 'Ορέστη διέκοψε ξαφνικά την άνυπόφορη εκείνη σιωπή.

— 'Α, ώστε πρέπει να έπιστοέω στη χίρα Ραβαλιάνο τά πλούτη πού άνήκουν στα παιδιά μου; πρόφερε, μ' ένα τόνο πού έκανε ν' άνατριχιάσουν τά δυο άδέρφια κι' ό Μπέρτο. Πρέπει να φανερώσω στην ψευτοκόμησσα ποιά είναι ή Λιλίνα; 'Οχι, μην τό έπείζης!

— Βλέπεις ότι, μαζί σου, πετάω τη μάσκα πού με βαρύνει, τη μάσκα πού σκεπάζει τόσα χρόνια το πρόσωπό μου, κρύβοντας τη βασανισμένη, την αγίατρεπτα πλεγμένη ψυχή μου!

— Τά μάτια του πετούσαν φωτίες. — 'Ο Ροντάν όμολόγησε, γιάτί τόν πνίγανε οι τύψεις, πρόσθεσε. Μά έγώ δέν έχω τύψεις. Εκείνο πού έκανα άλλοτε, θα τό ξανάκανα και τώρα, αν χρειαζότανε!

— Δυστυχισμένο! φώναξε ό Μπέρτο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η σύζυγός σου.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΑΥΤΑ ΤΑ 5 ΣΗΜΕΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΣΑΣ

Μέ αυτές τις δυο Κρέμες ΤΟΚΑΛΟΝ δά δώστε στην έπίδερμίδα σας ότι της χρειάζεται γιά νά μείνι πάντοτε όμορφή και νεανική.

Η ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ (νυκτός) περιέχει ΜΠΙΟΞΕΛ. Είναι ένα πολύτιμο στοιχείο άνανεώσεως του δέρματος πού ζωογονεί και ξαναδίνει στην έπίδερμίδα νεανική ώμορφιά, φρεσκάδα και όψη βελουδένια.

ΚΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΑΥΤΗ ΤΗ ΜΕΘΟΔΟ ΓΙΑ ΝΑ ΦΑΙΝΕΣΘΕ ΠΙΟ ΩΡΑΙΑ

Γιατί ήταν απ' τους τυπους εκείνους που, ακόμα κι' όταν τους σπαράζει ή ύποψια, ξέρουν να κρύβουν απ' τον κόσμο τις πληγές της καρδιάς τους.

Βέβαια, έπρεπε να ξέρη καλά πως ή Ροσάνα δέν ήταν ή γυναίκα που είχε άνειρευτή. Μά ίσως, ενώ την περιφρονούσε στα άόψη της ψυχής του, δέ μπορούσε να μη την ευγνωμονή γιατί ήξερε να επιβάλλεται στην κοινωνία, πού τη θεωρούσε σαν μιά άψογη σύζυγο, και πρότυπο μητέρας, χωρίς να τολμήση ποτέ να την θίξη ή άκατολογία.

Δέν υπήρξε λοιπόν — φαινομενικά τουλάχιστον — καμμία δια-

φωνία άνάμεσα στους δυο συζύγους.

Ο Βούλφ δέν ήξερε πως να εξηγήση την άσπείρα αυτοκτονίας του γιυού του. Ρώτησε τη γυναίκα του τί άκριδώς είχε συμβή. Κι' ή Ροσάνα του απάντησε πως δέν ήξερε περισσότερα απ' αυτόν, πως μόλις είχε γυρίσει στο σπίτι από μερικές έπισκοπήσεις της κι' ήθελε να προειδοποιήση το γιυό του ότι θα πήγαιναν το δρόμο μαζί στο σπίτι τών Πιέτρα.

Φτάνοντας όμως στο κατώφλι της κάμαράς του, άκουσε την πιστολιά.

Καθώς δέ το υπηρετικό προσωπικό δέ μπορούσε να δώση άλλες εξηγήσεις, γιατί δέν είχε παρευρεθί στη συνομιλία μητέρας και γιυού, πίστεψε ό Βούλφ πως δέν επρόκειτο για άπώπεια αυτοκτονίας, αλλά για άτύχημα. Με το ίδιο πνεύμα έγραψε κι' ό γιατρός την έκθεσί του.

Η Ροσάνα έγκαταστάθηκε δίπλα στο κρεβάτι του γιυού της,

δηλώνοντας πως αυτή μονάχα θα την περιποιότανε, κι' επιμένοντας να μη μπη κανείς άλλος στην κάμαρα.

Ακόμα κι' ό ίδιος ό Βούλφ κατ'αφερέ να περάση μέσα για λίγα λεπτά μονάχα. 'Αλλ' ό 'Αντόλφο δέν τόν άναγνώρισε. Είχε πυρετό και παραμυλητό.

Ο Βούλφ έννοιωσε ν' ανεβαίνουν δάκρυα στα μάτια του. Του φάνηκε πως ποτέ δέν είχε αγαπήσει τόσο αυτό το παιδί, όσο τη στιγμή εκείνη. Έσκυψε να τον φιλήση, κι' ό 'Αντόλφο τραύλισε μερικές συγκεχυμένες λέξεις.

Η Ροσάνα καθότανε στα καρφιά... Θάθελε να φύγη ό άντρας πιά. Φοδόνταν μήπως ό 'Αντόλφο, πάλιν στο παραμυλητό του, φανερώνη το μυστικό!...

— 'Ο γιατρός σύστησε να μην κάνουμε τον παραμικρό θόρυβο, είπε σιγά.

— Θα μείνω εδώ, κοντά σου, όλη τη νύχτα, της ψιθύρισε ό Βούλφ.

— 'Οχι, όχι! Έσύ έχεις ά-

νάγκη να ξεκουραστώ, γιά να κутτάξεις άφριο τις δουλειές του. Είμαι άρκετή έγώ μονάχα.

Η Ροσάνα μίλουσε μ' ένα ταπεινό και θλιμένο τόνο, που δέν τόν είχε ποτέ ξανακούσει ό άντρας της — κι' αυτό τόν συγκίνησε άκόμα πιά πολύ.

Υποχωρώντας στην έπιμονή της, θήκε απ' το δωμάτιο. Έπειτα από ένα λεπτό, ό 'Αντόλφο τραύλισε:

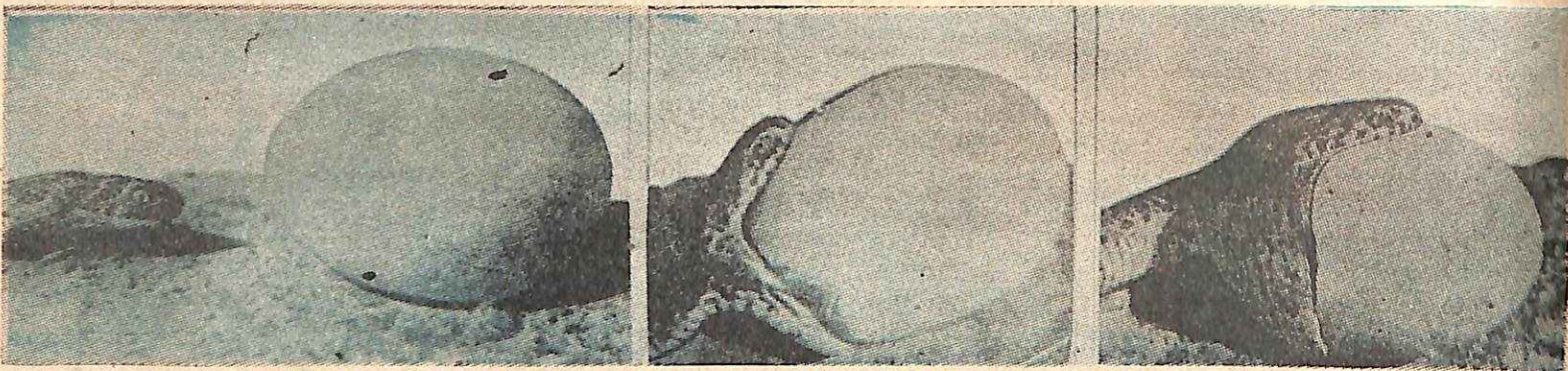
— Δέν είναι πατέρας μου, αυτός... Τό ξέρω... Είναι ό κόμης!...

Η ένοχη μητέρα του έπεσε τότε γονατιστή, έκρυψε το πρόσωπό της στα χέρια της κι' έβγαλε τά κλάματα.

— Θεέ μου, ψιθύρισε, κάνε να μη το μάθω ποτέ ό άντρας μου... 'Αλλιώς είμαι χαμένη! Θα με σκοτώση!...

ΕΠΙΠΛΑ
Γ. ΚΕΖΙΡΗ
ΕΚΘΕΣΕΙΣ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 72 ΤΗΛ. 525.638
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 75 ΒΕΡΑΝΣΕΡΟΥ 57
ΦΙΛΑΕΛΛΗΝΩΝ 23 ΤΗΛ 36.935
ΦΙΛΑΕΛΛΗΝΩΝ 8 ΨΥΛΛΑ 2 ΤΗΛ 32.916
ΜΕΓΑΛΛΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ
ΠΛΗΡΩΜΗΣ

Είσθε περιπονημένος
από την
κορυφή
ως.....
...τά ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ
αν τὰ
γυαλίζετε
μέ
Κάμελ
ΚΑΛΟΓΥΛΙΣΜΕΝΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Ένας μικρός κροταλίας προσπαθεί να καταπιεί ένα αβγό. Κυττάξετε πώς τα καταφέρνει.

Σ' ΑΠΟΣΤΑΣΙ 9 περίπου χιλιόμετρων από το Σάο Πάολο, βρίσκεται ένα από τα πιο περιέργως ιδιόμορτα, που υπάρχουν στον κόσμο. Είναι ο κήπος των φιδιών του Μπουτάνταν.

Η Βραζιλία είναι, ως γνωστόν, ο παράδεισος των φιδιών. Τα κυριότερα από τα είδη που ζουν εκεί, είναι ο κροταλίας, ο πυθων, ο βόθρων, ο βόας και η αμπίβιος.

αυτό συγκατατίθεται και πάλιν από τη διόγκωσή και σχηματίζει έναν καινούργιο σωληνίσκο. Το ίδιο γίνεται σε κάθε καινούργια αλλαγή δερματος. Δεδομένου, λοιπόν, ότι τα φιδία αλλάζουν κάθε χρόνο δέρμα, ο αριθμός αυτών των κροταλιδιών σωληνίσκων δείχνει την ηλικία του έρπετος.

Συμβαίνει, όμως, κάποτε να μωρέσει ο κροταλίας ν' αποβάλει κά λόγια για την αναζόντα. Το φίδι αυτό είναι από τα μεγαλύτερα του κόσμου. Το μήκος του φτάνει τα δέκα μέτρα. Είναι ο βόας των ποταμών και των λιμνών της Βραζιλίας. Η αναζόντα δεν ανήκει στην κατηγορία των δηλητηριωδών φιδιών. Έκείνο που την κάνει τρομερή, είναι η καταπληκτική δύναμή της. Μπορεί να σκοτώσει, σφίγγοντάς τα, και τα

ΚΥΝΗΓΙΟΝΤΑΣ ΘΗΡΙΑ

παράλληλός του, ή τρομερή ανακόντα. Όλα αυτά τα είδη και πολλά άλλα, ζουν ελεύθερα μέσα στον κήπο του Μπουτάνταν, απ' όπου τους είναι αδύνατο να φύγουν, γιατί, για να το κατορθώσουν, πρέπει να περάσουν πάνω από τους κτάπτες των καρφιών, που βρίσκονται κοντά στον εξωτερικό περίβολο. Τα καρφία αυτά τους ξεσχίζουν το σώμα και τα εμποδίζουν να προχωρήσουν.

Μέσα στον κήπο αυτό οι επιστήμονες μελετούν τη ζωή και τη ήθη των φιδιών. Παίρνουν, εξ άλλου, το δηλητήριο από τα δηλητηριώδη ανάμεσα σ' αυτά και παρασκευάζουν αντίδοτα, που έχουν σωσει ως σήμερα αναριθμητές ανθρώπινες υπάρξεις.

Δεν είχα συγκεκομμένη παραγγελία για τον κήπο των φιδιών του Μπουτάνταν. Άλλ' ήξερα, ότι κάθε προσφορά μου, θα ήταν ευπρόσδεκτη. Από τ' άλλο μέρος, οι αφηγήσεις των ιθαγενών μου έδωσαν την ιδέα να δοκιμάσω την τύχη μου μ' αυτά τα έρπετα.

Άλλά, προσηγομμένος, πρέπει να σας κάμω τη γνωριμία τους.

ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΚΡΟΤΑΛΙΑ

Ο κροταλίας της Βραζιλίας είναι γνωστός με το όνομα «δουρισός». Το όνομά του οφείλεται στο ότι, καθώς σέρνεται πάνω στο έδαφος, κάνει έναν ισχυρό κρότο, όπως της ροζάνας. Αυτός ο κρότος παράγεται από ειδικό όργανο, που καλείται κροτάλιον και που βρίσκεται στην άκρη της ουράς. Αποτελείται από μία σειρά κερατινών σωληνίσκων, που ο σχηματισμός τους είναι πολύ περίεργος. Τα φιδία, ως γνωστόν, αλλάζουν κάθε χρόνο το δέρμα τους. Ο κροταλίας, όμως, έχει στην άκρη της ουράς του μία διόγκωση, που εμποδίζει το δέρμα του να βγεί ολόκληρο. Ένα κομμάτι παραμένει γύρω σ' αυτήν. Αυτό το κομμάτι συστέφεται σε σωληνίσκος και με τον καιρό σκληρύνεται, όπως ένα κέρατο. Κατά τη δεύτερη αλλαγή του δερματος, ένα κομμάτι απ'

ολόκληρο το δέρμα του. Έτσι, ο ολόκληρος γίγας τον οποίο μιλήσαμε, δεν ανταποκρίνεται πάντοτε στην πραγματικότητα.

Το δηλητήριο του κροταλίας είναι από τα πιο δραστικά. Περιλαμβάνει μεγάλη ποσότητα νευροτοξίνης, που προκαλεί παραλυτικά φαινόμενα. Το δηλητήριο ετενεργεί άσχημα στη γλώσσα, που προήσκει, και διαταράσσει την όραση και τις άλλες αισθήσεις. Η επίδραση του επεκτείνεται κατόπιν στον προμήκη μυελό και ο θάνατος επέρχεται από ασφυξία, μέσα σε δέκα λεπτά. Σε μερικές περιπτώσεις, όμως, το μαρτύριο του ανθρώπου, που έδηχθη από τον κροταλίας, παρατείνεται επί αρκετές ώρες και κάποτε επί ολόκληρο εξοστειτόχρονο. Ως σήμερα, δεν κατορθώθηκε ν' ανευρεθεί κανένα αποτελεσματικό αντίδοτο κατά του δηλητηρίου αυτού.

Ο ΒΟΘΡΩΝ ΚΑΙ Η ΑΝΑΚΟΝΤΑ

Ο βόθρων, εξ άλλου, που καλείται και τριγωνοκέφαλος, γιατί έχει τριγωνικό κεφάλι, συγγενεύει με τον κροταλίας. Λέει, όμως, από την ουρά του το κροτάλι και γι' αυτό, όταν σέρνεται στο έδαφος, δεν προκαλεί κανένα θόρυβο. Απεκλήθη έτσι γιατί έχει δύο μικρά βοθρία (στοιότρες) ανάμεσα στα μάτια. Στο επάνω σαγόνι του αντηρώνουν δύο δόντια, σαν ακίστρα, που είναι στο εσωτερικό τους κοίλα. Απ' αυτά περνάει το δηλητήριο, που με το δάγκωμα διχετεύεται στο σώμα των θημάτων του. Το δηλητήριο αυτό προσβάλλει το συμπαθητικό σύστημα και προκαλεί αιμορραγίες των τριχοειδών αγγείων, με ταυτόχρονα συμφορητικά φαινόμενα στο ήπατος, των νεφρών και του έγκεφαλου, από τα οποία επέρχεται ο θάνατος. Τελευταία παρασκευάστηκαν ειδικός όρος, που έχει θεραπευτική και προληπτική επίδραση.

Δε θα μιλήσω για το βόα και τον πυθωνα, που είναι άρετα γνωστοί. Πρέπει, όμως, να πω μερι-

μεγαλύτερα ζώα. Η μεγάλη προτιμήσι της, όμως, είναι οι καΐμων (είδος αλιγκαθάρων), που τους σκοτώνει μ' αυτό τον τρόπο και κατόπιν τους καταβροχθίζει. Η αναζόντα, κρύβεται συνήθως μέσα στο νερό και αφήνει έξω απ' αυτό μόνον το κεφάλι της. Όταν ένα ζώο πλησιάσει στην όχθη, τιναάζεται άμεσως με όρμη κι' αν μόνον είναι μικρό, το καταπίνει αμέσως, αν δε είναι μεγάλο, κοιλοποιείται με καταπληκτική ταχύτητα γύρω στο σώμα του και προκαλεί το θάνατό του από ασφυξία. Άλλά κατόπιν δε μπορεί να κάνει τίποτ' άλλο, από το να το καταπιεί. Γιατί τα φιδία δε μασιούν την τροφή τους, ούτε μπορούν να την κομματιάσουν. Αν υποθέσουμε, ότι μία αναζόντα ζούσε στην Αφρική ή την Ασία, είναι πολύ πιθανόν, ότι δε θα επέτρετο εναντίον μεγάλων ζώων, όπως είναι ο έλεφας ή ο ιπποπόταμος, γιατί δε θα ήξερε κατόπιν τί να τα κάνει.

Άλλ' είναι, στ' αλήθεια, πολύ περίεργο το πως τα φιδία κατορθώνουν να καταπίνουν ολόκληρη την τροφή τους, χωρίς να την κομματιάσουν και να τη μασάνε. Αυτό οφείλεται στην ιδιότητα που έχει ο οισοφάγος τους να εφύονται υπέρμετρα, σε να ήταν από λάστιχο.

Άλλ' η χώνευση της τροφής δε γίνεται με την ίδια ευκολία. Κι' όταν πρόκειται για μεγάλα ζώα, απαιτούνται ημέρες. Στο μεταξύ, όμως, το ζώο, που βρίσκεται μέσα στον πεπτικό σωλήνα του έρπετος, παθαίνει σήψη.

Γι' αυτό, όλα τα μεγάλα φιδία αναδίδουν ανυπόφορη δυσοσμία. Απ' αυτή η δυσοσμία, όμως, έχει ένα καλό. Προδίδει την παρουσία τους κι' έτσι τα ζώα που θα μπορούσαν να κινδυνεύουν απ' αυτά, έχουν τον καιρό να φύγουν.

Μου έτυχε κάποτε, στην Αφρική, ενώ παραμόνευα κοντά στην όχθη ενός ποταμού, να δω ένα ολόκληρο κοπάδι από αντιλόπες να

φεύγουν σάν τρελλές. Τπέθεσα, στην άκρη, ότι η τύχη με είχε ευνοήσει κι' ότι μου είχε στείλει κάποιο λιοντάρι. Άλλ' ο βασιλεύς της ζούγκλας κάνει συνήθως γνωστή την παρουσία του με τον τρομερό βουχνητό του. Κι' ωστόσο, δεν είχα ακούσει τίποτα... Σε λίγο, όμως, κατάλαβα ποιός ήταν ο τρομερός έχθρος, που είχε κρυμεί τις αντιλόπες να φύγουν. Έπρό-

κειτο για ένα βόα, μήκους οκτώ περίπου μέτρων, που είχε ξεπροβάλλει ανάμεσα από τους θάμνους. Οι αντιλόπες, βρίσκονταν στον «αέρα» του κι' η τρομερή δυσοσμία, που έβγαλε από το μεγάλο έρπετο, τις είχε κάνει να καταλάβουν την παρουσία του επικίνδυνου έχθρου.

Όσο διαρκεί η χώνευση, το φίδι βρίσκεται σε κατάσταση ληθάργου. Μπορεί κανείς να το πλησιάσει τότε και να το πιάσει, χωρίς να είναι σε θέση να φέρει την παραιτική αντίσταση.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΒΟΑ

Το πράγμα αυτό ισχύει περισσότερο για το βόα, που κάνει τρείς ή τέσσερες ημέρες για να χωνέψει ένα έλαφι.

Δεν πρέπει, ωστόσο, να νομίζετε πως το κυνήγι αυτού του έρπετος είναι εύκολο και ασκίνδυνο. Αν δεν προσέξει κανείς, μπορεί να βρεθεί αντιμέτωπος σ' αυτόν και τότε, δυστυχώς, δεν υπάρχει σωτηρία. Γιατί ο βόας τυλίγεται με καταπληκτική ταχύτητα γύρω στο σώμα του κυνηγού και αρχίζουν μερικά λεπτά για να του σπάσει τα κόκκαλα και να προκαλέσει το θάνατό του.

Ο κίνδυνος γίνεται ακόμη μεγαλύτερος, γιατί ο βόας αναροίχεται στα δέντρα και όρμη από κεί σά βολίδα εναντίον της λείας του.

Οι ιθαγενείς, που με συνόδευαν, ωστόσο, είχαν ανακαλύψει τη σωσία ενός βόα με τα μικρά του. Πως όμως θα κατορθώναμε να τον βγάλουμε από κεί;

Χρειάστηκε ολόκληρο στρατηγικό σχέδιο για να τον αναγκάσουμε να βγεί και να τον κλωήσουμε ν' απομακρυνθεί άσχετα, σε τρόπο, που να μη μπορού να ξαναγυρίσει.

Το δόλωμα ήταν ένα έλαφι. Τον κώμαμε τα κέρατα, για να μη υπερδυνάμει στα κλαδιά και το δέσαμε πάνω σ' ένα είδος ελκίσθρον, που δυο ιθαγενείς το τσάβουσαν με σχοινιά.

Το έλαφι αυτό έκαμε με τις φωνές του το βόα να βγεί έξω. Άλ-

λά, καθώς δομούσε πάνω στη λεία του, το έλαφι άρχισε να φεύγει.

Αυτό το παιχνίδι συνεχίστηκε κάμποσα λεπτά. Οι ιθαγενείς καταφέρναν ν' απομακρύνουν το έλαφι, κάθε φορά που πλησίαζε ο βόας.

Τους έδωσα έντολή, τέλος, ν' αφήσουν το δυστυχημένο στην τύχη του. Τα υπόλοιπα έγιναν με καταπληκτική ταχύτητα. Ο βόας δεν έκαμε καν τον κόπο να σκοτώσει το θύμα του. Το ρούφηξε στην κυριολεξία.

Αν δεν έβλεπα αυτό το θέαμα με τα μάτια μου, θα ήταν αδύνατο να το πιστέψω. Παρακολούθησα εκατοστό με εκατοστό το γλίστρημα του ελαφιού μέσα στον οισοφάγο του βόα. Σταμάτησε, τέλος, στα μισά περίπου του κορμιού του, όπου σχημάτισε έναν πολύ μεγάλο όγκο. Για να κατέβη ως εκεί, χρειάστηκε περίπου μισητή ώρα.

Ο βόας έστεκε τώρα αλκήντος. Μόνο κάπου-κάπου κουνούσε την ουρά του.

Ο μεγάλος μας φόβος ήταν μήπως ξαναγυρίσει στη σωσία του. Καί, για ν' ασφαλιστούμε απ' αυτό τον κίνδυνο, τον βυθίσαμε σε

κρέας του, που το βόσκουν νοστωμάτο.

Άλλ' εμένα μου χρειαζόταν ένας ζωντανός κροταλίας κι' οι ιθαγενείς μου έδωσαν να καταλάβω, ότι δεν έπρεπε να υπολογίζω και πολύ στη βοήθειά τους.

Είχα δη άλλοτε τους κυνηγούς φιδιών στις 'Ινδίες, κι' αποφάσισα να μιμηθώ το παράδειγμα τους. Έκαμα, λοιπόν, το εξής: Είπα στους ιθαγενείς να μου φέρουν κάμποσα δοχεία με γάλα. Αυτό το γάλα το έζησα στο χώνη, φτιάνοντάς ένα είδος ταινίας, που είχε μήκος εκατό περίπου μέτρων. Στην άκρη της ταινίας βρίσκονταν δυο χαμηλά κλουβιά, που τα είχα κρύψει ανάμεσα στους θάμνους. Από το επάνω μέρος τους χρεμόταν μία πιστέλα με γάλα. Το φίδι, για να πιά αυτό το γάλα, έπρεπε ν' ανασκηώσει το κεφάλι του και με τον τρόπο αυτό θα κουνούσε την πιστέλα. Θα λειτούργησε τότε ο αυτόματος μηχανισμός, που θα έβλεπε την πόρτα του κλουβιού και θα φυλάκιζε το έρπετο.

Για να μη μείνει ένα μέρος του έξω, είχα φτιάξει τα κλουβιά πολύ μεγάλα κι' είχα βάσει την πιστέλα με το γάλα στο βάθος. Έ-

τσι, το φίδι, για να φτάσει ως εκεί, έπρεπε να κωθή ολόκληρο μέσα στο κλουβί.

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΛΟΥΒΙ

Οι ιθαγενείς με βοήθησαν σ' αυτές τις προετοιμασίες, αλλά διάβαζα στα μάτια τους τη συμμόνοια. Με θεωρούσαν προκαταβολικά χαμένον.

Το σχέδιό μου, ωστόσο, αποδείχτηκε αλάνθαστο.

Τα φιδία, ως γνωστόν, έχουν ιδιαίτερη προτίμηση για το γάλα. Αυτό το χυμένο γάλα δεν άργησε να φέρη το αποτέλεσμα του. Σε λίγο εμφανίστηκε ένας κροταλίας, που έκανε γνωστή την προσέγγισή του με το χαρακτηριστικό κροτάλισμά του. Από το δέντρο, που μου χρησίμευε για παρατηρητήριο τον είδα ν' ακολουθή τα ίχνη του γαλακτός, όπως ένα λαγωνικό ακολουθεί τα ίχνη ενός θηράματος. Όταν έφτασε μπροστά στα δυο κλουβιά, διάσπασε, μη ξέροντας σε ποιά απ' αυτά έπρεπε να διευθυνθεί. Έκανε, τέλος, την ελλογή του και γώθησε μέσα στο ένα απ' αυτά... Έπειτα από μία στιγμή, άκουσα έναν ξερό κρότο. Η πόρτα του κλουβιού είχε κλείσει.

Τότερα από κάμποση ώρα, εμφανίστηκαν δυο άλλα φιδία. Ήταν ένας κροταλίας και μία «λάκω», που άνηκε επίσης στην κατηγορία των δηλητηριωδών φιδιών. Τα είχα προσελκύσει κι' αυτά ή όσμη του γαλακτός.

Τα πράγματα έγιναν όπως και την πρώτη φορά. Με τη διαφορά, ότι και τα δυο φιδία μπήκαν ταυτόχρονα μέσα στο κλουβί, που

ή πόρτα του έκλεισε άμεσως.

Οι ιθαγενείς ξεθόρυφσαν και κατά τις επόμενες ημέρες με βοήθησαν να φτιάξω κι' άλλα κλουβιά. Έτσι, όταν γύρισα στο Σαν Πάολο, εκτός από το βόα και τα μικρά του, είχα μέσα σε κλουβιά 4 κροταλίες, 1 βόθρων, 3 «λάκω» και 5 ή 6 άλλα φιδία μικρότερης σημασίας. Άλλά δεν ξαναασχολήθηκα πια με το κυνήγι των φιδιών. Δεν το κούβω, ότι τα έρπετα αυτά μου προκαλούσαν μία ανατοχή σ' όλο μου το κορμί, κάθε φορά που τα έβλεπα να πλησιάζουν.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Στα δάση του Σιάμ.

CC

Η ΟΜΟΡΦΗ ΤΣΕΡΚΕΖΑ

Ο όμορφος Ήλιος Μαυρομυγιάλης είχε πάρει λάφυρο από το χερσίου του Χουρσίτ Πασά μία Τσερκέζα, εξαίσια καλλονή. Στο δρόμο άπανθήθηκε με το Γενναίο Κολοκοτρώνη, που θέλησε να του πάρη το ζωντανό λάφυρό του. Ο Μαυρομυγιάλης όμως αντιστάθηκε. Οι δυο άντρες, με γυναιά τα γιατάνια, ήταν έτοιμοι να πετοσκοπούν.

Εύτυχως, τη στιγμή εκείνη, περνούσε ο Νικηταράς. Στάθηκε, έδε τη σηνή, και σφώνασε:

— Παλληκάρια, τί είν' αυτά; Για μία γυναίκα τώρα θα σκοτωθήτε... Σταθήτε να σας λύσω εγώ τη διαφορά. Πάρετε μισή ο ένας και μισή ο άλλος...

Και, με μία σπαθιά, έκοψε στα δύο την όμορφη Τσερκέζα...

ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

νάρχη, βάζοντας μπροστά στα ρουθούνια του ένα πανί, που το βρέσαμε στο γυμνός φυτού με υπνωτικές ιδιότητες. Κι' άλλωστε, αυτή η προφύλαξη αποδείχτηκε περιττή. Γιατί ο βόας δε σάλενε πιά. Έβλεπε σε λίγο τα μάτια του και βυθίστηκε σε λήθαργο.

Δεν είχαμε πιά παύα να τον σπρώξουμε μέσα σ' ένα κλουβί από κλαδιά δένδρων, που είχαμε ετοιμάσει από πριν.

Χωρίς καμιά δυσκολία, πιάσαμε κατόπιν τα μικρά του, χρησιμοποιώντας για δόλωμα «αυρές», που τις είχαμε δεμένες από την ουρά. Ήταν δεκατέντε. Τα κλείσαμε όλα μέσα σ' ένα κάνιστρο, που το αδειάσαμε κατόπιν στο κλουβί. Είναι περιττό, βέβαια, να πω, ότι αυτά τα μικρά ήταν τελείως ασκίνδυνα.

ΤΟ ΧΥΜΕΝΟ ΓΑΛΑ

Το κυνήγι του βόα είχε ξετυλιχθεί χωρίς απόροπτα. Θα μινόταν το ίδιο, άραγε, και με τον κροταλίας;

Το δηλητηριώδες αυτό φίδι φεύγει μπροστά στον άνθρωπο, εκτός αν συμβή να το πατήσει ή να το ενοχλήσει την ώρα που παραμονεύει τη λεία του. Το αξιοσημείωτο, λοιπόν, είναι, ότι οι ιθαγενείς που άσχευον ν' αντιμετώπιζον τα θηρία της ζούγκλας, δε διαστάζουν να επιτεθούν εναντίον του κροταλίας.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε, ότι ο κροταλίας κάνει γνωστή την παρουσία του από άσχημη απόστασι. Έτσι, οι ιθαγενείς έχουν όλον τον καιρό να του στήσουν καρτέρι στο μέρος από όπου πρόκειται να περάσει. Τού συντομίζουν τότε το κεφάλι μ' ένα ροβάλο. Βάζουν κατόπιν το δέρμα του και τρώνε το

1) Φίδι με «κουνουνάκια». Είναι από τα πιο επικίνδυνα της Βραζιλίας. 2) Η τρομερή «λάκω». Προσέξτε πώς έχει φτιάξει ένα είδος φιδίσκον με το κεφάλι της. 3) Κροταλίας της Νοτίου Αμερικής.

Μαζί μ' εκείνους, που πανηγύριζαν ήταν κι' ο Νικόλαος Καντούνης, ένθουσιώδης πάντοτε σε κάθε εθνική εκδήλωση.

Ο ΠΑΠΑ - ΚΑΝΤΟΥΝΗΣ καί η Έπανόστασις

Ένας ιδιόρρυθμος Έλληνας καλλιτέχνης

ΣΤΑ 1752 γεννήθηκε στη Ζάκυνθο από ευπορή οικογένεια, ο Νικόλαος Καντούνης. Από παιδικά κρατούσε διαρκώς ένα μολύβι και σχεδίαζε πρόσωπα και ζώα. Οι τοίχοι του σπιτιού του και των γειτονικών σπιτιών, ήταν γεμάτοι από αυτοσχέδιαμάτα του, ζωγραφισμένα με κόκκινο. Τα παιδικά εκείνα ιχνογραφήματα πρόδιναν μεγάλο ταλέντο.

Μία μέρα πέρασε και τα είδε ο Ζακυνθινός σατυρικός και άγιογράφος παπά-Κοντούνης. Στάθηκε έκπληκτος και παρεκάλεσε να του στείλουν το μικρό Καντούνη στο ατελιέ του. Μα ο παπά-Κοντούνης, άνθρωπος μογθηρός, δε δέχθηκε να μάθει το μικρό παπά τα πρώτα μόνο στοιχεία της Τέχνης. Όταν είδε, ότι ο μαθητής θα ξεπεράσει με τον καιρό το δάσκαλό του, τον έδιωξε, και μάλιστα του απαγόρευσε να μπαίνει στο ατελιέ του!... Στην αρχή, ο μικρός καλλιτέχνης ήταν άπαρηγόστητος. Έπειτα όμως κατέφυγε στο άκοιλο τέχνασμα: 'Ο παπάς είχε έναν υπηρέτη πολύ λιχοβδή. Του πήγαινε, λοιπόν, μαντολάτο και άλλα γλυκίσματα κι' ο υπηρέτης, τον άφηνε να βλέπει τον άπρεπικό του όταν ζωγράφιζε, από την κλειδαρότρυπα! Έτσι ο Καντούνης εξακολούθησε να παίρνει μαθήματα «εκλεισμένων τών θυρών», χωρίς καν να το υποπτεύεται ο ζηλόφθονος ζωγράφος.

Κατά το 1786, ο Νικόλαος Καντούνης αποφάσισε να «ένδυσθ» το άγγελικό σχήμα, δηλαδή να γίνει κληρικός. Χειροτονήθηκε, λοιπόν, ιερέας και διορίστηκε εφημέριος του Ιστορικού ναού της Επαγγελιστοίας. Στόν ίδιο καιρό, μυήθηκε στα μυστικά της Φιλικής Έταιρείας και ένεργούσε για την προπαρασκευή της Έπαναστάσεως. Την εποχή εκείνη, άρχιεπίσκοπος Ζακύνθου ήταν ο Γαζώνης, εά-νιχο φίλαλος και φίλος τών Άγγλων μέχρως άηδίας, όπως γράφει ένας Ιστορικός. Κι' έξαρνα συνέθετο το έξης: Στις 19 Μαΐου 1821, ενώ η Έπανάστασις φλόγιζε όλες τις καρδιες, άραξε στο λιμάνι της Ζακύνθου ένα καράβι από την Κωνσταντινούπολη. Ένας ναύτης, για ν' άσειρευθή, έβλε, ότι «οί Έλληνες πήσαν την Πόλη!».

Το ψέμμα αυτό, από στόμα σε στόμα, διαδόθηκε στην πόλη και σήκωσε το λαό στο πόδι. Κωδωνοκρουσίες, πυροβολισμοί, έπιτωκωνάγες, γέμικαν τόν άέρα. Οι άνθρωποι έτρεχαν στους δρόμους, έξαλλοι από χαρά. Οι φιλελεύθεροι στόλισαν τα παρόθυρά τους με σημαίες και λουλούδια. Τα μαγαζιά έκλεισαν. 'Ο λαός σχημάτισε διαδήλωση. Καί, περνώντας κάτω από τα σπύτια τών άγγλοφίλων, τούς γιουχαΐζαν. Δέν άκουγες κανείς πα-οά φωνές!

— Πήραμε την Πόλη!... Ζήτω το Γε-νος! Άνέστη το Γένος!...
Οι φιλελεύθεροι παπάδες άνοιξαν τις εκκλησίες κι' έψαλναν δοξολογίες. 'Ο έπίσκοπος τών Καθολικών Σκακώλι φέρεσε τα άμφια του, κατέβηκε στην έπισκοπή του κι' έψαλε κι' αυτός δοξολογία.

Μόλις δ κόσμος έμαθε, ότι και οι Φοράχοι πανηγυρίζουν, πολόρηξε την ορθόδοξη άρχιεπισκοπή και άξιασε να κάνει το ίδιο και ο Γαζώνης. Άλλ' ο μισέλληνας δεσπότης κούφτηκε στο σπύ-τι του. Κι' ο λαός ήθελε να τόν κατε-δάση με το ζόρι στην εκκλησία, για να λειτουργήσει.

Στο μεταξύ, άλλο πλήθος άρπαξε την εικόνα του Επαγγελισμού απ' το ναό της Άρχιεπισκοπής και, γυρίζοντας την πό-λη, ζητωκραύγαζε ύπερ της άπελευθερώ-σεως του Γένους...

Μαζί με εκείνους που πανηγύριζαν, ή-ταν κι' ο Νικόλαος Καντούνης, ένθου-σιώδης πάντοτε σε κάθε εθνική εκδή-λωση.

Την άλλη μέρα όμως η άγγλική Διοί-κηση άρχισε να φυλακίζει τούς ταραξίες. Ποώτοι φυλακίσθηκαν οι ιερείς Καντού-νης. Πολίτης, Άννινος και Βεντουής, ως άρχηγοί της εκδήλωσης...

Κι' όταν, σε λίγες μέρες, πήγε στη Ζάκυνθο ο στρατηγός Άνταμ, επέλεξε δημοσία τόν έπίσκοπο τών Καθολικών Σκακώλι, έπειδή παρασώθηκε σε πράξι που άντέβαινε στην ούδετερότητα της άγγλικής κυβερνήσεως. Με θάρος όμως ο Σκακώλι άπάντησε, ότι δε μπορούσε να μη δηθή στον Έμιστο ύπερ τών Έλ-λήνων άγωνιστών. 'Ο στρατηγός Άν-ταμ ζήτησε κατόπιν από τούς ορθόδοξους κληρικούς να υπογράψουν μία έγχαλιν άρχιεπισκόπου Γαζώνη, με την όποια θα παραδέχονταν, ότι έσβαλαν και θά-διναν ύπόσχεσι να μη δηθηθόν στο έξης ύπερ τού έλληνοζού άγώνα.

Οι άλλοι λοιπόν, άναγκάσθηκαν να ύ-ποκίνηθουν, ο Καντούνης όμως δε θέλησε να υπογράψει την έγχαλιν. Οι Άγγλοι τότε τόν φυλάκισαν στο φρούριο. Άπό κει τόν εξόρισαν σ' ένα νησί της Κε-φαλληνίας, στο λεγόμενο Δία, όπου ύ-παρχει ένα μοναστήρι της Θεοτόκου.

Ο Καντούνης πήρε μαζί του και τις μιογιές, τα πινέλλα του και ζωγραφίες στην έξορία. Στόλισε έτσι την εκκλησία του μοναστηριού με θαυμάσιες άγιογρα-φίες. Έπειτα από έντεκα μήνες, οι Άγ-γλοι τόν άφησαν να Ξαναγυρίσει στη Ζά-κυνθο. Καί ο λαός τόν ύποδέχτηκε με εκδήλωσης λατρείας.

Ο Νικόλαος Καντούνης ήταν άναστη-ματος υψού κι' επιδελτικό. 'Ο βιογρά-φος του λέει, ότι ήταν «θαίρας άνθρω-πος, εύσυχος, οροδόγους, φιλόκαλος και φιλάρεσκος». Του άρεσε η καλοπέ-ρασι. Ήταν πολύ τολμηρός, άνδρείος και ειλικρινής. Ή φιλανθρωπία του έ-μεινε παροιμιώδης στη Ζάκυνθο.

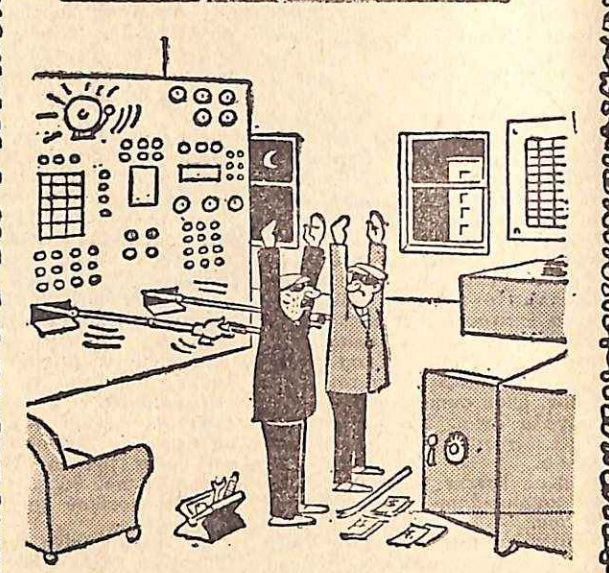
Η έξωτερική του εμφάνισις ήταν πε-οίερη. Έκοβε τα μαλλιά του και τα χτένιζε «γυναικοπορώς». Ντυνότανε πολ-υτελέστατα. Έβαζε μινωδιές. Τα ρά-σα του ήταν μεταξωτά και κοντά, για να φαίνονται οι μεταξωτές κάλτσες του και οι άσημένιες καλτσοδέτες του! Δέν ήθελε να φοράει καλυμνάχι, αλλά κα-πέλλο με πλατύ γρόο! Φαίνονταν σαν έλ-δος Έσπανού έπίτοτη τού μεσαίωνα ή Φλαμανδό έωγράφου της Άναγεννήσε-ως. 'Ωστόσο, ο λαός τόν σεβόταν για την καλώςήν και τόν πατριωτισμό του.

Την εκκλησία, όπου λειτουργούσε, τη στόλιζε με πολλά κερά και τεχνικά λου-λούδια. Δέν τόν άρεσε η βυζαντινή ψαλ-τική και ή βυζαντινή άγιογραφία. Στην εκκλησία του οι ψάλλτες έψαλναν τετρα-φώνια. Πολλές φορές, τούς συνάδενε ο ίδιος, γιατί είχε και μελωδική φωνή.

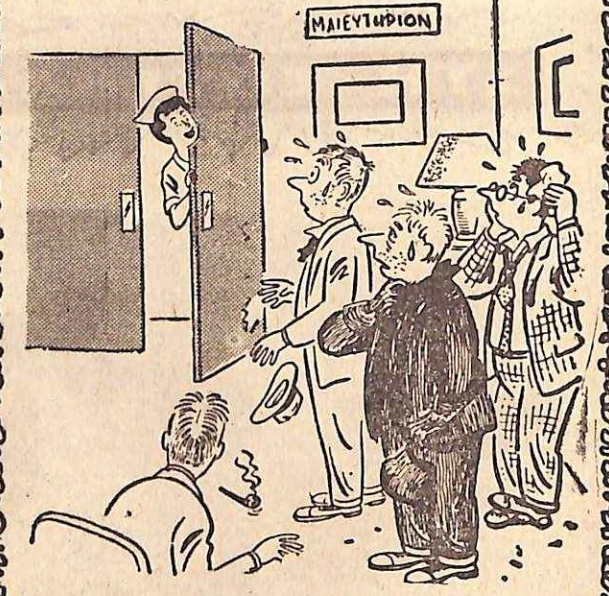
Ήταν δ δημοφιλέστερος έωγράφος και άγιογράφος της Ζακύνθου. Σε όλες σχεδόν τις εκκλησίες ύπάρχουν έργα του. Μοναδικός ήταν στην προσωπογραφία. Γι' αυτό κέρδιζε άρετά, ζωγραφίζοντας τούς διαφόρους ένγενείς και πλουσίους τού τόπου. Τα κέρδη του όμως ο Καν-τούνης τα μοίραζε στους φτωχούς.

Ο Νικόλαος Καντούνης πέθανε στις 25 Άπριλίου 1834, έχοντας περάσει στην έξηση να δη την άπελευθερώσι της άγα-πημένης του Ελλάδος.

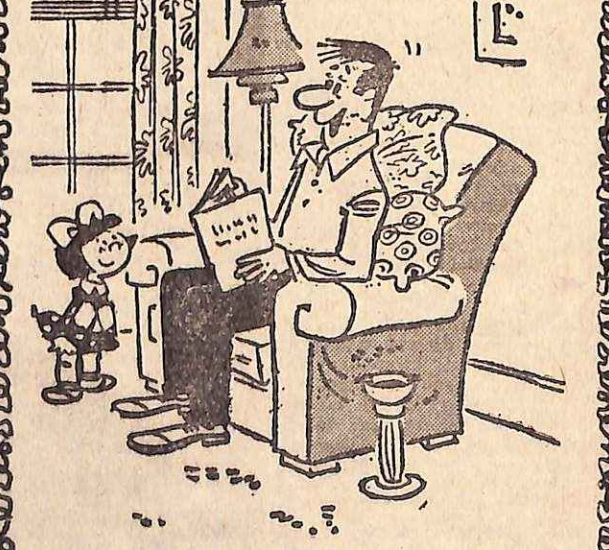
Τό καύσμορ δε είκογες

Είδες τι σοφίστηκαν αυτοί οι διαβολοί κατασκευαστές αυτών των μηχανών;

Μαντέψτε τίνος είναι τα τριώνια!...

Τό δροσισμό σου, Λιλίκα, γράφει ακόμη, πώς χρειάζεσαι δροσερό άέρα και πώς πρέπει να παίξεις έξω στον κήπο, για ν' άφίσης το μπαμπά ήσυχο!...

ΠΩΣ ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ ΟΙ ΒΛΑΒΕΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ

Μερικές χρήσιμες συμβουλές στους οδηγούς

ΤΟ αυτοκίνητο έχει άπαιτήσεις πολλές από τόν οδηγό.

Ο οδηγός δέν είναι μόνο για να πατάει τα πεντάλ και να κρατά το βολάν, αλλά και να καταλαβαίνει τη γλώσσα του αυτοκινήτου.

Ν' αντιλαμβάνεται δηλαδή άμέ-σως πότε το αυτοκίνητο δέν λει-τούργει όμαλά και πού οφείλεται κάθε βλάβη.

Με λίγα λόγια και με τήρη εύκολα να κάνει τη διάγνωση της ασθενείας του.

Αυτό θα το επιτύχει ο οδηγός, έ-ταν έχη τις άπαιτήτες μηχανικές γνώσεις. Άλλοίμονο στον οδηγό που περιμένει κάθε τόσο, πολλές φορές στη μέση του δρόμου τόν τεχνίτη για μία απλή έπισκευή.

Τότε το αυτοκίνητο γι' αυτόν εί-ναι βάσανο έκνευριστικό, που θα τόν κάνει να το βαρεθή. Γι' αυτό πρέπει έκείνος, που κρατάει το βο-λάν να γνωρίζει τα έξης τουλάχισ-τον βασικά πράγματα.

Όταν ζεσταίνεται η μηχανή, αυτό μπορεί να οφείλεται στη κακή ψύξη ή κακή λίπανσι ή στο ότι έχει πολύ «άδανς» ή κακό έσωτερικό χρονισμό.

Όταν η έξαγωγή, βγάξη μαύρο καπνό, σημαίνει πλούσιο μίγμα.

Όταν βγάξη μπλε καπνό, πνε-ρώνει κάψιμο λαδιού και όταν βγά-ξη άσπρο δείχνει ότι μπήκε νερό στους χώρους κατακάυσεως.

Όταν οι κρότοι, που παρουσιάζ-ζοι είναι ψιλοί και άκούγονται συ-νέχεια και ρυθμικά, προέρχονται ά-πό βαλβίδες, που έχουν μεγάλο άα-κενο.

Όταν άκούγεται ύπόκωφος θόρυ-βος, προέρχεται από κατεστραμένα κομινέτα στροφάλου ή μπτελλών.

Όταν οι κρότοι είναι μικροί και μεταλλικοί, λέμε πώς «χτυπάνε τα πυράκια» και προέρχεται από πολύ άδανς ή υπερβολική τροφοδοτήσι. Οι κρότοι αυτοί άκούγονται κυρίως στις άναφορείες.

Η καλή συντήρησις της μηχανής πετυχαίνεται με τη κανονική αλλα-γή τού λαδιού και όταν χρησιμο-ποιούμε το κατάλληλο λάδι σε κάθε έποχή. Το λάδι πρέπει ν' αλλάζεται κάθε 3500 χιλιομ. σε κάρτερ, που η χωρητικότητά τους είναι μικρότε-ρη από ένα γαλόνι, και κάθε 5000 χιλιομ. για κάρτερ με χωρητικότη-τα μεγαλύτερη από ένα γαλόνι.

Για τη λίπανσι της μηχανής χρη-σιμοποιούμε το καλοκαίρι λάδι 40 νούμερο και το χειμώνα 30.

Επίσης, η καλή λειτουργία της μηχανής πετυχαίνεται με τη καλή ψύξη.

Γι' αυτό, το ψυγείο (όταν δέν εί-ναι άερόψυκτο) δέν πρέπει νάται βουλωμένο. Πρέπει ακόμη να είναι πάντα γεμάτο με καθαρό νερό και να το καθαρίζουμε το άργότερο κά-θε 6 μήνες.

Τα κολλάρα του, πρέπει να είναι καλά ένωμένα.

Το λουρί να είναι βαλμένο στη θέσι του και να έχη τόν κανονικό τζόγο.

Τα φτερά να μην είναι σπασμέ-να και η τρόμπα τού νερού να λει-τούργη καλά.

Στο σύστημα της τροφοδοσίας παρατηρούμε συχνά ανωμαλίες που προέρχονται από το καρμπυρατέρ, όπως είναι οι έξης:

Όταν δίνη πολλή βενζίνη, πλού-σιο μίγμα, δουλεύει η μηχανή άκα-νόνιστα, φουλάρει μόνο τόν άμέσως με το ξεκίνημα, η έξατμισι βγάξει μαύρο καπνό και τα μπουζί καλύ-πτονται από καπνιά.

ΑΡΙΑΔΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ— ΛΕΛΟΥΔΑ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Μετόκησε άδδς Χαρ. Τρικούνη 50.
Υψηλ. 612-515. Ώρα έπισκέψεως 11
—1 και 5—7.

Νύχτα τρόμου

Ο IBAN Πέτροβιτς μās διηγή-θηκε, εκείνο το βράδυ, την ά-κόλουθη ιστορία:

Μία σκοτεινή, μία άπαίσια νύχτα, γύρισα να κοιμηθώ από το σπίτι έγος φίλου μου, όπου καθή-σασα πέρα από τα μεσάνυχτα, κα-λώντας μ' ένα μέντιομ διάφορα πνεύματα. Την εποχή εκείνη, κα-τοικούσα στη Μόσχα, προς το μέ-ρος τού Άρσάμπ, σε μία συνοικία άπομονωμένη κι' έρημη. Καθώς περπατούσα μέσα στο σκοτάδι, συλλογίζοιμ, με κάποια άνησι-χία, εκείνα που είπα το πνεύμα τού Σπινόζα, για μένα:

«Ο βίος σου βρίσκεται στο τέλος του!»

«Πότε θα πεθάνω; ρώτησα τότε, μ' ένα προσποιητό χαμόγε-λο, το φοβερό πνεύμα.

«Άποψε! μου άπάντησε κο-φτά με το μέντιομ.

Κύτταξα να το πάω στο ά-στείο, μία κατά βάθος φοβόμουν να γνωρίσω μόνος στο σπίτι μου. 'Ο φόβος μου μεγάλωσε, όταν ά-νέβηκα στη σκάλες τού σημαδια-ζού μου. Τέλος, πήρα την ηρωί-κη απόφασι. Γύρισα το πόμολο τού διαμοκίου μου και μπήκα μέσα. Η-ξερα πώς το θάρος μου ήταν ψευτικό. Έξω δ' άέρας φυσούσα-νούσε, έτοιζαν τα παρόθυρα, το σπίτι ήταν βυθισμένο σ' ένα βαθύ σκοτάδι κι' έκανε φοβερό κούο.

Άναψα ένα σπύτο. Το άως τρε-

ΕΥΘΥΜΗ

μόσθινε στο χέρι μου.

«Τότε τα μάτια μου είδαν κάτι το φοιχτό! Σε μία γωνία τού διαμοκίου — ά! γιατί να μην έ-σθινε το καταραμένο σπύτο; — βρισκόταν... τι νομίζετε; Ένα φέ-ρετρο! Μία κάσσα όχι πολύ μεγα-λή, λές κι' ήταν φτιαγμένη ακρι-βώς στα μέτρα μου! Ναι.

«Έδωγα μία κθανή φοίχης και πήδησα έξω. Έσκούφωτος, χωρίς γούνα, κατεβαίνοντας πέν-τε-πέντε τα σκαλιά. Δε στάθηκα παρά μόνον στην αλλόθυρα για να πάω άναψω. Έξω έβρεχε. Έκανε φοβερό κούο κι' έγω έτρε-μα σήγκωμος. Τι να κάνω; Άν οι τοίχοι τού διαμοκίου μου ξε-φταν πάνω μου, άν εύρισκα εκεί μέσα ένα λυσασμένο σκυλί, ή ένα δολοφόνο, θα ύπηρεα για όλα αυ-τά μία αναιή έλξηση.

Άλλά μία κάσσα νεκρού; Νά ήταν τάχα μία εκδήκησι τού Σπινόζα, γιατί γέλασα για την προσοψεία τού; Ή μήπως, κατά διαβολική συμ-πτωσι, έγινε κανένα λάθος; Ί-σως—σκέφθηκα, για να παρηγορή-σω τόν έαυτό μου—πέθανε κανέ-νας άλλος νιοκός και τοποθέτη-σαν, από άρηρημάδα, την κάσσα στο διαμώτιό μου. Άλλά ποιος την έβαλε εκεί μέσα; Έγώ βόηκα βλεπτή την πόστα και το κλειδί βλεμένο στο μυστικό μέρος, που ήξερα μόνονά έγω και η σπιτο-νοικοκυρά μου. Μυστήριο! Μήπως έγινε κανένα έγκλημα κι' έχωσαν το σκοτωμένο στο διαμώτιό μου, για να με ένοχοποιήσουν;

Αυτή η ιδέα με χτύπησε σαν κεραυνός. Βοηχόμουν, έτρεμα σάν ψάρι, αλλά δέν τολμούσα ούτε να σκεφθώ πώς ήταν δυνατόν να έα-ναγυρίσω στο διαμώτιό μου. Προ-τήμησα να το βάλο στα πόδια. Για να ξεσταθώ, περπατούσα γρήγο-ρα, σχεδόν έτρεχα. Πού πήγαινα; Ούτε έγω δέν ήξερα. Τέλος, χο-ρίς να το καταλάβω, βρέθηκα μπροστά στο σπίτι τού φίλου μου Ούπακεφ.

«Η καρδιά μου ήρθε στον τόπο της «Σώθηκα, είπα. Θα τού ζητήσω να με φιλοξενήσει τη φοιχτή αυτή νύχτα». Άνέβηκα κι' είδα με λύπη μου πώς δέν ήταν εκεί. Θά τόν περιμένω», σκέφθη-κα. Ήξερα πού έβαλε το κλειδί, το πήρα κι' άνοιξα.

Έπείσα πάνω σ' ένα καναπέ, χωρίς ν' άνάψω φός. Μα, όταν συνήλθα λίγο, άναψα ένα σπύτο για να βρω τη λάμπα. Καί τότε; Σας παρουσιάζω κοιχότε την ά-ναψή σας! Τότε, από το στήθος μου, βγήκε μία φωνή, που δέν ή-ταν φωνή ανθρώπου. Ήταν ούε-λασιμα, ήταν μουνγκητό βωδιού που το σπάσαν.

Πήδησα έξω, τρέχοντας σάν τρελλός. Μία κάσσα, μία άλλη κάσσα, ένα άλλο φέρετρο, κατά-μαυρο, φριχτό, άπαίσιο, βρισκόταν στο διαμώτιό τού Ούπακεφ!

«Έτρεχα σά λαγός, ένω ταυτό-χρονα σκεφτόμουν: Έσως γάται άπτη άπάτη. Έσως όλα αυτά εί-ναι αποτέλεσμα της έλκευής εκεί-νης αθιολόβης, που μου τάραξε το μυαλό και βλέπω σανάσματα. Χωρίς άλλο, μουράβημα κι' έπα-θα φερετροφοβία! Καταραμένος νάται δ' πνευματισμός κι' αυτός ο ήλιθος δ' Σπινόζας!

«Ήσουν πεθαιμένος από την κοίχασι. Τα πόδια μου ήταν με-λικά. Κι' Έξω έβρεχε, κι' ο άέρας έαε λυσασμένο.

«Πάνω στην άπείλεια μου, θυ-μήθηκα πώς έκει κοντά κατοικού-σε ο γιατρός Παγκοστώφ, που εί-χε κι' εκείνος παρευρεθή στην κα-

Η ΕΚΡΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ - ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΚΙΝΗΤΟ

Όπως όλοι
έτσι κι εσείς

ΚΟΥΖΙΝΑ
ΙΣΟΛΑ

ΕΙΝΑΙ Η ΠΙΟ
ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΗ

ταραμένη πνευματιστική εσπερίδα. Όμως, λοιπόν, να βρω καταφύγιο στο σπίτι του. Δεν είχα ανεβή τρία σκαλιά, όταν άκουσα στο πρώτο πάτωμα ένα τρομερό σαματά.

— Βοήθεια! Βοήθεια! φώναζε ένας άνθρωπος, σ' να τον σώσουν.

— Δεν πρόφτασα ν' ανεβώ στο διάδρομο και μιά πόρτα άνοιξε με φοβερό πάταγο. 'Ο γιαιρός έπεσε πάνω μου και κουντουβιάσαμε κι' οι δυο τη σκάλα.

— Τι έπαδες, Παγκοστώφ; τον ρώτησα όταν σηκώθηκαν πάνω, μισοτοιμασμένοι.

— Έσυ είσαι, Πανικέντ; ψιθύρισε τρέμοντας. Είσαι έσυ ή το φάντασμα σου;

— Βοέ, δε με βλέπεις; Είμαι ακόμα ζωντανός. Ψάξε με, αν δεν έχω πεθάνει από το φόβο μου...

— Σώσε με, Πανικέντ, σώσε με, αν είσαι ο ίδιος, τραυλίζεις, σφίγγοντας το λαιμό μου. Αυτά τα καταραμένα πνεύματα! Τι φοίρη! Είδα μιά κάσσα μέσα στο σπίτι μου. Έτσι τουλάχιστο μου φάνηκε, πώς είδα μιά κάσσα! Τίποτε Θεέ! Τι με κυτάξεις έτσι; Είδα μιά κάσσα σου λέω, ένα μαύρο αέροτρο...

— Μην κάνεις έτσι, τουπα, προσπαθώντας να τού δώσω λίγο θάρρος απ' εκείνο που δεν είχα. Πάσαμε κι' οι δυο μας θύματα ύποβολής.

— Τι λές! Έγώ σκόνταψα άπάνω της. Και παρά λίγο να πέσω μέσα. Αν αμυδράλλης, έλα ν' ανεβούμε μαζί επάνω να τη δής.

— Κούος ιδρώτας μ' έβουσε.

— Δεν είμαστε καλά, Παγκοστώφ, του είπα. Δεν είμαστε καλά, ούτε' έγω, ούτε σ'υ. Είδα κι' έγω μιά κάσσα, γιατίε μου, στο σπίτι μου, και στο σπίτι του Ουπακέφ, αλλά νομίζω πως είναι οφθαλμαπάτη...

★

Συνήψαμε τó θυρωρό και τρεις γειτόνους. Πήραμε μιά αναμμένη λάμπα κι' ανεβήκαμε τρεμοντας στο δωμάτιο τού γιαιρού. 'Η κάσσα ήταν εκεί, ανατοδογισμένη, όπως την άφησε ο Παγκοστώφ, φεύγοντας από τον πανικό του. Την άγγιξαμε όλοι μας. Δεν ήταν φανταστική. Ήταν μιά πελώρια κάσσα ντυμένη με μαύρη τσόχα.

— Πρέπει να την ανοίξουμε, πρότεινε ο θυρωρός.

— Ναι, είπαμε όλοι, κι' κανείς δεν τολμούσε να την ανοίξει.

— Τέλος, ένας γείτονας, που φημικόταν για την ψυχραιμία του, σήκωσε το σκέπασμα. Τι έκπληξη! Τό φέρετρο δεν είχε μέσα τίποτ' άλλο, εκτός από ένα γράμμα για τó φίλο μου τó γιαιρό.

— 'Ο Παγκοστώφ τó πήρε τρέμοντας και διάβασε:

«Αγαπητέ μου γιαιρό,

«'Ο πεθερός μου είναι βουτηγμένος στα χρέη κι' αβείο ή μεθαύριο θά τού κάνουν κατάσχεσι στο φοροεργοποιείο του. Για να σώσωμε ένα μέρος από την περιουσία του, σκεφθήκαμε να κούψουμε τά πιο ακριβά φέρετρα στα σπίτια των φίλων μας. Σου άφησα, λοιπόν, ένα. Κούψε το, σε παρακαλώ, κούπον και νάσαι βέβαιος πως, μετά δυο ή τρεις μέρες, θαρθώ να τó πάρω. Άφησα και από ένα φέρετρο στα σπίτια των πιο στενών φίλων μας. Σ' είχαριστώ και σε φιλάω.

«'Ιδών Σελουστέν,

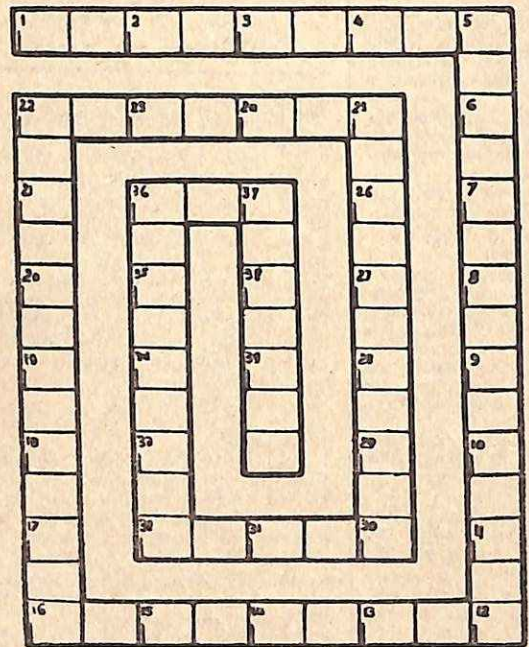
«Τότερα από την κομιμοτοραγική αυτή ιστορία, έγινε τακτικός πελάτης ενός νευρολόγου. Τά νεύρα μου είχαν σμπαλαλιάσει. 'Ο πεθερός τού φίλου μου σώθηκε από την κατάσχεσι. Άλλά εκείνο που δε μπόρεσα ποτέ μου να εξηγήσω είναι γιατί τó πνεύμα τού Σπινόζα μούκαμε αυτή τη φάρασα! Από τη μέρα αυτή δε θέλω ούτε να άκούσω για πνευματισμό. 'Ο Θεός να με φυλάη!...

Α. ΨΕΧΩΦ

Γιά μικρούς

Συλλαβικός κοχλίας

Μέσα στο σχέδιο αυτό θά τοποθετήσε 39 τρι-συλλαβες λέξεις, των οποίων σ'ας δίνουμε π'ό κάτω τις σημασίες. Θά βάξετε μιά ελ'όκληρη συλλαβή μέσα στο κάθε μικρό ορθογώνιο και θά έχετε ύπ' όψη τη τελευταία (τρίτη) συλλαβή της κάθε λέξεως,

είναι συγχρόνως και ή πρώτη συλλαβή της άμέσως έπομένης. Άλλαδ' ή πρώτη συλλαβή της ύπ' άρ. 3 λέξεως είναι ή ίδια με την τελευταία της ύπ' άρ. 2 και ή τρίτη συλλαβή της ή ίδια με την πρώτη της ύπ' άρ. 4.

Π.χ.: ΓΡΑ-ΦΕΙ-Α, Α-ΣΥ-ΛΑ, ΛΑ-ΒΡΑ-ΚΙ, ΚΙ-ΝΙ-ΜΟ, ΝΟ-ΤΙ-ΑΣ, κ.ο.κ.

- 1) Περιφέρω ήρω άστνομοικ'ών μωθιστορημάτων
- 2) Προϊόν της Χίου.
- 3) Χάρι, εξυτηρέτησι
- 4) Μαίρα, τύχη.
- 5) Όψις νομίσματος.
- 6) Όπλα των γυναικών.
- 7) Τη ζητούν συχνά οι στρατιώτες.
- 8) Φιλοξενεί... άγαπημένο πρόσωπο.
- 9) Καταφύγιο ληστών.
- 10) Εξασφαλίζει ζωή σ' ένα φυτό.
- 11) Ένα από τά πολλά, που υπάρχουν στους κεντρικούς δρόμους της Αθήνας.
- 12) Θά τ' άβητε σ'τά καταστήματα ξηρών καρπών.
- 13) Σολιδια των ίππων.
- 14) Γίνεται νόστηση σάλας.
- 15) Ένδυμα των γυναικών της Άπω Ανατολής.
- 16) Ζεστός άνεμος.
- 17) Έπιτυχία της Άλκιης Βουγιουκλάκη.
- 18) Ήρω τραγωδίας τού Σαίξπηρ.
- 19) Τροφή για φτωχούς (πληθ.).
- 20) Άνεπαίσθητο τραύμα.
- 21) Διδάσκει στα γυμνάσια και στο πανεπιστήμιο.
- 22) Χρονικό έπίρημα, σχετικό με τó προσεχές μέλλον.
- 23) Έλάττωμα.
- 24) Γεννήθηκαν μαζί.
- 25) Άποτελούν μέρος τού προσώπου.
- 26) Μουσικό όργανο της παλιάς Αθήνας.
- 27) Φωτά, που δε φτάνουν ποτέ σε μεγάλο ύψος.
- 28) Άνακονά έπισήμως.
- 29) Άρκαίοις, όκνηρά.
- 30) Όδηγί στη φυλακή.
- 31) Νηματουργικό όργιο.
- 32) Γουναρικό.
- 33) Σκεύος της κουζίνας.
- 34) Μιά προσπάθειά τους έστέφθη από έπιτυχία.
- 35) Πρώτη ύλη για κινηματογράφο.
- 36) Ή θασαλεία της θά έδιωχνε κάθε κίνδυνο πολέμου.
- 37) Περιέχει συνήθως νερό.
- 38) Βάζει κάποιον σε δύσκολη θέση.
- 39) Άπαραιτήτος σ' ένα έστιατόριο.

Τρεις μαγικές εικόνες χωρίς εικόνα

— Άίγοι έχουν στο Βόλο ένα μωλ'όρι σάν τó δικό μου. Έχω δικό να είμαι υπερέφανος γι' αυτό.

— Κι' από πού τó άγόρασε, μ'άρματα Σταμάτη;

— Από τó πανηγύρι της... Μά γιά σταθήτε, θρέ παιδιά, τώρα δε σ'ας είπα την πόλη!...

★

— Έ, Σοφία, Μαίρη, Κίμων, ακόμα παίξετε στον

ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΟΥΣ

κήπο;... Δέ θάρ'ήτε ν' άποκαρτηήτε τó θείο Κάστα, που φεύγει;

— Καί πού πάει μαμά;

— Εκεί που σ'ας είπα!

★

— Μισό φιλόδιο κολώνια άδειασες, καυμένη Ν.Κ.η. Κι' έσύ παράτα τó σκύλο Ρένα. Είμαι ώρα να πηγαίνουμε, άλλως δε θά δούμε τó φίλμ από την άρχη.

— Καί ποιά ήθοποιός πρωταγωνιστεί;

— Σ'ας είπα, κορίτσια... Δέν άκούσατε;

Άριθμητική λέξεων

- 1) Έπίθετο — Άναφορική άντωνυμία = Νηματίο.
- 2) Γόης της άρχαιότητος — Όργανον αίσθήσεως = Βυζαντινή νότα.
- 3) Έλληνικό νησί — Άλλο νησί = Σύμφωνον.
- 4) Πτηνόν — Χρονικό διάστημα = Φωλήν.

Τό άθροισμα των διαφόρων ύπολοίπων θά σ'ας έπιτρέψη να σχηματίσετε ένα κράτος της Εύρώπης.

Στοιχειόγραφος

Μέ κεφάλι, θά έρεθώ μέσα από τó κεφάλι και παντού θά τρέξω...

Άν άποκεφαλιστώ, στο κεφάλι πάλι, θά μέ δής, μά... άπ' έξω.

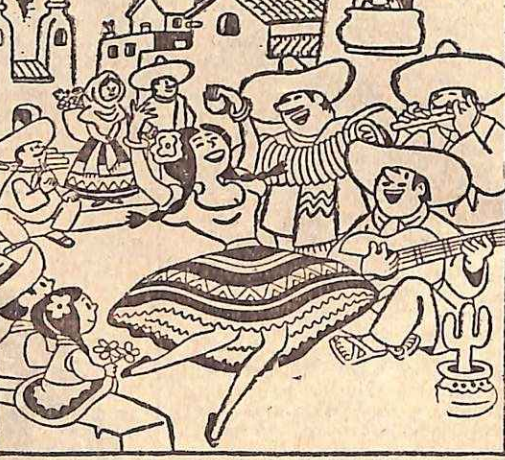
Δεξιόγραφος

Βυζαντινό αυτοκράτορα πώς τάχα σ' άναστήσει; Τόν πατριάρχη της Γραφής σ' ένα νησί άν κολήσω.

20 μικροδιαφορές

Οι δυο αυτές εικόνες φαίνονται έκ πρώτης όψεως έντελως όμοιες κι' όμως διαφέρουν μεταξύ τους σε 20 σημεία. Άν θέλετε να υπερασφανεύσετε γιά την παρατηρητικότητα σας, πρέπει να έρ'ήτε και τις 20 αυτές μικροδιαφορές μέσα σε 3 λεπτά της ώρας.

Τό παιχνίδι γίνεται πιο ένδιαφέρον, αν πάρουν μέ-

ρος σ' αυτό δυο ή και τρεις παικτες συγχρόνως. Κερδίζει εκείνο που δέ θ'ή πρώτος και τις 20 μικροδιαφορές ή εκείνος, που θ' άνακαλύψη τις περισσότερες μέσα από μικρότερο χρονικό διάστημα.

Οι λύσεις στη σελ. 72

ΤΑ ΔΕΚΑ ΠΑΘΗ που συννομεύουν τη ζωή

Μπορεί να προκαλέσουν σοβαρώτατες άσθένειες

ΚΑΘΕ συγγίνη, κάθε πάθος, διαταράσσει την ισορροπία τού νευρικού μας συστήματος και α'ι-τή ή διαταραχή άνατ'αναλάται με τρόπο δυσάρεστο και σ'ό φυσικό πεδίο. Πολλές άσθένειες (υπέρτασις, καρδιοπάθειες, παθήσεις τού ήπατος, έπιληψία κλπ.) όφείλονται σε ψυχικούς παρονοτες και γι' αυτό ο κύκλος της καλονμένης ψυχολογικής ιατρικής εύρνε-ται όλοένα.

Άλλά ποιά είναι τά πάθη που μπορούν να προκαλέσουν άσθένειες και γενικότερα διαταραχές τού οργανισμού μας; Οι ψυχολόγοι και οι γιατροί που πήραν μέρος σ'ό διε-θνές ψυχιατρικό συνέδριο τού Λός Άντζλες τά καθόρισαν ως έξης:

1) 'Ο φ θ ό ν ο ς. 'Ο φθονος είναι πάντα όθμα μ'ας ύπο-βολής (αυθιποβολής ή έτερούπο-βολής), που διαταράσσει τις ψυχολογικές σχέσεις του και έπιδρά με τρόπο δυσάρεστο σ'ό σύνολο τού οργανισμού του. Άπό παθολογικής άπόψεως, ό φθόνος καθιστεί-ρε ή θεραπεία των διαφόρων άσθενειών, την έπούλωσι των πλη-γών κλπ.

2) Τά συμπλέγματα. Πολ-λές άσθένειες τού νευρικού συστή-ματος (συμπεριλαμβανόμενων και των ρευματικών παθήσεων) όφεί-λονται σε έλλειψη έσωτερικής ισο-ποισήσεως. 'Ο άνθρωπος που κα-τέχεται από σύμπλεγμα κατωτερό-τητας ο'είπει π'ός τη μοναξιά και την άδράνεια, που ένδυνν τις ρευ-ματικές παθήσεις, τη μυϊκή άτρο-φία και την άγκυλώσι.

3) 'Η άλλεργία. Δέν ύ-πάροει άνθρωπος που να μην έχη κάποια δόσι έγωϊσμού, 'Υπερβάλ-λοντας τις δυνατότητές μας και από τ' άλλο μέρος καταφρονώντας τις ικανότητες των άλλων, φθά-νουμε στην άλαζονεία, που είναι ή ύπερτροφία τού έγώ μας. 'Η ύπερ-τροφία αυτή όδηγεί στην άρτηρια-κή υπέρταση, τó βρογχικό άσθμα και τη στηθάγχη.

4) 'Η κυκλωθυμική διαθέσι. Μερικοί άνθρωποι αισθάνονται τη μιά στιγμή άγάπη και την άλλη μισος γιά τó ίδιο πρόσωπο, τó ίδιο αντικείμενο ή και γιά τόν κόσμο όλόκληρο. Τή μιά στιγμή είναι ευδιάθετοι, χαρούμε-νοι, δραστήριοι και την άλλη κυ-ριεύονται από μελαγχολία και ά-παισιοδοξία και δέν είναι ικανοί

γιά τίποτα. Αυτή ή έναλλαγή ψυ-χικών καταστάσεων δημιουργεί μιά έσωτερική αστάθεια, που μπο-ρεί να όδηγήσει σε άσθένειες όπως ό διαβήτης, ή ποδάγρα, ή παχυ-σαρκία ή ή άπώγανσις.

5) Τό αίσθημα της έθ'ύν'ης. Προκαλείται από μιά άδιάκοπη διάθεσι αυτοκτι-κής, που φθάνει μέχρι μονομανί-ας. Οι άνθρωποι που κατέχονται από αυτό τó πάθος έχουν την έν-τύπωση ότι δε ζούν σύμφωνα με τις έπιθυμίες τους ή τις προσδοκί-ες άλλων προσώπων (των γονέων, της συζύγου, τού περιβάλλοντος κλπ.). Χάνουν έτσι την έσωτερική τους ήρεμία και προσπαθούν να έ-ξελισθουν απέναντι τού έαυτού τους ή των άλλων, προβαίνον σε άδυνήρες θυσίες ή ταπεινώνον-ται άδιάκοπα μπροστά σ'όους άλλους. Άπό την ιδιόμορφη αυτή ψυχική κατάσταση μπορούν να προκληθούν διάφορες δερματοπάθειες (έκζεμα, ούστικάρια, ψωρίασις, άκμή).

6) 'Η έλλειψη άγάπης. 'Η άγάπη είναι μιά από τις άναγ-κες της ψυχής. 'Η έλλειψη της προκαλεί φυσικές αντιδράσεις, που μπορούν ν' άπειλήσουν σοβαρά την ύγεια και τη ζωή τού ανθρώπου. Οι έπιστήμονες ύποστηρίζουν ότι χωρίς άγάπη ο άνθρωπος δε μπο-ρεί ποτέ να έχη καλή ύγεια.

7) 'Η ά γ ω ν ί α. 'Ο φόβος, οι έννιες, οι στενοχώριες άναγ-κλώνται σ'ό φυσικό έπίπεδο άπ' αυτή άκόμη την παιδική ηλικία. Πολλοί άνθρωποι ζούν διαρκώς σ' αυτή την κατάσταση. 'Η διάρροια έπειτα από μιά δυνατή συγγίνη, ό θάνατος από τ'όμο, όρισμένες μορφές κίτρου κλπ. άποτελούν τίς πιο χτυπητές έκδηλώσεις αυτού τού πάθους. Άλλά και γενικότερα ή άγανα ή ύποσάλπει την ύγεια τού ανθρώπου.

8) 'Η φιλαργυρία. 'Η φιλαργυρία είναι μιά μορφή άγνα-νίας που περιορίζεται σε όρισμέ-να υλικά αντικείμενα (χρήμα, συμπερόνα κλπ.). 'Ο φιλαργυρος είναι ένας άρρωστος. Μπορεί να στεροθή τά πάντα γιά να μην έο-δώνη τά χρήματά του και πάσχει κάθε φορά που είναι ύποχρεωμένος να βγάλη κάτι από την τσέπη του. Γιατί εκείνο που θέλει είναι να τά αδέσνη διαρκώς. 'Η μανία του γιά τó χρήμα άποξορραίνει πρώτα την ψυχή του κι' ύστερα τó σώμα του.

9) Τό μίσος. 'Ο άθ'ρω-πος που δε βρίσκει γύρω του εκεί-νο που έπιθυμεί κυριεύεται από μί-σος γιά τούς άλλους κι' από πό-θο έκδικήσεως. Κανείς σ'ή σύγ-χρονη κοινωνία δέν είναι τελείως άπληλαγμένος από παρόμοια αισθή-ματα. Οι έκδηλώσεις αυτής της καταστάσεως σ'ό φυσικό πεδίο εί-ναι πολλές: Πονοκέφαλοι, άρτη-

ριακή υπέρταση, δερματοπάθειες, νευρικές κρίσεις.

10) Φι λ ο ο ξ ί α. 'Ολοι οι άνθρωποι έχουν μιά μικρή ή με-γάλη φιλοδοξία. Άλλά, σε πολ-λές περιπτώσεις ή φιλοδοξία κα-τάντάει νοσηρή. 'Ο φιλόδοξος εί-ναι κατά βάθος ένας δυστυχισμέ-νος, που δέν ικανοποιείται ποτέ και με τίποτα. 'Ο πόθος αυτός της άδιάκοπης άνάδου έπιδρά άνα-γκαστικά σ'ίς βασικές λειτουργί-ες τού οργανισμού και μπορεί να προκαλέσει σοβαρώτατες παθήσεις της καρδιάς, τού ήπατος και των νεφρών.

ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΟΙ... ΒΑΚΙΛΛΟΙ

'Η ανθρωπότητα άπειλείται από έναν κίνδυνο μακίης έκτονώσεως, που δέν τόν ύποψιάζεται καν. 'Ο κίν-δυνος αυτός δέν προέρχεται από τη ραδιένεργεια και τά πυρηνικά πειρά-ματα, αλλά από τά μικρόβια. Όχι, όμως, τά γνωστά μας γήινα μικρό-βια, που δέν έχουν πιά καμμία έκ-πληξη να μας προσφέρουν, μά από τά μικρόβια άλλων κόσμων, που θά πέ-ρουν ένδοχομένως μαζί τους, έπιστρέ-φοντας από τη Σελήνη, τόν Άρη ή την Άφροδίτη.

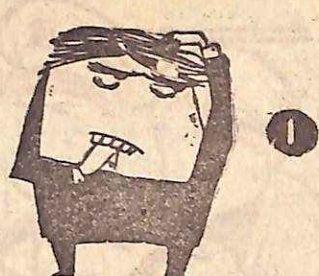
Φυσικά, καθώς τó μεγάλό άλμα τού ανθρώπου π'ός τó Άπειρο δέν πραγ-ματοποιήθηκε άκόμη, ό κίνδυνος μιας τέτοιας μόλυνσεως της Άνθρωπότη-τας από βακίλλους διαπλανητικούς δέν είναι άμεσος. Όμως, ένας νεώτατος Άμερικανός έπιστήμονας, ό δρ. Λέν-τερμπεργκ, που τιμήθηκε τó 1958, σε ηλικία 29 μόλις χρόνων με τó βραβείο Νόμπελ της Ιατρικής, θεω-ρ'ήσει χρέος του να τόν έπισημάη ά-πο τ'ώρα, αλλά και να έισηγηθή έπί πλέον τά ένδεικνύόμενα μέτρα.

Σε μιά ανακοίνωσή του, που προ-κάλεσε ζωηρότατη αίσθηση σ'όους διε-θνείς έπιστημονικούς κύκλους ό δό-κτωρ Λέντερμπεργκ ύποστηρίζει πως υπάρχουν όπωσδήποτε σ'ό διάστημα διάφοροι μικροοργανισμοί άγνωστοί σ'όν πλανήτη μας, που θά άποτελέ-σουν, από τη στιγμή που θά πάψη ή σημερινή απομόνωσι της Γης από τούς άλλους πλανήτες, σοβαρώτατο κίνδυνο γιά τούς κατοίκους της.

'Αν ύποθέσουμε πως υπάρχουν τέ-τοιοι βακίλλοι στη Σελήνη, τά πρώτα θύματα θά είναι, πιθανότατα, οι Ι. διαί οι άστροναύτες, που θά πατήσουν εκεί τó πόδι τους. Ένδεχεται, όστό-ς, να μην προσβλήθουν εκείνοι, μά να γίνουν οι άκούσιοι φορείς των μι-κροβίων αυτών στη Γη, όπου, αν τά σεληνικά μικρόβια συναντήσουν εύ-νοχές συνθήκες, θά πολλαπλασια-στούν ραγδαία και θά θερσίουν την ανείσοκτη σ' αυτά Άνθρωπότητα.

Στην ανακοίνωσή του, ό Άμερικα-νός σοφός ύπενθυμίζει πως κάτι ανά-λογο είχε συμβ'ή σ'τά χρόνια, που έ-πακολούθησαν την άνακάλυψη τού Νέ-ου Κόσμου. Οι Ισπανοί μεταφέρουν μικρόβια άγνωστα σ'όους ευρωπ'ό-ρους, που προσέλαβαν με θανατηφό-ρα άποτελέσματα τόν άνεισοκείατο οργανισμό τους.

Γιά νά άντιμετωπισθ' αυτός ό κίν-δυνος ό δρ. Λέντερμπεργκ κρίνει πως δέν είναι άφοκτό νά περάσουν από άσπ'ηρο Ιατρικό έλεγγο και νά άπο-λυσιθ'όσιν από την κοινή ός τά γύ-για οι π'όσοι άστροναύτες που θά γυρίσουν από τη Σελήνη. Τό κυρίω-τερο γιά να προστατευθ'όν άλλωστε, κι' εκείνοι, είναι να σταλή σ'ή Σε-λήνη, πριν από τούς άστροναύτες, μιά ρουκέτα έφοδιασμένη με μικροσκο-πιο συνδυασμένο με σκευή τηλεορά-σεως, που θά άποστείλ'η σ'ή Γη τίς φωτογραφίες των άγνώστων μικροβί-ων. Έτσι θά γίν'η έξανακρίσις τού έξ'όσου που θά έπιτρέψη και την καταπολέμησή του!

Με πόση χαρά και πόσα δάκρυα αγκάλιασε την εγγονή της...

ΑΝΑΜΕΣΑ στα Δερβενάκια, όπου ο Κολοκοτρώνης τσάκισε την έθρική στρατιά και την Κλεισούρα τ' Αγιονορίου, όπου ο Νικητάρχης ξεκαθάρισε τους υπόλοιπους κι έφερε τη μεγάλη νίκη, βρίσκεται ένα μεγάλο χωριό όπου κάθε χρόνο, στις 25 του Μάρτη, πανηγυρίζουν οι κάτοικοι του την επέτειο της επαναστάσεως με μεγάλη λαμπρότητα, σαν προγραμματικό απόγονο των ηρώων, που έπεσαν μαχόμενοι για την ελευθερία της Ελλάδας.

Όλες οι προετοιμασίες γίνονται και φέτος με κανονικό ρυθμό, όπως κάθε χρόνο, μα κάτι δεν πήγαινε καλά. Κάτι που είχε βάλει σε μεγάλη συλλογή και συζήτηση το κοινοτικό συμβούλιο, πούχε μαζευτεί από νοείς στο γραφείο της Κοινότητας, για να φτιάσει το πρόγραμμα της γιορτής.

Όλοι τους είχαν σκοντάψει στο ζήτημα του σηματοφόρου. Έφ'ετος πολλές οικογένειες διεκδικούσαν το προβάδισμα και τα παλληκάρια τους, το δικαίωμα να κρατήσουν μία παλιά σημαία, πούχε σωθεί από τότε και να γίνουν σηματοφόροι «εις ανάμνηση» της παλληκαριάς κάποιου προγόνου τους.

Εφ'ετος είχαν θέσει όλοι ζήτημα τιμής και το φιλότιμό τους διεκδικούσε προτεραιότητα.

Κι' αν ακόμη το κοινοτικό συμβούλιο υπεδείκνυε έναν απ' όλα τα σόια, αυτό, που φυλάγαν στο σπίτι του το κειμήλιο του άγονος, οι Σκουρταίοι, πούχαν για παρασούκλι και τ' όνομα Κολοκοτρωνάιοι, πώς θα παροδιναν τη σημαία να την κρατήσει κάποιος άλλος;

★

Έκείνο, όμως, το ίδιο βράδυ, σ' ένα απόμερο σπιτάκι του χωριού, πλάι στο τζάκι της, καθόταν μία γριούλα με τα ξερακιανά χέρια της απλωμένα προς τις φλόγες που ξεπετούσαν τα κούτσουρα.

Ήταν η κυρά Εύγενικό, η όγδοντάχρονη εγγονή του Μπαταριά, του ήρωα των Δερβενακίων.

Η κυρά Εύγενικό είχε ακούσει από νωρίς τις καμπάνες και μερικούς πυροβολισμούς, μα δεν είχε ιδέα για τη μεγάλη διαμάχη των χωριανών της. Αυτή ζούσε στον κόσμο το δικό της, με τα βάσανά της και τις σκοτούρες της, με τον καύμο της εγγονής της πούχε φύγει από το σπίτι της, άμεινός μετά το θάνατο του πατέρα της, γιατί η μάνα της την είχε άφρισε όμορφη από πολύ μικρή.

Έφυγε η Εύγενικό—Έτσι τη λέγανε και την εγγονή της—και το μόνο που ήφερε γι' αυτήν ήταν ότι βρισκόταν στην Αθήνα και δούλευε σ' ένα εργοστάσιο. Κάθε μήνα, λάβαινε η γριά ένα γράμμα με τις λέξεις: «Είμαι καλά, μη στενοχωριέσαι» και μία επιταγή από τρακσές δρυχμές.

Κι' έφυγε η μικρή Εύγενικό από το χωριό, έχι για να βρή τη χαρά και την ευτυχία στην Αθήνα, αλλά για να ξεχάσει τον πόνο που της προξένησε ένας νέος, που αγαπούσε από τα μικρά της χρόνια.

Της είχε υποσχεθεί γάμο ο Τάσος, μα σαν παιδί που ήταν ακόμη, δεν ήξερε και τις ιδέες του πατέρα του.

Έτσι όλα τα όνειρά τους, όλα τα κρυφομυλή-

Το παιδιό φηλάμπουρο

ματά τους, όλα τα σχέδια τους για το μέλλον πήγαν χαμένα, γίνθηκαν καπνός μέσα σε μία νύχτα, όταν του είπε ο πατέρας του.

—Έλαβα ένα γράμμα από τον αδελφό μου, που είναι στην Αμερική. Μου γράφει πως είναι μόνος, πως έχει μεγάλη περιουσία, πως δε θα παντρευτεί, και πως για μόνο κληρονόμο του θέλει να κάνει εμένα. Λοιπόν, σούστειλε στο Πρόξ, πρόσκλησι και σε θέλει κοντά του να δουλεύω μαζί του.

Ο Τάσος, σαν παιδί που ήταν ακόμη, χάρηκε γιατί σκέφτηκε τα πλούτη του θεού του, του Αμερικάνου. Τόσος μάλιστα ήταν ο ευθυσιασμός του, που θάφηνε, ώστε δεν νιώσθηκε ούτε στιγμή να παρηγορήσει την Εύγενικό.

Εκείνη τάρμαθε από τους άλλους, βυθίστηκε στη λύπη της και χαμογέλασε πικρά για την επιπολαιότητα του νέου, που της είχε τάξει μία μεγάλη ευτυχία.

Τις ημέρες εκείνες πέθανε ο πατέρας της. Έτσι η Εύγενικό αποφάσισε να φύγει από το χωριό, γιατί δεν ήθελε ούτε να δουν πια τα μάτια της τον Τάσο.

Και πήγε στην Αθήνα η Εύγενικό. Στάθηκε εκεί τυχερή, γιατί βρήκε άμεσας δουλειά και δωμάτιο σε μία καλή οικογένεια, όπου, αντί για νοίκι, τους έκανε όλες τις δουλειές, όταν γύριζε από το εργοστάσιο όπου εργαζόταν.

Σ' αυτό το σπίτι μπήκε η Εύγενικό τυχαία, από την πρώτη μέρα που έφτασε στην Αθήνα. Με το ίδιο τραίνο, που ερχόταν εκείνη, ταξίδευε και μία κυρία. Κουβεντιάζοντας, της είπε η Εύγενικό ότι πήγαινε για πρώτη φορά στην πρωτεύουσα για να βρή δουλειά. Επίσης έμαθε από την κυρία ότι εκείνη ερχόταν από την Τρίπολη, όπου ο γιός της υπηρετούσε ως αξιωματικός. Έτσι συμπάθησαν η μία την άλλη κι' όταν κατέδθηκαν στο σταθμό της Πελοποννήσου, η Εύγενικό βρήθηκε την κυρία να κατεβάζει τη βαλίτσα της και μάλιστα μπήκαν στο ίδιο ταξί. Έτσι, πριν κατεβούν μπρος στο σπίτι της κυρίας, εκείνη τη ρώτησε:

—Έχεις πού να μείνεις;

—Όχι! απάντησε η Εύγενικό. Θα πάω σε κανένα ξενοδοχείο.

—Τότε έλα να μείνεις μαζί μας, ώπου να πακοτοποιήσεις.

Κι' η Εύγενικό δέχτηκε. Μα η κυρία τόσο πολύ τη συμπάθησε, που τηλεφώνησε σε κάποιον γνωστό τους εργοστασιάρχη να την προσλάβει στη δουλειά του.

Έτσι έμεινε η Εύγενικό στο σπίτι της καλής κυρίας, που ήταν μόνη με τον άντρα της, χωρίς άλλη συντροφιά, αφού ο γιός της ο αξιωματικός υπηρετούσε στην Τρίπολη.

Είχαν περάσει τρία χρόνια από τότε. Στο μεταξύ η Εύγενικό είχε μάθει, πως ο Τάσος είχε παντρευτεί στην Αμερική, πως ο θεός του είχε πεθάνει και πως είχε κληρονομήσει όλη του

ΠΟΝΗΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

την περιουσία. Έτσι πήρε την απόφαση και δε στενοχωριόταν πιά, αφού βρήκε μία μητρική αγάπη στο σπίτι αυτής της κυρίας που τόσο πολύ την αγαπούσε. Δεν την αγαπούσε μόνο εκείνη αλλά κι' ο άντρας της και της φέρνονταν σαν να ήταν κόρη τους. Την αγαπούσε όμως και ο Πάνος, ο γιός τους, που τη γνώρισε και τις εξετίμησε τις ημέρες, που έπαιρνε άδεια και τις περνούσε στο σπίτι του.

Αισθάνθηκε μάλιστα την ανάγκη να της πη μία μέρα, πώς την αγαπάει. Και στο γάμο που της πρότεινε, δεν έφερε αντίρρηση ούτε η μητέρα του, γιατί καλλίτερη από την Εύγενικό δε θα βρούσε να δώσει στο παιδί της.

—Πρέπει πρώτα να ρωτήσω τη γιαγιά μου τους είπε η Εύγενικό. Πρέπει να γνωρίσω τον άντρα που θα πάω και να δώσω τη γνώμη της. Είναι, εξ' άλλου, εγγονή του Μπαταριά, που πολέμησε με τον Κολοκοτρώνη στα Δερβενάκια, και όταν δη αξιωματικό, δεν πιστεύω να φέρη αντίρρηση.

Συμφώνησαν, λοιπόν, όλοι και την παραμονή της 25 Μαρτίου, πούχε πάρει άδεια ο γιός τους νοίκιασαν ένα αυτοκίνητο και έφυγαν για το χωριό.

★

Η κυρά Εύγενικό ζεσταίνονταν ακόμη στη φωτιά, όταν άκουσε έν' αυτοκίνητο να σταματάει έξω από το σπίτι της. Περίμενε λοιπόν κι' όταν άκουσε κουδούνες και χτύπους στην πόρτα έτρεξε να ανοίξει. Με πόση χαρά και πόσα δάκρυα αγκάλιασε την εγγονή της, αλλά και με πόση αγάλλιασε δέχτηκε τους γονείς του ανθρώπου, που θα παντρευόταν την εγγονή της!

Τα τρία δωμάτια του σπιτιού φωτίστηκαν κι' η κυρά Εύγενικό έβγαλε από το «νιούκο» τα δολοκινούργια: βελόνες, κουδέρτες και χαλιά

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΑΓΙΕΡ

ΤΑ ταγιέρ, που θα δοίμε να κυριαρχούν τώρα την άνοιξη, δείχνουν μία καταφανή τάση προς την απλότητα. Και, ασφαλώς, θα παραδεχτείτε πως δεν υπάρχει τίποτα ωραιότερο από την απλότητα, όταν συνδυάζεται με την κομψότητα. Αυτό δηλαδή που επιδιώκουν ακριβώς τα ταγιέρ της εποχής.

Οι φούστες, τότε είναι ευθύγραμμες, χωρίς όμως υπερβολή, και τότε παρουσιάζουν μία τάση προς το ελαφρύ, όπου παίζουν και οι πιέττες το ρόλο τους. Συνοδεύονται από κοντές βέστες και μάλιστα τόσο κοντές, μερικές φορές, ώστε να θυμίζουν τα μπολερό.

Γενικώς, η γραμμή φούστας και βέστας πλησιάζει προς το σπορτίφ, χωρίς όμως να απομακρύνεται από την κομψότητα.

Ένα δημοφιλές σκέρτσος στις βέστες-μπολερό, είναι το στολίσμά τους με αλληπάλληλες σειρές γαζιά, που στολίζουν ρεβέρ, το μπροστινό άνοιγμα και ολτρούγυρα τη βέστα. Οι γωνίες του ανοίγματος είναι στοργυλεμένες.

Μία μόδα, που επίσης θα επικρατήσει στα ανοιξιάτικα ταγιέρ, είναι ο συνδυασμός διαφόρων αποχρώσεων του ίδιου χρώματος. Το συνδυασμό αυτό τον βλέπουμε ανάμεσα στη μπλούζα και στο ταγιέρ. Η μπλούζα ακολουθεί τον χρωματισμό του ταγιέρ, αλλά σε μία διαφορετική απόχρωση, ανοιχτότερη ή πιο σκούρα. Η μπλούζα αυτή θα είναι καμωμένη στον τύπο σεμιζέ, χωρίς όμως να αποκλείεται κι' ένας τύπος πιο άμυγιέ, όπου ένας ντραριστός γαζάς θα προσδίδει στη μπλούζα μία πιο λουσάτη εμφάνιση.

Ας μην ξεχάσουμε να αναφέρουμε και τη μόδα των τρουά-κάρ μανικιών, που συνεχίζεται στις βέστες, αφήνοντας να φαίνονται λίγο τα μανίκια της μπλούζας.

Η ΜΟΔΑ ΤΩΝ ΝΤΕ — ΠΙΕΣ

Πιο πολλούς νεωτερισμούς θα δοίμε στ' ανοιξιάτικα ντε-πιές, που παρουσιάζονται με διάφορους τρόπους.

Πολλά από τ' ανοιξιάτικα φορέματα, είτε με μανίκια, είτε χωρίς μανίκια, θα συμπληρώνονται με κοντές κι' αυτά βέστες. Δηλαδή τόσο κοντές, που θα σκεπάζουν μόλις τη μέση. Έχουν ευθύγραμμο κομψόμα ως το λαίμο και τελειώνουν με στοργυλό γιακαδάκι κατεβαστό.

Οι φανταζή κοτονάντ θα είναι τα καταλληλότερα υφάσματα γι' αυτά τα φορέματα και ιδιαίτερος της μόδας είναι τα φανταζή με πουνά. Οι φούστες σ' αυτά τα φορέματα γίνονται άνετες και πολύ συχνά σε κόνι κλόε.

Άλλος τύπος ντε-πιές σε ελαφρά υφάσματα συνδυάζει την πλισσεδοτή φούστα με πολύ στεγές πιέττες της μηχανής, που ανοίγουν όσο προχωρούμε προς τα κάτω, με μία βέστα ευθύγραμμη έντελως απλή και κρυφό κομψόμα μπροστά.

Πολύ της μόδας είναι ο συνδυασμός του μονόχρωμου υφάσματος με ένα λευκό γιακαδάκι στο λαίμο και λευκά επίσης ρεβέρ στα τρουά-κάρ μανίκια.

Οι καρεδάτες κοτονάντ ξεγονται κι' αυτές

Ντε-πιές με πλισσεδοτή φούστα και ριχτή κοντή βέστα.

MIPANTA

Αριστερά: Βαθύχρωμο μονοκόμματο φουστανάκι. Δεξιά: Φόρεμα σπώρ με ανοίγματα τσέπες.

να προσθέσουν τη χάρι τους στη σειρά των ντέ-πιές. Ένα πολύ μοναδικό σκέτσο στη βέστα είναι να σχηματίζουν τα μανίκια σαν κάπα, μ' ένα μικρό άνοιγμα χαμηλά μπροστά-πλάι, για να περνούν τα χέρια.

Η βέστα γίνεται κι' εδώ κοντή, κουμπώνει με δύο κουμπιά και το άνοιγμα του λαιμού είναι μιντερό. Έχει γιακά και ρεθέρ και τονισμένη έβαζε κλίσι, ώστε ν' αφήνεται ο λαιμός ελεύθερος.

ΤΟ ΝΤΕ - ΠΙΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ ΤΟΥ

Αμέσως με τις πρώτες μέρες της ανοίξεως θα δούμε κι' ένα ακόμη τύπο ντέ-πιές: τη φούστα, συνδυασμένη με καζάκα, χωρίς μανίκια. Και πάλι οι φανταζι κοτογιάντ θα κάμουν κι' εδώ την εμφάνισή τους, ιδίως στον τύπο των πτι-καροφ ή καντριγιέ.

Η καζάκα, παρ' όλον, ότι δεν έχει μανίκια, έχει ωστόσο μία εμφάνισι σπορτίβ, με μία φαρδιά σκληρή ζώνη από το ίδιο ύφασμα και ντυμένη άγκυρα.

Επειδή όμως είναι κάπως πρόωρα τα γυννά μπράτσα, συμπληρώνουμε το σύνολο φούστας-

καζάκας με μία ομοιόμορφη βέστα ριχτή. Η μόδα παρουσιάζει την αντίθεσι της μονόχρωμης βέστας, σε σχετικό πάντως χρώμα προς το φανταζι του ντέ-πιές.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΑΝΟΙΚΤΟΧΡΩΜΑ ΚΑΙ ΣΕ ΣΚΟΥΡΑ

Καθώς είπαμε, η άνοιξη είναι η εποχή, που φέρνει στο προσκήνιο όλα τα ανοιχτά χρώματα, με τις διάφορες αποχρώσεις τους. Ωστόσο, σαν αντίφασι στο γενικό κανόνα, θα δούμε ανάμεσα στη φωτεινή αυτή παλέττα να υπεισέρχονται και βαθύχρωμοι τόνοι, που ως επί το πλείστον αντιπροσωπεύονται από το πάντα άγαπητό μπλε-μαρέν. Άπλες άμπιγιέ τουαλετίτσες ή και φορέματα σπορτίβ εφαρμόζουν αυτή τη μόδα.

Ένα ωραιότατο σχετικό μοντέλο μας παρουσιάζει ακριβώς ένα φόρεμα από μπλε-μαρέν μεταξωτό, σε κομψή κόμπι.

Το επάνω μέρος του κορσάζ σχηματίζει νομμή με τελείωμα σε οριζόντια γραμμή και ά-

Ταγιέρ με βέστα - μπλερό.

μέσως κάτω απ' αυτόν συνεχίζεται το φόρεμα πλισσέ, σε λεπτές πλαγιαστές πιέττες.

Μία δετή ζώνη από το ίδιο ύφασμα σχηματίζει ένα διάμεσο μεταξύ του πλισσεδωτού κορσάζ και της επίσης πλισσεδωτής φούστας.

Έξ' άλλου, από μπλε-μαρέν κοτογιάντ έχουμε ένα σπορτίβ φόρεμα πολύ σκερτσόζικο. Έχει το λαιμό του κλειστό ως ψηλά, το κορσάζ είναι σκέτο και συνεχίζεται με μία κλός φούστα, που έχει και μία κορυφή πιέττα μπροστά, όπου και κουμπώνει ως ένα σημείο.

Η φούστα παρουσιάζει επί πλέον ένα πρωτότυπο σκέτσο: Στο ένα της πλάι έχει μία αρκετά μεγάλη εξωτερική τσέπη με καπάκι, ενώ στο άλλο πλάι η τσέπη είναι κοφτή και διαγώνια.

Μία ομοιόμορφη ζώνη με άγκυρα συμπληρώνει το φόρεμα. Τα κουμπιά είναι ανοιχτόχρωμα — το μόνο φωτεινό σημείο.

Η ΚΑΖΑΚΑ ΣΤΗΝ ΑΜΠΙΓΙΕ ΕΜΦΑΝΙΣΙ

Η καζάκα, από συμπλήρωμα απλής εμφάνισης, παίρνει μέρος σε άμπιγιέ εμφανίσεις. Βέβαια χρησιμοποιούμε γι' αυτό το σκοπό ανάλογο ύφασμα.

Η μόδα αυτή κατακτά όλο και πιο πολύ έδαφος με τη νέα εποχή και βλέπουμε σχετικούς συνδυασμούς σε άμπιγιέ εμφανίσεις. Στους συνδυασμούς αυτούς, άλλοτε βλέπουμε μία μονόχρωμη καζάκα από μεταξωτό να ακολουθή μια φανταζι φούστα, ως πούμε από μπροστά, και άλλοτε η μονόχρωμη φούστα να συνοδεύεται, από μία φανταζι καζάκα.

Είναι όμως πολύ της μόδας και μία τρίτη άποψι: Τόσο η καζάκα, όσο και η φούστα, να είναι μονόχρωμες, σε κάποιο συνδυασμό διαφορετικών τόνων του ίδιου χρώματος.

Η φούστα σ' αυτά τα σύνολα γίνεται έβαζε, σε κόμπι κλός. Η καζάκα, με άνετο γτεκολτέ και μόνο με μπρετέλλες, πολλές φορές, πέ-

Αριστερά: Ίδιότροπο νεανικό χτένισμα. Δεξιά: Χτένισμα με άπαλές όντον-λασιόν.

φτει ίσια, με έλαφρά τογισμένη τη μέση.

Το μήκος της παραμένει περιορισμένο πάντοτε, ξεπερνώντας πολύ λίγο τη μέση.

Παρόμοιους συνδυασμούς και πολυποικίλους θα δούμε σε όλα τα ανοιχτά χρώματα της μόδας.

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Ποίν εγκαινιάση η μόδα τα ψάθινα καπέλλα, θα συνεχίσουν να μας παρουσιάζει καπέλλα ύφασματένια, αλλάζοντας, φυσικά, το μάλλινο ύλικό με το βαμβάκερο. Δηλαδή, οι μονόχρωμες και φανταζι κοτογιάντ θα έρθουν ν' αντικαταστήσουν τα λαινάς.

Σχετικά με τα σχήματα, θα δούμε χτυπητές αντιθέσεις. Αφ' ενός μικρές φόρμες, σε σχήματα κλός ή μπονέ και αφ' ετέρου μεγαλύτερες φόρμες στον τύπο των κανοτιέ, με τα μεγάλα μπρό γνωστά προς τα πάνω. Έχουν αυτά τα τελευταία ψηλούς τεπέδες και θυμίζουν πολύ τα πλατύγυρα καπέλλα των κάου-μπόυς.

Ντέ - πιές από κοτογιάντ πουά.

Αυτά τα πρώτα ανοιξιάτικα καπέλλα ή μόδα τα θέλει απλά και κάποτε η απλότης φτάνει στο να μη έχουν κανένα απολύτως γαρνιρίσμα ή το πολύ-πολύ να έχουν μία στενή κορδέλλα.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Σύμφωνα με την τελευταία λέξη της μόδας, τα χτενίσματα παρουσιάζουν κι' αυτά μεγάλη ποικιλία και πολύ συχνά χτυπητές αντιθέσεις.

Στα κοντά μαλλιά επικρατεί πάντα η μόδα των έλαφρών διακνυμάτων. Να φαίνονται τα μαλλιά σά φυσικά και όχι κατσαρωμένα από τον κομμωτή. Οι όντουλασιόν παίρνουν διάφορες κλίσεις, ανάλογα με το χτένισμα, που θα διαλέξουμε. Πότε καταλήγουν σε ομοιόμορφες τούφες, πότε το μήκος είναι άνομοιο, πράγμα που δίνει κάτι πολύ σκερτσόζικο στο χτένισμα.

Πότε μένει ακάλυπτο το μέτωπο, πότε καλύπτεται με αφέλιες άκανόνιστες. Τα αυτά το ίδιο. Όλα εξαρτώνται από το τι πηγαίνει στον τύπο μας.

Αριστερά: Σύνολο λουσάτο σε δυο τόνους. Δεξιά: Σύνολο ανοιξιάτικο από κοτογιάντ καντριγιέ.

Μιλήσαμε γι' ανάλαφρες όντουλασιόν. Αυτό όμως δεν αποκλείει να βλέπουμε και χτενίσματα με δλοίσια μαλλιά, κοντά ή μακρτά, που κάποτε φτάνουν ως τους ώμους.

Γενικός όμως κανόνας για όλα τα χτενίσματα είναι να δίνουν την εντύπωσι των πολύ «φλου».

Σπεύδουμε να σάς πούμε, ότι η μόδα ευνοεί επίσης τα έντελως μακρτά μαλλιά, τα ριγμένα όλα πίσω.

Αφίνουν έντελως ελεύθερο το μέτωπο και τ' αυτά και καταλήγουν σ' ένα κότσο, πότε στην κορυφή του κεφαλιού, πότε πίσω στον αυχένα.

Συνηθίζεται επίσης και το χτένισμα κάσκα, δηλαδή όλα τα μαλλιά μαζεμένα προς τα μέσα.

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΚΑΝΤΡΙΓΙΕ ΚΟΤΟΝΑΝΤ

Έφθασε πάλι η εποχή να φορέσουν οι κοπελ-

λίτσες τις έλκυστικές αυτές κοτογιάντ, που τόσο αρέσουν σε μεγάλους και μικρούς.

Ποίν όμως παρουσιάση η μόδα μία δλοκλήρη σειρά από άνθισμένα σταμπάτα, μās υπενθυμίζει τα καντριγιέ σταμπάτα, που είναι τόσο κατάρηλα για τα παιδιά.

Σε λευκά φόντα θα δούμε καντριγιέ πράσινα, κόκκινα, κίτρινα ή μπλέ.

Ο τύπος του ύφασματος προδικάζει τη σπορτίβ κόμπι, δηλαδή τις πλισσεδωτές φουσιτίτσες, πιέττες όλων των ειδών, μπουστάκια άνετα, με κοντά ή μακρτά μανικάκια.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ ΦΟΥΣΤΑΣ ΚΑΙ ΜΠΛΟΥΖΑΣ

Τις καρδεάτες κοτογιάντ θα τις χρησιμοποιήσουμε επίσης για κοιτασίσιμες μπλουζές, που θα φοριούνται με μονόχρωμες φούστες. Θα έχουμε κι' εδώ πιέττες και οι μπλουζές θα φοριούνται ως επί το πλείστον από πάνω, με έλαφρο μπλουζόν.

Τα μικρότερα παιδιά θα φορούν φουτίτσες, που συγκρατούνται με πλαστρονάκια ή με μπρετέλλες ίσιες μπροστά και σταυρωτές στην πλάτη.

Η ΚΛΟΣ ΓΡΑΜΜΗ

Με δλη τη μεγάλη μόδα της πέττας για τα παιδιά, είναι επίσης πολύ της μόδας για μεγαλύτερα κοριτσάκια ή τόσο κομψή κλός γοαμμή.

Κάποτε το κορσάκι συνεχίζεται κάτω από τη μέση και ή φούστα ενώνεται σ' αυτό το σημείο, κομμένη αν φόρμ ή με φύλλα, ποτ σχηματίζουν κλός.

Δύο εξωτερικές τσέπες στολίζουν το φόρεμα και στο λαιμό ή γιακάς σχηματίζει ένα δέσιμο.

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΕΣ ΒΕΣΤΕΣ ΚΑΙ ΖΙΛΕ

Προσοχή όμως στα άπρόοπτα της άνοιξης. Μία κι' ελαφρώνομε το ντύσιμο των παιδιών, δεν πρέπει να παραλείψουμε να τους έχουμε και μία βέστα, που άσφαλώς θα τους χρειαστή κάποια στιγμή.

Τη συνδυάζουμε με τα φορέματά τους κι' έτσι τα εξασφαλίζουμε από κάθε ξαφνική μεταβολή του καιρού.

Είναι επίσης πολύ πρακτικά τα πλεκτά ζιλέ, από λεπτό μαλλί, ή τα πουλόβερ χωρίς μανίκια.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Σπορτίφ φόρεμα με φούστα κλός και γιακά με δέσιμο. 2) Φόρεμα από ναντιγιέ κοτονάντ και πλεκτό γιλέκο. 3) Άνοιξιατική βέστα και πλισσεδωτή φούστα. 4) Φούστα με πλαστρον και μπρετέλλες. 5) Καρδεάτο μπλουζόν και μονόχρωμη φούστα.

4

5

2

3

Υγεία και καθαριότητας

"Ενα απ' τα απαραίτητα στοιχεία της όμορφας κάθε γυναίκας είναι ή καθαριότητα. Μ' αυτή τη λέξη, δεν εννοούμε απλά το πρόσωπο, αλλά όλες τις απαιτούμενες φροντίδες για τη διατήρηση μιας υγιούς επιδερμίδας. Μην ξεχνάτε ποτέ πως ή υγεία δίνει την όμορφη. Και για να είμαστε υγιείς, πρέπει να είμαστε καθαρή. Απ' το τραπέζι της τουαλέτας — που είναι καλλίτερο να βρίσκεται τοποθετημένο μέσα στο λουτρό — δεν πρέπει να λείπουν τα εξής: Ένα σφουγγάρι, ένα σαπούνι από άγριο ελαιόλαδο, μία οδοντόπαστα με το βουρτσάκι της, ένα μπουκάλι κολώνια, μία κρέμα. Όποτε το πολύ σαπούνι, όποτε το πολύ νερό βλέπτε, όπως νομίζουν μερικές.

Παλιά έπιπλα

"Αν τα μοντέρνα έπιπλα είναι όμορφα και τα παλιά όμως έχουν την ιδιαίτερη χάρη τους. Π.χ. ένας παλιός βενετσιάνικος καθρέφτης, ένα μπαγιού, ένα γραφειάκι, παλιού στυλ, μία έταζέρα, μία παλιά πολυθρόνα, προσθέτουν ένα τόνο άρχοντιάς στο σύνολο και δεν άποτελούν ποτέ παραφωνία, όπου κι' αν τα βάλετε. Φυσικά, σήμερα το πρόβλημα της έπιπλώσεως ενός καινούργιου σπιτιού έχει άπλοποιηθή. Το λίδινγκ — ρούμι, το κοινό δηλαδή δωμάτιο που χρησιμοποιεί για τραπεζαρία, σαλόνι και γραφείο συγχρόνως, συντελεί στο να μη χρειάζαστε δσα έπιπλα θα θέλαμε την παλιά έποχή για τα τρία αυτά δωμάτια ιδιαίτερως.

Πανάδες στο πρόσωπο

"Έχετε πανάδες στο πρόσωπό σας, που το άσχημίζουν; Περνάτε το, πρωί και βράδυ, μ' ένα βαμβακάκι βρεγμένο με την έξής διάλυσι — την όποια πρέπει να φυλάτε καλά σε σκοτεινό μέρος, όταν δεν τη μεταχειρίζεσθε: Υπερμαγγανικό κάλιον 0,1γρμ. Ανθόνερο 200"

"Επίσης, θα σας άφελήσουν μερικές σταγόνες λεμόνι, άνακατεμένες με άλλο τόσο γάλα. Άλειψτε με το μίγμα αυτό το πρόσωπό σας, το βράδυ πριν πλαγιάσετε, και τ' άφινετε να στεγνώσει δλη τη νύχτα άπάνω του. Μπορείτε επίσης να μεταχειρισθήτε χυμό λεμονιού άνακατεμένο με γλυκερίνη.

"Όμορφη κολώνια

Θέλετε να φτιάσετε μονάχι σας μία πολύ όμορφη κολώνια, έξαιρετικής ποιότητας; Άγοράστε άπ' το φαρμακείο — ή από ένα κατάστημα που πουλάει έσάνς — τα εξής συστατικά:

Εσάνς λεμονιού 40 γραμ. > περγαμότου 42 > νερό λ 12 > δενδρόλθανον 2 > μελίση 120"

Τα άνακατεύετε όλ' αυτά μαζί με 3 κιλά καθαρό λευκό οινόπνευμα 95 βαθμών. Άφινετε 15 μέρες. Ύστερα προσθέτετε 250 γραμμάρια ανθόνερο και 250 γραμ. τριανταφυλλόνερο. Άν βρίσκετε πως είναι πολύ δυνατή αυτή ή κολώνια, μπορείτε να την άραιώσετε με νερό.

Κεφτέδες φρικασέ

Φτιάχνετε τούς κεφτέδες όπως συνήθως, αλλά δεν τούς έρωτηγανίζετε. Επίσης, τούς πλάθετε μικρούς κι' όσο το δυνατόν πιο στρογγυλούς. Πάιρντε ύστερα 300 γραμ. κρεμμυδάκι ψιλοκομμένο και το βράζετε λιγάκι με νερό. Ύπειρα το στραγγίζετε και το άναβράζετε μ' άλλο νερό, λίγο όμως. Όταν το πιή σχεδόν, ρίχνετε ένα ποτηράκι ζυδι από άσπρο κρασί, λίγο άλάτι και μία κουταλιά βούτυρο. Σκεπάζετε κι' άφινετε να πάρουν μία βράσι.

Ύστερα ρίχνετε μέσα τα κεφτεδάκια και τ' άφινετε ένα τέταρτο περίπου, φροντίζοντας να τα σκεπάζη ή σάλτσα. Στο μεταξύ χτυπάτε 3 κροκούς άυγών, στους όποιους προσθέτετε σιγά — σιγά ένα φλυτζάνι γάλα, μία κουταλιά τσα άλεύρι και λίγο άπ' το ζουμί της σάλτσας. Άφου τ' άνακατέψετε καλά, τα ρίχνετε μέσα στην κατσαρόλα με τα κεφτεδάκια, κουνώντας την διαρκώς, κι' άφινετε να βράσουν λιγάκι, όλα μαζί.

Λεκέδες από λάσπη

"Έχει ένα μεταξωτό φόρεμά σας λεκέδες από λάσπη; Πάρτε ένα κομμάτι φανέλλα και τυλίχτε το καλά, έτσι ώστε να σχηματίσει ένα είδος μαλακής βούρτσας. Άπλώστε το μεταξωτό ύφασμα πάνω σ' ένα άσπρο πανί κι' άρχίστε να το τρίβετε μ' αυτή τη φανέλλα. Άν οι λεκέδες έπιμένουν, πάρτε λίγη άμμωνία ή άσπρο ζυδι, άραιώστε το με νερό, βουτήχτε έλεφρά μέσα τη φανέλλα και τρίψτε πάλι τούς λεκέδες. Άν το μεταξωτό είναι χρωματιστό, καλλίτερα να το τρίψετε με λευκό οινόπνευμα, άραιωμένο με νερό.

Συγκλονιστικό άστυνομικό και κατασκοπευτικό μυθιστόρημα υπό ΤΖΕΙΜΣ ΤΖΕΙΖ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ντόν τηλεφώνει στη Μαρία Νάτσκα ότι φεύγει άμέσως για το Παρίσι, για να παραλάβη τον Τρέγκερ και να τον πάη στην Άγγλια. Στην πραγματικότητα όμως στέλνει εκεί τον καιροπέρη του, θέλοντας να βεβαιωθεί άπόλυτα πως δεν ήταν ο Τρέγκερ ο άνθρωπος που του μίλησε από τηλέφωνο. Ο ίδιος πηγαίνει μονάχα ως την Παντοία, μεταμφιέζεται άριστοτεχνικά, ξαναγυρίζει, άγνωστός, στη Βενετία και κρύβεται στο σπίτι του Γκιουζέπε. Πάιρνει πληροφορίες άπ' τον άνθρωπο πατέρα της Λουίζας για τις συνήθειές του, τις όποιες ή κόρη του έσθησε τον άρρωστο και καταδιωγμένο Τρέγκερ και τον έκρυψε στο έρημο σπίτι της Κάλλε Μοντέλο. Όλα τα στοιχεία τον πείθουν πως ο Τρέγκερ δεν είναι ποδόςτης της πατρίδας του. Παρακολουθώντας ύστερα το Μπούσο και τον Κορβίτο, άνακαλύπτει το κρησφύγετο της σπείρας και κάνει μία σφινδισιαστική έπιδρομή σ' αυτό. Τον συνοδεύουν ο Γκιουζέπε κι' ο σάφερ Χάρου Μάσον που έφτασε άπ' το Λονδίνο.

5ον σκηνή.

Καλό είναι, είπε. Άχρηβός όπως μάς χρειάζεται... Λοιπόν, Χάρου, θα πάσης μαζί σου το Γκιουζέπε, για να σε βοηθήσει, και θα χωθήτε στο σπίτι από πίσω. Έγώ θ' άφισω να περάσουν δέκα λεπτά και θα μπώ ύστερα από μπρος. Μη φανερωθής. Ώσουν νάρθω κι' έγώ, έκτός αν δέ μπορείς να ζήσεις αλλού. Κι' αν τα παρόντα έχουν καμνέλλα, άρεντζιτό, και δέ μπορούς να μπώ; Θα σάς άφισω μονάχο μέσα σ' αυτή τη σφηκοφύλη.

ΑΝΘΡΩΠΟΚΥΝΗΓΙ ΕΝΑ ΒΕΝΕΤΙΑ

λογά. Ο Ντόν είχε τα μάτια του καρφωμένα στο ρολόι του...

Όταν πέρασαν, επί τελους, τα 10 λεπτά, προχώρησε προς το σπίτι, ανέβηκε δυο-δυο τα σκαλοπάτια και χτύπησε δυνατά τη μύση ελάνη πόρτα.

Περίμενε ένα λεπτό. Κι' ήταν έτοιμος να ξαναχτυπήσει, όταν άκουσε βήματα από μέσα. Η πόρτα άνοιξε άπότομα και φάνηκε στο κατώφλι ο Μπούσο, με υφός άπειλητικό.

Τι θέλετε; γαύνισε.

Χρειάζομαι έπειγόντως το γιατρό Άθανασίη. Μου είπαν πως είν' εδώ.

Όχι, δέν... άρχισε ν' λέει ο Μπούσο.

Μα δέν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του, γιατί ο Ντόν του κατάρωσε, μια γροθιά στο στομάχι, που του έκοψε την ανάσα. Άνιωσε στα δυο και δέχτηκε έτσι δεύτερη γροθιά στην άκρη του πηγουνιού.

Καθένας με τη σειρά του, χώντο μεν, τού είπε σιγά ο Ντόν. Τον άρταξε άπ' το γιακά, για να τον κρατήσει όρθιο, και τον ά-

ησε ύστερα γάμο σιγά-σιγά. Τον δρασκελίσε και έβλεψε πίσω του την πόρτα.

Κρίταξε γύρω του, τριβώντας συγχρόνως τα πονεμένα δαχτυλά του.

Αντίκον των βροζκόταν μία σκάλα. Πίσω από μία πόρτα άκούγονταν ούλιες.

Άποφάσισε ν' ανέβη άπάνω, με την έλπίδα πως θάβρισκε εκεί το Χάρου. Καθώς όμως προχωρούσε, άνοιξε μία πόρτα, στο κεφαλοσκάλο. Κι' ο Ντόν τραβήχτηκε γρήγορα πίσω, για να κρυφτή στη σκιά.

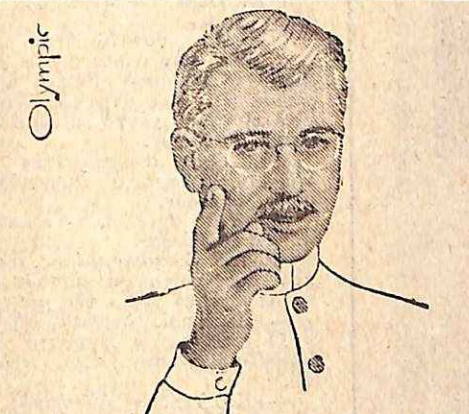
Άκούσαν βήματα.

Ποιος ήταν, Μπούσο; ρώτησε μία φωνή.

Ο Ντόν άναγνώρισε τον Κορβίτο, στην κορυφή της σκάλας. Και περίμενε, έτοιμος να χυμύση πάνω του...

Ο Κορβίτο άρχισε να κατεβαίνει τα σκαλοπάτια. Στα μέσα, έδε το Μπούσο, σοριασμένο γάμο. Σταμάτησε άπότομα κι' έσκυψε μπροστά.

Βλαστήμησε κι' ύστερα κατέβη-

ο γιατρός προστάζει:

Για την κανονική άνάπτυξη του παιδιού χρειάζονται διταμίνες Α, C, D, Ριμποφλαβίνη, Θειαμίνη, Φωσφόρος, Κάλλσιουμ και μεταλλικά συστατικά. Είναι άπαραίτητα!

ΣΙΣΣΥ EXTRA

Τα Όλλανδικά έργαστάσια ΣΙΣΣΥ προηγούνται πάντοτε σε έπιστημονικές μελετήσεις και τελεωποιήσεις.

Το ΣΙΣΣΥ ΕΒΑΠΟΡΕ, προϊόν των ίδιων έργαστασίων, είναι πλούσιο σε διταμίνες και έγγυημένο από κάθε πλευρά. Ένδεικνυται για κάθε ηλικία και χρήση.

πε τρέχοντας την υπόλοιπη ομάδα κι' έσπρωξε πάνω απ' το σύντροφό του. 'Ο Ντόν πετάχτηκε τότε απ' την καρέκλα του. 'Αλλ' ο Κουρτζό, γρηγορώτερος απ' αυτόν, στράφηκε και τον αντιμετώπισε, τη στιγμή που έτοιμαζόταν να τον χτυπήσει.

Για μια στιγμή, κινδύνεψαν οι δύο τους. 'Επειτα ο Κουρτζό σήκωσε το χέρι του. Συγχρόνως ο Ντόν χύμηξε, τον άρπαξε με τα χέρια απ' το λαιμό και με τ' άλλο θέλησε να τον καταφέρει μια γερή γροθιά στο στήθος.

Μα ο Κουρτζό τον απόφυγε, άνασχετόντας το μπράτσο του και τον χτύπησε στην κοιλιά.

'Ο Ντόν αναγκάστηκε να τον αφήσει και να κάνει ένα βήμα πίσω. 'Αλλ' έπειτα τον έπιασε απ' τα πόδια του σακακιού του, τούβαλε μια τεχνική τρικλοποδιά, τον τράβηξε απότομα προς το μέρος του και τον πέταξε χάρμω.

— Χάνς! άρχισε να ουρλιάζει

Κουρτζό. Χάνς!

Συγχρόνως έδωσε μια κλωτσιά στο στήθος του Ντόν, που τον έκανε να τρεκίσει προς τα πίσω. 'Η πόρτα, στο βάθος, τού διαδόρου, άνοιξε κι' ώρμησε στο διάδρομο ένας άντρας σωματώδης — ο Χάνς, σίγουρα. Τον ακολουθούσε κι' ένας ψηλός ξανθός, που προσπαθούσε να τον παραμερίσει για να φτάσει πρώτος το Ντόν.

Δε χωρούσαν να περάσουν κι' οι δύο τους ελεύθερα απ' τον στενό διάδρομο. 'Ετσι, ο Ντόν βοήθησε τον καρδό να φτάσει ως τη σκάλα. Μα, μόλις είχε ανεβεί δυο σκαλοπάτια, ο Κουρτζό άπλωσε το χέρι του και τον άρπαξε απ' τον αστράγαλο. 'Εχασε έτσι την ισορροπία του κι' έπεσε προς τα εμπρός. 'Ωστόσο, με μια γερή κλωτσιά στον ώμο του Κουρτζό, τον τινάζει μακριά.

Μα, στο μεταξύ, είχε φτάσει κι' ο Χάνς. Πήδησε πάνω απ' τον Κουρτζό, για ν' αρπάξει το Ντόν.

'Αλλ' εκείνος τον απόφυγε, πετάχτηκε όρθιος κι' η γροθιά του βόηξε το Χάνς στην καρδιά και τον έρριξε χάρμω.

'Ο Ντόν κατόρθωσε ν' ανεβεί άλλα τρία σκαλοπάτια. 'Αλλ' ο ξανθός, που στεκόταν πίσω απ' τα κάγκελλα της σκάλας, τον άρπαξε απ' το χέρι και τον κόλλησε πάνω τους.

Είχε χέρι σιδερένιο. Παρ' όλες τις προσπάθειές του, ο Ντόν δεν κατάφερε να ελευθερωθεί.

'Ο Χάνς σηκώθηκε και τον κτύπησε, μ' ένα άγριο χαιμόγελο. 'Ανέθηκε μ' ένα πήδημα τρία σκαλοπάτια και σήκωσε τη γροθιά του, μεγάλη σαν πετόνι.

'Αν τ' ο χτύπημά του έφαινε το Ντόν, ίσως θα τούπαινε το κεφάλι! Μα, εντυχώς, τ' απόφυγε.

'Ο Χάνς βλαστήμησε και θέλησε να ξαναχτυπήσει. 'Αλλά δεν πρόλαβε, γιατί εμφανίστηκε στο κεφαλόσκαλο ο Χάρου και «τσούλησε» στη σκάλα, με τα πόδια

προς τα εμπρός. Χτύπησε το Χάνς κατάσφαιρα, τον παρότρυνε μαζί του και καταλήσανε κι' οι δυο στη βάση της σκάλας, μ' ένα τράνταγμα, που συγκλόνισε όλο το σπίτι.

'Ο Ντόν, κολιμαμένος πάντα στα κάγκελλα, άκουμπησε το ελεύθερο χέρι του στην κορπιαστή τους, τα δασυκέλιες κι' έπεσε πάνω στον ξανθό. Κυλίστηκαν χάρμω κι' οι δυο. 'Ο ξανθός άρπαξε το Ντόν απ' το λαιμό. 'Εκείνος, μισοκινούμενος, έχωσε τα δάχτυλά του στα μάτια του.

'Ενοιωσε άμεσως να χαλαρώνεται το σφιγμένο του λαιμού του, κι' ο ξανθός, ουρλιάζοντας απ' τον πόνο, του άρπαξε τα χέρια.

'Ο Χάρου είχε πετάξει το Χάνς πάνω απ' το κεφάλι του, προς το βάθος του διαδρόμου. Κι' έτοιμαζόταν να τον αποτελειώσει, όταν χύμηξε πάνω του ο Κουρτζό.

'Ο Χάρου τον αντιμετώπισε κι' αυτόν. Άλλες φοβερές γροθιές του στο στομάχι του σφαιράσανε χάρμω, αναίσθητο.

'Ο Ντόν εξακολουθούσε να παλεύει με τον ξανθό. 'Ο Χάρου τους έβριζε μια ματιά, είδε πως τάβγαζε πέρα καλά ο αφεντικός του κι' ασχολήθηκε με το Χάνς, που άνασχεωνόταν με κόπο.

Στο μεταξύ, συνεισέχονταν σιγά-σιγά κι' ο Μπούσο. Σηκώθηκε, έβγαλε απ' την τσέπη του ένα μαχαίρι, και προχώρησε προς το Ντόν.

Την ίδια στιγμή, άνοιξε διάπλατα η έξοδος κι' ώρμησε μέσα ο Γιουζέπε.

'Ο Μπούσο στράφηκε και θέλησε να τον χτυπήσει με το μαχαίρι του. 'Αλλ' εκείνος το απόφυγε και ξάπλωσε χάρμω τόν αντίπαλό του, με μια κατακεραυλά, που θα μπορούσε να ζαλίσει και βόδι...

'Ο Ντόν είχε ξεμπερδέψει πιά με τον ξανθό. Στάθηκε στα πόδια του με κόπο και στράφηκε προς το Χάρου.

'Εκείνος, γονατισμένος πάνω στο Χάνς, τον στραγγάλιζε μεθοδικά. 'Ο Γερμανός άρχισε ξαφνικά να κλωτσιά άταχα, έβγαλε ένα πνιγμένο ούρλο κι' έμεινε ύστερα άκίνητος.

'Ο Χάρου άνασχεώθηκε τότε και τον εξέτασε, μ' επαγγελματικό ενδιαφέρον.

— Δε θα συνέλθω πριν από μισή ώρα, δήλωσε.

'Ο Ντόν, λαχανιασμένος, άκούμπησε στον τοίχο και κίτταξε μ' ικανοποίηση το πεδίο της μάχης.

— Πολύ καλή δουλειά, δήλωσε. 'Ο ξανθός, ο Μπούσο κι' ο Κουρτζό κείτονταν χάρμω, αναίσθητοι.

— Καλά πάμε, αφεντικό; ρώτησε ο Χάρου, δίχως να νοιαστεί καθόλου για το λίγο αίμα, που κυλούσε στο πρόσωπό του και για το ένα μάτι του, που άρχισε να πρήζεται.

— Καλά, απάντησε ο Ντόν. Μόνο που έχασα λίγο τη φόρμα μου... Δέστε τους τώρα όλους, για να μάς άφισουν ήσυχους. 'Εγώ θα κάνω στο μεταξύ μια επιθεώρηση. Δρασκελίστε το σώμα του Χάνς κι' άνοιξε την πόρτα του βάθους. Τό δωμάτιο εκείνο ήταν άδειο.

«Αν βρισκείται εδώ ο Τρέγκαρθ, θα τον έχουν μάλλον άπαινο», σκέφθηκε ο Ντόν.

Κι' ανέβηκε τέσσερα-τέσσερα τα σκαλοπάτια.

Οι δυο κάμαρες του πρώτου πατώματος ήταν άδειανες κι' αυτές 'Ανέβηκε στο δεύτερο.

Βοήκε μπροστά του μια πόρτα, ανοικτή απ' έξω. Την ξεούτωσε, με καρδιοχτύπι, και την άνοιξε.

Τό δωμάτιο εκείνο ήταν μικρό. Δυο κρεβάτια, στημένα μέσα σε μπαλκόνι, έφαιναν στους τοίχους τό τορνευλιστό φως τους.

Τό μόνο έπιπλο ήταν ένα οάν-

τρο. Καί, πάνω σ' αυτό, κειτόταν ένας άντρας, γυμνός ως τη μέση. Δέν έκανε χαιμιά κίνηση.

'Ο Ντόν πήρε τό ένα κρεβάτι και πλησίασε στο κρεβάτι.

Είχε πολλά χρόνια, να δη τό Τζόν Τρέγκαρθ, κι' όμως τον άναγνώρισε άμέσως. Τό πρόσωπό του, με τη σταθερή κι' αποφασιστική έκφραση, ήταν τρομερά άδυνατισμένο. Τα μαλλιά του είχαν άρχεισει ν' άσπρίσουν στα μέληγνια. Μα ήταν πάντα ο ίδιος άνθρωπος.

Είχε τό μάτια του κλειστά, και τό πρόσωπό του είχε τέτοια χλωμάδα, που ο Ντόν τον νόμισε στην άοχη για νεκρό. 'Ότετα είδε τό στήθος του ν' άνασχεώνεται έλαφρά, με τόν άγρό ρυθμό της άναπνοής. Και συγχρόνως πρόσφερε μια λεπτομέρεια, που τον πάγωσε από φόβη... Τό γυμνό στήθος του Τρέγκαρθ σκεπαζόταν από μικρές σκοούρες κηλίδες: τό ίδια εγκαύματα, που είχε δη ο Ντόν στο δεξί χέρι της Λουίζας Πεκκίτι, χαιμωμένα με ταγιάρο.

Στό δεξί πλευρό του ήταν κολιμένη, με δυο λουρίδες λευκοπλάστ, μια βρομική και ματωμένη γάτα.

'Ο Ντόν έσκυψε πάνω του και τον άγγιξε έλαφρά στο μπράτσο.

Μ' άκούσε, Τζόν; του είπε. 'Εκείνος δέν κουνήθηκε.

'Ο Χάρου μπήκε στο δωμάτιο. — Τόν βοήκατε, αφεντικό; ρώτησε.

— Ναι, έδω είναι. Αυτά τό καθάρματα, τόν βασανίσανε.

'Ο Χάρου πλησίασε κι' έβγαλε μια πνιγμένη κραυγή, βλέποντας τό εγκαύματα.

— Φαίνεται πολύ άσχημα, πρόσθεσε ο Ντόν. Πρέπει όμως, δίχως άλλο, να τόν πάρουμε από δω.

'Ο Χάρου έπιασε τό σφυγμό του Τρέγκαρθ.

— Πραγματικά, έχει τό χάλια του, συμφώνησε. Κινδυνεύει να πεθάνη, καθώς θα τόν μεταφέρουμε.

'Ο Ντόν πήνε ως την πόρτα και φώναξε τό Γιουζέπε. 'Ότετα είδε στο Χάρου:

— Θά τόν τυλίξουμε με μιά κουβέрта και θα τόν πάρη στα χέρια ο Γιουζέπε. Θά τόν έαπλώσει στο βάθος της γόνδολας.

'Ο Γιουζέπε μπήκε στο δωμάτιο.

— Πρέπει να τόν πās μέχρι τη γόνδολα, του είπε ο Ντόν, δείχνοντας του τόν Τρέγκαρθ. Θά τό καταφέρεις, δέν είν' έτσι;

'Εκείνος κίτταξε τόν Τρέγκαρθ.

— Ω, ναι, σιγά, απάντησε. Δέν φαίνεται πολύ βαρύς... Είναι ζαντανός άκόμα;

— Ναι, για την ώρα.

'Ο Χάρου δίπλωσε προσεχτικά τόν Τρέγκαρθ μέσα σε μιά κουβέрта. 'Ο γονδολιέρης έσκυψε και τόν σήκωσε σιγά-σιγά.

— Έν τάξει; ρώτησε ο Ντόν.

— Δε βασάνει καθόλου, σιγά.

— Πάμε λοιπόν.

Κι' ο Ντόν προχώρησε πρώτος. Οι άλλοι τόν άκολουθήσαν.

Κάτω, οι τέσσερες αντίπαλοι τους ήταν άκόμα άναίσθητοι και σφιχτοδεμένοι χειροπόδαρα. 'Ο Ντόν άνοιξε την έξοδο κι' έβριξε μιά ματιά στον έρημο δρόμο. Τό μόνο φως έβγαυε απ' τό άντικυκλό φαρνεύο.

— Καλά πάμε, είπε, κατεβαίνοντας την έξωτερική σκάλα.

'Ο Γιουζέπε τόν άκολούθησε, κρατώντας στα χέρια τόν Τρέγκαρθ. 'Ο Χάρου έρχόταν τελευταίος.

Οι τρεις άντρες προχώρησαν προς την αποβάθρα. Όπου ήταν δεμένη η γόνδολα.

'Ο Χάρου σταμάτησε κάποια στιγμή, για να κιντάξει πίσω του. 'Εφαξε με τη διαπεραστική ματιά του όλο τό δρόμο και τη σκοτεινή είσοδο του σπιτιού.

Δυο άντρες ξεπορόβαν ξαφνικά από μιά γωνιά. Είδαν τό Χάρου, την ίδια στιγμή, που τούς έλεγε δη κι' εκείνος.

'Ο ένας τους έκαμε άμέσως μετάβολη κι' έξαφανίστηκε. 'Ο άλλος σταμάτησε απότομα.

— Πάμε να φύγουμε, αφεντικό! σήκωσε ο Χάρου στο Ντόν. 'Αλλοίως, θάγουμε καινούργια πανηγύρια!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

'Ενα σριγγό σφύριγμα άντίχησε, μέσα στην ήσυχία της νύχτας.

— Γρήγορα, Γιουζέπε! φώναξε ο Ντόν. Πήγανέ τον στη γόνδολα.

Και στράφηκε, για να πάη κοντά στο Χάρου, που είχε σταθεί στο κούρμα μιας πόρτας κι' έξερευνούσε με τα μάτια τό σκοτεινό δρομάκι.

— Είναι δυο, αφεντικό, μονομούσις εκείνος. Μα έχω την έντοπισή πως έρχονται κι' άλλοι.

'Ο Ντόν άφουγκράστηκε κι' άκουσε βήματα βιαστικά.

— Περγάνε απ' τόν άλλο δρόμο, είπε. Θά φτάσουμε πριν απ' τό Γιουζέπε, αν δε βιαστή... Πάμε κι' εμείς μαζί του, Χάρου!

Κι' άρχισε να τρέχει, μαζί με τό Χάρου.

Πρόφτασαν τό Γιουζέπε, που

προχωρούσε βιαστικά στο σκοτεινό δρόμο. 'Ο Ντόν τόν προσέφερε και τοποθετήθηκε μπροστά, ενώ ο Χάρου άποτελούσε την οπισθοφυλακή.

'Ο Χάρου άκούγε βήματα πίσω του. 'Αλλ' αυτός που τόν παρακολουθούσε, δέν έπαιριούσε προσφάγας να τόν φτάσει. Φαίνεται πως ο ρόλος του ήταν μόνο να τούς κόπη την ύποχωση.

'Ο Ντόν παρατήρησε πρώτος τρεις σιλουέτες, που σάλευαν μέσα στο σκοτάδι, κοντά στη γόνδολα. Σταμάτησε τότε κι' έκαμε νόημα στο Γιουζέπε να τόν μιλήσει.

— Άκούσε! τού ψιθύρισε, κιντώντας τούς τρεις άντρες, που δέν φαίνονταν να τόν έχουν αντιληφθεί άκόμα. Θά τούς αναλάβουμε εγώ κι' ο Χάρου. 'Η δική σου δουλειά είναι μονάχα να φερώς τόν άπορωστο στη βάρακα σου. Μή μάς περιμένεις ύστερα! Πήγανέ τον στο σπίτι σου.

'Ο γονδολιέρης έγνεψε καταφατικά. Είχε άρχισε να λαχανιάζει.

'Ο Χάρου ήθελε πιά κοντά.

— Κάποιος έρχεται πίσω μου, αφεντικό, είδοποίησε τό Ντόν.

— Και τρεις άλλοι φυλάει τη γόνδολα. 'Ο Γιουζέπε θά προσπαθήσει να περάσει, ενώ εμείς θ' άπισχολούμε αυτούς τούς τρεις.

— Όπως θέλετε, αφεντικό.

— 'Εμπρός, πάμε!

Κι' όρμησαν, σά βολίδες. Βλέποντας τους, οι τρεις άνθρωποι, φάνηκαν να διατάζουν μια στιγμή. 'Ότετα άράρισαν, σκορπίστηκαν, για ν' άποφύγουν την πρώτη κρούση.

Μαχαιρία άστράφανε στο σκοτάδι. 'Ο Ντόν απόφυγε μιά μαχαίρα, βοήτησε κι' άρπαξε απ' τόν αστράγαλο έναν απ' τούς αντίπαλους του. Τόν τράβηξε άποτομα, κι' εκείνος έχασε την ισορροπία του, έπεσε προς τα πίσω, χτυπήσε χάρμω τό κεφάλι του με δύναμη κι' έμεινε άκίνητος.

'Ο Χάρου πάλευε μ' έναν άλλον. Είχαν κλωστή χάρμω και προσπαθούσαν να στραγγιάσουν ο ένας τόν άλλο.

— Όι τούτοις έπιτέθηκε στο Ντόν.

Για ένα λεπτό, πάλευαν άγρια κι' οι τέσσερις. 'Ο Ντόν άρπαξε να έπικρατήσει, όταν τούβρεσε στην πλάτη και τέταρτος αντίπαλος. Δεκα δάχτυλα άτσάλινα σφίχτηκαν γύρω απ' τό λαιμό του. Σηγή ό-νως, έκείνος που κρατούσε χάρμω, βρήκε την ευκαιρία να ελευθερωσεί τό ένα του χέρι και να τού καταφέρει μιά γροθιά στο πρόσωπο.

'Ο Ντόν προσάπθηκε να χαλαρώσει τό σφιγμένο στο λαιμό του. Ζαλισμένος όμως απ' τη γροθιά, δέν είχε πιά άρκετή δύναμη, για να τράβηξη τό δάχτυλο, που γώνονταν στη σάρκα του.

Τό αίμα άρχισε να χτυπάει στο κεφάλι του. 'Ενοιωσε πως θα λιποθυμούσε.

Δέχθηκε κι' άλλη γροθιά στο πρόσωπο. Με μιά άπελευκόμενη προσπάθεια, οίχτηκε πλάι, βοήθηκε στο νερό κι' έπεσε μέσα στο κρύο νερό του καναλιού, παρασύροντας μαζί του και τόν αντίπαλό του.

Τά δάχτυλα ξεσφίχτηκαν έπιτελους. 'Ο Ντόν χτύπησε τότε τό πόδι του στο βυθό κι' ανέβηκε στην επιφάνεια.

Μαζί μ' αυτόν, ξεπορόβανε κι' ο αντίπαλός του, φτύνοντας νερό και βλαστημιώντας Ιταλικά.

Τό κρύο νερό είχε έσογονήσει τό Ντόν. Γέμισε βαθιά τό πνεύμα του με άέρα και ξαναβούτηξε. 'Αρπαξε τόν αντίπαλό του απ' τις άκρες τού σακκιού του και τόν τράβηξε μαζί του προς τό βυθό.

'Εσκαμμένος στο σόλο του γουότε-πόλο, ο Ντόν ήξερε όλα τά «κόλπα» του. 'Εξοσε τόν άλλον με τα πόδια του και τόν κράτησε έτσι κάτω απ' τό νερό, ενώ με τό ένα του χέρι τού έσφιγγε δυνατά την καρωτίδα. 'Εκείνος σπαστόρησε μιά στιγμή και λιποθύμησε.

'Ο Ντόν τόν άφησε τότε και ξαναβούτηξε στην επιφάνεια.

Η φωνή του Χάρου άντήχησε, κεφαλή, μέσα στο σκοτάδι:

— Έσείς είσαστε, αφεντικό;

— Ναι, ενώ, απάντησε ο Ντόν. Καί, με δυο γερές άπαισές, έφτασε κοντά στο Χάρου.

— Θεέ μου! είπε εκείνος. Πόσο ήταν, απ' αυτούς τούς βρομιά-ορδες... Δέν ήξερα πού να πο-τοχτυπήσω... Όταν σας είδα να πεφτετε στο νερό, έκανα κι' έγω τό ίδιο... Μας περιμένουνε τώρα, στο μολο!

— Κι' ο Γιουζέπε;

— Τόσκασε, με τη γόνδολα.

— Όρα! 'Ελα μαζί μου, κι' μην κινάς πολύ θόρυβο. Δέν πιστεύω να μπορούν να μάς δούνε.

'Αρχισαν να κολυμπάνε άθου-δα, στη μέση τού καναλιού. Μόλις όμως έπαιρησαν να πλησιάσουν στην όχθη, άκουσαν βήματα, στο ίδιο ύψος.

— Είν' εκεί πάντα, αφεντικό... πουνομούσε ο Χάρου.

'Ο Ντόν κίτταξε πάνω απ' τόν ώμο του. Είχε άκούσει ένα έλαφρό θόρυβο, πολύ κοντά του.

— Εογεται μιά γόνδολα! εί-πε. Τό νού σου, Χάρου. 'Αν κυ-

Είδε οι γονείς!.. Καί είναι τα παιδιά σας!..

"Γνώμη,"

Αυτή
ή στιγμή
εύτυχίας
άνήκει
σε σάς

Σε μας ανήκει ή ύποχρέωσις να τούς εξασφαλίσουμε την πιά υγιεινή διατροφή με έγγυημένης εύδυνης ΦΡΕΣΚΑ προϊόντα.

60 χιλιάδες παιδιά την ώρα τρέφονται
ΑΝΘΟΣ ΟΡΥΖΗΣ ΓΙΩΤΗ
και
ΑΝΘΟΣ ΑΡΑΒΟΖΙΤΟΥ ΓΙΩΤΗ

Κατανάλωσις που εξασφαλίζει
100% την φρεσκότητα των
παιδικών τροφών Γιώτη.

ΕΓΓΥΗΣΙΣ ΥΓΕΙΑΣ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ
ΓΙΩΤΗ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΤΡΟΦΩΝ Ι. ΓΙΩΤΗ Ο.Ε.
ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ & ΕΠΙΣΤΑΣΙΟΝ: ΑΘΗΝΑΝ & ΚΗΦΙΣΙΟΥ

Δέρμα καθαρό
ύγιές
και φρέσκο

Χάρις στην Nivea!

Γιατί ή NIVEA περιέχει ό,τι χρειάζεται τό δέρμα: λιπαρά και υδροχημουργά συστατικά και την περίφημη Εύσερίτ, που άποτελείται από ούσιες συγγενείς προς τό υγιές δέρμα.

...έξ άλλου,

ή τιμή της NIVEA είναι λογική, χάρις στην εύρυτάτη κατανάλωσι της. Μπορείτε λοιπόν να τήν απλώνετε με άφθονία σε μεγάλο τμήμα-τα τού σώματός σας, για να ώφελήσθ περισσότερο τό δέρμα σας.

Διάσημοι σίσηθητικοί θεσπίζουν ότι:
'Η καλύτερη κρέμα είναι ή Nivea!

Όλη η οικογένεια χρησιμοποιεί

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΛΟΡΔ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΣΥ-
ΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ
Δόντια γερά πεντακάθαρα

Η αγγλική οδοντοθεραπευτική όδον-
τοκρέμα LORD μοναδική στο είδος
της, χάρις εις το CALCIUM SUL-
PHUR και PHOSPHORUS προστα-
θεί από την ΤΕΡΗΔΟΝΑ και εξα-
λείπει την ΟΥΛΙΤΙΔΑ. Όσο και αν
καπνίζετε, με δοντοκρέμα ΛΟΡΔ
δεν έχετε κανένα φόβο να κυτρινίσουν
τα δόντια σας. Εύχρηστη στην υγεία
εξοφονεί την ΚΑΚΟΣΜΙΑ του
στόματος και διατηρεί τα δόντια κα-
τάλευκα. Χρησιμοποιείτε πρωί και
βράδυ την αγγλικήν οδοντοκρέμαν
LORD και θα γεράσετε με δόντια
γερά.

Γεν. Άν)ποι: Ε. Κανδύλης και
Σία Ο.Ε. Αθήναι, Σωκράτους 47,
Τηλ. 524.702.

Σκίτσος μαθητοῦ μας ἐκ
τοῦ φυσικοῦ.

**ΣΠΟΥΔΑΣΤΕ
ΣΑΝ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ**

σκίτσος, σχέδιο, χρώμα, χωρίς να
μετακινῆτε ἀπὸ τὸ σπῆτι σας,
χάρις στὴ Σχολὴ Α.Β.Σ. τοῦ Πα-
ρισιῶ, ποὺ μετὰ τὸ ἔγγραφο τῆς τῶν
Αθηνῶν, σας προσφέρει ὅπου καὶ
ἀν μένετε, τὴν ἀριστερὴν σπουδὴ
ποὺμπορούσατε νὰ διηγεσθεῖτε.
Γιὰ πληροφορίες ἐπισκεφθεῖτε μας
ἢ, ἀν μένετε σ' ἐπαρχία, στείλετε
μας τὴ δημοσίευσί αὐτὴ γιὰ νὰ
λάβετε, δωρεάν καὶ χωρίς ὑπο-
χρέωσι σας, τὸ ἀναλυτικὸ μας
τεῦχος μετὰ κάθε ἐπεξηγήσι γιὰ τὸ
σύστημα καὶ γιὰ τὸν τρόπο τῆς
διδασκαλίας μας.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.

Πανεπιστημίου 10 — Τηλ. 623.880

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΟΡΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατισίων καὶ 2, τ. 200. 28 (παρὰ τὴν
Ομόνοϊαν) 9—2 καὶ 5—7½ π.μ. ὁδὸς Μετο-
πόλεως 523.708.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν
(Βραβεῖον Τηλεπαιδείας καὶ ἀπο-
στατάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην
9—1 π.μ. καὶ 5—8 π.μ. ὁδὸς Μετο-
πόλεως 25 Α' ὁδὸς (στάσις Μουσείου)
Τηλέφωνον 810.975.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (π) — τρις Βάθης,
Τηλ. 534.503.

νηγάνε ἐμᾶς, θὰ προσπαθῶσιν
νὰ μᾶς σπασοῦν τὸ κεφάλι με τὰ
κουτιά.

— Αὐτὸ μᾶς ἔλεπε τώρα... γχο-
νιάσε ὁ Χάρου.
— Σαπλοῦσιν ἀνάσκελα, τοῦ σύ-
στησε ὁ Ντόν. Καί, μόλις ὅς τῆ
βάσκα, βούλιαξε ἀμέσως.

Μία μεγάλη μαύρη γόνδολα, με
σβυστά τὰ φαναρία της, ξεπροβάλ-
λε ἑαφνικά ἀπ' τὸ σκοτάδι. Ὁ
Ντόν ἔκανε ἀμέσως βουτιά. Τὴν
ἄλλη στιγμὴ, ἀκούστηκε ἑνας πα-
φλαμός, στὸ μέρος ἀκριβῶς ὅπου
βρισκότανε πλὴν τὸ κεφάλι του.
Δὲν εἶχε γελαστή! Παρὰ λίγο νὰ
τὸν χτυπήσῃ τὸ κουτί τοῦ γονδο-
λιέρη.

Ξαναβῆκε στὴν ἐπιφάνεια καί
εἶδε τὸ κεφάλι τοῦ Χάρου νὰ ξε-
προβάλλῃ, ἑνα-δύο μέτρα μακρό-
τερο.

Ἡ γόνδολα εἶχε σταματήσει τώ-
ρα. Διακρίνανε τὴ σιλουέτα τοῦ
γονδολιέρη, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ
κάνῃ στροφή.

— Πρέπει νὰ τὸν πετάξουμε
στὸ νερό! ψιθύρισε ὁ Ντόν στὸ
Χάρου. Φυλάξου ὅμως ἀπ' τὸ κου-
τί του!

— Θὰ τραβήξω ἐγὼ τὴν προ-
σογὴν του, ἀφεντικῶ. Ἔσπε ἀπα-
χτε τοῦ ἀπ' τὸ πόδι.

Ἡ γόνδολα ἔχουσανε τώρα σχε-
δὸν καταπνῶν τοὺς. Ὁ Χάρου ξε-
προβάλλε ὅσο ὑψηλότερα μπορούσε
ἀπ' τὸ νερὸ καὶ κούνησε τὰ χέ-
ρια του.

Ὁ γονδολιέρης σήκωσε τὸ κου-
τί του. Ἀλλ', ὁ Ντόν εἶχε φτάσει
κυλάς κοντά, τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ
πόδι καὶ ῥίχτηκε πρὸς τὰ πίσω.

Ὁ ἄλλος ἔβγαζε τὴν ἰσοροπία
του, ἔμπηξε ἑνα οὐλοῖσμά, ἄρισε
τὸ κουτί του καί ἔπεσε μετὰ τὴν κοι-
λιά στὸ νερό.

Ὁ Χάρου πῆγε κοντὰ τοῦ καί,
τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβγαυε στὴν ἐπιφά-
νεια, τὸν ἔβγαλε μ' ἑνα καλὸν-
γμένο χτύπημα ἀνάμεσα στὰ μά-
τια του. Ὁ γονδολιέρης ξαναβού-
λιαξε. Κι' ὁ Χάρου, χωρίς ν' ἀσχο-
ληθῇ πιά μαζί του, κολυμπῆσε πρὸς
τὴν ἀνυπόμονη βάσκα του.

Ὁ Ντόν εἶχε σαφολώσει καί ὁ-
λας πάγος σ' αὐτὴν. Ὁ Χάρου ἀ-
πάξε τὸ κουτί ποὺ ἔπλεξε, ἔβγαζε
στὴ γόνδολα, ἔδωσε τὸ κουτί στὸ
Ντόν καὶ ἀνέβηκε καί αὐτός.

— Ἔσπετε νὰ τὴν ὀδηγήσετε, ἀ-
φεντικῶ; ῥώτησε.

— Καί βέβαια, ἀπάντησε ὁ
Ντόν στερεωμένος τὸ κουτί στὴ
θέσι του. Ὁ Γκιουζέπε περνᾷ γιὰ
καλλίτερος γονδολιέρης τῆς Βενε-
τίας. Μὰ κίτταζε καί μένα!

Κι' ἄρχισε νὰ τραβᾷ κουτί, κρα-
τώντας τὴ γόνδολα στὴ μέση τοῦ
ροῦματος. Ἡ μεγάλη μαύρη βά-
σκα πετοῦσε, σάν βέλος, μέσα στὴ
νύκτα. Ἐπειτα ἀπὸ ἑνα-δύο λε-
πτὰ, πᾶναι πιά ν' ἀκούγονται τὰ
δῆματα στὴν ὄνθη τοῦ καναλιῶ.

—

Οἱ δύο μπρούτζινοι γίγαντες,
στὴν κορυφὴ τοῦ ὁλογιοῦ Κον-
τοῦσι, σήμαιναν μεσάνυχτα ὅταν
ὁ Ντόν καί ὁ Χάρου φτάσανε στὸ
σκοτεινὸ καί ἔρημο δρόμο, ὅπου
κατοικοῦσε ὁ Γκιουζέπε.

Ἐβαν δέσει τὴ γόνδολα στὴν ἀ-
ποβάθρα τοῦ Σάν Ζαχαρία, Κι' ἀ-
φροῦ δεβαθώθηκαν πρὸς δὲν τοὺς
παρολοῦντοσε κανεῖς, διάστηκαν
νὰ πᾶνε νὰ συναντήσουν τὸν Γκιου-
ζέπε, ἀδιαφορώντας γιὰ τὰ μουσκε-
μένα ρούχα τοῦς.

— Φτάσαμε, εἶπε ὁ Ντόν στα-
ματώντας μπροστὰ στὸ σπίτι τοῦ
γονδολιέρη. Μία στιγμὴ, νὰ ξε-
κολλήσω αὐτὰ τὰ καταμαμένα γέ-
νειά! Ἐγὼ μὲς μουσκεῖται.

— Σὰς πᾶνε ὅμως πολὺ ἀστυ-
νικο, παρατήρησε ὁ Χάρου χαμο-
γελώντας. Κοίμα ποὺ δὲ μπόρει νὰ
σὰς δῇ ἔτσι ἡ μὲς Ρίγκιτι!

Ὁ Ντόν γυμνάσε τὴν ἐξέδρα, ἔ-
πειτα ἀπὸ ἑνα λεπτὸ, ῥώτησε ἀπὸ
μέσα ἡ φωνὴ τοῦ Γκιουζέπε:

— Ποιὸς εἶναι;

— Ἐμεῖς, Γκιουζέπε. Ἄνοιξέ
μας.

Ἡ πορτὰ ἀνοίξε ἀμέσως καί ὁ
Γκιουζέπε παρμένιος, γιὰ νὰ τοὺς
ἀφίση νὰ περάσουν.

— Πῶς πάει; τὸν ῥώτησε ὁ
Ντόν, διασχίζοντας τὸ διάδρομο
γιὰ νὰ πηλὴ στὴν κἀμαρα τοῦ γον-
δολιέρη.

— Τὰ ἴδια, σινιό. Δὲν σάλεψε
καθόλου, οὔτε ἀνοίξε τὰ μάτια
τοῦ... Προσπάθησα νὰ τὸν κουνή-
σω ὅσο τὸ δυνατό λιγότερο.

Ὁ Ντόν πλῆσιζε στὸ κορβᾶτι,
ὅπου κοιτόταν ὁ Τρέγκιανθ, τυλιγ-
μένος πάντα μετὰ τὴν κουβέρτα. τοῦ-
πιασε τὸ σπυγγὶ καὶ κούνησε τὸ
κεφάλι του.

— Καλὰ θὰ κάνετε ν' ἀλλάξετε
ροῦχα, ἀφεντικῶ, τοῦ οὔστησε ὁ
Χάρου, ποὺ γδύνοντανε καί ὅλας.
Θὰ σὰς δανείσω καὶ νὰ φορέ-
σετε.

Πῶρε ἀπ' τὴ βαλίτσα τοῦ ἑνα
ποινάκι, ἑνα ποινλόβερο καί ἑνα
φαινελλῖνιο πανταλόνι. Τοῦ τᾶδωσε
καί πρόσθεσε:

— Θὰ σὰς ἔρθουνε λίγο κοντά.
Μὰ, ἀφροῦ δὲν ὑπάρχει τίποτα καλ-
λίτερο...

Ἐνὸ ὁ Ντόν γδύνοντανε καί τρι-
δύταν μετὰ πετοῦσα τοῦ Γκιου-
ζέπε, ἔκρινε ἐτοιμαζε καφέ. Ἀ-
πὸ φρόσε τὰ στεγνὰ ρούχα, ὁ
Ντόν ἀπαλλάχθηκε ἀπ' τὴν πρῆτι-
κη νεμεῖα του. Ἐκκολλώντας τὴν
ἀπ' τὰ μάγουλά του, μ' ἑνα μορ-
φασμὸ πόνου.

— Ἐτοιμος καί σύ, Χάρου; εἶ-
πε, τοῖθοντας τὸ μάγουλό του.

Ὁ Χάρου ἔξετασε τὸ μαυρισμέ-
νο μάτι του, μέσα σ' ἑνα καθρε-
φτάκι, ποὺ κορμιότανε πάνω ἀπ' τὸ
τάξιν.

— Ναι, ἀφεντικῶ, ἀπάντησε. Μὲ
σινυρίζανε λιγάκι, με δὲν πειράζει.
Δὲν εἶναι τίποτα σοβαρὸ... Τί θὰ
τὸν κάνουμε τώρα, αὐτόν;

Κι' ἔδειξε τὸν Τρέγκιανθ.

— Θὰ τὸν πᾶμε στὸ σπίτι του,
ἀπάντησε ὁ Ντόν. Θὰ ζητήσω ἀπ'
τὸν Πιέντιντ νὰ εἰσάγῃ ἑνα ἀ-
εροπλάνο καὶ θὰ φύγουμε ἀμέσως
γιὰ τὴν Ἀγγλία.

— Μὰ θὰ χρειαστῇ νὰ τὸν μετα-
φέρουμε ὥς τὸ ἀεροδρόμιο, παρα-
τήρησε ὁ Χάρου. Κι' αὐτὰ τὰ κα-
θάρματα θὰ προσπαθῶσιν νὰ μᾶς
ἐμποδίσουν.

— Θὰ πάρουμε τὴ βενζινακάτο.
Ὁ Γκιουζέπε ἔφερε τὰ φυτῶ-
νια μετὰ τὸν ἀγνιστὸ καφέ.

Ὁ Ντόν ἀδείασε μονορούφι τὸ
δικὸ του, ἄναψε ἑνα τσιγάρο καί
ἐσαναγύρισε κοντὰ στὸν Τρέγκιανθ.

Τὸ λεπτὸ πρόσωπο τοῦ τελευταί-
ου εἶχε τὸ χροῖμα τοῦ παλιοῦ φλῆ-
ντις. Τὰ χεῖλη του ἦταν μελανο-
ασμένα καὶ τὰ μάτια του βαθεῖα
χοιμένα στίς κόγχες καὶ κλειστὰ
πάντα.

— Μ' ἀνησυχεῖ ἡ κατάσταση
του, εἶπε ὁ Ντόν. Θὰ χρειαστοῦμε
γιατροῦ. Ἔχεις κανένα, τῆς ἐπι-
στοσύνης σου, Γκιουζέπε;

Ὁ γονδολιέρης ἔγνεψε «ναί».

— Ὁ δόκτωρ Βεργκελέτι εἶν'
ἐν τάξει, σινιό. Μένει ἐδῶ κον-
τά. Νὰ πᾶω νὰ τὸν φωνάξω;

Ὁ Ντόν δίστασε. Ἐπιασε πιά
τὸ σπυγγὶ τοῦ Τρέγκιανθ: Ἡ
τὴν ἀδύνατο, σχεδὸν ἀδυσμέ-
νη.

— Ναι, Γκιουζέπε, πᾶναι, εἶ-
πε. Κοντεύει νὰ πεθάνῃ!

Ὁ γονδολιέρης βγῆκε βιαστικά.
Ὁ Χάρου πλῆσιζε τότε τὸν Τρέγ-
κιανθ.

— Μὰ γιατί τὸν κυνηγᾶνε, ἀ-
φεντικῶ; ῥώτησε. Τί ἀκριβῶς συμ-
βαίνει;

— Ἰδέα δὲν ἔχω! εἶπε ὁ Ντόν,
ἀνασφηνώντας τοὺς ὅμους του.
Σὲ ποιά ἱστορία νάχη μπλέξει
τάχα;

Σὰν γιὰ ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐ-
ρώτησι αὐτὴ, ὁ Τρέγκιανθ ἀνοίξε
ἐαφνικά τὰ μάτια του καὶ κίτταξε
τὸ Ντόν. Ἡ ὑπόθεσι αὐτὴ δὲν ἀφο-
ρεῖ τὸ Ντόν, Ἡ μάτια του ἦταν κί-
λας θολή, σβυσμένη... Τὰ χεῖλη

Ὁδὲν κινῶν...

ΠΑΛΑΙΟΤΑΤΗ ΙΝΔΙΚΗ
ΜΕΘΟΔΟΣ ΑΔΥΝΑΤΙΣΜΑΤΟΣ

Καταπολεμᾷ καὶ τὴν
δυσκολιότητα

Μία νέα συσκευή «μασσάζ» ἡ ὁ-
ποία ἀπεδείχθη ὅχι μόνον ἀποτελε-
σματικὴ ἀλλὰ καὶ ἐδρασίμενη ἐπὶ ἐ-
πιστημονικῶν βάσεων, εἶναι ἐμπνε-
υσμένη ἀπὸ μίαν πανάρχαιαν Ἰνδικὴν
μέθοδον. Ἡ συσκευή αὕτη, ποὺ γίνε-
ται ἀνάγκη εἰς ὅλην τὴν Εὐρώ-
πην, διότι ὅχι μόνον διώχνει τὸ πε-
ριττὸ λίπος ἀλλὰ καὶ καταπολεμᾷ
ἐπιτελῶς τὴν δυσκολιότητα ὀνομάζεται
BUI MASSOR (Μπουίμασσόρ).

Τὸ πρῶτον ἀντιστοιχοῦν τῆς εἰς
τὰς Ἰνδίας λέγεται «ἰν-ᾶ-ᾶ-ᾶ» καί
εἰς τὸ «ἰν-ᾶ-ᾶ-ᾶ» γράφει ὁ γνο-
στὸς Ἑλδεντς διενδολόγος J. SMALL,
δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι μετὰ πάθος εἰς
τὴν βόρειον Ἰνδίαν. Οἱ γυναῖκες ἰ-
δίως τοῦ τόπου αὐτοῦ συνήθιζον νὰ
κάνουν ἡ μία στὴν ἄλλη μασσάζ με
μικρὰς μπάλαις ἀπὸ ἔξυλο πυθῶ. Αὐ-
τὸς τὴν διατηρεῖ ὡς τὰ γερματικά τους
λεπτεῖς, εὐλύγιες, νεανικές καὶ κομ-
ψότες, ἰδιότητες γιὰ τίς ὁποῖες τὸ
σο φημίζονται.

Τὸ BUI MASSOR εἶναι μιά τελειο-
ποιημένη ἐπιστημονικὴ καὶ πρακτικὴ
ἐφαρμογὴ τοῦ «ἰν-ᾶ-ᾶ-ᾶ» ποὺ πε-
ρισσότερο μάλιστα ἀποτελεσματικὴ.
Οἱ 10 ἑλάνες μπάλαις τοῦ λειτουρ-
γοῦν πρὸς ὅλες τῆς κατευθύνσεις εἰς
συνεχεῖς κυματοειδεῖς κινήσεις καὶ
οὕτω ζυμώνουν καὶ κυριολεκτικῶς
λύνουν κάθε συσσωρευμένον λίπος,
συνθλίβουσιν ταυτόχρονα, τὰ θλά-
κια νεύρου, καταπολεμοῦν τὴν κυττα-
ρίτιδα. Τὸ BUI MASSOR εἶναι χειρο-
κίνητον. Ἡ χρῆσις του ἀναπληρῶνει
τὴν γυμναστικὴν τὴν ὅποιαν οὐδέποτε
συνήθως καταφέροντες νὰ κάνωμε.

Χάρις εἰς τὸ BUI MASSOR, στὸ σπίτι
σας χωρίς νὰ σὰς βλῆτῃ κανεῖς, χω-
ρὶς φάρμακα, χωρὶς ηλεκτρισμὸ, χω-
ρὶς γυμναστικὴν, χωρὶς δίαιτα, ἀδυνα-
τίζετε μετὰ ταχύτητα, εὐκόλως καὶ ἀπο-
τελεσματικῶς ἀφαιρᾷ τὰς τῆς δυσ-
κολιότητος. Λέγεται ὅτι μετὰ τὴν
διασπορὰν φέρον τὸ BUI MASSOR
συγκρατᾷ ἐπὶ τὴν Μερτὶν Καρόλ καὶ
πολλὰ ἄλλα ἀστέρια.

Μερικὰ BUI MASSOR μόλις παρελ-
θῶσαν ἀπὸ τὰ Φαρμακεία Μπακάνου
Ὁμόνοια, Πολυχρόνιο Σταδίου 19, Βυ-
ζᾶ Καναρῆ 10 Κολωνάκι, Γερολύμα,
τοῦ Βουκουρεστίου 2, Πιστινοῦ Βου-
λῆς καὶ Μητροπόλεως καὶ στὴ Θεσ-
σαλονικὴ ἀπὸ τὸ Φαρμακεῖο Γ. Κάλ-
φα, Ἀγίας Σοφίας 16.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

του ἀναδεύτηκαν, κούνησε λίγο τὸ
κεφάλι του.

— Ἦταν! τοῦ εἶπε ὁ Ντόν. Εἶμ'
ἐγὼ, ὁ Μίτλεν. Μ' ἀκούε; Ὁ
Ντόν Μίτλεν...

Ὁ Τρέγκιανθ γύρισε λίγο τὸ
κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος του. Ἀλ-
λὰ τὰ ἄντρα μάτια του δὲ βλέ-
πανε τὸ πρόσωπο ποὺ ἐκρυβε πᾶ-
νω του.

— Εἶσαι ἀσφαλισμένος τώρα,
Τρέν! προσέθεσε ὁ Ντόν. Εἶμαι ὁ
Μίτλεν... Μ' ἀναγνωρίζεις;

Ὁ ἀρρωστος ἀνασείστηκε. Τὰ
μάτια του ἐκπνέονταν ἑαφνικά καὶ
κίτταξε τὸ Ντόν.

Ἐκεῖνος πῆρε τὴ λάμπα πάνω
ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ τὴν πλῆσιζε
στὸ πρόσωπό του, γιὰ νὰ μπόρῃ
νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ ὁ Τρέγκιανθ.

— Δὲν ἔχεις πιά κανένα φρόδο,
φίλε μου, τὸν βεβαίωσε, Ἡσυχά-
σε... Ἡ προσπάθισι νὰ μιλήσῃς.

— Θὰ διψᾷ, σινιό, ἀφεντι-
κῶ, εἶπε ὁ Χάρου. Δὲν τοῦ δίνουμε
νερό με κρασί; Δὲ θὰ τοῦ κᾶνῃ
κακὸ.

Γέμισε ἑνα ποτήρι καὶ τῶφερε.
Ὁ Ντόν ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι
τοῦ Τρέγκιανθ καί ὁ Χάρου τοῖδω-
σε νὰ πᾶ.

Ὁ ἀρρωστος κατάπιε μερικὲς
γουλιές καί ἐξανέλασε τὰ μάτια
του. Ὁ Ντόν ἀκούμπησε μαλακὰ
τὸ κεφάλι του στὸ μαξιλάρι.

Οἱ δύο ἄνδρες κίτταζαν μετὰ
γωνία τὸ χλομὸ καί ἀλλοιωμένον ἔ-
κρινε πρόσωπο.

Ὁ Τρέγκιανθ ἔμεινε ἔτσι γιὰ
μερικὰ λεπτά. Ὑστερὰ ἀνοίξε πάλι
τὰ μάτια του καὶ κίτταξε ἐρω-
τηματικά τὸ Ντόν καὶ τὸ Χάρου.

Ὁ Ντόν μάντεψε πῶς ἀνησυχού-
σε γιὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Χάρου.

— Μὴ σὲ νοιάξῃ, εἶναι φίλος,
τοῦ ἐξήγησε. Τὸν ἔχω στὴν ὑπὴρ-
χιά μου. Μὲ βόθησες νὰ σὲ βρῶ
καὶ νὰ σὲ φέρω ἐδῶ.

Τὰ χεῖλη τοῦ Τρέγκιανθ σαλέ-
ψανε. Ψιθύρισε κατὰ ἀκατανόητο.

— Μὴν προσπαθῇς νὰ μιλήσῃς,
τοῦ ἔβγαλε ὁ Ντόν. Ἐσκουρά-
σου.

Μὰ ἐκεῖνος κούνησε πάλι τὰ χεῖ-
λη του. Κι' ὁ Ντόν, σκύβοντας
πολὺ κοντὰ του, μπόρεσε ν' ἀκού-
σῃ τίς λέξεις ποὺ ψιθύριζε:

— Ντεῖ Φάμπρι... τὸ εἰκονο-
στάσι...

Ἡ προσπάθεια ἦταν πολὺ μεγά-
λη γιὰ τὸν Τρέγκιανθ. Ἐκλείσε
τὰ μάτια του καὶ βυθίστηκε σὲ
κόμα.

Ὁ Ντόν ἀνασκήκωσε.

— Προσπάθησε νὰ μοῦ πῇ κά-
τι, ἐξήγησε στὸ Χάρου, ποὺ τὸν
ρατοῦσε μετὰ τὰ μάτια. Ντεῖ Φάμ-
πορ... εἰκονοστάσι...

Χτύπησε ἑαφνικά τὰ δάχτυλά
του.

— Κατάλαβα! φώναξε. Ἦπαρ-
χε μιά ὁδὸς Ντεῖ Φάμπρι. Καί
σ' αὐτὴν βόσκειται ἑνα μικρὸ εἰ-
κονοστάσι, μέσα στὸν τοῖχο, μ'
ἑνα ἀγαλματάκι τῆς Παναγίας...
Μὰ τί ἐννοοῦσε μ' αὐτό;

Ἀκούσαν ν' ἀνοίγῃ ἡ ἐξέδο-
ρα καὶ πῆγαν αἰσῶς ὡς τὴν πόρ-
τα τῆς κἀμαρας, νὰ δοῦνε ποῖος
ἦταν.

Μπῆκε ὁ Γκιουζέπε, μαζί μ' ἑνα
ψηλὸ νερό, μαυροφωσμένο.

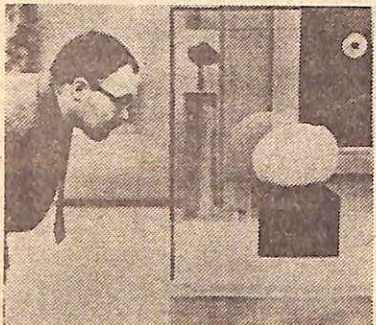
— Εἶναι ὁ δόκτωρ Βεργκελέτι,
ἐξήγησε στὸ Ντόν.

— Λέγονται Ντόν Μίτλεν, εἶ-
πε ἐκεῖνος, σφίγγοντας τὸ χεῖρ
τοῦ γιατροῦ. Ἔχω ἑνα φίλο πολὺ
ἀρρωστο. ἔχει φασαρίες μετὰ
πολλὰ τῆς ὀργάνου. Δὲν ἔχω
λεπτομέρειες... πάντως ὅμως
τὸν τραυματίσανε καὶ τὸν βασανί-
σαν. Ἡ ὑπόθεσι αὐτὴ δὲν ἀφο-
ρεῖ τὴν ἰταλικὴν ἀστυνομία. Θὰ εἰδο-
ποιήσω τὸ Βρεταννὸ ποδῆνο. Θὰ
με ὑποχρεώσετε δὲ ἂν κρατήσετε
τὸ πρόσωπο μου.

Ὁ γιατρός ἀνασήκωσε τοὺς ὁ-
μούς του.

1.270.000 δραχμές για ένα αυγό!

Βλέπετε αυτό το αυγό μέσα στη βιτρίνα; Είναι ένα γλυπτικό έργο του Ρουμάνου ζωγράφου Μπραγκούτσι, που η Πανακοθήκη μοντέρνας τέχνης της

Στοκοχόμης πλήρωσε 1.270.000 δρχ., για να το αποκτήσει. Σε τι όφελεται αυτή η αξία του; Σε δύο πράγματα. Πρώτον στο ότι είναι φτιαγμένο με τσιπ τέχνη, που δεν ξεχωρίζει από πραγματικό. Και δεύτερον στο ότι δεν υπάρχει παρά μόνο ένα παρόμοιο αυγό στον κόσμο, έργο του Μπραγκούτσι, επίσης και που βρίσκεται στο Μουσείο των τεχνών της Φιλαδέλφειας. Ο Μπραγκούτσι γεννήθηκε το 1876 στη Βλαχία και εγκαταστάθηκε αργότερα στο Παρίσι, όπου έγινε μαθητής του μεγάλου ζωγράφου Ροντέν. Ο Ρουμάνος καλλιτέχνης πέθανε πρό δι-ετίας.

Οι άπιστιες της πριγκίπισσας

Τα αγγλικά δικαστήρια κήρυξαν διαλυμένο το γάμο μεταξύ του πρίγκηπος Ανδρέα της Γιουγκοσλαβίας, ηλικίας 32 χρόνων, και της συζύγου του Ιταλίδας πριγκίπισσας Χριστίνας ντ' Ασία, ηλικίας 28 χρόνων, ανήψιας του Φίλιππου του Εδιμβούργου. Η Χριστίνα εκπρόσωπος ένοχος μουχίας και το δικαστήριο εμπιστεύθηκε τα δύο παιδιά της Μαρία 4 χρόνων και Χριστόφορο 2 χρόνων στον πατέρα τους, που εργαζόταν σε μια ασφαλιστική εταιρεία. Ο Ανδρέας κι η Χριστίνα παντρεύτηκαν το 1956 στη Γερμανία και πήγαν κατόπιν να ζήσουν στο Σουάου, στην Αγγλία. Αλλά ο Ανδρέας ήταν υποχρεωμένος λόγω του έπαγγέλματος του να λείπει συχνά και η γυναίκα του, που είναι πολύ κοσμική, δεν κατάφερε να του μείνει πιστή. Ο σύζυγος της παρουσίασε στο δικαστήριο αναμφισβήτητες αποδείξεις για την άπιστία της.

Τα τελευταία δώματα του πολέμου

Η ιστορία που θα αφηγηθούμε φαίνεται άπιστευτη, κι όμως είναι αληθινή. Κατά τον περασμένο πόλεμο, οι Άγγλοι είχαν οργανώσει τις αγχιές φυλές των Σιογκάκι, έναντι των Ιταλών. Κανείς, όμως, δεν φρόντισε να τους κάνει γνωστό ότι ο πόλεμος είχε τερματισθεί. Έγινε, λοιπόν, το έξης: Το Ίδρυμα του Αγίου Βερνάρδου (Έλβετία) οργανώσε τον περασμένο Ιανουάριο μια έκτακτη-τική αποστολή στην περιοχή του Κιανού Νελλού. Την αποστολή αυτή την

αποτελούσαν εξή Έλβετοι, μεταξύ των οποίων και ο πρωταθλητής του «κανονιάς» Κάντρινκα. Οι Έξοι αυτοί Έλβετοι προχώρησαν στις πεδιάδες του νοτίου Σουδάν. Αλλά οι Σιογκάκι τους πέρασαν για 'Ιταλούς κι' αρχίσαν να τους πυροβολούν. Το αποτέλεσμα ήταν να σκοτωθούν δύο Έλβετοι και να τραυματισθεί σοβαρώς ο Κάντρινκα. Έτσι, η τελευταία φάση του πολέμου ξετυλίχθηκε 21 χρόνια μετά τη λήξη του, με θύματα τρεις ουδέτερους.

Πέρασε τη λέκινα για σκυλί!

Μια Άγγλιδα, η μίς Μπόλντεϊν, που έκανε ένα ταξίδι αναψυχής στη Ρωσία, κάθισε μία μέρα για να προγευματίσει κάτω από τα δέντρα ενός δάσους. Σε λίγο, εμφανίστηκε ένας χοντρού κίτρινο-κόκκινου σκυλιού που φαινόταν πεινασμένο. Η Μπόλντεϊν του πέταξε τα υπολείμματα του γεύματος της, που αυτό άρχισε να τρώει με βουλιμία. Στο διάστημα που έτρωγε, η νεαρή Άγγλιδα, το φωτογράφησε. Αλλά, όταν γύρισε στην Αγγλία κι' εμφανίσε τις φωτογραφίες, εκείνοι που τις είδαν τρόσαν για... λογαριασμό της. Το χοντρό σκυλί, που είχε φωτογραφιστεί ήταν μια λέκινα!

Οι φαντασιοληξίες του «Φαμπιόλου»

Η αυλή του Βελγίου απέφασε να λάβει δραστηκά μέτρα έναντι των επικινδύνων φαντασιοληξιών του «Φαμπιόλου», αδελφού της βασιλίσσης.

Εκλήθησαν ήδη τρεις διάδοχοι Ιταλοί ψυχίατροι για να τον εξετάσουν.

Κλειδαριά κατά των διαρρήξεων

Ο Άγγλος Χάρολντ Βέλντ κατασκεύασε μια κλειδαριά κατά των διαρρήξεων. Κανένα αντικείμενο δε μπορεί ν' ανοίξει αυτή την κλειδαριά. Πρέπει να σημειωθεί ότι ο Βέλντ έχει αποκλήθει «άσος» των διαρρηκτών χρηματοκιβωτίων. Την κλειδαριά του τη μελέτησε και τη σχεδίασε μέσα στη φυλακή.

Έκτιον την ποιή κατά δόσεις

Στη Δυτική Γερμανία, οι αυτοκινητιστές που καταδικάζονται σε φυλάκιση, έχουν την ευχέρεια να εκτίουν την ποινή τους κατά δόσεις. Χρησιμοποιούν συνήθως γι' αυτό το σκοπό τα «γονιμ» — έμπ' από το Σάββατο το μεσημέρι — ως τη Δευτέρα το πρωί. Με τον τρόπο αυτό δεν εμποδίζονται στην άσκηση του επαγγέλματός τους.

Όχι πιά βουβοί μπροστά στους ξένους

Όχι πιά σύμπλεγμα κατωτερότητας!

«Η άξια του ανθρώπου είναι ανάλογη προς τις γλώσσες που γνωρίζει».

CHARLES - QUINT, 1500 - 1559

TO LINGUAPHONE

- Διδάσκει 34 γλώσσες με πρωτοτυπες και πλήρεις σειρές μεθόδων, χαραγμένες σε δίσκους ήθρου-σους, που συνοδεύονται και από δίχλια οδηγίες, κειμένων κλπ.
- Είναι Σύστημα πρακτικό και οδοδοτικό γιατί επι-τρρέπει όσες επαναλήψεις θέλετε, μερους ή ολο-κλήρων μεθόδων, ή όκουη και μιας φράσεως που θέλετε να ξανακούσετε.
- Με τον ελάχιστο όγκο του, είναι σε κάθε στιγμή πρόχειρο γιά σας, για την οικογενεία σας, τους φίλους σας — και θα χρησιμοποιήση γιά δασκός α-κόμη και στο έγγονο σας.
- Εξοικονομεί χρόνο, δεν κουράζει, δεν απογοη-τεύει, γιατί αρκεί ακρόασις 60 ωρών (όπο ένα τε-ταρτο κάθε φορά, στις ώρες που σας βολεύουν καλύτερα) γιά να μιλάτε, να γράφετε και — τό δυσκολότερο — να καταλαβαίνετε όταν ακούτε μία ξένη γλώσσα.

ΑΓΓΛΙΚΑ, ΓΑΛΛΙΚΑ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ, ΙΤΑΛΙΚΑ
ΡΩΣΙΚΑ ΚΛΠ. (34 ΓΛΩΣΣΕΣ)

Συμπληρώστε και στείλτε μας τό ερωτηματολόγιο αυτό και τό δελτίο.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ	ΝΑΙ	ΟΧΙ
Γνωρίζετε ήδη ξένες γλώσσες;		
Θα θέλατε να μιλάτε μια, μέσα σε 3 μήνες;		
Μπορείτε ν' άρεσάτε 15 λεπτά την ημέρα γιά μιλία;		
Έχετε γιορμάκινο είτε ΠΙΛΑΚΙ;		
Δουμάτε ποτέ να μιλάτε ξένες γλώσσες με τό παλάδι συστήματος;		
Έχετε ήδη κάνει τη σκέψη να μιλάτε με τό σύστημα LINGUAPHONE;		

ΠΡΟΣ ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE
Πανεπιστήμιον 18, Αθήνας.
Παρακαλώ στείλτε μου δωρεάν «αί γυμν» υπομνησμού μου
ή αναλυτικό σας τόμος. Η γλώσσα που μ' ενδιαφέρει είναι
η... Με ενδιαφέρει γιά άλλους τίς πε-
ριπτώσεις που δεν σας φέρουν: Γαλλικά, Γερμανικά, Ιταλι-
κά, Δανικά, Ελβετικά, Δελτία της Θεσσαλίας, γιά να
μιλάει ένα παιδί.

ΟΝΟΜΑ...
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ...
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ...

Princessa
9 ΠΟΡΕΣ
Contessa
7 ΠΟΡΕΣ
ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΕΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ
2 ΨΥΓΕΙΑ ΚΟΜΨΑ ΚΑΙ ΓΕΡΑ
ΠΙΤΣΟΣ
ΣΕ ΚΟΣΜΟΣ

ΠΑΝΕ καμιά πεντηταριά χρό-νια, από τότε που ένα ξένο καράβι ναυάγησε στις άκτες του Δουκελές, στο Παδενιόν.

Οι χωρικοί μάεσαν καμιά πεντηταριά πτώματα ναυαγών και τα θάψανε στην άμμο, στο μέρος που τους είχαν βρή.

Ανάμεσα σ' αυτά ήταν και το πτώμα ενός ψηλού κι' όμορφου νέου, Θάταν, ίσως, ο καπετάνιος, γιατί φαινόταν πιο πλούσια ντυ-μένος απ' τους άλλους. Στον παράμεσο του άριστερου χεριού του φορούσε ένα χοντρό χρυσό δαχτυλίδι, όπου ήταν χαραγμένα μερικά γράμματα κάποιας αγνω-στης γλώσσας.

Οι κάτοικοι του Δουκελές, σαν τίμιοι άνθρωποι, τον θάψανε κι' αυτόν στην άμμο, χωρίς ν' αγ-γίσουν το δαχτυλίδι του.

Πέρασαν χρόνια από τότε. Η ανάμνηση του ναυαγίου εκείνου είχε σβύσει σιγά - σιγά. Ωστόσο, όταν οι γυναίκες ξαγρυπνούσαν, περιμένοντας να γυρίσουν οι άν-τρες τους από το πέλαγος, μι-λούσαν ακόμα γιά τον όμορφο κα-πετάνιο και γιά τη χρυσή θέρα που φορούσε στο δαχτυλίδι...

Την πρώτη φορά που η Μόνα Παρανθέν, άκουσε αυτή την ιστο-ρία, όνειρευόταν ύστερα όλη τη νύχτα το άραίο δαχτυλίδι. Την άλλη μέρα το συλλογιόταν ακό-μα, όπως και την παράλλη...

Την άπασχολούσε συνεχώς αυ-τό το ζήτημα. Ήταν πολύ κο-κέττα, όπως όλες οι κοπέλλες άλ-λωστε. Κι' έλεγε μέσα στη πως τα δαχτυλίδια φτιάχνονται γιά να λάμπουν στο φώς του εύλογμέ-

Η μοδίστρα προσπάθησε να βγάλει το δαχτυλίδι.

Η βέρα του θαναμένου

νου ήλιου, κι' όχι γιά να μουχλι-άζουν στα βάθη ενός τάφου...

Ωστόσο, μ' όλο τον πόθο της γιά το δαχτυλίδι, έδωχνε τον πει-ρασμό να τ' άποκτήσει...

Μά ή δουλειά της ή ίδια την έκανε να τό θυμάται. Όταν πή-γαινε να ράψει στα σπίτια του Δουκελές ήταν υποχρεωμένη να καθίσει στο τραπέζι, μπροστά στο παράθυρο που έβλεπε στην άμ-μουδιά, όπου ήταν θαμένοι οι ναυαγοί...

Στό τέλος, ή δύστυχη μοδι-στρα δεν κρατήθηκε πιά. Ένα βράδυ, όταν τελείωσε τη δουλειά της, έκανε πώς γυρίζει σπίτι της, κι' άφου βεβαιώθηκε πως δεν την έβλεπε κανείς κατέθηκε κλεφτά στην άκρογιαλιά.

Τό μέρος που είχαν θάψει τους ναυαγούς, ήταν σηματομένο μ' ένα χοντροφτιαγμένο σταυρό, που είχαν φροντίσει να τον στήσουν ά-κριβώς πάνω απ' τον τάφο του καπετάνιου.

Είχε νυχτώσει πιά, κι' οι πα-ράδες είχαν γυρίσει στα σπίτια τους. Η Μόνα Παρανθέν δεν είχε φόβο να την άνησυχή κανείς. Γονάτισε λοιπόν κι' άρχισε να παραμερίζη την άμμο με τά χέρια της, με τά νύχια της, σαν μανια-σμένη... Σε λίγο, κατάφερε να ξεθάψει τό άριστερό χέρι ταυ νε-κρού. Τό δαχτυλίδι βρισκόταν πάντα στο δαχτυλό του.

Από ένα περίεργο φαινόμενο, ίσως απ' την άλμύρα της θάλασ-σας, τό πτώμα, αντί να λυώση, είχε μουμιοποιηθή.

Η μοδίστρα προσπάθησε να βγάλει τό δαχτυλίδι. Μά τό δέ-μα είχε ξυλιάσει κι' είχε κάνει γύρω χοντρούς ρόζους.

Δοκίμασε τό ψαλίδι της. Χαμέ-νος κόπος! Δέ μπορούσε τό ψαλί-δι να κόψη αυτό τό χοντρό πεσί, που τό είχε ξεράνει τό άλάτι της θάλασσας...

Στό τέλος, έρεθισμένη, άρπα-ξε τό δαχτυλό με τό χέρι της, τράβηξε μ' όλη της τη δύναμη και κατάφερε με πολύ κόπο να τό βγάλει τό δαχτυλίδι.

Την άλλη μέρα πήγε στη δου-λειά της, όπως πάντα. Είχε τυ-λιχτή μ' ένα μαλακό σάλι κι' ή-

ταν κατάχλωμη. Τί έχεις σήμερα, Μόνα; τη-ώπηση ή κομμάτι του σπίτιου που έρραβε.

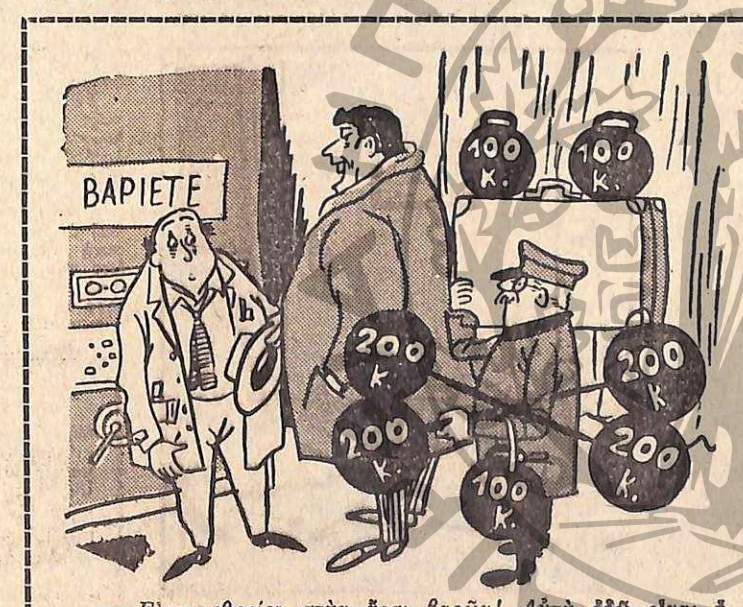
— Ό, τίποτα, άπάντησε έ-κείνη. Λίγο πονοκέφαλο. Θα περά-ση...

Μά, αντί να περάση ο πονοκέ-φαλός της δυνάμωσε όλοένα, ώσ-που την άνάγκασε να παρατή-ση τη δουλειά της και να γυρίση σπίτι της, βογγώντας.

Δέν είχε ακόμα στρίψει καλά - καλά απ' τη γωνία του μονοπα-τιού, όταν άκούστηκε μία όχλα-δοή μέσ' στο χωριό. Τά παιδιά που παίζανε στην άκρογιαλιά, είχαν γυρίσει ξαφνικά, φωνάζον-τας:

— Έλάτε να δήτε... Έλάτε!...

Όλο τό Δουκελές, άντρες και γυναίκες, κατέβηκε τότε ως την άκροθαλασσία.

Είμαι «θηρίο» στην άκρη βαρών! Αυτή εδώ είναι ή γκαλονταρόμπα μου!

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Κι' όταν φτάσανε στον τάφο, είδαν κάτι που τους έκανε να φρίξουν: Κάτω απ' τον ξύλινο σταυρό προβάλλε ένα χέρι με τό δαχτυλά σφιχτοκλεισμένα, έκτός απ' τό τέταρτο, τον παράμεσο, που ήταν τεντωμένος, άλύγιτος κι' άπειλητικός! Θάλεγε κανείς πώς έδειχνε τό δαχτυλό αυτό κά-ποιον, εκεί πάνω, πίσω απ' τά καλύδια των ψαράδων. Καί, στη θέσι του, φαινόταν μία θαδεία, κυκλική πληγή!

Μιά απ' τις γυναίκες που βρί-σκονταν εκεί, φώναξε τότε:

— Είναι τό δαχτυλό που φο-ρούσε τη θέρα! Κλέψανε τό δα-χτυλίδι του νεκρού καπετάνιου, και τώρα ζητάει να τό τό δώσουν πίσω.

— Άς ξαναθάψουμε αυτό τό χέρι, είτε ένας από τους άντρες. Και τό σκέπασε πάλι μ' άμμο, καλά.

Ύστερα διαλύθηκε ή συγκέν-τρωση, σχολιάζοντας τό ζήτημα. Την άλλη μέρα, μόλις ήμερώ-σε, οι πιο άνηπιόμνηοι τρέσανε στον τάφο των πνιγμένων. Άλλοί-μονο! Τό χέρι του καπετάνιου βρισκόταν και πάλι έξω απ' την άμμο!

Νά δούμε τί θα γίνει ως τό τέλος, είπαν οι χωρικοί. Ξαναθάψαν τό χέρι, όπως και την προηγούμενη μέρα. Μάεσαν ύστερα μεγάλες πέτρες και θα-ρύα κομμάτια από βράχους και τά σώρισαν πάνω στον τάφο.

Μά τό τό όφελος; Σε δύο ώ-ρες, τό χέρι είχε παρουσιαστή και πάλι!

Οι πέτρες φαινόταν σαν ναχαν παραμερίσει μονάχες τους, από σεβασμό, κι' είχαν σχηματίσει έ-να κύκλο γύρω του.

Τότε οι χωρικοί καταφύγανε σ' άλλα μέσα. Ο έφημέριος με τον ψάλτη πήγαν να ξορκίσουν τον πνιγμένο, δρέχοντας τον τάφο του με άγιασμό.

Μά φαίνεται πως δέ θάταν χριστιανός ο όμορφος καπετα-νιος, γιατί δεν άκούσε τά ξόρκια. Τό χέρι του έμεινε στην ίδια θέ-σι, έξω απ' την άμμο!

Γυρεύει πίσω τη θέρα του, ξαναείπε τότε ή γυναίκα που εί-χε μιλήσει την πρώτη φορά.

Εκείνη τη στιγμή, φάνηκε ναρ-χεται ή Μόνα Παρανθέν. Είχε τό χέρι της τυλιγμένο με πανιά. Και προχωρούσε άργά, βογγώντας σε κάθε βήμα της.

Όταν έφτασε κοντά, παρακά-λεσε με μία χειρονομία να πα-ραμερίσουν γιά να περάση.

Στό χέρι της τό τυλιγμένο με τά πανιά, κρατούσε ή χρυσή θέρα του καπετάνιου!

Οι άντρες άγρίεψαν και θέλη-σαν να την κακομεταχειριστού-νε. Τότε εκείνη έλυσε τά πανιά του χεριού της. Κι' είδαν όλοι με φρίκη πώς τό χέρι της εκείνο είχε πρηστή φοδέρα, άπαίσια! Είχε γίνει σαν χέρι τέρατος. Προπαν-τός τό δαχτυλό, όπου είχε φορέσει τό δαχτυλίδι, είχε ξυλιάσει κι' έ-μοιαζε με δαχτυλό γίγαντος...

Οι χωρικοί φρίξανε. Καί, χω-ρίς να χάσουν καιρό, διέφευγε τη μοδίστρα απ' τον τόπο τους... Έπειτα από χρόνια, συνάντη-σα τη δύστυχη αυτή γυναίκα σε κάποια μακρινή πόλη, να πλανιέ-ται στους δρόμους, με τό χέρι της πάντα τυλιγμένο μέσα σε κουρέλια. Δέ μπορούσε πιά να μι-λήση. Στέναζε μόνο πένθιμα...

Όσο γιά τον ξένο καπετά-νιο, από τότε που πήρε πίσω τό δαχτυλίδι του, άνασταίνεται ειρη-νικά, με τη χρυσή θέρα του στο δαχτυλό, κι' όνειρεύεται την άγα-πημένη του που τό χέρι είχε δώσει...

Α. ΛΕΜΠΡΑΖ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΙΕΡΟΣ ΟΡΚΟΣ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό, ζούσε μια γυναίκα χήρα μαζί με τη μονακριφή θυγατέρα της, που την έλεγαν Βιορίκα.

Η Βιορίκα ήταν ένα κοριτσάκι όμορφο, χαριτωμένο, σωστή μικρούλα νεράιδα. Είχε μαλλιά χρυσά, μάτια άμυγδαλωτά γαλάζια και χειλάκια σαν τ' ώριμα κεράσια.

Όσο μεγάλωνε η Βιορίκα, τόσο γινόταν και πιο όμορφη. Μα κι 'η νοικοκυρσύνη της ήταν παράδειγμα για όλες τις κοπελλίτσες του χωριού της.

Ήρθε όμως καιρός που η μητέρα της ζήτησε να παντρευτεί τη θυγατέρα της.

Η Βιορίκα βλέποντας την επιμονή της, της είπε μια μέρα:

— Καλέ μητέρα, τόσο γρήγορα με θαρρήθηκες και θέλεις να μου φορτώσεις στη ράχη μου σύζυγο; Τί να τον κάνω; Καλά περνάμε οι δυο στο φτωχικό νοικοκυριό μας...

Η μητέρα της όμως της αποκρίθηκε:

— Μη λες, κόρη μου, ανήλπτες κουβέντες. 'Ο σύζυγος, καλή μου Βιορίκα, είναι σκία και προστασία κάθε κοπέλλας. Και μάλιστα για σένα, που είσαι όραση και απίκριση. Τί θ' απογίνεις, όταν θα πεθάνω;

Έχει ο Θεός για όλους, μητέρα, της αποκρίθηκε η κόρη. Είσαι ακόμη νέα και γερή, που θ' άρρηξης πολύ να μ' αφήσεις ερήμη. Μην ανησυχής, λοιπόν, και μη στενοχωριέσαι για μένα. Φτάνουν οι δουλειές που κάνουμε οι δυο μας. Δεν μάς χρειάζεται κι' άλλος στο σπίτι μας.

Η μητέρα κούνησε το κεφάλι της, στέναξε κι' έπαψε πια να της μιλάει για γάμο. Η καρδιά της όμως πονούσε για το αγύριστο κεφάλι της κόρης της. Κι' όταν σε λίγους μήνες παράδωσε την ψυχή της στο Θεό, πήρε μαζί της την πίκρα και την ανησυχία για τη ζωή της θυγατέρας της.

Πέρασε λίγος καιρός ακόμη. Κι' η Βιορίκα, μ' όλο τον πόνο που ένιωθε για τον χαμό της καλής μητερούλας της, μεγάλωσε κι' ώμορφαине περισσότερο.

Πολλά παλληκάρια ζήτησαν να παντρευτούν την όραση, μα αυτή ούτε ν' άκούση δεν ήθελε.

Μια μέρα, εκεί που καθόταν στο κατώφλι του φτωχικού της, και χτένιζε τα χρυσάφια της μαλλιά, είδε μια μαύρη ταινία να σέρνεται στη γη, και να τραβάει προς το μέρος της.

Η ταινία αυτή ήταν μια σειρά από εκατοντάδες μυρμηγκία, μικρά και μεγάλα, που, φτάνοντας κοντά της, τη χαϊρεύσαν με σεβασμό. Κι' ένα απ' αυτά, το μεγαλύτερο, της είπε:

— Όμορφη Βιορίκα, από καιρό σε παρακολουθούμε και θαυμάζουμε την νοικοκυρσύνη σου. Ξέρουμε ότι είσαι ολόμορφη στον κόσμο και σε παρακαλούμε νάρθεις μαζί μας. Θά γίνης εσύ η βασίλισσα της φυλής μας. Θά σε τιμούμε, θα σε σεβώμαστε και θα σου χτίσουμε ένα παλάτι, το πιο όμορφο της γης. Μα δλ' αυτά θά γίνουν με μια συμφωνία: Δεν θά γυρίσης ποτέ σου να κутτάξης κανένα παλληκάρι, και ποτέ σου δεν θά λείψης απ' το πλάι μας. Νύχτα-μέρα θά σε παρακολουθούμε. Άλλοιμονό σου, όμως, αν πατήσης τον ιερό όρκο, που θά δώσης. 'Η τιμωρά σου θά είναι σκληρή... Λοιπόν, δέχεσαι;

Η Βιορίκα πέταξε απ' τη χαρά της. Χτύπησε τις πολάμες της και ξεφώνισε:

— Δέχομαι μ' όλη μου την καρδιά! Δεν με κρατάει τίποτα στον κόσμο αυτόν, εκτός από τον φόβο της μανούλας μου. Άφηστε με σήμερα ελεύθερη να της πω λίγα αγριολούδα κι' έπειτα θάμαι δική σας!

Κι' απ' την άλλη μέρα, η Βιορίκα έγινε βασί-

λισσα των μυρμηγκιών. 'Όταν πια εγκαταστάθηκε στο καινούργιο παλάτι, ένιωσε τον εαυτό της εύτυχισμένο.

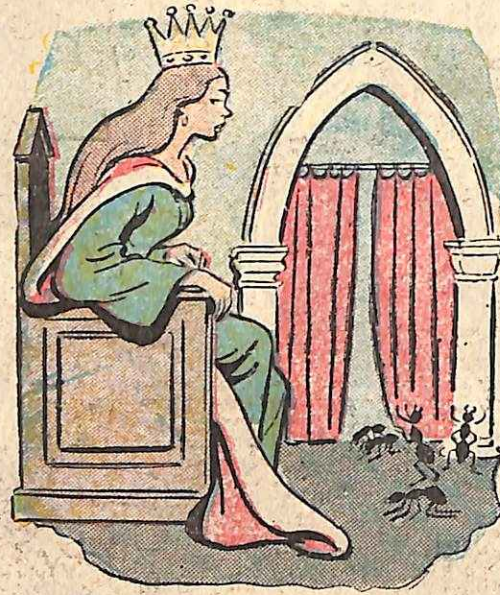
Αλλά μια μέρα, έπειτα από μήνες, καθώς η Βιορίκα καθόταν στο χρυσό της θρόνο κι' έγνεθε, δίνοντας διαταγές για τη διοίκηση του βασιλείου της, πλήθος τρομαγμένων μυρμηγκιών, έφτασε τρέχοντας στο παλάτι. Γονάτισε μπροστά της κι' ο άρχηγός τους είπε λαχανιασμένος, κουτώντας τις κεραίες του:

— Βασίλισσά μας, συμφορά μ'ς βρήκε! Ένας κακούργος από τη φυλή των ανθρώπων ήρθε να τάρμαξή τη γαλήνη μας. Τριγυρίζει αυτή τη στιγμή πάνω στ' αλόγο του και καταστρέφει τις φωλιές μας. Τί θά κάνουμε;

Κι' η Βιορίκα αποκρίθηκε με απάθεια: — Ήσυχάστε. Θά διατάξω να διορθωθούν οι ζημιές. Οι διάδρομοι για τους καβαλλάρηδες θά γίνουν πιο εύρυθμοι!

Έπειτα παράτησε τη χρυσή ροκά της και παίρνοντας μαζί της μερικές κυρίες της Τιμής, ανέθηκε στην τάρταρα του παλατιού για να δλ' με τα μάτια της τί συνέβαινε.

Μά δεν πρόλαβε ν' άκουμπήσει στα χρυσά πεζούλια της τάρταρας, και τα μάτια της θάμπωσαν. Ένα πανώριο παλληκάρι, καβάλα στ' αλόγο του, έφερνε βόλτες, κυττάζοντας με περι-

— Βασίλισσά μας, μεγάλη συμφορά μ'ς βρήκε! της είπε ο άρχηγός των μυρμηγκιών.

λισσα των μυρμηγκιών. 'Όταν πια εγκαταστάθηκε στο καινούργιο παλάτι, ένιωσε τον εαυτό της εύτυχισμένο.

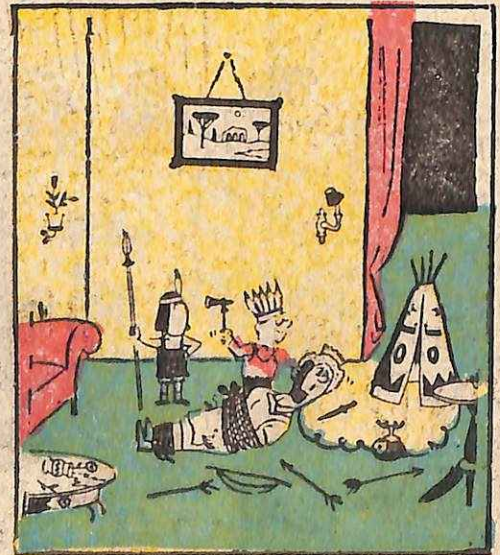
Αλλά μια μέρα, έπειτα από μήνες, καθώς η Βιορίκα καθόταν στο χρυσό της θρόνο κι' έγνεθε, δίνοντας διαταγές για τη διοίκηση του βασιλείου της, πλήθος τρομαγμένων μυρμηγκιών, έφτασε τρέχοντας στο παλάτι. Γονάτισε μπροστά της κι' ο άρχηγός τους είπε λαχανιασμένος, κουτώντας τις κεραίες του:

— Βασίλισσά μας, συμφορά μ'ς βρήκε! Ένας κακούργος από τη φυλή των ανθρώπων ήρθε να τάρμαξή τη γαλήνη μας. Τριγυρίζει αυτή τη στιγμή πάνω στ' αλόγο του και καταστρέφει τις φωλιές μας. Τί θά κάνουμε;

Κι' η Βιορίκα αποκρίθηκε με απάθεια: — Ήσυχάστε. Θά διατάξω να διορθωθούν οι ζημιές. Οι διάδρομοι για τους καβαλλάρηδες θά γίνουν πιο εύρυθμοι!

Έπειτα παράτησε τη χρυσή ροκά της και παίρνοντας μαζί της μερικές κυρίες της Τιμής, ανέθηκε στην τάρταρα του παλατιού για να δλ' με τα μάτια της τί συνέβαινε.

Μά δεν πρόλαβε ν' άκουμπήσει στα χρυσά πεζούλια της τάρταρας, και τα μάτια της θάμπωσαν. Ένα πανώριο παλληκάρι, καβάλα στ' αλόγο του, έφερνε βόλτες, κυττάζοντας με περι-

— Μην ανησυχείτε, κυρία! Θά κάνω ό,τι μπορώ για να βάλω τα παιδιά να κοιμηθούν νωρίς!

έργεια τ' δόλοαμρο παλάτι. Σε μια στιγμή ο καβαλλάρης σήκωσε τα μάτια του ψηλά κι' όταν είδε τη Βιορίκα στάθηκε ακίνητος σαν μαρμαρωμένος.

Τα μάτια της βασίλισσας χαμήλωσαν από ντροπή. Στο τέλος όμως ρώτησε τον καβαλλάρη: — Ποιος είστε σεις, που κάνετε τόσες ζημιές στο βασίλειό μου με τόσο έλαφρη συνείδηση;

Κι' εκείνος της αποκρίθηκε:

— Με συγχωρείτε, ωραία μου βασίλισσα, δεν τ'ό πρόσεξα καθόλου! Μά από σήμερα, σας όρκίζομαι στο λόγο της βασιλικής μου τιμής, γιατί είμαι βασίλοπουλο, πώς θά γίνω άφοσιωμένος φίλος σας. Δεν ήθελα να σας ανησυχώσω. Μά πώς μπορούσα να φαντασθώ ότι κλεισμένη σ' αυτό το παλάτι βρισκόταν μια τόσο όραια νεράιδα;

Ευχαριστώ, τού είπε η Βιορίκα, μού φτάνουν οι υπηρεσίες των πιστών υπηκόων μου, για να μη σας ενοχλώω ποτέ στο μέλλον. Αυτό μόνο που σας παρακαλώ, είναι να σταματήσουν οι καταστροφές, που τόσο επίπολεια κάνετε στη φυλή μου!

Μόλις είπε αυτά τα λόγια η Βιορίκα, έξαφνίστηκε. Το βασίλοπουλο, ξαφνιασμένο, δεν μπόρεσε να δλ' τις χαρές που έκαναν οι υπηκόοι της, συνοδεύοντας την ως την κἀμαρά της και κουτώντας μ' ένθουσιασμό τις κεραίες τους.

Πέρασαν αρκετές μέρες. Το βασίλοπουλο δεν έπαψε να περνά από το μαγικό παλάτι και να καρφώνει τη ματιά του στα κλειστά παράθυρα, ανυπομονώντας να ξαναδλ' την παράσην κι' έξω-τική εκείνη βασίλισσα.

Μά κι' η Βιορίκα από κείνη την ήμερα δεν μπόρεσε να ξεχάση την όμορφη του βασίλοπουλου. Πρωί-πρωί ευνούσε κι' έτρεχε πίσω από τα κλειστά καφάσια για να τ'ό δλ'.

Ο ιερός όμως όρκος πούχε δώσει στη φυλή των μυρμηγκιών, την έμπόδιζε όχι μόνο να τον δλ', αλλά και να τού μιλήση.

Μια μέρα όμως νικημένη από περιέργεια και αγάπη άνοιξε το παράθυρο. Και μόλις τον είδε, έσκυψε και τούδωσε το χέρι της.

Άμέσως μουρμουρητά θυμού και άγανακτήσεως άκούστηκαν ολόγυρά της. Τρομαγμένη τότε η Βιορίκα αποτραβήχτηκε. 'Υστερ' από λίγο έτρεξε στην πόρτα του παλατιού. Μά βρήκε την πόρτα κλεισμένη και φαγαμένη με σωρούς από κουκουνάρια.

Μια νέα τρομάρα έπιασε τη Βιορίκα. Στρατιές μυρμηγκιών ξεπρόβαλαν από διάφορες στοές και υπόγειους διαδρόμους, και τριγύρισαν εύθως την τρέλη βασίλισσας τους.

— Θέλω να δλ' από δω μέσα! Θέλω να ξαναδλ' τον κόσμο! τους φώναξε η Βιορίκα. Μά εκείνα ασυνκίνητα της αποκρίθηκαν:

— Δε θά δλ'ς, Για πρώτη φορά σέ συγχωρούμε, που καταπάτησες τον όρκο σου. Μά τη δεύτερη δεν θά ξεφυγής από τη σκληρή μοίρα που βαρύνει τις άπιστες βασίλισσές μας. Ξέχασε τον κόσμο και άφοσίωσου με θερμή στο καλό της φυλής μας. Παράτησε τις ανθρωπίνες αδυναμίες και τότε θάχης όλο τ'ό σεβασμό μας.

Μά η Βιορίκα, που δεν άκουγε τα λόγια των υπηκόων της, έκλαψε πικρά και βαρυναστέναξε. Σε λίγες μέρες η φαρμακωμένη ψυχή της πέταξε στην άγκαλιά του Θεού. Τ'ό κορμάκι της λούστηκε με νέκταρ, σκεπάστηκε με μυρωμένα λουλούδια τού βουνού και κλείστηκε σέ μεγαλοπρεπές μνημείο, καμωμένο επίτηδες από τ' άπαρηγόρητα για τ'ό χαμό της μυρμηγκία.

Στα τελευταία νίκησε η θείκη αγάπη. Γιατί εκεί άπάνω, στην ίδια άγκαλιά του Πλάστη, η ψυχή της Βιορίκας βρήκε την ψυχή της μανούλας της και τ'ό άτυχου βασίλοπουλου, που πέθανε κι' αυτό από τον καύμο του, που δε μπόρεσε να ξαναδλ' την πεντάμορφη βασίλισσα των μυρμηγκιών.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΣΑΣ

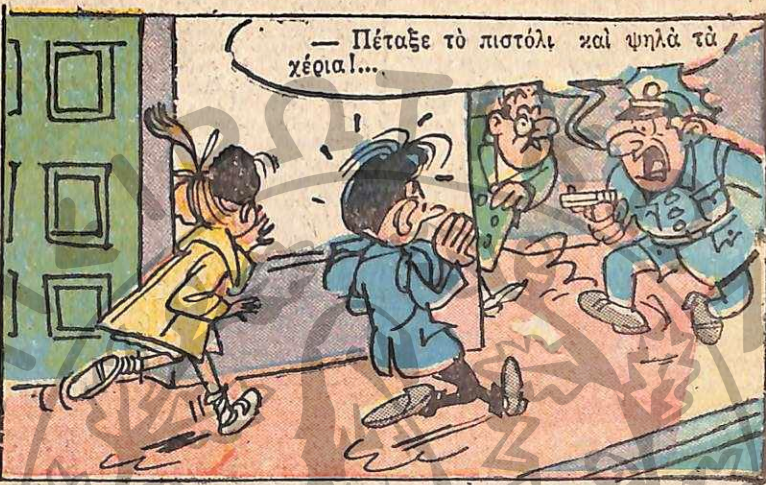
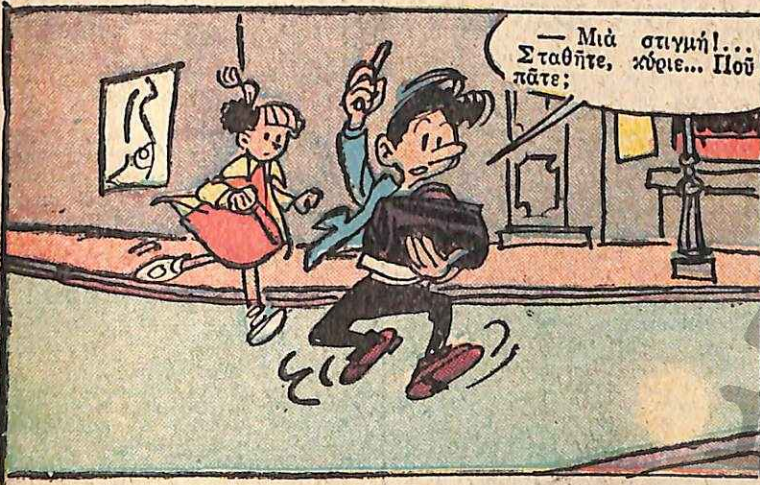
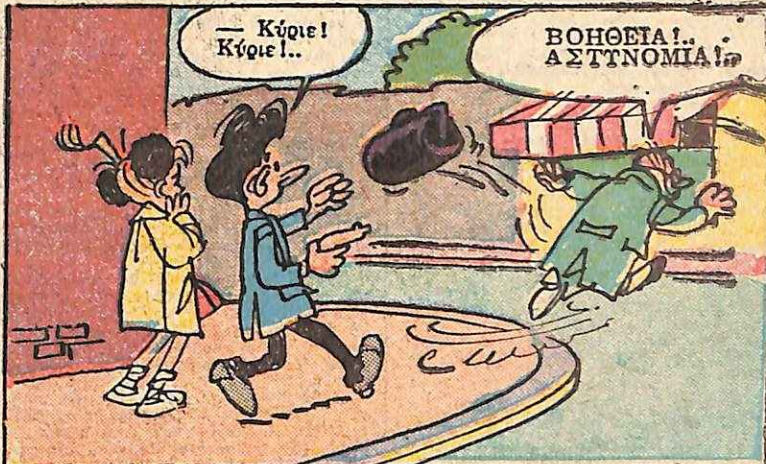
Η πατρίδα

Μη πράσινοι παντού δεν είν' οι κάμποι; κι' η θάλασσα δεν είναι γαλάνη; παντού ο ήλιος ήλιος μ'η δεν λάμπει; ίδιοι παντού δεν είν' οι όρανοί;

Γιατί κανείς, όταν ξενιτευθλ', άφου στην ίδια γη παντού πλανάται— γιατί μιά μόνη γλ'ς γωνιά ποδεί; γιατί όπου κι' αν πάη τη θυμάται;

ΔΗΜ. ΒΙΚΕΛΑΣ

Ο ΡΙΘΥΣ ΚΑΙ ΤΟ... ΠΙΘΟΧΕ

Ο ΝΟΝΔΑΣ FOUN-
D A S, Diffene Str. 24, Mannheim,
Germany, θέλει ν' αλληλογραφήσει με
νέες από την Ελλάδα ηλικίας 20-
25 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φω-
τογραφία απαραίτητη.

Ο PETER GURJON,
Fritz Tamm Helm Tannon Strasse 21,
Frankfurt, Germany, επιθυμεί ν' αλλη-
λογραφήσει με νέες απ' όλο τον κό-
σμο, ιδιαίτερος από την Ελλάδα και
την Αγγλία, ηλικίας 16-20 χρόνων.
Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο T H O M A S S I O U T I S,
Wuppertal Ronsdorf, Staasstrasse 53,
Germany, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με
νέες από την Αθήνα και τον Πειραιά,
ηλικίας 16 — 19 χρόνων, με σκοπό
ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο N I C O L A O S Z A M P E -
T A K I S, Basf, Ludwigshafen Rhein
Gu 527/9, Germany, θέλει ν' αλλη-
λογραφήσει με νέες απ' όλο τον κό-
σμο, ηλικίας 20-25 χρόνων, με σκο-
πό τη σύναψη μίας καλής και σταθε-
ρης φίλας.

Ο C O S T A S S O L O M O -
N I D E S, 3 Ferdinand Street London
N.W.1., England, ζητεί ν' αλληλογρα-
φήσει με Έλληνίδες απ' όλο τον κό-
σμο και ιδιαίτερος από την Ελλάδα
και τα νησιά, με σκοπό το γάμο.
Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο N I C O L A O S P R O -
D R O M O U, Stuttgart Feuerbach
Wierstrasse No 47, Germany, θέλει
ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ'
όλο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη
μίας καλής και σταθερής φίλας. Το
ίδιο επιθυμεί και ο D A M I A N O S
F I L I P P O G L O U, για τον οποίο
ισχύει η ίδια διεύθυνση.

Ο A N D R E W T S O N I S,
2324 Macdonald St. Vancouver B.C. Ca-
nada, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με
Έλληνίδες, ηλικίας 15-19 χρόνων,
με σκοπό τη σύναψη μίας καλής και
σταθερής φίλας. Φωτογραφία απαραί-
τητη.

Ο M. C O R O N E O S,
(19 χρόνων) Poste Restante, Faga-
la, Cairo, Egypte, θέλει ν' αλληλο-
γραφήσει με μορφωμένες νέες απ'
όλο τον κόσμο, στη γαλλική, αγγλική
και ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη
σύναψη μίας καλής και σταθερής φι-
λάς. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο N. P E T R A C O S, S.P.,
87727 6W B.C.M. Paris, France, επι-
θυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλλη-
νίδες από το εξωτερικό και το έσω
τελικό, στην ελληνική, γαλλική ή
γερμανική γλώσσα, με σκοπό τη σύ-
ναψη μίας καλής και σταθερής φι-
λάς. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο E. M U L E R, 25 Juliett
St. Marrickville Sydney, Australia, θέ-
λει ν' αλληλογραφήσει με νέες από
την Ελλάδα, στην ελληνική γλώσσα,
με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει.

Ο M A R C E L L O S P A -
G N A, Casa Dello Studente, Via G.
Oberdan 190, Catania, Italia, ζητεί ν'
αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' ό-
λο τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη
μίας καλής και σταθερής φίλας.

Ο D I N O S P A V L I D E S,
(27 χρόνων) και ο N I C K T S A -
K I R I S, P.O. Box 12 Broken Hill,
N. Rhodesia, επιθυμούν ν' αλληλογρα-
φήσουν με δύο φίλες ή δύο αδελφές,
ηλικίας 18-23 χρόνων, με σκοπό τη
σύναψη μίας καλής και σταθερής φι-
λάς.

Ο C H R I S N E O F I -
T O U, 23 Gildred RD. N.W.5, Lon-
don, England, θέλει ν' αλληλογραφή-
σει με νέες απ' όλο τον κόσμο, ηλι-
κίας 17 — 23 χρόνων, με σκοπό το
γάμο και τη μετανάστευση.

Ο B I L L A N D R E W, 234
Baltimore, San Francisco, California,
USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μι-
ά νεαρή από την Ελλάδα, με σκοπό ό,τι
ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία ά-
παραίτητη.

Ο I A D I S L A S M A R -
C O N C E R, 37 Wilson St. New
Town, Sydney, Australia, επιθυμεί ν'
αλληλογραφήσει με νέες από την Α.
θήνα, Πειραιά ή Θεσσαλονίκη, ηλι-
κίας μέχρι 24 χρόνων, με σκοπό την
ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής
φίλας.

Ο A N D R E A S K A L L I S,
6 Stuart Rd., London N.W.C., England,
θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από
την Ελλάδα και απ' όλο τον κόσμο,
με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει.
Φωτογραφία απαραίτητη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Η Άλίκη Κάντζια,
Έρσοφ No 34, Αθήνα, Greece, επι-
θυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους α-
π' όλο τον κόσμο.

Η Λορέλα Παπαγιώ-
τα, Αμπελοπόταμη και Μορφω-
μένη, θέλει ν' αλληλογραφήσει με
νέες από την Ελλάδα ηλικίας 20-
25 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φω-
τογραφία απαραίτητη.

Η Τζένη Αδύροπού-
λου, (20 χρόνων), Κασσάνδρου
89, Θεσσαλονίκη, Greece, επιθυμεί ν'
αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέ-
ους από το εξωτερικό ή το εσωτερικό.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ο Παναγιώτης Για-
νούπουλος, (22 χρό-
νων), Α. Συγγρού 146, Πάντειος
Σχολή, Αθήνα, Greece, θέλει ν' αλ-
ληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον
κόσμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Πασκας, (24 χρόνων), Poste
Restante, Κεντρικών, Αθήνα, Greece,
επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μι-
ά νεαρή από την Αμερική ή τον
Καναδά. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Λίλια Τσίκα, (21 χρό-
νων), Αθήνα, Greece, ζητεί ν'
αλληλογραφήσει με νέες από την
Ελλάδα και το εξωτερικό, ηλικίας
16-21 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη
μίας καλής και σταθερής φίλας. Φω-
τογραφία απαραίτητη.

Ο Χρήστος Παξινό, (30 χρό-
νων), Poste Restante, Κεντρικών, Αθήνα,
ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλλη-
νίδες από το εξωτερικό ή το εσωτερικό
με σκοπό το γάμο.

Ο Κωνσταντίνος Τσαμακός, (30 χρό-
νων), Poste Restante, Κεντρικών, Πειραιώς,
Greece, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με
νέες, ηλικίας 20 — 28 χρόνων, με
σκοπό τη δημιουργία μίας καλής φι-
λάς και ό,τι άλλο ήθελε προκύψει.

Ο Α. Ρουμελιώτης, (46 χρό-
νων), Περγάμου 46, Πάτρα,
θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από
την Ελλάδα, ηλικίας 27 — 35 χρό-
νων.

Ο Χρήστος Βαρδά-
κας, (25 χρόνων), Βουκου-
ρεσίου 1, Αθήνα, Greece, ζητεί ν'
αλληλογραφήσει με νέες από το έσω-
τερικό.

Ο Μ. Ξαγοράρης, (37
χρόνων), και ο Νάσος Πα-
τράτος, (33 χρόνων), Καλα-
θρόνα, 22, Νίκαια, Πειραιώς, Grece,
ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με
κυρίες και νέες από το εσωτερικό ή
το εξωτερικό, στην ελληνική, γαλλική
ή αγγλική γλώσσα.

Ο Ερμούλας, (27 χρό-
νων), Βενιζέλου No 7, Τρίκαλα,
Θεσσαλία, Greece, επιθυμεί ν' αλλη-
λογραφήσει με νέες, ηλικίας 22 — 35
χρόνων, από την Ελλάδα και το εξω-
τερικό, με σκοπό τη γνωριμία και τη
σύναψη μίας καλής και σταθερής φί-
λάς. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Μ. Χ. Σιφινός, (27
χρόνων), Ταυάντη No 7, Ρόδος, Grece,
θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και
νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό
τη σύναψη μίας καλής και σταθερής
φίλας.

Ο Αγγελος Μαρ-
νός, (22 χρόνων), Περικλέους No
5, Πειραιώς, Greece, επιθυμεί ν' αλ-
ληλογραφήσει με νέες από το έσω-
τερικό και το εξωτερικό, στην ελλη-
νική ή αγγλική γλώσσα με σκοπό τη
σύναψη μίας καλής και σταθερής φι-
λάς.

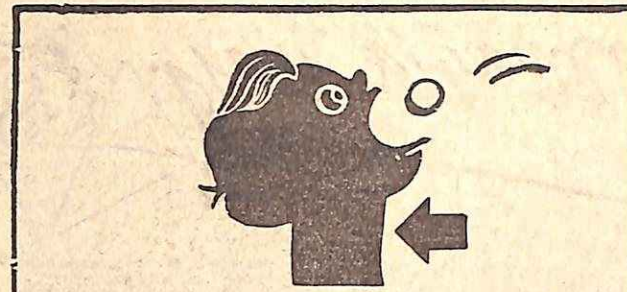
Ο Γ. Πασσαδάκης, (20
χρόνων), Βενιζέλου 8, Κουσό-
χειρον, Λάρισα, Greece, θέλει ν' αλ-
λογραφήσει με νέες από την Ελ-
λάδα, κατά προτίμηση από τη Θεσα-
λία, ηλικίας 15-18 χρόνων.

Ο Ανδρέας, (20 χρόνων), 5η κλι-
νική, Ν.Σ. Σωτηρία, Αθήνα, Greece,
επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες
απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 16-25
χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προ-
κύψει.

Ο Άντωνιος Άντ-
ωνάκης, (20 χρόνων), Poste Restante,
Κεντρικών, Αθήνα, Greece, θέλει ν'
αλληλογραφήσει με νέες από την Α.
θήνα, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής
και σταθερής φίλας.

Ο Γ. Άννης, (20 χρό-
νων), Χερσάνος No 8, Αθήνα, Greece,
ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από
την Ελλάδα ηλικίας 16-
19 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μίας
καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας, (20 χρό-
νων), 6η Καλαμάτα, Greece, επι-
θυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους
απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή
αγγλική γλώσσα, με σκοπό την αν-
ταλλαγή γραμματισμών.

Γιά τον λαιμό **TYSAL**

Η γυναίκα φροντίζει

Γιά τον λαιμό **TYSAL**

Αγοράστε σήμερα ό,τι
μπορεί να χρειαστεί αύριο

Γιά τον λαιμό **TYSAL**

TYSAL στο σπίτι

Γιά τον λαιμό **TYSAL**

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ ΓΕΥΣΙΣ

Ευανάστατος

με το **FRANCE - LAIT**

(Φράνς - λέ)

φρέσκο και φθινό γάλα δέ 10 δευτερόλεπτα

σε δύο τύπους:

ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΟΥΤΙ
ΡΕΓΚΙΛΕ

ΠΡΑΣΙΝΟ ΚΟΥΤΙ
ΚΟΥΚΙ - ΛΕ

Γάλα εις κόκκους
στιγμιαίας παρα-
σκευής αποδοτι-
μένων διά κάθε χρύ-
σιν, ιδεώδες δια δι-
αιταν και έλαφρόν
δρυσίν

Γάλα εις κόκκους
όλοπαρα στιγμιαίας
παρασκευής δια
κάθε χρύσιν. Πλήρες
γάλα, θρεπτικό ύ-
γιεινό, εύγευστο

Τό καλλίτερο γάλα του κόσμου

Κάθε κουτί δίνει 15 ποτήρια γάλα
Στο ανοιχτό κουτί διατηρείται επί εβδομάδες

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΤΗΛ. 26.383

Η Άλίκη Κάντζια,
Έρσοφ No 34, Αθήνα, Greece, επι-
θυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους α-
π' όλο τον κόσμο.

Η Λορέλα Παπαγιώ-
τα, Αμπελοπόταμη και Μορφω-
μένη, θέλει ν' αλληλογραφήσει με
νέες από την Ελλάδα ηλικίας 20-
25 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φω-
τογραφία απαραίτητη.

Η Τζένη Αδύροπού-
λου, (20 χρόνων), Κασσάνδρου
89, Θεσσαλονίκη, Greece, επιθυμεί ν'
αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέ-
ους από το εξωτερικό ή το εσωτερικό.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Η Άλίκη Κάντζια,
Έρσοφ No 34, Αθήνα, Greece, επι-
θυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους α-
π' όλο τον κόσμο.

Η Λορέλα Παπαγιώ-
τα, Αμπελοπόταμη και Μορφω-
μένη, θέλει ν' αλληλογραφήσει με
νέες από την Ελλάδα ηλικίας 20-
25 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φω-
τογραφία απαραίτητη.

Η Τζένη Αδύροπού-
λου, (20 χρόνων), Κασσάνδρου
89, Θεσσαλονίκη, Greece, επιθυμεί ν'
αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέ-
ους από το εξωτερικό ή το εσωτερικό.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ο Παναγιώτης Για-
νούπουλος, (22 χρό-
νων), Α. Συγγρού 146, Πάντειος
Σχολή, Αθήνα, Greece, θέλει ν' αλ-
ληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον
κόσμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Πασκας, (24 χρόνων), Poste
Restante, Κεντρικών, Αθήνα, Greece,
επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μι-
ά νεαρή από την Αμερική ή τον
Καναδά. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Λίλια Τσίκα, (21 χρό-
νων), Αθήνα, Greece, ζητεί ν'
αλληλογραφήσει με νέες από την
Ελλάδα και το εξωτερικό, ηλικίας
16-21 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη
μίας καλής και σταθερής φίλας. Φω-
τογραφία απαραίτητη.

Ο Χρήστος Παξινό, (30 χρό-
νων), Poste Restante, Κεντρικών, Αθήνα,
ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την
Ελλάδα και το εξω-
τερικό, με σκοπό τη γνωριμία και τη
σύναψη μίας καλής και σταθερής φί-
λάς. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Ερμούλας, (27 χρό-
νων), Βενιζέλου No 7, Τρίκαλα,
Θεσσαλία, Greece, επιθυμεί ν' αλλη-
λογραφήσει με νέες, ηλικίας 22 — 35
χρόνων, από την Ελλάδα και το εξω-
τερικό, με σκοπό τη γνωριμία και τη
σύναψη μίας καλής και σταθερής φι-
λάς. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Μ. Χ. Σιφινός, (27
χρόνων), Ταυάντη No 7, Ρόδος, Grece,
θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και
νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό
τη σύναψη μίας καλής και σταθερής
φίλας.

Ο Αγγελος Μαρ-
νός, (22 χρόνων), Περικλέους No
5, Πειραιώς, Greece, επιθυμεί ν' αλ-
ληλογραφήσει με νέες από το έσω-
τερικό και το εξωτερικό, στην ελλη-
νική ή αγγλική γλώσσα με σκοπό τη
σύναψη μίας καλής και σταθερής φι-
λάς.

Ο Γ. Πασσαδάκης, (20
χρόνων), Βενιζέλου 8, Κουσό-
χειρον, Λάρισα, Greece, θέλει ν' αλ-
λογραφήσει με νέες από την Ελ-
λάδα, κατά προτίμηση από τη Θεσα-
λία, ηλικίας 15-18 χρόνων.

Ο Ανδρέας, (20 χρό-
νων), 5η κλι-
νική, Ν.Σ. Σωτηρία, Αθήνα, Greece,
επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες
απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 16-25
χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προ-
κύψει.

Ο Άντωνιος Άντ-
ωνάκης, (20 χρόνων), Poste Restante,
Κεντρικών, Αθήνα, Greece, θέλει ν'
αλληλογραφήσει με νέες από την Α.
θήνα, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής
και σταθερής φίλας.

Ο Γ. Άννης, (20 χρό-
νων), Χερσάνος No 8, Αθήνα, Greece,
ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από
την Ελλάδα ηλικίας 16-
19 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μίας
καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας, (20 χρό-
νων), 6η Καλαμάτα, Greece, επι-
θυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους
απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή
αγγλική γλώσσα, με σκοπό την αν-
ταλλαγή γραμματισμών.

μήνη, θέλει ν' αλληλογραφήσει με
νέες από την Ελλάδα ηλικίας 20-
25 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί
δ. σους απαντήσουν ν' απευθύνουν τη
γνώμη τους. Περιοδικόν ΕΠΙΣΤΗΜΗ.
ΡΟΣΣ. Δραγατσίου No 4, Αθή-
να, Greece.

Η Τζένη Αδύροπού-
λου, (20 χρόνων), Κασσάνδρου
89, Θεσσαλονίκη, Greece, επιθυμεί ν'
αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέ-
ους από το εσωτερικό ή το εξωτερικό.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ο Παναγιώτης Για-
νούπουλος, (22 χρό-
νων), Α. Συγγρού 146, Πάντειος
Σχολή, Αθήνα, Greece, θέλει ν' αλ-
ληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον
κόσμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Πασκας, (24 χρόνων), Poste
Restante, Κεντρικών, Αθήνα, Greece,
επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μι-
ά νεαρή από την Αμερική ή τον
Καναδά. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Λίλια Τσίκα, (21 χρό-
νων), Αθήνα, Greece, ζητεί ν'
αλληλογραφήσει με νέες από την
Ελλάδα και το εξωτερικό, ηλικίας
16-21 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη
μίας καλής και σταθερής φίλας. Φω-
τογραφία απαραίτητη.

Ο Χρήστος Παξινό, (30 χρό-
νων), Poste Restante, Κεντρικών, Αθήνα,
ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλλη-
νίδες από το εξωτερικό ή το εσωτερικό
με σκοπό το γάμο.

Ο Κωνσταντίνος Τσα-
μακός, (30 χρόνων), Poste
Restante, Κεντρικών, Πειραιώς,
Greece, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με
νέες, ηλικίας 20 — 28 χρόνων, με
σκοπό τη δημιουργία μίας καλής φι-
λάς και ό,τι άλλο ήθελε προκύψει.

Ο Α. Ρουμελιώτης, (46 χρό-
νων), Περγάμου 46, Πάτρα,
θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από
την Ελλάδα, ηλικίας 27 — 35 χρό-
νων.

Ο Χρήστος Βαρδά-
κας, (25 χρόνων), Βουκου-
ρεσίου 1, Αθήνα, Greece, ζητεί ν'
αλληλογραφήσει με νέες από το έσω-
τερικό.

Ο Μ. Ξαγοράρης, (37
χρόνων), και ο Νάσος Πα-
τράτος, (33 χρόνων), Καλα-
θρόνα, 22, Νίκαια, Πειραιώς, Grece,
ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με
κυρίες και νέες από το εσωτερικό ή
το εξωτερικό, στην ελληνική, γαλλική
ή αγγλική γλώσσα.

Ο Ερμούλας, (27 χρό-
νων), Βενιζέλου No 7, Τρίκαλα,
Θεσσαλία, Greece, επιθυμεί ν' αλλη-
λογραφήσει με νέες, ηλικίας 22 — 35
χρόνων, από την Ελλάδα και το εξω-
τερικό, με σκοπό τη γνωριμία και τη
σύναψη μίας καλής και σταθερής φι-
λάς. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Μ. Χ. Σιφινός, (27
χρόνων), Ταυάντη No 7, Ρόδος, Grece,
θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και
νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό
τη σύναψη μίας καλής και σταθερής
φίλας.

Ο Αγγελος Μαρ-
νός, (22 χρόνων), Περικλέους No
5, Πειραιώς, Greece, επιθυμεί ν' αλ-
ληλογραφήσει με νέες από το έσω-
τερικό και το εξωτερικό, στην ελλη-
νική ή αγγλική γλώσσα με σκοπό τη
σύναψη μίας καλής και σταθερής φι-
λάς.

Ο Γ. Πασσαδάκης, (20
χρόνων), Βενιζέλου 8, Κουσό-
χειρον, Λάρισα, Greece, θέλει ν' αλ-
λογραφήσει με νέες από την Ελ-
λάδα, κατά προτίμηση από τη Θεσα-
λία, ηλικίας 15-18 χρόνων.

Ο Ανδρέας, (20 χρό-
νων), 5η κλι-
νική, Ν.Σ. Σωτηρία, Αθήνα, Greece,
επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες
απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 16-25
χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προ-
κύψει.

Ο Άντωνιος Άντ-
ωνάκης, (20 χρόνων), Poste Restante,
Κεντρικών, Αθήνα, Greece, θέλει ν'
αλληλογραφήσει με νέες από την Α.
θήνα, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής
και σταθερής φίλας.

Ο Γ. Άννης, (20 χρό-
νων), Χερσάνος No 8, Αθήνα, Greece,
ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από
την Ελλάδα ηλικίας 16-
19 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μίας
καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας, (20 χρό-
νων), 6η Καλαμάτα, Greece, επι-
θυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους
απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή
αγγλική γλώσσα, με σκοπό την αν-
ταλλαγή γραμματισμών.

Η Άλίκη Κάντζια,
Έρσοφ No 34, Αθήνα, Greece, επι-
θυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους α-
π' όλο τον κόσμο.

Η Λορέλα Παπαγιώ-
τα, Αμπελοπόταμη και Μορφω-
μένη, θέλει ν' αλληλογραφήσει με
νέες από την Ελλάδα ηλικίας 20-
25 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φω-
τογραφία απαραίτητη.

Η Τζένη Αδύροπού-
λου, (20 χρόνων), Κασσάνδρου
89, Θεσσαλονίκη, Greece, επιθυμεί ν'
αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέ-
ους από το εξωτερικό ή το εσωτερικό.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Η Άλίκη Κάντζια,
Έρσοφ No 34, Αθήνα, Greece, επι-
θυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους α-
π' όλο τον κόσμο.

Η Λορέλα Παπαγιώ-
τα, Αμπελοπόταμη και Μορφω-
μένη, θέλει ν' αλληλογραφήσει με
νέες από την Ελλάδα ηλικίας 20-
25 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Φω-
τογραφία απαραίτητη.

Η Τζένη Αδύροπού-
λου, (20 χρόνων), Κασσάνδρου
89, Θεσσαλονίκη, Greece, επιθυμεί ν'
αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέ-
ους από το εξωτερικό ή το εσωτερικό.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ο Παναγιώτης Για-
νούπουλος, (22 χρό-
νων), Α. Συγγρού 146, Πάντειος
Σχολή, Αθήνα, Greece, θέλει ν' αλ-
ληλογραφήσει με νέες απ' όλο τον
κόσμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Πασκας, (24 χρόνων), Poste
Restante, Κεντρικών, Αθήνα, Greece,
επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μι-
ά νεαρή από την Αμερική ή τον
Καναδά. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Λίλια Τσίκα, (21 χρό-
νων), Αθήνα, Greece, ζητεί ν'
αλληλογραφήσει με νέες από την
Ελλάδα και το εξω-
τερικό, με σκοπό τη γνωριμία και τη
σύναψη μίας καλής και σταθερής φί-
λάς. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Ερμούλας, (27 χρό-
νων), Βενιζέλου No 7, Τρίκαλα,
Θεσσαλία, Greece, επιθυμεί ν' αλλη-
λογραφήσει με νέες, ηλικίας 22 — 35
χρόνων, από την Ελλάδα και το εξω-
τερικό, με σκοπό τη γνωριμία και τη
σύναψη μίας καλής και σταθερής φι-
λάς. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Μ. Χ. Σιφινός, (27
χρόνων), Ταυάντη No 7, Ρόδος, Grece,
θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και
νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό
τη σύναψη μίας καλής και σταθερής
φίλας.

Ο Αγγελος Μαρ-
νός, (22 χρόνων), Περικλέους No
5, Πειραιώς, Greece, επιθυμεί ν' αλ-
ληλογραφήσει με νέες από το έσω-
τερικό και το εξωτερικό, στην ελλη-
νική ή αγγλική γλώσσα με σκοπό τη
σύναψη μίας καλής και σταθερής φι-
λάς.

Ο Γ. Πασσαδάκης, (20
χρόνων), Βενιζέλου 8, Κουσό-
χειρον, Λάρισα, Greece, θέλει ν' αλ-
λογραφήσει με νέες από την Ελ-
λάδα, κατά προτίμηση από τη Θεσα-
λία, ηλικίας 15-18 χρόνων.

Ο Ανδρέας, (20 χρό-
νων), 5η κλι-
νική, Ν.Σ. Σωτηρία, Αθήνα, Greece,
επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες
απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 16-25
χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε προ-
κύψει.

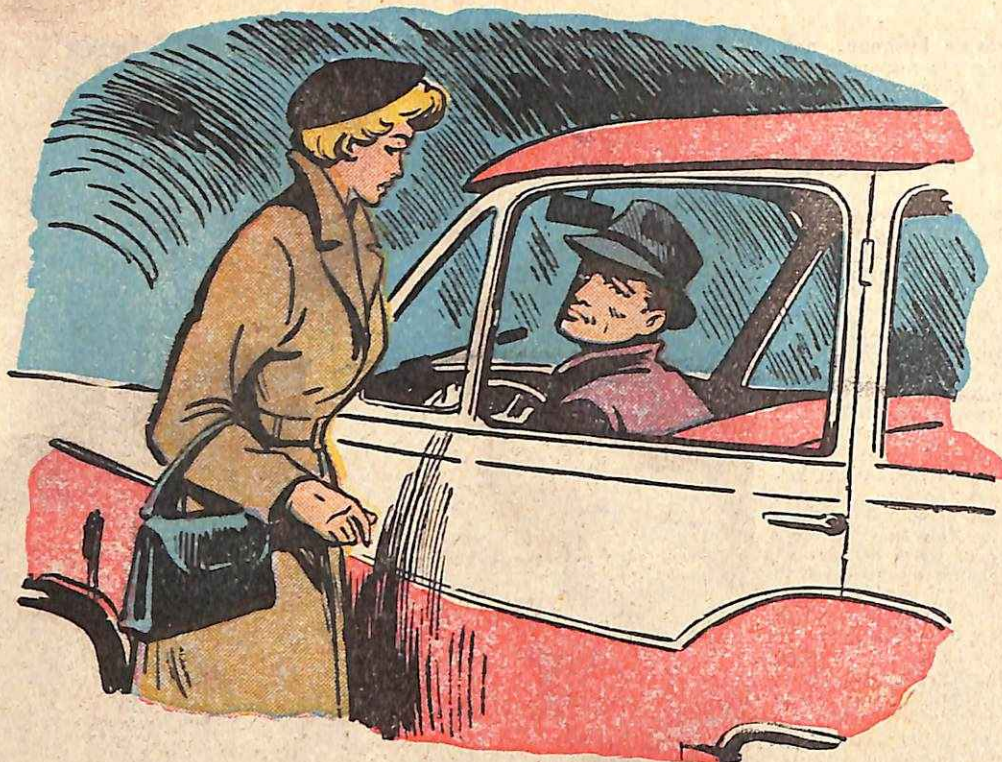
Ο Άντωνιος Άντ-
ωνάκης, (20 χρόνων), Poste Restante,
Κεντρικών, Αθήνα, Greece, θέλει ν'
αλληλογραφήσει με νέες από την Α.
θήνα, με σκοπό τη σύναψη μίας καλής
και σταθερής φίλας.

Ο Γ. Άννης, (20 χρό-
νων), Χερσάνος No 8, Αθήνα, Greece,
ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από
την Ελλάδα ηλικίας 16-
19 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μίας
καλής και σταθερής φίλας.

Ο Άνδρέας, (20 χρό-
νων), 6η Καλαμάτα, Greece, επι-
θυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους
απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική ή
αγγλική γλώσσα, με σκοπό την αν-
ταλλαγή γραμματισμών.

**Οι κομψότερες
της εποχής μας**

Στην Αμερική διαδέχονται
οι ανταποκρινόμενες στο σύγ-
χρονο ιδανικό της «νεανικό-
τητας»

— Συμβαίνει τίποτα; ρώτησε ο Ζύλ την άγνωστη.

Ο ΖΥΛ έτρεχε με 120 χιλιόμετρα την ώρα, κάτω από οργασμική βροχή. Έπρεπε, πούν από τα μεσάνυχτα, να βρισκόταν στη Ντιζόν, για μια πολύ σοβαρή δουλειά.

Σαφινά, τα φώτα του έπαιαν σε μια σιλουέτα, που προβάλε από το σκοτάδι και του έφραζε το δρόμο. Φρενάρισε απότομα, έτοιμος να βάλει τις φωνές. 'Ήρθε, όμως, όταν είδε να τον πλησιάζει μια νύχτα κοπέλα. Φορούσε γκρι αδιάβροχο. Ξαφές μπροστά της πετάγονταν από το μπροστό της.

Ο Ζύλ κατέβηκε το παράθυρο.

— Συμβαίνει τίποτα; ρώτησε την άγνωστη.

— Τίποτα σοβαρό, αποκρίθηκε εκείνη. Το άμαξι μου υστερούσε κι' έπρεπε σ' ένα γαντάκι, λίγο πιο πόρα. Φτάνω τη γλιτώσα. Θα έχετε, φαντάζομαι, την καλοσύνη να με πάτε στη Ντιζόν.

— Είπατε μόνι; ψιθύρισε ο Ζύλ.

— Μονή, ομοίοναχ! είπε η άγνωστη, με βαθύ αναστεναγμό.

Ο Ζύλ άνοιξε την πόρτα. 'Η νεαρά πήδησε μέσα, σε βορμένο παπύ. Το αυτοκίνητο ξεκίνησε άμεσα.

— Διαλέξατε τον καιρό δι να νάνετε περίατο, είπε ο Ζύλ, για να πη χάνει.

— Εκείνη άνασχησε τους ώμους, χωρίς ν' απαντήσει. Πέρασαν κάμποσα λεπτά σιωπής. Μονάχα ο θόρυβος του μοτοέκινο άκούγονταν.

Σαφινά, ο Ζύλ ένοιωσε το χέρι της άγνωστης ν' άνοιγμα στο μπράτσο του.

— Σταθείτε λίγο, τού είπε, με σβυσμένη φωγή. Δεν αισθάνομαι καλά...

Και έγειρε άπάνω του. 'Ο Ζύλ με μεγάλο κόπο συγκρατήθηκε και δεν της κακομίλησε. Τον καθυστέρησε πολύ από τη δουλειά του. Έπρεπε, σε όρισμένη ώρα, να συναντήσει στη Ντιζόν μερικούς φίλους, για μια πολύ σοβαρή έπαθεση.

— Έχω στην τσάντα μου ένα μπουκαλάκι... πρόσθεσε η άγνωστη.

Ο Ζύλ έσπινε να πάρει την τσάντα της, ενώ εκείνη μαζεύονταν άπάνω του. Άνοιξε την τσάντα και είδε μέσα μερικά κομμάτια τζαχόν. 'Ενα φαλίδιο με την επιγραφή: «Λέμα σταγόνες επί ενός τεμαχίου σακχάρου». Μετόρησε δέκα σταγόνες κι' έβαλε την καραμέλλα στο στόμα της κατέλλας.

— Εύχαριστώ, ψιθύρισε εκείνη, άνοιγοιζόντας τα μάτια.

Ο Ζύλ έβαλε και πάλι μπροστά τη μηχανή.

— Σας κάνουν συχνά αδιάθεσιες; ρώτησε την άγνωστη.

— Εκείνη έκανε μια άδοιστη κίνηση με το κεφάλι. Τοσβήτησε από κοντά του και ξανάπρησε τη συνθησμένη της θέσι. 'Ο Ζύλ, θά ήθελε να νιώσει και πάλι άπάνω του το φιδισό σάα της κατέλλας αυτής, που παρουσίασθηκε ξαφνικά μπροστά του μια νύχτα με βροχή.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

πρόφρασι πώς έπαθε βλάβη το αυτοκίνητό σου, σταματάς έναν περαστικό, τον καταφέρνεις να σε πάρει μαζί του, ύστερα, προσποιείσαι την αδιάθετη, πέφτεις άπάνω του και... του ξαφρίζεις το πορτοφόλι.

Η Άλκιαν άναστενάξε βαθύ, χωρίς να πη τίποτα.

— Δέ στάθηκες, όμως, τυχερή μαζί μου, συνέχισε ο Ζύλ. Έπρεσε πάνω σ' ένα... συνάδελφο!... Την ίδια δουλειά κάνω κι' εγώ.

Η Άλκιαν τον κίτταξε χαμογελώντας. Έβγαλε από μια τσέπη του αδιάβροχου της το πορτοφόλι του και τού το έδωσε.

— 'Ήμουν άτυχη σήμερα! ψιθύρισε.

— Απεναντίας! φώναξε ο Ζύλ. 'Ήσουν τυχερή, που με γνώρισες. Φαίνεται κοροϊφτεί με μέλλον. Μου χορηγούσανε μια κοπέλλα σαν και σένα, στό... επίτελειό μου. Σε προσλαμβάνω, λοιπόν. 'Απ' εδω κι' έμπρός, θά δουλεύεις μαζί μου. Έγνοια σου, και δε θά βγής ζημιωμένη...

— Θα προτιμούσα να δουλεύω μόνι, για λογαριασμό μου.

— Δεν έγινε να χάσεις τίποτα, αν συνεργαστής μαζί μου δοκιμαστικά. 'Η παρόα μου κάνει χρονές δουλειές με έπισκεψείς σε πλουσιόσπιτα, όταν λείπουν οι νοικοκυραίοι... Μία κουζίνα, όπως εσύ — δε σου τ'όλο για να σε ζολαχέσω — θά μάς βοηθούσε πολύ να... να έρευνήσουμε τις έργασίες μας...

Η Άλκιαν έβρινε λίγο συλλογισμένη. Τέλος, έδειξε πως πείσθηκε.

— Με κατέφερες! είπε γελώντας. Πού θά ξανασυναντηθούμε;

— Άδριο τ'όλο, στις 11, στο καφεγείο Μιλλέ, κοντά στο Ταχυδρομείο. Θά είναι εκεί και τ' άλλα παιδιά... Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι.

Ο Ζύλ πάτησε και πάλι γκάκι.

Σε λίγο, έφτασαν έξω από την Ντιζόν.

— Μά, πώς σε λένε, αλήθεια; ρώτησε, ξαφνικά, η Άλκιαν.

— Έχεις άκουσει να γίνεται λόγος για κάποιο Ζύλ;

— Έσύ είσαι ο Ζύλ... ο ασύλληπτος Ζύλ; Εκείνος κούνησε το κεφάλι του. 'Η Άλκιαν σφύριξε, με θαυμασμό.

— Πού θέλεις να σ' άφισω τώρα; τ'όρωτησε ο Ζύλ, όταν μιλούσαν στη Ντιζόν.

— Στην πλατεία Νταρσέ.

Σε λίγο, χωρίζονταν με θερμή συναδελφική χειραψία.

— Δεν πιστεύω να ξεχάσεις το αυριανό μας ραντεβού, είπε, γελώντας, ο Ζύλ.

— Ξεχνιόμουν τέτοια ραντεβού;

Και η Άλκιαν χαμογέλασε, ίκανοποιημένη. 'Ο Ζύλ δε μπορούσε, φυσικά, να μαντεύσει τί σήμαινε το χαμόγελό της...

★

Μόλις το αυτοκίνητο τού Ζύλ έστριψε τη γωνία, η Άλκιαν — της γυναικείας άστυνομίας — έτρεξε σ' ένα τηλεφωνικό θάλαμο και πήρε, στην άστυνομική Διεύθυνσι, τον έπιθεωρητή Λαντοσέλι:

— Έσεϊς, κύριε έπιθεωρητά; Έδω Άλκιαν. Τα κατέφερα, επί τέλους, νόθεω άπόψε σ' έπαφή με το Ζύλ, που μάς γλυτωρούσε ως τώρα σά χέλι, μέσα από τα χέρια. Με προσέλαβε... στη συμμορία του. Έπρεσε σάν κομπονίζοι στη φάμα, που τού έστησε. Άδριο θά συναντηθώ μ' αυτόν και με τα παλληκάρια του... Θά σάς ξανατηλεφωνήσω τότε θά είναι κατάλληλη ή ώρα να τούς πιάσουμε όλους μαζί...

ΡΟΖΕΑΤΝ ΣΙΜΟΝ

☼

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Ο άρχιεπίσκοπος Βρεσθένης Θεοδορόπου, πάλαιος άγωνιστής και πρόεδρος της Έθνοσυνέλευσης, βρισκότανε στις τελευταίες στιγμές της ζωής του.

Ο Γενναίος Κολοκοτρώνης, που ήτανε σενός του φίλου, θέλησε να τον ρωτήσει για τις τελευταίες θέλησεις του.

— Έχεις καμιά παραγγελία, σεβασμιώτατε, για την «κατάστασι» σου, την περιουσία σου; τού είπε.

Κι' ο έτοιμοθάνατος ιεράρχης άπάντησε: — Κατάστασι; Περιουσία; Δεν έχω παρά αυτό τον καγάτι με την παλιονάβα και πέντε καρέκλες. Αύτη είναι ή κατάστασι μου!... Τί να μοιράσω στους δικούς μου; Άν βέλη το 'Έθνος, δε λάβη γι' αυτούς φροντίδα. Έγώ τούς άφισω την εύη μου, και για κληρονομία τους την πατρίδα έλευθερή!...

— Αί, με τους λόγους αυτούς, ξεψύχησε.

ΟΙ ΣΑΡΑΚΗΝΟΙ

Χίλια και ένα χρόνια από την άπελευθέρωσι της ήρωϊκής μεγαλονήσου από τους μαύρους πειρατές

ΕΜΑΣ από τους μεγαλύτερους τυχοδιώκτες του μεσαιώνα ήταν και ο 'Αμπού-Χασάν ή 'Από-χαφίς, όπως τον λέγανε οι Βυζαντινοί. Σαρακηνός μουσουλμάνος ο 'Αμπού-Χασάν γεννήθηκε στην Κόρδοβα της 'Ανδαλουσίας. Από μικρός υπάρκαρε στα καράδια των μαύρων κορσάρων κι' όταν μεγάλωσε, ήταν κιόλας ένας ριμωκλίνδυνος ληστής πειρατής, ένας άποστάτης, άποκηρυγμένος από τους 'Αραβες, γιατί δεν σέβονταν κανένα νόμο και δεν άναγνώριζε καμιά αρχή.

Με εύκοι μικρά γοργοκίνητα καράδια, που άπότησε από ληστείες και άρπαγές, έγινε ή μάστιγα της Μεσογείου. Ψηλός σάν κυπαρίσι, μαύρος, ρωμαλέος σάν 'Ηρακλής, ήταν ένα τέρας έδωφείας και δραστηριότητας.

Στάθηκε όμως και πολύ τυχερός. Την εποχή εκείνη τον Βυζάντιον θριαυόταν σ' άναταραχή. 'Εμφύλιος πόλεμος άποσπάρωσε το στρατό της αυτοκρατορίας. 'Ετσι, ο 'Αμπού-Χασάν έβρινε την κατάλληλη εύκαιρία και άποδόσεσθηκε το καλό, καιρί το 823, με χίλιους ληστοπειρατές σε μια έρημικη έκτα της νοτιοανατολικής Κρήτης. 'Ο αφηνεισμός πέτυχε. Οι Σαρακηνοί κούρσωναν τη Σητεία και γύρισαν στα καράδια τους με πλούσια λεία. 'Η έπιχειρήσι αυτή άνοιξε την έρεξι του 'Αμπού-Χασάν. Μία τρελή ιδέα γεννήθηκε στο μυαλό του: Νά κατακτήσει την Κρήτη και να την κάνει όρημητίριό του. Κράτησε ώστόσο μυστικό το σχέδιό του. Στους Μερμερίνους πειρατές, έπρε για μια μεγάλη έπιχειρήσι στην Κρήτη. 'Όταν τούς έπεισε άρχισε να οργανώνει την άρμάδα του, μαζεύοντας Μαμελούκους από την Αίγυπτο και Μαυριτανούς από την 'Ισπανία. Την άνοιξι το 824 όλα ήταν έτοιμα. Σαράντα καράδια γεμάτα πολεμοφόδια και 5000 ληστοπειρατές, άνοιξαν τα μαύρα πανιά τους και ξεκίνησαν να κούρσωνουν την Κρήτη.

ΦΩΤΙΑ ΣΤΑ ΚΑΡΑΒΙΑΙ...

Η μικρή αυτή άρμάδα πόδισε σ' ένα έρημικό όριο της Βιάννου, που λέγεται Ψαρή-Φοράδα, χωρίς να βρή αντίστασι. Κανένας από τους μαύρους πειρατές δεν ήξερε ακόμα τους αληθινούς σκοπούς του άρχιμουσάρου. Τους έπρε μόνον, πως θάκαναν ρεμούλα και θά γυρίκαν σε λίγες μέρες φορτωμένοι χρυσάφι. 'Όταν ο 'Αμπού-Χασάν είδε, πως πουμενά δεν φαίνονταν έχθρος, άφησε το λεφόσι του να χωρή στο έσωτερικό του νησιού και το συνηθισμένο του πλαστικόλημα. Όμως κράτησε μαζί του 500 πάλαιους κι' άρσιωμένους άντρες.

Μόλις το μουλούκι των ληστοπειρατών χάθηκε πίσω από τα βουνά της Βιάννου, ο 'Αμπού-Χασάν κάλεσε τους πιστούς συντρόφους του στο άκρο γιάλι. 'Ήταν μια όμορφη μαγική μέρα. 'Ο ήλιος ξεπροβάλε μέσα από τη θάλασσα, λούζοντας με τις πορφυρές άκτίνες του το έραχο, που άπάνω του στεκόταν σάν δρειχάκινο άγαλμα, ο 'Αμπού-Χασάν.

Τα μάτια του πετούσαν φλόγες και τα χρυσά σκουλαρίκια του σύμπροσθεν, βροντολάλανε, ως τώρα σάς δόνησσε από νίκη σε νίκη. Σας έκανα πλουσιους καρσάκοις και άντράναχτους θαλασσομάχους. Γιατί τώρα να μη γίνεται και τρανοί άρχοντες; 'Ως τότε θά κάλεστε με τα κύματα και θά κινδυνεύετε σε φονικές μάχες; Τί άλλο μπορεί νάναι το τέλος ενός πειρατή; Τό σπαθί ή ή κρεμάλα. Σώνει πιά το πλάνεμα κι' ο παραδωμένος! Έδω μάς προσμένει ο κόρφος μιας πατρίδας, μιας σιγουρίας φωλιάς. Άς ριζώσουμε στην εύλογημένη αυτή γή. Άλλοι θά πολεμούν για σάς και σεις θά πλουτίζετε και θά ευτυχείτε μέσα σ' ασύντριφτα κάστρα σας. Σύντροφοι, σό-τί είναι ή βούλη ή 'Αλλάχ... να ριζώσουμε στα τετράγωνα αυτά δουνά!

— Άφού το θέλει ο 'Αλλάχ, φώναξαν εκείνοι, άς γίνη το θέλημά του.

— Φωτιά, λοιπόν, στα καράδια! Ούτε εύλο-πλούμενοι φώναξε ο 'Αμπού-Χασάν. Μη έχον-τας πώς να φύγουν οι άλλοι μας σύντροφοι, θά άναγκαστούν να πολεμήσουν παλληκαρίσια μαζί μας.

Ο λόγος έγινε μονομιάς έργο. Άναψαν δαδιά και έβωσαν φωτιά στα πλοία.

ΟΙ ΔΕΚΑ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΕΣ

Την ίδια μέρα, κατά τα σουρπούματα, γύρι-σαν οι πλαστικολόγοι φορτωμένοι με κάθε λογής λάφυρα. Μόλις είδαν τα σύνερα, που άφηναν οι καπνοί των καμένων πλοίων, τούς έπιασε τρόμος. Νόμισαν πως κάποιος έχθρος άφάνισε τα καρά-δια τους. Μά όταν έμαθαν την αλήθεια, όργιστη-καν τόσο, που πολλοί χύμηξαν σαν τρελλοί να

— Δέ φανταζόμουν πως ένας άρχοντας της φήμης σας, θάκανε την άδιακρισία να παρέρη το ταξίδι μιας ποιγκήπισσας!... τού έπρε ή 'Αγορίστη.

γνοιαστοί. Προχώρησαν στη βόρεια άκτι της Κρή-της, ψάχνοντας για ασφαλές όρημητίρι. Ένας άφορισμένος καλόγηρος τούς έδειξε τότε το 'Η-ράκλειο, το παλιό λιμάνι της Κνωσσού. Κοντά σ' άκρογιάλι ήταν ένας ψηλός και κοφτός βρά-χος. 'Ο 'Αμπού-Χασάν ένθουσιάστηκε. Δεν άπρηξε πιά κατάλληλο μέρος. Με άκατάβλητη δραστηριό-τητα έτρεψαν τότε οι Σαρακηνοί και κουβάλησαν μεγάλες πέτρες από τα έρειπια της Κνωσσού. Μέσα σ' ένα μήνα έχτισαν, δουλεύοντας μέρες νύχτα, ένα πανύψηλο και τρομερό κάστρο. 'Υ-στερα έσκαψαν γύρω από τα τείχη ένα εσάφ-χαντάκι, που έφτανε ως τη θάλασσα.

Άπό τότε το μέρος αυτό ονομάστηκε «Χάνδα» που σημαίνει στην άραβική άχυρωμένη θέσι.

ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΑΛΟΥ

Έξασφαλισμένος στο άπόρρητο αυτό όχυρό, ο 'Αμπού-Χασάν άρχισε να κυριεύη μια-μια τις πε-ριτειχιμένες πόλεις της μεγαλονήσου. 'Ο σκοπός του ήταν να έξοντώσει τους κατοίκους και να έ-ξασπηση κάθε έχνος χριστιανικού πολιτισμού. Πρώτα κούρσωνε την περιλαμπρή Γόρτινα, που ήταν το σπουδαιότερο χριστιανικό κέντρο της Κρήτης και την κατέστρεψε σθεμμελα.

Ο άρχιεπίσκοπος Κύριλλος, έβρινε μαρτυρικό θάνατο. Μά ή άγυσσή του, ήταν τόσο μεγάλη, λέει ένας κρητικός θρύλος, που έκανε ένα από τα πιά συντηρατικά θάματα: Πάνω από έκατό χρόνια μετά τη σφαγή του, μάζευαν το αίμα του με σφυρογάρια και το αίμα πάλι άνδελυζε από τη γή, άναδίνοντας μύρο. 'Ολόκληρος ο πληθ-σμός της άτυχης πόλεως σφάχτηκε άλύπητα. Μο-νάχα τις νέες κι' όμορφες γυναίκες κράτησαν για τα χαρέμια τους. Άνάμεσα σ' αυτές ήταν και ή Εύνικη, ή πεντάμορφη άνηψα του άρχιεπισκόπου, που έγινε διά της βίας γυναίκα του άρχιπειρατή.

Ο σκληρός αυτός άντρας έδειξε μια παράξενη τρυφερότητα και άγάπη στη δύστυχη κόρη, που έννοιζε φρίκη στο άντίκρυσμά του.

ΤΟ ΛΑΘΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΕΡΟΥ

Όταν έφτασαν στην Πάλη οι τρομερές είδη-σεις για τις σφαγές και την καταστροφή των κρη-τικών πόλεων, ο λαός και ο κληρος έσηπώθηκαν και ζήτησαν από το βασίλει να γίνη άποφασιστι-κή έκστρατεία κατά των Σαρακηνών. 'Ο Μιχαήλ Γ' άνογκάστηκε, την άνοιξι το 826, να στείλη το στρατιγό Κρατερό με 70 πλοία και με 5000 πεζούς. 'Η άπόδρασι πέτυχε. Οι άραβδες έκαναν σκληρές άντεπιστάσεις, άλλ' άποκηρύχτηκαν. 'Ό-ταν τελείωσε ή μάχη, ένας σείζης ζύγωσε τον 'Αμπού-Χασάν και τούπε φοιτισμένους.

— 'Η γυναίκα σου σκότωσε τον ευνόχο, ντε-θηκε τα ρούχα του κι' έγινε σφαντή!...

— Άς πάη στο διάβολο! φώναξε με λύσσα ο άρχιπειρατής. Τώρα έχουμε πόλεμο!...

Η μέρα αυτή δεν ήταν καθόλου ευνόκη για τούς Σαρακηνούς. Τα βυζαντινά στρατεύματα με τη βοήθεια των άνταρτών της Κρήτης, άνάγκασαν

Οι Σαρακηνοί κούρσεψαν τη Σητεία και

ους Σαρακηνούς να υποχωρήσουν στα όχρα τους. Ωστόσο ο στρατηγός Καρπός δειχθηκε ανίκανος και άνοητος. Αντί να αρχίσει άμέσως την πολιορκία του Χάντακα, κοιμήθηκε πάνω στις δάφνες της εφημερης νίκης του. Άφησε το στρατό του να ξεκουραστή κι' ο ίδιος ρίχτηκε στο γλέντι. Μά το άκοιμητο μάτι του Άμπου-Χασάν άγρυπνάσε. Τη νύχτα του Πάσχα, την ώρα που οι Χριστιανοί δρισκόντουσαν σε κραιπάλη μέσης, οι Σαρακηνοί χύμηξαν άπ'ανω τους, σαν δαίμονες. Ο Λόκληρη ή στρατιά του Καρπού αιχμαλωτίστηκε κι' οι μεθυσμένοι άντρες σφάχτηκαν σαν αρνιά.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΥΝΙΚΗΣ

Η καταστροφή των αυτοκρατορικών στρατευμάτων έμεινε αξέχαστη ως σήμερα. Οι Ήρακλειώτες όνόμασαν «Κρατερό» το ποτάμι, που ποτίζει το μακάβριο εκείνο στρατόπεδο. Ο δλεθρίος στρατηγός έγκαταλείποντας τους άντρες του, προσπάθησε να σωθί φεύοντας μ' ένα πλοίο. Μά ο τρομερός αρχιπειρατής δεν τον άφησε να ξεφύγν. Αυό κουρσάρικα καράβια τον κυνήγησαν και τον πρόλαβαν στ' ανοιχτά της Κω. Οι Σαρακηνοί πήδησαν στο πλοίο του στρατηγού και τον έπιασαν χωρίς να τους προβάλλη καμιά αντίσταση. Μονάχα τρείς Κρητικοί ξεσπάθωσαν και μονομαχούσαν με τους μαύρους πειρατές. Μά οι έχθροι ήταν πολλοί και σε λίγο οι ηρωικοί Κρήτες έπεσαν νεκροί.

Όταν οι πειρατές έβυσαν τις πανοπλίες των Χριστιανών, είδαν μ' έκπληξη πώς ο τρίτος μαχητής ήταν γυναίκα. Ήταν η ώραία Εύνίκη, η γυναίκα του αρχιπειρατή!

ΟΙ ΑΔΟΥΛΑΤΟΙ ΣΦΑΚΙΑΝΟΙ

Έτσι τ' όνειρο του τρομερού Σαρακηνού ληστοπειρατή Άμπου-Χασάν πραγματοποιήθηκε. Κατόρθωσε να στερωθώ στην Κρήτη, από προηγούμενους τάκισε δυό βυζαντινούς στρατηγούς, που έπυγελισσαν να τον διώδουν. Η νίκη του τούδωσε φτερά, φλόγιεσε τον με ένα δνιέρα. Ο άντικειμενικός σκοπός του Άμπου-Χασάν ήταν να κατακτήση ολόκληρη τη μεγαλόνησο, εξοντώνοντας τους Χριστιανούς κατοίκους της.

Μέσα σ' έξη μήνες κατάφερε να κυριεύη 23 πόλεις. Στη δυτική όμοσ Κρήτη ο αρχιπειρατής βρήκε σθεαρή αντίσταση. Οι άγέρωχοι και πολεμοδρεμένοι κάτοικοι της Κυδωνίας, των Σφακιών, του Άποκρώνου, του Κισσάμου και του Σελίνου άρπαξαν τα όπλα κι' όσοι δεν είχαν ά-πνα πήραν πέτρες και τσεκούρια και χτυπούσαν τον κατακτητή.

Ο Άμπου-Χασάν που στο μεταξύ αυτοκηρύχτηκε έμίρης Όμάρ Α', είδε με τό αλάητο πολιτικό το αίσθητήριό πώς ο κίνδυνος, που τον άπειλούσε από την αντίσταση των Κρητών, ήταν πολύ μεγαλύτερος από την άπειλή των Βυζαντινών.

Έπαψε, λοιπόν, τις επιδρομές του στα θουνά κι' ένα είδος σιωπηλής άνακωχής άκολουθήσε. Άπό την άλλη μεριά, αυτό ήταν καλό για τους Χριστιανούς. Πολλοί από τους κυνηγημένους κατοίκους των πόλεων και των κάμπων, κατέφυγαν στις άδούλτες όρεινες περιοχές και σώθηκαν.

ΟΙ ΘΡΙΑΜΒΟΙ ΤΟΥ ΟΜΑΡ

Στό μεταξύ ο Όμάρ για να πυκνώσει τον πληθυσμό της Κρήτης με μαύρους, έστειλε τελάληδες στην Ίσπανία, στην Αίγυπτο και στην Άραβία και κάλούσε μετανάστες να έγκατασταθούν στο νέο κράτος του.

Χιλιάδες τυχοδιώκτες και κακοποιοί ήρθαν τότε κι' έγιναν ύπηκοοι, του καταπληκτικού αυτού δασιλιά των κουρσάρων. Άπό την εποχή εκείνη άρχισαν τα μεγάλα κατορθώματα του Όμάρ. Τό 830 μ.Χ. τα πειρατικά καράβια του Άμπου-Χασάν τάκισαν τό βυζαντινό στόλο σε μία λυσώδη ναυμαχία έξω από τη Θάσο.

Η μεγάλη αυτή νίκη έκαμε τον Όμάρ κύριο του ελληνικού άρχιπελάγους. Ύστερα άκολούθησε ή τρομερή επιδρομή και ή λεηλασία της Θεσσαλονίκης, που συνετέλεσε τό Βυζάντιο. Μά ο Άμπου-Χασάν δεν σταμάτησε εκεί. Έκαμε άπό-θαι στην Πελοπόννησο κι' έφτασε στον σημείο να κουρσεύη, όχι μόνο τα νησιά του Αιγαίου, αλλά κι' αυτές άκόμα τις Δαλματικές άκτές, και να πολιορκή τό Σαλέρνο.

Ταυτόχρονα με τη θαθμία κατάκτηση της Σελκείας, ο άραβικός στόλος άρχισε να λεηλατεί τις άκτές της Ίταλίας. Ο στόλος της Βενετίας, που έόπευσε να βοηθήση τους Χριστιανούς, νικήθηκε άσχημα στον κόλπο του Τεραντος, υπεραστευμάτα του Όμάρ κατέλαβαν τη σπουδαία όχυρωμένη πόλη του Μπάρι. Ο αυτοκράτορας της Δύσεως Λουδοβίκος Β', που ήρθε με πολυάριθμο στρατό να διώξει τους Άράβες, νικήθηκε κι' αυτός με τη σειρά του κι' άναγκάστηκε να υποχωρήση.

Στά μέσα περίπου του έννάτου αιώνα, οι μαύροι πειρατές παροσιάζατηκαν στον Τίβερι, άπειλώντας κι' αυτή τη Ρώμη! Ωστόσο την άφισσαν, αφού πήραν πλούσια λάφυρα. Οι εκκλησίες του Άγίου Πέτρου και του Άγίου Παύλου, που ήταν έξω από τα τείχη της πόλεως λεηλατήθηκαν άγρια.

Μπροστά στ' άπίστευτα αυτά κατορθώματα ένός μαύρου πειρατή, οι Βυζαντινοί τρομοκρατήθηκαν. Περίμεναν καμιά μέρα να δούν μπροστά στην Πόλη τα μαύρα πανιά των Σαρακηνών.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΣΚΛΑΒΟΠΑΖΑΡΟ

Θησαυροί και πλούτη άμύθητα είχαν συγκεντρωθώ στη Κρήτη μέσα από όρμητήριο του μαύρου άετού. Ο Χάντακας (Ήράκλειο) έγινε τό μεγαλύτερο δουλεμπορικό κέντρο της Μεσογείου, τό μεγαλύτερο σκλαβοπάζαρο. Εκεί έόρρισκε κανείς γυναίκες από όλες τις φυλές κι' άπ' όλες τις έθνικότητες. Ήταν ή μεγαλύτερη έκθεσι γυναικών καλλυνών που είδε ποτέ ο κόσμος. Ίνναές κάθε ηλικίας και κάθε γούστου ήταν στη διάθεσι των πλουσίων άγοραστών της Ανατολής.

Στό Βυζάντιο επικρατούσε ή γνώμη πως ο Όμάρ ήταν άήτητος. Κανείς δεν τολμούσε να σκεφθί έκστρατεία κατά του τρομερού πειρατή. Μονάχα μία ψυχμένη γυναίκα, ή αυτοκράτειρα Θεοδώρα, δεν άφινε ήσυχο τό μέγα λογοθέτη Θεόδοστο, που φημιζόταν ως τό καλύτερο πολιτικό μυαλό των Βυζαντινών. Έπιτροπεύοντας τον άνηλικό γιο της Μιχαήλ, δεν άναστήλωσε μονάχα τις ελπίδες, αλλά προσπαθούσε ν' άναστήλώσει και την ξεπεσμένη αυτοκρατορία. Οι κακές γλώσσες έλεγαν, πώς ο μέγας λογοθέτης δεν ήταν μονάχα πρωθυπουργός, αλλά και τρυφερός φίλος της φιλόδοξης βασίλισσας.

— Θεόκτιστε, τούπε μία μέρα ή Θεοδώρα μ' άγανάκτηση. Σού έδωσα τα πάντα. Σ' έκαμα τον ισχυρότερο άντρα της Νέας Ρώμης. Κι' όμως διεψεύστες όλες μου τις έλπίδες. Μου ύποσχέθηκαν, πως είχες ένα σχέδιο για την έξόδωσή των Σαρακηνών. Ο καρπός όμως περνά και δεν κάνει τίποτα!...

— Δεν έχεις δίκιο, Αυγούστα. Μέρα και νύχτα με τυραννεί αυτή ή σκέψη. Ωστόσο, είναι πιά φανερό πως με στρατιωτικά μέσα δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα. Κάτι άλλο πρέπει να γίνει, άλλο ως τώρα δεν βρήκα τό κατάλληλο πρόσωπο.

— Τι πρόσωπο ζητείς, Θεόκτιστε;

— Ζητώ μία γυναίκα, μία δυνατή γυναίκα, γεμάτη πατριωτισμό αλλά και γοητεία. Με λίγα λόγια, Αυγούστα, ζητώ μία νέα Ίουδη που να μπορεί να δαμάση τον τρομερό αυτό κατακτητή.

Η Θεοδώρα σκέφθηκε λίγο. Σάφηνυ τό πρόσωπό της άκτινοδόχως. Θεόκτιστε! Έχουμε μία τέτοια γυναίκα στον Ίππόδρομο. Είναι ή περίφημη ήθοποιός Άγαρίστη. Θαύμα όμορφής, έξυπνής και τόλμης. Είμαι βέβαιη, πως ή Άγαρίστη θα

γύρισαν στα καράβια τους με πλούσια λεία...

φέρει εις πέρας τη μεγάλη αυτή άποστολή...

ΜΙΑ ΝΕΑ ΙΟΥΔΗ...

Η βασίλική θαλαμηγός με τό φλάμπουρο των δισεφάλων άετών του Βυζαντίου άρμένιζε στα σπητικά νερά. Η ώραία Άγαρίστη με άμψια προικηπίασας του Βυζαντίου, άκούγε να παίζουν οι άρτες, έπιλωμένη στο κατάστρωμα σ' ένα άνάκλιτρο από φτερά κύκνων.

— Θεόδουλε! είπε στο νεαρό τιτουλάριο που της έκανε συντροφιά. Άρχίζω να πλήττω. Ταξιδεύουμε τρείς μέρες κι' άκόμα να φανούν οι κουρσάροι!

— Κάνε ύπομονη, άρχόντισσά μου. Δεν θ' άργήσουν να φανούν!

Πραγματικά κατά τό σύρουπο, φάνηκαν στο βάθος του όρίζοντα πέντε καράβια με μαύρα πανιά. Η αυτοκρατορική θαλαμηγός έκανε άμέσως πίσω, δειχνοντας τάχα πως ήθελε να τους ξεφυγή. Μά τα γοργόκινητα γαλιόνια των Σαρακηνών της έφραξαν τό δρόμο.

— Σταματήστε άμέσως, φώναξε με τό χαλι ο μαύρος, άρχηγός των πειρατών. Σταματήστε, αν δεν θέλετε να σας δουλιάζουμε!

Ο Βυζαντινός πλοίαρχος προσποιήθηκε πως θα προβάλλη αντίσταση. Τα πειρατικά χύμηξαν σαν γεράκια και άρρασαν με τους φοβερούς γάντζους τη βασίλική γαλέρα.

— Παραδινώνωστε! φώναξε τότε ο πλοίαρχος. Προσέξτε όμως! Η πριγκίπισσα Ειρήνη του Βυζαντίου έρίσκειτο στο κατάστρωμα!

Η χαρά του άρχηγού της κουρσάρικης μοίρας ήταν άπερίγραπτη. Θάφερε σιλάδα στον άγέντη του μία πριγκίπισσα. Και τι πριγκίπισσα! Σελγούρα ο Άμπου Χασάν θα τον έκανε ναύαρχο!

Η ΑΓΑΡΙΣΤΗ ΚΙ' Ο ΟΜΑΡ

Όταν ο έμίρης Όμάρ έμαθε τό γεγονός, πρόσταξε να του φέρουν άμέσως τη γαλαζόαιμη άρχόντισσα.

— Η βασίλισσα Θεοδώρα θα μου την πληρώση πολύ άκριβά, είπε γελώντας στο θυμόσφο φίλο του Χουσεΐν. Θα της ζητήσω χρυσάφι τρείς φορές θαρρόνιο από τό κορμί της...

Η Άγαρίστη με μία δνειροώδη εσθήτα, που άφινε γυμνός τους άλασσοτρύγους ώμους και τα σμιλεντά μπράτσα της, με τό βασίλικο διάδημα από ξανθό κεφάλι, παρουσιάστηκε με ήλη τη βεα-τρική της μεγαλοπρέπεια στον κατάπληκτο άρχι-πειρατή. Άφ'ου, όπεροπτική, με τη σπάθη της έλ-ρυνεϊσε στα χείλη, τό πέταξε:

— Δεν φανταζόμουν, πως ένας άρχοντας της ήμης σας, θάκανε την άδυσκασία να ταραξή τό ταξίδι, μιάς πριγκίπισσας!

Ο Άμπου Χασάν άσάτισε. Η ξανθή αυτή γά-ρησα του μιλούσε άράπικα σαν να σπούδασε σπή Βαγδάτη και τον κύνταζε μ' ένα τέτοιο βλέμμα, που ο μαύρος άντς των θαλασσών θαμπώθηκε.

— Λυπημαι, μά τον Άλλάχ, πριγκίπισσά μου, λυπημαι, που οι άνθρωποι μου, σάς χάλασαν τόσο άσχημα τό ταξίδι σας! Ωστόσο, έπρεπε να ξέρετε πως, σαράντα μιλία έξω από τη φωλιά μας, δε μπορεί να ρεμβάζη κανείς άκίνδυνα. Αυτή είναι, δυστυχώς, ή δουλεία μας. Όμως θαυμάζω την τόλμη σας. Είστε μία όμορφη πεταλούδα, με χρυσά φτερά, που χωρίς να τό καταλάβη, έπεσε στον ιστό μιάς μαύρης άράχνης!

— Ευτυχώς, τού άποκρίθηκε γελώντας ή Άγαρίστη, έπεσα σπτά χέρια μιάς χορτασμένης άράχνης! Πόσα θέλετε για να μ' άφύσετε να συνεχίσω τό ταξίδι μου;

Ο Άμπου Χασάν χαμογέλασε.

— Θα μετρήσω τη νύχτα τ' άστρα και θα σάς πω τό πριό, πριγκίπισσά μου!...

Πρόσταξε να την έγκαταστήσουν στο χρυσόστο-λομένο διαμνημα του παλατιού του, να την ύπηρετούν δέκα σκλάβες και να έκτελούν κάθε έπιθυμία της.

— Χουσεΐν, άναμήνε μου, είπε στον παλιό του φίλο, δεν τη δίνω ούτε για έκαστο φορτία χρυσάφι!

Ο θυμόσφορος γέρος κούνησε μελαγχολικά τό κεφάλι του.

— Εγώ, φίλε μου, Όμάρ, θα την έδωκα όλά-τελα δωρεάν! Κάτι τέτοιες γυναίκες για την ήλι-κία μας, είναι μεγάλος κίνδυνος...

— Τι λες άδ'ορφε μου! Αυτό τό όρρι μου τούσαι-λε ο Άλλάχ για να με ξαναγνώση!

Κι' άπόρριψε όλες τις δνλεαστικές προτάσεις, που τούδωκαν οι Βυζαντινοί για να εξαγοράσουν τάχα με λύτρα την αχμιάλαντη πριγκίπισσα.

— Μά και μόνι πρόταση μ' άρετώ, είπε στους άπιστολόμενους. Να στερήσουν να μου τη δώ-σουν για γυναίκα μου!

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΟΜΑΡ

Όταν ο έμίρης Όμάρ ο Α' παντρεύτηκε τη Βυζαντινή όφισσα, είχε περσεί πιά τα έξήντα. Η Άγαρίστη άρχισε τότε να τρώη σιγά, αλλά συστηματικά ή καμνή άράχνη, τον άήτητο σό-τον Άράπη, τό φάδητρο των θαλασσών, άσπου μία μέρα τον άχρήστεψε.

Με τη σατανική γοητεία της, με τό φλογερό έρωτισμό της, τον άποχώνωσε σε τέτοιο σημείο, που τον έκανε να άδυσκασίη για κουρσάρικες έπι-χειρήσεις. Ο Άμπου-Χασάν έγκατέλειψε τό σπεί-δά του να κουράγη την Πόλη. Πρόσταξε μάλι-στα τούς ναύαρχούς του να μην πειράζουν τα ελληνικά καράβια. Οι Βυζαντινοί άνάντησαν κι' ο έμπορικός στόλος τους κινήθηκε έλεύθερα. Και τό σπουδαιότερο, οι χριστιανοί κέρδισαν χρόνο για να προετοιμαστούν για τη μεγάλη και άπο-φασιστική άναμέτρση με τούς Σαρακηνούς.

Τό 872 οι δουκινότορες της Πόλης, από τα ύψη του φωσφόρου Πύργου σάλπισαν μία χαρμό-συνη είδησι: Ο φοβερός βασιλιάς των πειρατών Όμάρ ο Α' πέθανε! Πέθανε στην άγκαλιά της Άγαρίστης.

Μά πριν πεθάνη, ή Βυζαντινή γόσησα είχε τυ-λίξει στα πλάκιά της και τό γιοιό της Σαλή, που δεν έμοιαζε καθόλου με τον πατέρα του. Αυτός ήταν ένα μουσανθρεμένο άρχοντόπουλο, που περνούσε τις μέρες του στα γλέντια και στις άσπαστες. Μά δεν ήταν μονάχα ο νέος έμίρης, που άγκαλιούσε την τρυφή ή Σαλή. Σ την άπόλαυσι ρίχτηκαν κι' οι άλλοι ήγέτες των Σαρακηνών. Τό άστρο των μαύρων πειρατών έόρρινε προς τη δύσι του. Οι Βυζαντινοί, που άγρυπνούσαν, ήταν έτοιμοι για την πρώτη κρούσι. Τότε ή Άγαρίστη που έπαίνε μυστικά οδηγίες από την Πόλη, έέν-πνευσε στο Σαλή την ιδέα να καταλάβη την Ζά-κυνθο και να της χτίση εκεί ένα θερινό παλάτι. Έτσι ολόκληρος ο πειρατικός στόλος των Σα-ρακηνών διατάχθηκε να πάρη μέρος στην έπι-χείρησι.

Ο γενναίος αυτοκράτορας Βασίλειος ο Μα-κεδώνας, έστύλω τότε τό Νικήτα, ένα δραστήριο και έμπειρόταλο στρατηγό κατά των Άράβων. Και ενώ μονάδες του σαρακηνού στόλου φρου-ρούσαν τό Μαλέα και τό Ιόνιο πέλαγος, ο Νι-κήτας άποφρεύοντας αυτό τό δρόμο, πέρασε τα καράβια του πάνω από τον Ίσθμό. Ύστερα, άρ-μύνας κατά των σκορπισμένων Σαρακηνών, τούς τάκισε τιμητικά, δουλιάζοντας και καί-γοντας τα πλοία τους με τό ύδρo πυρ.

Οι Σαρακηνοί άνογκάστηκαν τό 881 ν' ά-δειάσουν την Πελοπόννησο, ν' άφίσουν τα νησιά του Αιγαίου και να πληρώσουν φόρο ύποτελείας στο Βυζάντιο. Ήταν ή πρώτη νίκη των χριστιανών κατά των φοβερών ληστοπειρατών της Μεσο-γείου, νίκη στην όποια ή συμβολή της Βυζαντι-νής γόσησας Άγαρίστης ήταν τόσο σημαντική. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ο θρίαμβός του Νικήτορου Φωκά.

—'Αγαπημένη μου, τόν ρώ-
τησε, πού είναι ή μητέρα μου;..

ΤΗΝ ήμέρα, πού τόν Ρόδο τών Ρόδων έκλεινε
τά δεκαπέντε της χρόνια, ένα μαύρο χελι-
δόνι πέρασε έμπρός από τ' άνοιχτό της παρά-
θυρο.

—'Αμα είδα τά ματωσίονού σου, Ρόδο
τών Ρόδων, μου φάνηκε πώς έβλεπα τις φτε-
ρούγες μου καθροφτισμένες σ'ολοκάθαρο νερό...

Σέ λίγη ώρα, ή Σελήνη, ή βασίλισσα τών
σύννεφων, είδε τόν Ρόδο τών Ρόδων νά άνει-
ροπολή στό μπαλκόνι του. 'Αμέσως ένοιωσε μιά
βαθεία λύπη.

«Τί θα γίνω, σκέφτηκε, άν μιά κόρη της γής
μέ ξεπεράσει στη λαμπρότητα;...».

Κάτω απ' τόν μπαλκόνι την παραφύλαγε ένας
πολεμιστής. Οί σύντροφοί του τόν έλεγαν Φτε-
ρωτό Δράκοντα, γιά την άνδρεία και τόν θάρρος
του.

Μόλις αντίκρουσε τις φλογερές ματιές του
παλληκαριού, τόν Ρόδο τών Ρόδων ένοιωσε νά
χάνεται όλη του ή άλαζονεία. Κατέβηκε άμέ-
σως από τόν μπαλκόνι της, γιά νά τόν άνοιξη.
Κι' από κεινό τόν βράδυ, ή πόρτα της έμεινε μέ-
ρες και νύχτες κλειστή. 'Ετσι προστάτευε τούς
δυο νέους, πού είχαν στήσει την έρωτική τους
φωλιά μέσα στό σπίτι.

Ένα πρωί, όπως οί δυο νέοι περπατούσαν
άγκαλιασμένοι στην άκροποταμιά, άκούστηκε πί-
σω τους ένα σαρκαστικό γέλιο. 'Ερχόταν από
μέσα από τις τιές. Γύρισαν κι' είδαν μιά γυ-
ναίκα άνεβασμένη σέ μιά κούνια. 'Ηταν τόν
Γαλάζιο Μαργαριτάρι, πού χέλυε και κυνη-
γούσε παντού τόν Ρόδο τών Ρόδων.

— Πού είναι ή υπερφάνεια και τόν καμάρι
σου, Ρόδο τών Ρόδων; φώναξε. 'Ο έρωτας σέ
τσάμασε. Μοιάζει τώρα μέ κουστή πάπια, πού
λυγάζει τόν κορμί της...

—'Επειδή ό Φτερωτός Δράκοντας άνησύχησε,
τόν Ρόδο τών Ρόδων τόν άοκίστηκε πώς δέν
τ'είχαν πληγώσει τά λόγια έκείνης της ζή-
λιαρας γυναίκας. Τόν προσώπ'ό της όμως πλημ-
μύρισε από δάκρυα. Καί έξέπασε σέ άναυδη-
λήτά. Τότε ό Φτερωτός Δράκοντας, τραβώντας
τό σπαθί του, φώναξε όργισμένα:

— Γαλάζιο Μαργαριτάρι, θά έκδικηθώ την
προσβολή, πού έκανες στην άγαπημένη μου. Θά
τιμωρώσώ τόν άγαπημένο σου!...

Πραγματικά, την άλλη μέρα, μονομάχησε μέ
την 'Ανίκητη Κορδιά. 'Ηταν ό πολεμιστής, πού
έπαυσε τόν Γαλάζιο Μαργαριτάρι στην άγκαλιά
του κάθε νύχτα. 'Αλλά, καθώς ώρμησε νά χτυ-
πήση τόν αντίπαλό του, ό Φτερωτός Δράκοντας
γλύστρησε. 'Ετσι τόν σπαθί της 'Ανίκητης Κορ-
διάς κωθήκε μέσα στό στήθος του...

Τόν Ρόδο τών Ρόδων, πού τραβήξη από τόν
πρόσωπο τόν Φτερωτό Δράκοντα τόν πέπλο,
πουν σκεπάζει τόν πρόσωπο τών νεογόνων, γονά-
τισε μπρός στό νεκρικό κρεβάτι. Καί ψιθύρισε
στ' αὐτή του άγαπημένη της:

Τό ρόδο τών Ρόδων

— Θά ζήσω μόνο και μόνο γιά νά φέρω στή
ζωή τόν παιδί, πού μου άφίνεις. Θά τόν μεγαλώ-
σω ως την ήμέρα πού θά μπορέ νά φροντίξη
γιά τούς τάφους τών δυο μας. Τότε θά πω
τό φαράκι, πούχω στην πέτρα του δαχτυλιδιού
μου και θάρθω κοντά σου γιά πάντα...

Τόν Ρόδο τών Ρόδων άποσύθηκε στά Γα-
λάζια Βουνά. 'Ηταν εκεί ένας πύργος κλεισμέ-
νος δλόγρια από καταρράχτες και γχορούς.
Σ' αὐτόν γέννησε ένα κοριτσάκι. Τούδωσε τόν
όνομα Διάφανο Δάκρυ, γιά νά της θυμίζει τά
δάκρυα, πού είχε χύσει γιά τόν θάνατο τού ά-
γαπημένου της.

Τόν παιδάκι έμοιαζε πολύ μέ τή μητέρα του.
'Όποιος τ'όβλεπε, θαρούσε πώς τόν Ρόδο τών
Ρόδων ξαναζούσε γιά δεύτερη φορά. 'Όταν τόν
Διάφανο Δάκρυ μεγάλωσε, έβγαλε στό παρά-
θυρο. Καί τά μαύρα χελιδόνια, περνούσαν από
έκει, σταματούσαν παραξενεμένα. 'Όταν όμως
αὐτή έβγαине στό μπαλκόνι, ή Σελήνη κρυβό-
ταν από ζήλεια.

Καί τόν Ρόδο τών Ρόδων έλεγε:
— 'Ηταν θέλπω τόν άγαπημένου μου, τόν
παιδί μας νά μου μοιάξη. Προέπει όμως νά μή
μού μοιάξη ή κόρη μου στην άλαζονεία μου.
Προέπει ν' άφίξη νά κατοικήση στην καρδιά της
ή μετροφοροσύνη. Ποτέ δέν πρέπει νά περηφα-
νευτή γιά την έξωτική της όμορφιά. Γιατί κά-
νει νά σταματούν τά χελιδόνια, νά κρυβόται τόν
φρεγγάρι πίσω απ' τά σύννεφα, και τά παλλη-
κάκια νά σκοτώνονται...

Γι' αὐτό, τόν Ρόδο τών Ρόδων είχε σκεπάσει
όλους τούς καθρέφτες, γιά νά μή μπορέ τόν
Διάφανο Δάκρυ νά δῇ την όμορφιά του. Πήρε
δούλες πεντάμορφες, γιά νά συνηθίσουν την κόρη
της νά μή λογαριάζη την όμορφιά γιά σπάνιο
δώρο. 'Ακόμη πρόσταξε τις γυναίκες, πού συν-
ώδευαν την κόρη της στους περιπάτους, νά βα-
δίζουν μέ ναιηλωμένα μάτια. Κι' αὐτό γιά νά
μή δῇ τόν Διάφανο Δάκρυ την όμορφιά της μέ-
σα στις κόρες τών ματιών της.

—'Ετσι ή κόρη του Φτερωτού Δράκοντα έκλει-
σε τά δεκαπέντε της χρόνια, χωρίς ποτέ νά δῇ
την εικόνα του προσώπου της πουθενά.

Τόν Ρόδο τών Ρόδων αίσθανόταν νά πλησιάζει
τό τέλος της άποστολής της. Κι' έλεγε:

— 'Η κόρη μου έγινε ίδια μέ μένα. 'Ετσι
ήμουν κι' εγώ, όταν άοκίστηκα νά μὴν ξεχάσω
τό θάνατο του άγαπημένου μου. Τώρα μπορώ
νά εμπιστευθώ τόν Διάφανο Δάκρυ στον ίπότη,
πού θά την άγαπήσει και θά τόν άγαπήσει κι'

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

αὐτή, χωρίς νά διώξη απ' τή μνήμη της τόν
πατέρα της και τή μητέρα της.

Τόν Ρόδο τών Ρόδων διάλεξε γιά άντρα της
κόρης της έναν εύγενή. Τόν νέο αὐτόν τόν είχαν
μεγαλώσει μέσα σ' έναν πύργο από πορσελάνη.
'Ο νέος άπόμεινε καταγοητευμένος από τόν Διά-
φανο Δάκρυ. Πριν πάση τή νέα, ύποσχέθηκε
νά κατοικήση μαζί της στον πύργο τών Γαλά-
ζιων Βουνών, όπου οί καθρέφτες νάναι σκεπα-
σμένοι. 'Ακόμα άοκίστηκε πώς, ως τό τέλος
τών άρραβώνων του, θάχε χαμηλωμένα τά μά-
τια του, μπρός στό Διάφανο Δάκρυ.

Αφού τόν Ρόδο τών Ρόδων πήρε όλες τις
προφυλάξεις, έίπε στην κόρη της:

— Παιδί μου, ήθε ό καιρός νά σου βρω σύ-
ζυγο και νά ξανάβρω κι' εγώ τόν δικό μου. Δε-
καπέντε χρόνια πέρασαν από τότε πού μέ περι-
μένει στό κρεβάτι του. Άδριο τόν πρωί, όταν
θαρθής νά σου χαιδέψω, όπως πάντα, τό μέ-
τωπό σου, δέν θά σηκώσω πιά τό κεφάλι μου
από τόν μαξιλάρι. 'Η ψυχή μου θά πετάξη στή
Χώρα τών Πνευμάτων. 'Εκει θ' άνταμώνω
τόν άγαπημένο μου πολεμιστή.

Τόν Διάφανο Δάκρυ, άκούγοντάς την νά μι-
λά γιά χωρισμό, της φώναξε:

— Μητέρα! Μή μ' άφίνεις! Προτιμώ νά
διώξης τόν άντρα μου και νά μείνεις έσύ!

Τή στιγμή εκείνη τόν Διάφανο Δάκρυ έμοια-
ζε τόσο μέ τόν Ρόδο τών Ρόδων, πού ούτε ό
Φτερωτός Δράκοντας δέν θά μπορούσε νά ξε-
χωρίση τή γυναίκα του απ' τή θυγατέρα του.

— Δέν θά σ' άφήσω, κόρη μου, της άποκρί-
θηκε. Θά σου παρουσιάζωμαι συχνά, χαρούμε-
νη όμα είσαι εύτυχισμένη, και σκυθρωπή όταν
θάσαι δυστυχισμένη...

—'Ω! μητέρα, πές μου πότε θά σέ ξανα-
ιδώ;

— Παιδί μου, άπάντησε έκείνη, τά Πνεύμα-

τα θέλουν, αφού χάσης την ύγλη της μητέ-
ρας σου, νά δοθής σ' άλλη άγάπη. 'Όταν θά
όνειροπολής, άκουμπισμένη στό στήθος του άν-
τρα σου, ή μητέρα σου θά παρουσιάζεται και
θά σου δείχνει πώς είνε εύτυχισμένη. Τώρα εί-
νε καιρός ν' άποτραβήχης στά δωμάτια σου
και νά συγκεντρώσης τις δυνάμεις σου γιά την
αύριανή τελετή. Δέν είνε μακρού ή ώρα, πού
θά κοιμηθώ τόν αιώνο ύπνο...

—'Όταν τόν Διάφανο Δάκρυ είδε την άλλη μέ-
ρα πώς ή μητέρα της είχε κλείσει γιά πάντα
τά μάτια της, έπεσε λιποθύνη στην άγκαλιά
της παρμάνας της.

Τόν Ρόδο τών Ρόδων κοιμόταν γιά πάντα
στή γαλήνη του κήπου, κοντά στον Φτερωτό
Δράκοντα. Τότε ή νέα άνοιξε τά μάτια της
στό φως της ήμέρας. 'Ηταν μόνη μέ τόν άν-
τρα της, πού την έσφιγγε έρωτικά πάνω στην
καρδιά του.

—'Αγαπημένη μου, τόν ρώτησε, πού είνε ή
μητέρα μου; Μου ύποσχέθηκε πώς θάρχεται,
όταν σέ άγαπώ μέ όλη μου την ψυχή!

—'Η όμορφή έφερε τά χέρια της γύρω στή
μέση του νέου. Καί βαφνικά έβγαλε μιά κραυ-
γή, σαν κραυγή άνοιξιάτικου πουλιού:

— Μητέρα! Μητέρα!...

Είχε μείνει, σαν άπολιθωμένη, μέ τά μάτια
δλάνοιχτα, μέ τά χέλη μισκλειστα. Μέσα
στις κόρες τών ματιών του άντρα της, πού ή-
ταν καρφωμένες στις δικές της, αντίκρουε γιά
πρώτη φορά την ίδια της εικόνα: Την όμορφή
εικόνα τού Ρόδου τών Ρόδων, ένα διπλό και
όμορφο είδωλο, πού έκλαιγε, βλέποντάς την
νά κλαίη και χαμογελούσε, βλέποντάς την πού
άοχιζε νά χαμογελά!...

Ε. ΛΕΡΟΤ

ΟΙ ΠΑΝΤΟΥΦΛΕΣ ΤΟΥ ΜΙΑΟΥΛΗ

—'Ο Μιαούλης καθόταν πάντα στην πρόμνη
της ναυαρχίδος του, κοντά στό τιμόνι, άγρυ-
πνος τις περισσότερες ώρες, φροντίζοντας γιά
τό στόλο.

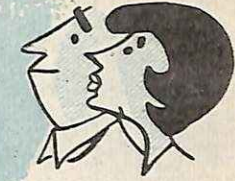
Είχε τή συνήθεια νά κάθεται σταυροπόδι
και, βυθισμένος στις σκέψεις του, πάλευε μέ
τά χέρια του τις παντούφλες του.

Καί φαίνεται ότι, σαν έβλεπε δύσκολα τά
πράγματα της πατρίδας, οί παντούφλες του
άγαθού θαλασσομάχου καταντούσαν νά μένουν
στό τέλος λουρίδες.

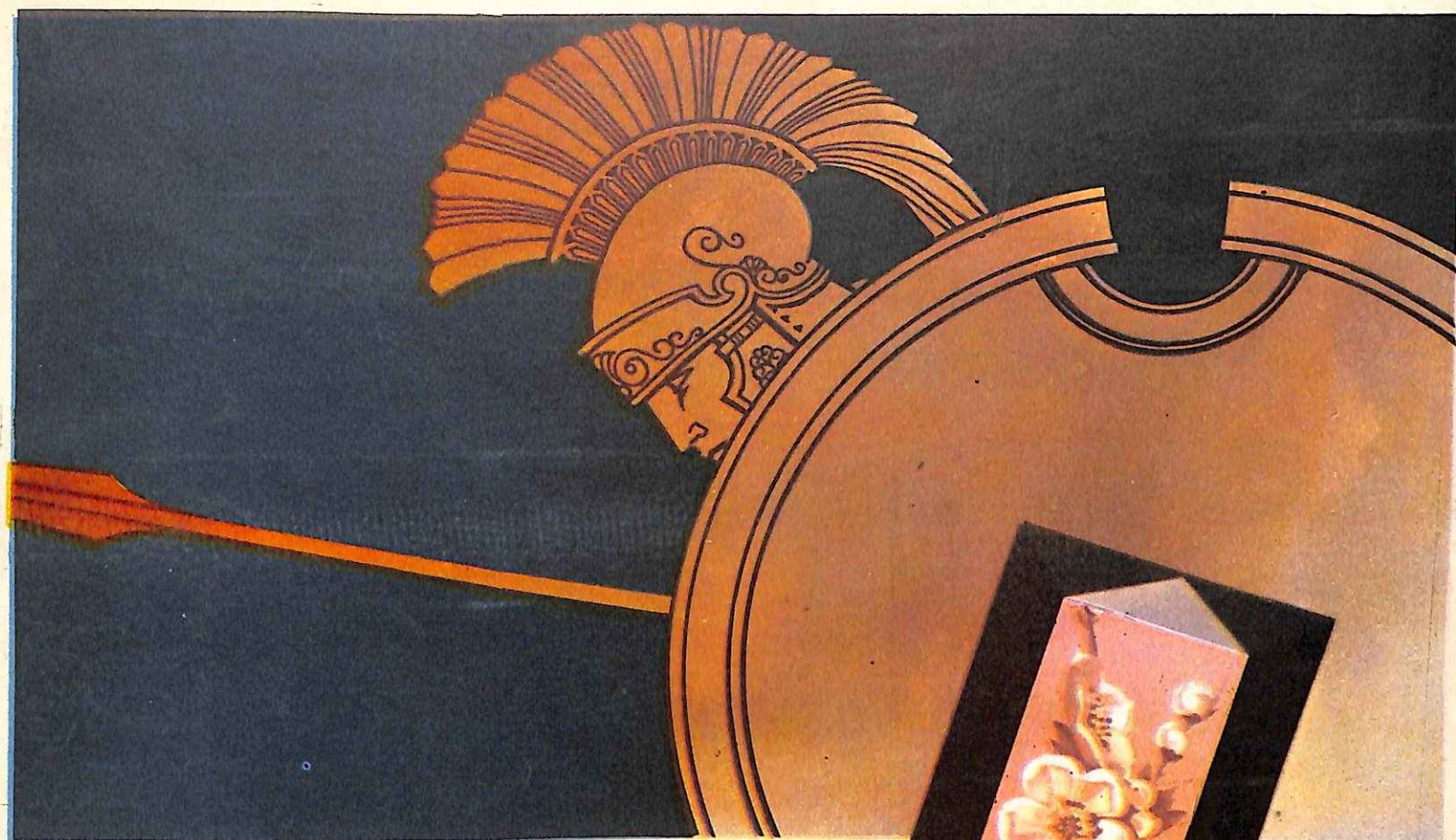
ΤΑ ΑΣΤΡΑ

Ναί τό μέλλον σου

Οί προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ γιά την περίοδο 22 - 28 Μαρτίου 1962

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
 ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	* Άναπτύξετε μεγάλη δραστηριότη- τα. Τά άστρα οδηγούν στην έπιτυχία ό- λες σας τις προσπάθειες και πρωτοβου- λίες. * Δέν θά δυσκολευτήτε νά ύπερ- πηδήσετε τά έμπόδια, πού θά παρούσαι στούν. * Άνέλπιστο έσοδο.	* 'Η άνοιξη άρχίζει μέ τούς καλ- λίτερους οίανούς γιά τις αισθηματικές σας σχέσεις. 'Η εύχάριστη αήτη κατά- σσει θά παρασταή γιά πολύ, άν ά- ποφύγετε νά προκαλέσετε τή ζήλεια ά- γαπημένου προσώπου. * Νέες γνωριμιές.	* 'Ενοχλήσεις τού στομάχου, πού ό- φείλονται πιθανάτα στην κακή κατά- σσει τών δοντιών σας. Φροντίστε νά διορθώσετε τόν κακό άσο είναι ακόμα καιρός. * Προσέξτε κατά τόν βάδισμα, τά πόδια άπειλούνται από τραυματισμό.
 ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	* Θά παρουσιαστούν μερικά άπρό- έλεπτα έξοδα, πού θά έπιφέρουν μιά πρόσκαιρη άνατάτα, στον οικονομικό τομέα. * Έντασις στις σχέσεις μέ συν- εργάτη ή πελάτη, πού σας όφείλει πολ- λά χρήματα. * 'Η φαντασία σας βοηθεί.	* Οί παντρεμένοι άς άφιερώσουν άσο τό δυνατόν περισσότερο χρόνο στό σπίτι, τι τους και στην οικογένειά τους. * Έ- να γράμμα προσερχόμενο από μακριά έ- πιφυλάσσει στις γυναίκες μιά εύχάριστη έκπληξη. * Τό κόκκινο σας κολακεύει.	* Άποφύγετε την υπερκόπωση, και κάθε σπατάλη δυνάμεων. Άπομακρυνθή- τε έπισης από πρόσωπα, πού συμβάλλουν σέ μιά άδίκη της νευρικήτης. * Έ- χετε άνάγκη από ένα καθεμερινό όκτά- ωρο, και ήρεμο ύπνο. * Τυχρό τό 2.
 ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	* Θά όφειλεσθε πολύ άν βάλετε κά- ποια τάξη στη δουλειά σας και έφαρμό- στε ένα πρόγραμμα έργασίας. * Θά σας γίνουν πολλές προτάσεις. Φροντίστε νά μή αναλάβετε ύποχρεώσεις, πού έ- περιούν τις δυνατότητές σας.	* Περίοδος μεγάλης τύχης, ιδίως γιά τις γυναίκες και πρό παντός γιά τις νέες. Οί παντρεμένες άς φανούν προσε- κτικές και άς φροντίσουν ν' άντιμετω- πίσουν μέ έξυπνο τρόπο μιά επικίνδυνη άντίζηλο. * Νέοι πειρασμοί.	* Αδύσητε τις προφυλάξεις, γιάτί ό όργανισμός είναι κατά την περίοδο αὐ- τή εύπρόσδεχτος από κάθε είδους μι- κρόβια. * Μιά ψυχία θά είχε δυσάρε- στες γιά την ύγεια συνέπειες και θέ προκαλούσε δυνατό πονοκέφαλο.
 ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	* Έπιμονή και ύπομονή θά σας έπι- τρέψουν νά έπιτύχετε τόν σκοπό σας. 'Η έργασία σας έπιφυλάσσει εύχάριστες έκ- πληξεις, ιδίως άν συμπεριφερθήτε μέ διπλωματία έναντι προσώπου, τού όποι- ου έχετε την άνάγκη.	* Έκρήξεις θυμού θά άποτελέσουν, γιά τόν έρωτά σας τόν μεγαλύτερο κίνδυ- νο. Πιθανόν τόν πρόσωπο, πού σας έν- διαφέρει ν' άπομακρυνθή από κοντά σας, βρίσκοντας πώς έχετε άφάνητο χαρακτή- ρα. * Μή άργήτε στά ραντεβού.	* Αδύσητε τις προφυλάξεις, ιδίως άν οί βρόγχοι σας παρουσιάζουν κάποια ευαισθησία. * Γενικά πάντως ή κατά- σσει βελτιώνεται, αισθητά και αὐτό έ- ναφέρνει την αισιοδοξία. * Χρώμα σας τό κόκκινο, άριθμός τό 9.
 ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αύγουστου	* 'Η τύχη εύνοεί την έργασία και σας προσφέρει πολλές εύκαιρίες νά σταθεροποιήσετε και νά βελτιώσετε τά οικονομικά. * Συνεχίστε τις προσπά- θειες. 'Η τακτική πού ακολουθείτε θά άποδείχθι πολύ άποτελεσματική.	* Άπροσδόκητη συνάντησι θά σας έ- πιτρέψι νά ξαναβυθισθήτε τά περασμένα και νά δοκιμάστε μιά μεγάλη χαρά. * Ένα περιστατικό θά βάλι τέλος στις αμφισβήσεις σας και θά διώξη τις άμφι- βολίες, πού σας βασάνιζαν.	* Αισιοδοξία και έμπιστοσύνη στό μέλλον θά βελτιώσουν σημαντικά την ύγεια. Οί γυναίκες, πού δέ θέλουν νά παράνουν άς φροντίσουν νά μετριάσουν την άρέτι τους, χωρίς όμως νά κατα- φύγουν σέ άσύστη διαίτα.
 ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αύγουστου 23 Σεπτεμβρίου	* 'Η διπλωματία θά σας βοηθήσει πολύ έπαγγελματικά, κατά τις ήμέρες αὐτές. Κάποιο περιστατικό θά έπιφέρει σημαντική βελτίωση στις σχέσεις μέ συνεργάτες και προϊσταμένους. * Μή σας τρώζουν οί άλλαγές.	* Άν ή καρδιά σας είναι έλεύθερη, θά κάνετε τις ήμέρες αὐτές μιά συνάν- τηση, πού θά έπιφέρει αίσθητά τό αλ- σηματικό σας μέλλον. * Οί γυναίκες άς άποφύγουν νά φανούν υπερβολικά φι- λάρεσκες. * Εύχάριστο γράμμα.	* Ιο σικώτι είναι τό εύαίσθητο ση- μείο. Προτιμήστε τά έλαφρά φαγητά και άποφύγετε τά ποτά. * Άποφύγετε τις έπισκέψεις σέ νοσηρεία και σέ άρρώ- στους. * Προσοχή στά τραύματα, ύπάρ- χει κίνδυνος μολύνσεως.
 ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	* Μή σταματήστε τις προσπάθειες μπροστά στό έμπόδιο, πού παρουσιάζει. Υπερηγήστε τό μέ θάρρος, μέ τή πίστη ότι ή έπιτυχία βρίσκεται πιο άπ' αὐτό. * Μή δέχνεστε μεγάλη έμπιστοσύνη στους άλλους.	* Οί άνδρες άς διαλέξουν ένα δώρο, πού θά εύχαριστήσει τή γυναίκα, πού άγαπών. Τό περιμένο, και θά έθυσια- σθι. * Οί παντρεμένες γυναίκες άς προσέξουν πολύ τό σπίτι τους. 'Ο διά- κοσμος θά παίξη σπουδαίο ρόλο.	* Ζάλες και αίσθημα κοπώσεως, πού όφείλονται, μάλλον στό σικώτι. Άποφύ- γετε τις τρέφες, πού μπορούν ν' αὐτή- σουν τόν έρεθισμό του και νά χειροτε- ρεύουν την κατάσταση. * Άγκαλιές και στά έντερα. * Τυχρό τό 8.
 ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	* Μή διστάζετε νά διπλωσιάζετε τή δραστηριότητά σας. Καμιά προσπάθεια δέν θά πάη χαμένη. Θά σας φέρη άντι- θέτως πλησιέστερα στην έπιτυχία. * 'Η τύχη δέν εύνοεί τις έργασίες, πού βα- σιζονται σ' αὐτή και μόνο.	* 'Η συμπεριφορά άγαπημένου προ- σώπου θά σας έκπληξι και θά σας άπο- γοητεύσι. Δείξτε κατανόηση και θά διαπιστώσετε πώς, δέ συμβαίνει αὐτό, πού πιστεύετε. * Άποκάλυψι μυστικού θά δώση λαθή σέ έκμετάλλευσι.	* Άποφύγετε την πολυφαγία, ιδίως τά βρόδρια και προσέξτε οί τρέφες νά είναι πάντα φρέσκες και καθαρές. * Τρίτε άργά και φροντίστε καλά τά γεύ- ματα νά διατηρήτε γύρω σας ήρεμη και εύχάριστη ατμόσφαιρα.
 ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	* Μή διστάζετε νά διπλωσιάζετε τή δραστηριότητά σας και νά δώστε μάχη σέ δυο μέτωπα, άν τόν έπιτρέψουν οί περιστάσεις. * Τά άστρα θά σας έπι- τρέψουν νά σημειώσετε σύντομα μιά με- γάλη έπαγγελματική έπιτυχία.	* Οί έρωτευμένοι, πού γνωρίστηκαν προσφάτως θά περάσουν μέρες και ίδι- αγαπών. Τό έρωτικό, πού θά τούς μένουν ά- έχαστες. Συμπεριφερθήτε μέ τρυφερότη- τα, γιά νά παρατείνετε την αισθηματική σας εύτυχία. * Σταθεροποιήσι άσέμοϋ.	* Άρίστη ύγεια σας έπιτρέπει χωρίς καμιά κίνδυνο νά ικανοποιήσετε τή λαί- μαργία σας. * Οί γυναίκες πού θέλουν ν' άποκτήσουν παιδί, άς έπαφεληθούν της εύνοιας αὐτής γιά γονιμοποίηση περιόδου. * Τυχρό τό 7.
 ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	* Άποφύγετε τή συνεργασία μέ πρό- σώπα, πού δέ γνωρίζετε καλά. 'Η δου- λειά θά είναι πιο άποδοτική άν έργα- στήτε μόνοι και διώξετε τούς διασπαι- μούς. * Έχετε έμπιστοσύνη στον έαυ- τό σας και στις ικανότητές σας.	* Περίοδος ιδιαίτερα εύχάριστη, γιά τούς παντρεμένους. Θά συγκινήσετε ά- γαπημένο πρόσωπο μέ τούς λεπτούς και εύγενικούς σας τρόπους. * Άποφύγετε τό βράδυ τού Σαββάτου μιά συζήτησι, πού μπορεί νά πάρη δυσάρεστη τροπή.	* Κίνησης, γυμναστική και συχνή περίπατοι στην έξοχή είναι ό καλύτερος τρόπος ν' άποφύγετε τούς ρευματικούς πόνους, πού σας άπειλούν. Άποφύγετε όσο τόν δυνατόν την καθιστική ζωή. * Μή έκτίθεστε σέ κίνδυνο.
 ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	* Εύκαιρία ν' άποδείξετε στους προ- ϊσταμένους ότι έχετε πολύ μεγαλύτερες ικανότητες απ' αὐτές, πού σας άποδί- δουν. * 'Η άλλαγή, πού διαφαίνεται στον όρίζοντα δέν πρέπει νά σας φοβί- ζη. Θ' άποδείχθι σύντομα όφέλιμη.	* Κάνετε μιά προσπάθεια, γιά νά κατανικήτε τούς διαταγμούς σας. Πρό- σώπα, πού σας ενδιαφέρει και πού δέ μείνει άδιάφορο μπροστά στη γοητεία σας, κινδυνεύετε νά νομισθι τή δειλία σας γιά άδιαφορία.	* Άποφύγετε κάθε τι, πού θά σας έξέθεσι σέ κίνδυνο. 'Η αντίδρασι τού όργανισμοϋ, στους κινδύνους, πού τόν άπειλούν παρουσιάζει αισθητή κάμψι. * Οί άνω τών 30 χρόνων άς παρακολου- θήσουν τό βάρος τους την πίεσι τους.
 ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	* Οί πρόσκαιρες οικονομικές δυσέ- ρειες δέν πρέπει νά σας κάνουν νά χά- σετε τό θάρρος σας. Γρήγορα θά περά- σουν και θά ξαναβρουν καλλίτερες μέ- ρες. Μή άποκαλύπτετε σέ άλλους τά μυσ- τικά της έργασίας σας.	* Μή δώστε καμιά σημασία σέ όσα διαδίδονται σέ βάρος άγαπημένου προ- σώπου. Πρόκειται περί συκοφαντιών, πού όφείλονται σέ όδυνό φθλο, ό όποιος φθ- νοεί την εύτυχία σας. * Καταλαμψήτε μιά άδικαιολόγητη άπαισιοδοξία.	* Διώξτε τις έγνοιες της ήμέρας, γιά νά έξασφαλίσετε στην άγαπημένη σας τόν νυχτερινό ύπνο, από τόν όποιον είναι μεγάλη άνάγκη. * Τί βρόδυ δια- φέρε εύχάριστα άναγκαζματα και ά- ποφύγετε τά δραματικά. * Τυχρό τό 4.

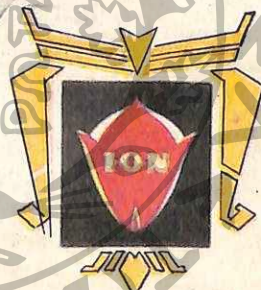

Μιά
 ακόμη
 καινοτομία
 τής

ION

Ἡ ΕΡΜΗΤΙΚΗ ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑ
 τής σοκολάτας
 αμυγδάλου τῶν 2 δραχμῶν.
 Ἡ μοναδική σοκολάτα πού
 κυκλοφορεῖ
 σέ ΕΡΜΗΤΙΚΗ ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑ.

Σε αβγάρίζει 100%

ΠΡΟΪΟΝΤΑ
 ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ